

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Irresistibly
BROKEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. SAMAN

KARŞI KONULAMAZ ŞEKİLDE KIRILMIŞ

J. SAMAN

Copyright © 2022 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Model:

Mitchell Wick

Düzenleme: Kardeşimin Editörü & Emily

Lawrence ✿ Vellum ile Oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Sonsöz 1

Epilog 2 - Karşı Konulamaz Şekilde Mükemmel

Kitap Sonu Notu

Doktor Scandalous

T herkesin önemseydiği tek Şey manŐetti. Tüm haber ağlarında, eğlence dergilerinde ve bloglarda defalarca ve defalarca tekrarlanan tek Şey buydu. "Suzie Ward

Central Square adlı son derece başarılı bir pop grubu ve Zaxton Monroe'nun kız arkadaşı duşta l bulundu."

ManŐeti kitlesel spekülasyonlar izledi çünkü bazı sızıntılar ve orada burada birkaç açıklama olmasına rağmen, bizden başka kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Ve o zaman bile, gerçeği bilen tek kişi benim. Mezarıma gtrecekim bir sır. Beni bugün olduğum keyifli orospu çocuğuna dönüŐtüren lanet olası bir kalp kırıklığı.

Özellikle de bugün.

Sekiz yıl önce hayatımın aŐkını kaybettim.

Ve zaman geçtikçe daha da kolaylaŐacak gibi görünmüyor. Belki de o gün ondan daha fazlasını kaybettiğim içindir. Geri alamadığım bir paramı kaybettim.

Telefonum yanımdaki koltukta titriyor ama kontrol etmeye zahmet etmiyorum. Ya çocuklardan biri, ya kardeşim, ya da iş. Şu anda hiçbiriyle uğraşmak istemiyorum. Bugün evde kalmalıydım. Bu sabah yataktan ıkmamalıydım, ama bugün yeni kadın sonbahar serisinden birkaç parça için fotoğraf ekimimiz var ve benim de içinde olmam gerekiyor, kimin umurunda?

Kahvaltıda yatak ve viski çok daha iyi bir seçenektir.

Şoförüm Ashley, önde sessizce ve sabırla oturuyor, önüne bakıyor ve bana bu anı yaşıyor. O biliyor. Hazır olduğumda ineceğimi bilecek kadar uzun süredir benimle birlikte ve ben henüz o noktada değilim.

Bunu atlatabilecek miyim? Acı hiç dağılacak mı?

"Hasta olduğumu söylersem ne olur?" Nefesimin altında mırıldanıyorum ve Ashley'nin ön tarafta kıpırdadığını fark ediyorum. Ona sormuyorum ama yine de bana cevap vermesini umursamıyorum. Gerçek babam dünya çapında bir pislik olduğu için ona burada olması için para ödüyor olsam da hayatımda baba figürüne en yakın olan şey o. Onun yerine Monroe Fashion'ın CEO'su olmamın sebebi o.

"O gün hakkında konuşursanız, ruhunuzun rahatlmasına yardımcı olabileceğinizi söyleyebilirim."

"İnsanın yükünün hafiflemesi için bir ruha sahip olması gerekir."

Eğlenmediğini belli edercesine kederli bir iç çekiyor. "Bu konuda konuşmak beni rahatlatmayacak. Sadece başkalarına yük olacak." Bu Gerçek beni özgür kılmayacak. Zaten olması gerekenden daha fazla acı çeken birini mahvedecek.

"Biliyorsun-"

"Biliyorum. Ve teşekkür ederim. Eğer bu konuda konuşmak istersem, istediğinden daha fazlasını duyabilirsin."

Alaycı ses tonuma kıkırdıyor, tam o sırada beyazımsı sarı bir ışık pencerenin önünden geçerek beni mutsuz düşüncelerimden koparıyor. İstemedi de olsa açtığı izi takip ediyorum, yaz güneşi ve esintisinde zıplayıp oynarken eşsiz rengi ve dalgalı akışıyla büyüleniyorum. Ta ki, bağlı olduğu bedenle birlikte ani bir salınım ile görüş alanımdan çıkana kadar. Sonra bir çılgılık.

"Kahretsin."

Telefonumu kaptığım gibi arabadan fırlıyorum ve üç beton basamağı hızla çıkararak bir kadının bağırarak çantasını kapmaya çalışan bir adamla kavga ettiği ilk sahanlığa ulaşıyorum. Adam çantanın deri sapını kavrayarak sert bir çekiş yapıyor ve bir yandan kadını yere iterken bir yandan da çantayla üstünlüğü ele geçiriyor. Sert.

İkinci kez düşünmeden onunla çarpıştım, cüssem ve ağırlığının tüm gücü onu geriye savurdu. Çanta elinden kayıyor, basamaklarda savruluyor, ama o kendini düşmekten kurtaramadan ya da vücudunu düzelterip kaçamadan onu gömleğinden yakalayıp yukarı çekiyorum. Ayakları yerde sallanırken ona daha iyi bakabiliyorum.

"Tanrım," diye tısladım dehşet içinde. "Bu yaşta çanta kaparak ne halt ediyorsun?"

On yedi yaşından büyük olmayan çocuk, onu kancaya takılmış bir solucan gibi sallandırıdığım gerçeğine rağmen, tüm punk kıçlı kabadayılıkla bana alay ediyor. "Siktir git dostum. Ne yaptığım umurunda mı? Beni tanımıyorsun."

Onu yere bıraktım ama gömleğindeki tutuşumu bırakmadım. "Kadınlardan çalmanın seni güçlü yaptığını mı düşünüyorsun? Seni erkek mi yapıyor? Sert olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?" Yüzüne doğru yaklaştım. "Sertlik, şansın sana karşı olsa bile erkek olmaktır. Yanlış şey daha kolayken doğru şeyi yapmaktır. Büyü artık. Kendi bokundan kurtul ve daha iyisini yap. Şimdi ben polisleri çağırmadan git."

Onu itiyorum ama arkasından baktığımı gördüğünden emin oluyorum. Bir an duraksıyor, bakışları hâlâ yerde yatan kadına kayıyor, sonra kaçmadan önce tekrar bana bakıyor.

Dönüyorum, şimdi oturmuş nefesi kesilmiş bir şekilde küfreden ve öfkeyle yumruğuna sıkıştırdığı yüksek topuğa inanamayarak bakan kadına bakıyorum. Ayakkabının uzun, dar topuğu siyah stiletto'dan kopmuş bir şekilde sarkıyor.

"Bunu yapmaman gerekiyordu," diye yakınıyor. "Bugün olmaz! Senin işin beni bir dal gibi kırılmadan A noktasından B noktasına taşımak. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Şimdi bak." Elleri vücudunda uçuşuyor. "Berbat haldeyim. Kelimenin tam anlamıyla." Ayakkabıyı tehditkâr bir şekilde sallıyor. "Bunu bize senin yaptığını Marie'ye söyleyeceğim ve hiç memnun olmayacak. Hem de hiç."

Marie mi? Ayakkabılara daha iyi bakıyorum. Marie Marcato. Seçkin ve pahalı. Ama belli ki şaka ve öfkeyle konuşuyor çünkü kimse Marie'yi tanımıyor ya da onunla doğrudan konuşmuyor. Ben bile ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir deniyorum. Yine de topuğunun kırılmasına, neredeyse *saldırıya* uğrayacak olmasından daha fazla üzülmelerini anlayamıyorum.

Gölgem onun üzerinde beliriyor, kör edici yaz güneşini engelliyor. "Onunla kavga ederken ne düşünüyordun? Silahlı olabilirdi ya da seni ciddi şekilde yaralayabilirdi. İyi misin?" Dizlerindeki kesiklerden inciklerine ve beton basamaklara kan damlıyor ama o daha çok kırık ayakkabısına odaklanmış durumda.

Endişe verici derecede parlak peygamber çiçeği mavisi gözleri bir anda parlıyor ve kendilerini yüzüme yapıştırıyor. Beni fark ettikleri anda gözleri yemek tabağı gibi yuvarlaklaşıyor, dolgun pembe dudakları aralanıyor. "Kahretsin," diye sertçe nefes alıyor.

"Şimdi yetişiyorsun. Onunla mücadele ettiğini gördüğümde ben de öyle demiştim. Öyle. Sen. İyi misin?" Tekrar ediyorum, kızgınlığım ses tonuma yansıyor, çünkü şimdi bana herkes gibi bakıyor. Şaşkın, hayret ve dehşet içinde. "Sorulara nasıl cevap vereceğini bilmiyor musun yoksa sağduyu ile birlikte İngilizce senin için bir zorluk mu?"

Keskin ve sert sözlerim karşısında kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bunu mu sordun? Az önce olanlardan sonra bunun ne kadar kaba ve küçümseyici olduğunun farkında mısın?"

Dudaklarım kıpırdıyor, sırtıtmak için kıvrılmaya çalışıyor ama anında geri çekiliyorum. "Seni konuşturan her neyse."

Gözlerini kırıştırarak benden uzaklaşıyor, kanayan ve her yerinden sızan dizlerine bakıyor. "Beni itti ve ayakkabım kırıldı," diye karşılık veriyor. "Belli ki sabahlarım pek iyi geçmiyor."

"Belli ki," diyerek onun alaycı ve iğneleyici ses tonuyla dalga geçiyorum. "Ve şimdi de yaralandın. Üçüncü kez soruyorum, iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor titrek bir nefesle. "Kızgınlığım. Ve incindim. Ve sinirliyim. Şu anda pek çok şeye."

"Kalkmana yardım edebilir miyim?"

"Dünyada yardım isteyeceğim ya da kabul edeceğim son kişi sen olabilirsin."

Tamam. Bununla ne yapacağımdan emin değilim. "Burada mı çalışıyorsun?" "Muhtemelen çok uzun süre değil. Tasarım stajyeriyim. İlk günüm." Pişmanlık

yüz hatlarına hemen vuruyor ve kaşlarını çatarak başını şiddetle sallıyor. "Keşke bunu sana söylememiş olsaydım."

Kıkırdıyorum ve yanlış bir şekilde onun pahasına olduğunu varsaydığı şeye attığım kahkahanın sesiyle birlikte, o büyüleyici gözleriyle bana sertçe bakıyor. Sonra saçları, seksi dudakları, hayranlık uyandıracak kadar minyon burnunun köprüsündeki ve mükemmel yüksek elmacık kemiklerinin üst yamacındaki o büyüleyici iğne ucu çilleri falan var.

Ona bakmadan duramıyorum.

Yüzünü daha önce gördüğümü bilsem de, tam olarak nerede olduğunu bulmakta zorlanıyorum. Yine de aptal sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor. Yerden bana baktığı düşünüldüğünde, bunun için en uygun zaman değil.

Yavaşça ayağa kalkmaya başlar, ancak beceriksizce de olsa ayağa kalkmasına yardımcı olmak için dizlerinin üzerine yuvarlanamaz ve giydiği kalem etek kalçalarını kısıtlar.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum ona. "Kanaman var. Ayakkabın kırılmış. İyi olup olmadığından emin olmadığını itiraf etmen de cabası."

"Ben iyiyim." Dizleri yere sürtünürken şok olmuş bir nefesle tıslıyor. "Tam olarak burada yaşayamam ve ayrıca ilk günümde geç kalmak istemiyorum."

"Eminim sizi gördüklerinde anlayacaklardır."

Dirseklerini kullanmaya çalışarak yan dönüyor ve bu çok saçma.

"Bu hareketin ne olduğunu bilmiyorum ama sadece kendine daha fazla zarar vereceksin," diye uyarıyorum. "Çantan gerçekten buna değer miydi? İşte, elimi tut."

"Hayır, teşekkürler." Kendisine uzattığım eli itiyor, gururu daha da ağır basıyor.

Ya da belki de az önce saldırıya uğradıktan sonra ona hıyarlık ettiğin içindir. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Soğukkanlılıkla soruyorum, ona soyguncu konusunda yardım ettiğim halde beni başından savmasına ve ona tekrar yardım etmeyi teklif etmesine sinirleniyorum.

Bana bir bakış attı. "Yani tepemde dikilip benimle dalga geçen pislikten başka mı? Evet, kim olduğunu biliyorum."

"O zaman benimle hâlâ bu şekilde konuşmana şaşırdım." O bir stajyer. Yani doğrudan ya da değil, benim için çalışıyor. Yani bana böyle karşılık mı veriyor?

"Ben de öyle. Kan kaybı ve adrenalin beni sersemletiyor olmalı. Sanırım kimse sana karşılık vermiyor ya da hakaret etmiyor?"

"Kendilerini doğal olarak koruma içgüdülerini varsa hayır, ki sanırım senin olmadığını zaten tespit ettik."

"Vay canına," diye alay ediyor. "Sen ölümlüler arasında gerçek bir prensin, *Zaxton*." Homurdanıyor. "Zaxton nasıl bir isim ki? Paxton, Jaxson, Saxton bile var ama Zaxton diye birini hiç duymadım."

Gözlerim tehditkar yarıklara dönüşür. Motive olduğumda korkutucu olabiliyorum. "Seni ilgilendirmez, *stajyer*, isim. İsimden bahsetmişken..." Beklentiyle kaşımı kaldırıyorum.

"Hayır. Eğer kim olduğumu biliyorsanız kesinlikle kovulacağım."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda daha fazla cevap arayacak kadar da umurumda değil. Yardımımı istese de istemese de bir saniye daha bocalamasını izlemeye dayanamıyorum. Eğilerek kolumu kalçalarına doluyorum ve ağırlığının çoğunu dizlerini kurtarmak için yukarı çekiyorum. I

vücudunun benimkine karşı verdiği hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ve ne kadar güzel koktuğunu. Parfüm, şampuan, vücut yıkama suyu ya da doğal kokusu, her neyse, şişeleyip satabilseydim, şu anda olduğumdan daha zengin olurdum.

Biraz sallansa da ayağa kalktığında, bir adım geri atıyorum ve onu yere düşmeden olabildiğince hızlı bir şekilde serbest bırakıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Çantamı kurtardığın için de teşekkür ederim. Belki de bunun için onunla kavga etmeye çalışmamalıydım, ama bir çocuğun başına gelmesine izin vermektense insanların benden bir şeyler almasına ve üzerime yürümesine yeterince katlandım." Bana sırtını dönerek, içeri girip benden uzaklaşmak için tek topukla merdivenleri çıkmaya başladı. O gerçek mi?

"Her yere kan damlatıyorsun," diye sesleniyorum arkasından, beni bu kadar çabuk başından savmasından nefret ederek. Gözlerinin tekrar benimkilere bakmasını istememden nefret ediyorum. "Duracak mısın? Böyle zar zor yürüyebiliyorsun."

Haklı olduğumu bildiği için bıkkın bir iç geçiriyor. Kan bacaklarından aşağı, topuksuz ayağına ve hatta sağlam kalan diğer ayakkabısına akıyor.

Bu oyundan bıktım.

"Seni istediğimi hatırlamıyorum-ah!" Bacakları altından çekilirken yarı çılgık atıyor ve bedenini kollarımın arasına alıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni içeri taşıyorum. Adımlarımın her yerinde kanaman var ve az önce saldırıya uğradın. İyi olduğundan emin olmalıyım."

Onu gelin stili merdivenlerden yukarı taşıırken sıkıca kendime doğru tutuyorum. Uzun boylu ve zayıf, ama doğru yerlerde mükemmel kıvrımları var. Onu ayarlarken saçları yüzüme çarpıyor ve nefis kokusuyla bana saldırıyor. Onu daha da yakınımaya çekiyorum, bana karşı hissettiklerinden biraz fazla hoşlanıyorum. Bu koku da ne? Kırda, rüzgârlı, kır çiçekli ve güneşli bir yaz öğleden sonrası mı? Burnumu onun ipeksi saçlarına gömüp daha derin nefes almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Yürüyebilirim," diye itiraz ediyor, kendisine ne yaptığından tamamen habersiz.

Be

n. "Aynı fikirde değilim. Kıvranmayı bırak."

"Beni yere bırakırsan kıvranmayı bırakırım."

"Neredeyse geldi k . Şimdi dur. Kıvranmayı." Elim kalçasında Uyarı olarak kenetlenir ve protestodan vazgeçer.

"Takım elbisenin kolunu kanıma bulaştırmamaya çalışıyorum."

"Teşekkür ederim ama zaten birkaç dakika içinde kıyafetlerimi değiştireceğim."

Buna acı acı gülüyor. "Bu sizin standart uygulamanız mı, Bay Monroe? Günde kaç gardırop değiştiriyorsunuz?"

Başımı eğiyorum. Karanlık ve kapüşonlu gözlerim onunkilere kilitleniyor. Bana karşı bu kadar yüzsüz olmasına sırıtiyorum. "İlk gününde patronuyla konuşan bir stajyer için ağzın oldukça iyi laf yapıyor."

Bana karşı omuz silkiyor, insanlar kesinlikle bize baktığı için yüzünü saklamaya çalışıyor. Ben de onları tam olarak suçlayamam. Tanındığımı pek çok şey arasında, zor durumdaki genç kızları merdivenlerden çıkarıp binama taşımak bunlardan biri değil.

Kapı açılıyor, soğuk hava tenindeki kana değdiğinde onu ürpertiyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. "Orada iyi misin?"

"Ben iyiyim. Tamamen harikayım. Yani, ilk günüm olduğunu ve neredeyse saldırıya uğradığımı, ayakkabımın topuğunun kırıldığını ve cehennemden çıkmış kötü bir orospu gibi kanadığımı düşünürsek. Oh, ve patronuma küfrediyorum, ki o da sizsiniz." Elini ağzına götürüp parmaklarının arasından "Özür dilerim" diye mırıldanıyor. "Ben sadece." Ağır bir iç çekiş. "Seni böyle görmek istemedim. Seni hiç görmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. O böyle söyledi ve sonra sen günü kurtarmak için araya girdin ve ben... Artık konuşmayacağım."

Söylediklerinden bir şey anladığımdan emin değilim. Kafa karışıklığım belli oluyor olmalı ki dudağını kemiriyor ve başını sallayarak bana açıklama yapmayacağını işaret ediyor.

"Bay Monroe, ne oldu?" Onu asansörler ve tavandan tabana pencereler arasındaki duvar boyunca uzanan koltuk sırasına taşırken lobideki güvenlik görevlisi hızlı adımlarla yanımızda yürüyor.

"Dışarıda merdivenlerde yaralandı. Burada ilk yardım çantamız var mı, George?"

"Elbette efendim. Hemen gidip getireyim."

Onu minderli derinin üzerine dik bir şekilde yatırdığım sırada George koşarak uzaklaşıyor. Sonra önünde diz çöküyorum, göğüs cebimden beyaz ipek mendilimi çıkarıyorum ve en çok kanayan kesiğe bastırıyorum.

Yakması gerektiğini biliyorum. Çenesi sallanıyor ve güzel mavi gözleri camlaşıp keskin bir nefes alıyor.

"Onun adını biliyorsun." Gözlerimle buluşmayı reddederek dizlerine bakarken yarım bir fısıltı gibi.

"Evet. Adını biliyorum." Ses tonum sert. "Karısının adını ve çocuklarının adlarını da biliyorum. Çocukluğumdan beri burada çalışıyor ve iyi bir adamdır."

Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Kulağa geldiği kadar yargılayıcı olmak istememiştim." Başını öne eğiyor. "Belki de öyle yaptım. Özür dilerim." Takım elbisemin koluna dokunuyor. "Benim kanım senin üzerinde."

Gözlerim onun güzel yüzünde kilitli kalıyor. "Bu beni rahatsız etmeli mi?" "Etmez mi?"

Öyle mi? İğrenç olması gerekiyormuş gibi hissettiriyor ama garip bir şekilde erotik.

"Hayır."

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme kıvrılıyor ve sanki biri göğsüme bir bıçak saplamış gibi hava ciğerlerimi terk ediyor. O şimdiye kadar karşılaştığım en çarpıcı kalp kırıcı.

"Parmağını şıklattığın anda herkes senin emirlerini yerine getirmek için zıplıyor mu?" diye soruyor, kırık ayakkabısını yere bırakıp saatini kontrol ederken benim ekşi tavrım dışında her şeyi görmezden geliyor. Ya geç kaldı ya da oraya varmak üzere. Ben de öyle, ama şu anda o kadar da umurumda değil.

Tavrını sevdim. Ayakkabısına ve dizlerine mal olsa da karşılık vermesini seviyorum. Kimsenin sormaya cesaret edemediği cesur soruları sorarken beni terslemesi ve saçmalıklarımı yüzüme vurması hoşuma gidiyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, hâlâ önünde çömelmiş, ondan uzaklaşmaya bile mecalim yok.

"Oldukça korkutucu bir adamsın."

Arsız ses tonu ve alaycı flörtöz ifadesi karşısında dehşet içinde homurdanıyorum. "Hayır, ciddiylim," diye ısrar ediyor. "Öylesin. Eminim bunu her seferinde hissediyorsundur.

bana dokunuyorsun."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve baldırını kavrayışım sıkılaşıırken diğer elim hâlâ yarasına bastırıyor. Onu korkutuyorum ama o benden korkmuyor.

"Dokunuşum sana tam olarak ne yapıyor?" İki elinin başparmakları teninde ileri geri geziniyor ve tüyleri diken diken oluyor, göz bebekleri hafifçe büyüyor.

Sikeyim.

Dokunuşumun ona yaptığı şey bu. Bunu hisseden tek kişi ben değilim. Ona tepki vermemeliyim - o bir stajyer ve bu benim *işim değil* - ama

Sanki beynim ve bedenimin bağlantısı kesilmiş gibi. Çünkü onun zarif ve ışıltılı yüzünü tanıyorum. Artık hiçbir kadının yüz hatlarını kataloglamıyorum. Profesyonelliğin ve iş gerekliliğinin ötesinde değil.

Ama yüzünü bir yerden tanıyorum.

"Beni tiksindiriyor," diye fısıldıyor, hala bana yarı gülümseyerek.

"Öyle mi?" Başparmaklarım teninde daha uzun bir iz bırakarak tekrar sürtünüyor ve nefesi keskin bir hıçkırıkla kesiliyor. Küstahça sırtıyorum.

"Sana yardım eden insanlara karşı hep bu kadar şımarık mısın?"

"Sanırım bu sadece seninle ilgili. Üzerimde garip bir etkiniz var gibi görünüyor." "Ya ben senin üzerinde böyle bir etkiye sahip olmaktan hoşlanıyorsa?" Söylemem gereken sözler değil

ama yine de, kendi sapkın ihtiyacımdan başka bir nedenle olmasa bile, bana nasıl tepki verdiğini görmek istiyorum.

Neyse ki iş daha fazla uzamadan George geri döner ve gururla ilk yardım çantasını taşır. "Efendim, üst katta size ihtiyaç var."

"Söyle onlara-"

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye araya girerek seti George'un elinden kaptı. Bacaklarını kavrayışından kurtararak koltuğun üzerine yerleştiriyor ve büyük kutunun beyaz kapağını açarak beni etkisiz hale getiriyor.

Ayağa kalkıyorum, kana bulanmış mendili atmam gerekirken cebime atıyorum.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diyor bana, gözlerine ulaşmayan zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak. "Size karşı kısa ve hatta itaatsiz davrandıysam özür dilerim. Belli ki benim için zaten zor bir gündü ve umarım saygılı ve kibar olmaktan başka bir şey yapmamışım gibi davranabilirsiniz."

Kaşlarımı çatıyorum, her şeye sinirleniyorum. Ona. Bana. Yaralarını temizlemek ve onu sarmak istemem. Yapmamam gerekirken onunla daha fazla zaman geçirmek istemem.

Başka bir şey söylemeden gittim. Mükemmel, yırtık olmayan ayakkabılarımın mermer zemine vuruşları, günün resmi başlangıcı yaklaştıkça giderek daha da kalabalıklaşan lobide yankılanıyor. Asansör zaten orada bekliyor, ama binmeden önce ona doğru bir bakış atıyorum.

Gözlerimiz en kısa saniyeler için kilitleniyor, nabzım atıyor ve sonra asansörde tek başımayım. Ben buradayken başka kimse adım atmaya cesaret edemiyor. En üst kat için düğmeye basıyorum ve kapılar kapanırken nefesimin altında küfrediyorum.

Az önce o kızla ne halt ettim ve neden her şeyi tekrar yapmak istiyorum?
Ellerimi yüzüme sürüyorum. Bu sabah yataktan hiç çıkmamalıydım.

I Bir an kapalı asansör kapısına bakıp az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım. Neredeyse saldırıya uğruyordum, yere itildim ve yaralandım. Garip bir şekilde, şu anda aklımdan geçen en uzak şey bu. Gördüm ki Zax. Burada çalışırken uzak durmayı umduğum tek kişi.

Sonra kabalık ettim. O da bana dokundu. Ve biraz flört etmiş olabilir miyiz? Sonuncusu hakkında emin değilim.

Adamın ne kadar muhteşem olduğunu unutmuşum ve basitçe söylemek gerekirse, dergiler ve internet fotoğrafları onun hakkını vermiyor. Uzun boylu, geniş ve kömür rengi takım elbisesi ve lacivert düğmeli gömleğinin altında bile gözle görülür derecede kaslı. Kalın, hafif asi saçlarıyla eşleşen korkutucu, ciddi siyah gözler ve Henry Cavill'inkine rakip bir çene gamzesi.

Ona bakmamak ve ağzının suyunu akıtmamak imkansız.

Bana daha önce zerre kadar nezaket göstermemiş bir adam. Anlamıştım. O zamanlar bile. Benden neden nefret ettiğini biliyordum, ama bu acıyı daha iyi hale getirmiyordu, tıpkı bu sabahki nezaketinin -bu nezaket *olarak yorumlanabilir miydi?*

Beni tanımadı. Şanslıydım.

Umarım beni unuttur ama en azından bu iş biter ve onu bir daha görmek zorunda kalmam. Bunun üzerine rahat bir nefes alıyorum ve kendime bunun sadece bir yıl olduğunu hatırlatıyorum. Kendimi yeniden kanıtlamak ve New York'ta olanları geride bırakmak için bir yıl. Buna ihtiyacım var. Yüce İsa uyuyor

Müdürüm, buna ihtiyacım var. Bunu elde etmek için yeni patronumdan daha kötü olabilecek bir adamdan hayatımın iyiliğini istemek zorunda kalmam umurumda bile değil.

Bana borçluydu ve ikimiz de Zax'e bir şey söylemeyeceğimize söz verdik.

Sonra daha binaya girmeden Zax ile karşılaştım.

Çabucak çantamdan telefonumu çıkardım. Tam yeni patronuma neler olduğunu anlatan bir mesaj gönderecekken bir çılgılık duyuyorum. "İşte buradasın. Son yarım saattir yukarıda seni bekliyoruz. Çoktan saç ve makyajını yaptırmış olmalıydın ve aman Tanrım, bu karmaşa da ne böyle?"

Başımı kaldırdığımda uzun boylu, yakışıklı, kusursuz giyimli, modaya uygun şeffaf çerçeveli gözlükleri olan Siyah bir adamın tepemde dikildiğini ve yaralarım tıksintiyle baktığını görüyorum.

"Özür dilerim. Benimle mi konuşuyorsun?"

"İroni mi yapıyorsun, Robert De Niro? Tabii ki seninle konuşuyorum. Burada durmuş sana bakarken başka kiminle konuşabilirim ki? Çekime geç kalmakla kalmadın, dizlerin de kanıyor."

Yaklaşık on bin kez göz kırpyorum, yarısı attığı F-bombalarının sayısına şaşıyor, yarısı da bekliyorum. "Özür dilerim. Siz kimsiniz?"

"Ben kimim?" Manikürlü elini göğsüne koyuyor, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. "Bunu sorma cüretini mi gösteriyorsun? Ben senin iyilik perinim, sürtük ve uzun, sıska kıcını hemen burada kovmadığım için kendini şanslı saymalısın. Diva mankenlerle işim olmaz ve çekimine geç kalman da tam olarak bundan ibaret."

"Az önce model mi dedin?"

Sanki çarpılmış gibi ön kolunu alnına götürüyor. "Tanrım, bu lanet pazartesiye atlatmam için bana güç ver." Göz hizamıza gelecek şekilde eğildi. "Merhaba. Ben Lamar. İngilizce ana diliniz mi?"

Neden bugün herkes bana bunu sorup duruyor?

"Evet." "O zaman sorgulayacak ne var?"

Kalbim bir durup bir kalkıyor, nasıl ilerlemem gerektiği konusunda kafam karışıyor. Zax'in mucizevi bir şekilde beni kovmayacağını düşünerek bugün zaten tüm şansımı zorlamıştım. "Buraya modeliniz olmak için gelmedim. Ben bir tasarım stajyeriyim, neredeyse saldırıya uğradıktan sonra kıcımı ön merdivenlerinize çarptığım için ilk günüme geç kaldım bile."

Dudaklarını büzerek tekrar tam boyuna doğru ayağa kalkıyor. Her bir santimetre karemi incelerken gözleri spekulasyonla inceliyor ve sonra sanki bir evreka anını tıraş ediyor       her şeyin yüzünde parladığını görüyorum. "Sen Lia Sage'sin. Moda haftasında, ne zaman düşünsem beni hâlâ sertleştiren o lanet elbiseyle yürüyen mankensin."

Harika. İşte elbiseyle başlıyoruz.

Bu sözlerin beni ne kadar inanılmaz ve ne kadar korkunç hissettirdiğini okuyamadan yüzüm düşüyor ve kanlı derimi temizlemeye ve yaralarımı sarmaya başlıyorum.

Cevap vermediğimde "Değil mi?" diye ısrar ediyor. "Bana yanıldığımı söyleme."

Dizlerime yara bandı yapıştırırken ona "Bildiğini sandığın şeyi biliyorsun," diyorum.

"Ger ği biliyorum, biliyor musun? Altmış kez bildiğini söylediğimizden beri."

Başım bir roketten daha hızlı yukarı fırlıyor, onun alaycı eğimini görmezden geliyorum. "Ne?"

Bana "*evet, senin yerinde olmak berbat*" der gibi bakıyor. "O kaltak Vermicelli'nin ya da adını nasıl telaffuz ediyorsa onun sana ne yaptığını biliyorum."

"Valencci," diye düzeltiyorum ama beni görmezden geliyor.

"Sadece onun değil, tüm gösterilerin arkasında uğultu vardı."

Başımı salladım. "Bilemezsin ve bu doğru olamaz. Eğer bilseydin, herkes bilirdi ve ben de stajımı ve diğer tüm stajlarımı kaybedip, dünyada iyilik isteyeceğim son adama iyilik istemek zorunda kalmazdım ve kendimi burada bulmazdım. Hem de sen beni bir kez reddettikten sonra."

"Sizi kırdığım için  zg n m tatlım, ama ben de biliyorum, herkes de biliyor. Biliyor olmamız işlerin sizin için kötü gitmeyeceği anlamına gelmez. Kimse Valentisha ile lanet olası bir savaşa girmek istemedi       o sürtük Mike Tyson'ın adamın kulağını ısırp kopardığı gibi atıyor. O dalga geçmiyor ve sen de bir model ve stajyersin. Tek kullanımlık ve değiştirilebilir. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Kaşlarımı  atıyorum, bir kara deliğin içine  ekiliyormuşum gibi hissetmekle meşgul olduğumdan onun adını tekrar düzeltme zahmetine bile girmiyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Bir parçam bunu merak etti. İnsanlar olanlarla ilgili ger ği bildiğini için kendimi daha iyi hissetmeliyim ama hissetmiyorum.       söylediğini her şey hâlâ geçerli. Tek kullanımlık ve değiştirilebilir. Bu beni delicesine kızdırıyor. Ve bundan nefret ediyorum.

Ben böyleyim. Böyle olmak için pek çok nedenim olsa bile hiçbir zaman böyle olmadım.

Böyle olmak, benden hayatımın parçalarından daha fazlasını aldıkları anlamına geliyor. Ruhumu aldılar ve ben bunun olmasına *izin veremem, vermeyeceğim*.

Zihinsel olarak kendimi silkeliyorum. Sadece bu sabahı atlatmam gerekiyor. Bu günü. Çocukken terapistim, hayatın ne olursa olsun gerçekleştiğini ve bunun yüzde doksanının bizim kontrolümüz dışında olduğunu söylerdi. Kontrolümüzde olan şey, ona nasıl tepki vermeyi seçtiğimizdir.

"Harika," diyor, benim iç savaşımından habersiz. "Artık her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, benimle gel."

Eğilip ayakkabımı yerden aldım ve görmesi için yukarı kaldırdım. Dehşet içinde nefesi kesildi ve evet, bir numara al.

Elimden kapıp rehin tutuyor. "Üst katta bunlara ihtiyacın olmayacak, eminim birisi bunu yapıştırabilir."

"Hey. Ona ihtiyacım var." Geri almak için hamle yapıyorum ama elimden tutuyor.

"Az önce yapmadığını söyledim." Her nasılsa gözlerini devirmeyi, başını sallamayı ve dudaklarını büzmeyi aynı anda başarıyor. "Hadi ama model. Zaten geç kaldık."

O asansöre doğru hızla giderken, ben de yalınayak peşinden koşuyorum ve sabırsızlıkla düğmeye altmış kez basıyorum.

"Ben model değilim," diye itiraz ediyorum, o asansörün metal kapılarına bakarken ben de onun profiline bakıyorum.

"Yalancı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Artık model değilim." "Yine yalancı."

"Değilim," diye ısrarla belirtiyorum. "FIT'den (Fashion Institute of Design) moda tasarımı bölümünden sınıf birincisi olarak mezun oldum. Tasarımcı olmak istiyorum."

Kolumdan tutuyor ve kapılar açılmaya başlar başlamaz beni asansöre sürüklüyor. "Peki, tamam. Her neyse. Anladım. Kimin umurunda? Bu sabah mankensen çünkü ben öyle olduğunu söyledim."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda sözümü kesti.

"Sen bir stajyersin, bu da aslında bir şirket kaltağı olduğun anlamına geliyor. Bu da seni benim şirket kaltağım yapıyor ve soyadın Monroe olmadığı sürece bu binadaki hemen hemen herkesten üstün olduğum için istifa etmekten başka seçeneğin yok, ki ikimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz. Bu tam anlamıyla

Moda sektöründe bir daha bir şey yapmak istiyorsanız son seçeneğiniz."

"Acımasız dürüstlüğün için teşekkürler," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde. "Pazartesi sabahları her zaman yeterince gerçek olmuyor."

"Tatlı bezelyem, ben hiçbir şeyi şekerle kaplamam çünkü ne olursa olsun, yine de kokar."

Modelim DNSU'landı ve bunun için mükemmel birine ihtiyacım var ve o da sensin." Sormaya korkuyorum. "DNSU MU?"

"Gelmedin. Ama tonlarca modellik deneyimin var ve çekim için hazırladığımız elbiselere uyacaksın ve uzun boylu olduğun için seni Zaxton'la birlikte çektiğimizde onun yanında inanılmaz görüneceksin."

Midem bulanıyor. "Beni Zaxton ile mi vuruyorsun?"

Lamar bembeyaz dişlerinin her birini göstererek bana kötü kötü sırtıyor. "Monroe Fashion'a hoş geldiniz. Ama merak etmeyin, Zaxton Monroe duyduğunuz her şeye sahip, hatta çok daha kötüsüne."

Bilmiyor muyum?

Lamar yüzünü telefonuna yapıştırmış, dakikada milyonlarca mil hızla bir şeyler yazarken sessizce ilerliyoruz. Kapılar açılıyor ve tek kelime etmeden elini uzatıp ön kolumu kavıyor. Beni ışık hızında sürüklüyor, tahmin etmem gerekirse muhtemelen her şeyi böyle yapıyor.

"Otur. Kal. Kımıldama." Lamar bir salon sandalyesine parmaklarını sıklatıyor.

Yirminci kattayız, büyük ve geniş bir alan ve en az iki kat yüksekliğinde olduğunu söyleyebilirim. Beton zeminli ve devasa pencereli çok endüstriyel bir yer. Belli ki fotoğraf çekimlerinin çoğunu burada yapıyorlar. Çok fazla gezemedim, sadece Lamar'ın yanlarından geçerken seslendiği birkaç şey vardı; numune dolabı (salya), çekim yapacağımız yer ve şimdi de bu sandalye.

"Ben köpek değilim," diye homurdanıyorum ama yine de bana söyleneni yapıyorum.

"Hayır, tatlım, değilsin. Sen bir modelsin, yani insanların sana tam olarak ne yapacağını söylemesine ve onu yapmana alışkınsın. Şimdi topukla gel."

Ben homurdanıyorum ama o beni duymazdan geliyor. "Bu sinir bozucu derecede doğru. Belki daha cesur olsaydım ve paramı ağzıma koysaydım burada olmazdım." "Hayır, hâlâ burada olurdun," diyor ama sonra tekrar düşünüyor. "Ya da belki de

Çünkü Valentina seni bir balık gibi doğrar ve orada yaşayan her ne boksa yem olarak Doğu Nehri'ne atardı." Titriyor. "İşte bu yüzden Boston'ı New York'tan çok daha fazla seviyorum. Modelliği neden bıraktığını sorabilir miyim?"

"Yirmi üç yaşımdayım."

Gözlüklerinin köprüsünü yukarı iterken bana sabırsız bir bakış atıyor. "Ve?"

"Ve bir tasarımcı olmak istiyorum. Modelliği seviyorum. Seviyorum. Çoğunlukla eğlenceli. Bu yüzden FIT'e gitmeyi bir yıl erteledim. İnanılmaz insanlarla tanıştım, dünyayı dolaştım ve iyi para kazandım ama acımasız bir iş. Şişman olmadığınız halde şişman olduğunuz ve kilo vermeniz gerektiği söyleniyor. Ve herkesin A listesinin en tepesinde değilseniz, hızlı ve genç yaşta tükeniyorsunuz."

Bana çarpık bir sırtışıla bakıyor. "Ne? Bu bakış da ne?"

"Zekisiniz ve her şeyi olduğu gibi görüyorsunuz. Stajyerlerimde ve modellerimde bunu seviyorum."

"Akıllı insanlar benim yaptığım kadar çok hata yapmazlar."

"Hayır. Akıllı insanlar bu hatalardan ders çıkarır. Yanlış insanlara güvenen gençler sizin yaptığınız türden hatalar yaparlar."

Yutkun. İşte bu yüzden insanlar hayatlarında ya hep ya hiç diyen ve her zaman arkalarını kollayan insanlara ihtiyaç duyarlar. Benim bir kankam var ama kim daha fazla insana ihtiyaç duymaz ki? "Sanırım senden hoşlandım."

"Yapma. Ben lanet olası bir pisliğim." Sandalyemi tutuyor ve beni aynaya, önceden yüklenmiş makyaj ve saç şekillendirme ekipmanlarının bulunduğu tepsilere bakmam için döndürüyor. Ayrıca biri kısa itfaiye kızıl saçlı, ufak tefek ve kıvrımlı, diğeri ise orta boylu, düz kahverengi omuz hizasında saçları ve kalın perçemleri olan iki kadın beni karşılıyor. "Bu tanırcılar şirket içi stil ekibimizin iki üyesi. Sonia (kızıl saçlı olan) makyaj yapıyor ve Eloise (esmer olan) saç yapıyor. Hanımlar, bu Lia-"

"Aurelia," diye düzeltiyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Mankenlik sektörü seni Lia Sage olarak tanıyor, o yüzden bugün o kişisin. Her neyse, dediğim gibi" - beni kovup onlara döndü - "hanımlar, asıl modelimiz DNSU'dan beri, *Lia*," ismimi vurguladı, "teknik olarak şu anda tasarım departmanımızda stajyer olmasına rağmen onun yerine geçiyor."

"Hoş geldiniz," diyorlar birlikte.

"Merhaba." Coşkulu gülümsemelerine karşılık veriyorum. "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum."

"Zaten geç kalıyoruz ve hepimiz Zax'in programın gerisinde kalmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz, bu yüzden hadi başlayalım." Lamar parmaklarını şıklattı ve iki kadın da bana doğru gelirken o da kim bilir ne yapmaya gitti. Yüzümdeki tüm makyaj temizlendi ve ardından krem ve

fondöten, kapatıcı, kontür ve diğer şeyler. Saçlarım taranır, fön çekilir, kıvrılır ve oynanır.

Tüm bunlar olurken ben burada oturmuş, onların en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına izin veriyorum.

"Sizin için temiz gelmediğim için özür dilerim. Bugün modellik yapmayı beklemiyordum."

"Oh pish." İkisi de el sallayarak beni uzaklaştırdı. "Sen mükemmelsin ve oturduğun yerde olması gereken diğer kadından çok daha az iş yapıyorsun."

"Çok doğru," diye onaylıyor Sonia, saçımın arkasına saç spreyi sıkarken. "Tam bir kâbus. İçecek bir şey ister misin tatlım?"

"Kahve ya da su dışında bir şey içmeme izin var mı?"

"Tanrım, bilmek istemiyorum," diyor Eloise yüzünü buruşturarak. "Evet, ne istersen alabilirsin ama" -saatine bakıyor- "sabahın dokuz on beşinde alkol istersen müdahale ederiz."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Hayır. Diyet kola isteyecektim ama biliyorum ki karbonat pek çok fotoğrafçının ve çekim yönetmeninin çekimden önce modellerinin içmesini istediği bir şey değil."

"Tatlım, kimse karnını görmüyor ve Bay Monroe'nun üzerine geçirmediğin sürece bir şey olmaz."

Üçümüz de gülüyoruz. "Patrona gaz yok. Anladım."

"Gidip sana diyet kola getireyim. Pipetli olsun ve dudaklarından sonra bir şey olmasın!" Sonia uyarıyor ve ben de bu talimi zaten bildiğim için başımı sallıyorum. Makyajı bozmak ya da saç karıştırmak yok.

"Saç rengini aklım almıyor," diye haykırıyor Eloise, parmaklarını uzun saç tellerimde gezdirerek bazı bukleleri gevşek dalgalar haline getiriyor. "Bu renk çok çarpıcı."

Makyajımı bozmamak için ince dudaklarımın arasından "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Doğal, değil mi? Eğer değilse, sırlarını öğrenmek için bu vurguları yapan kişiyle seks yapmam gerekecek."

Gülümsememe engel olamıyorum ve bunun için çok mutluyum. Sabahki neredeyse soyulma, Zax, kırık topuğum ve kanayan dizlerim fiyaskosundan sonra buna ihtiyacım vardı. "Bu doğal. Sapıkça iyiliklere gerek yok."

"Bunun için şükürler olsun." Bana göz kırptı.

"Cildi de bir o kadar inanılmaz. Al tatlım." Sonia bana pipetli bir kutu içinde diyet kola uzatıyor. Bu şekilde içmekten nefret ediyorum ama kafanızı o kadar çok hareket ettirmenize izin verilmediğinde elinize geçen tek şey bu. "Defileler sırasında modellerin yürüyüşünü hiç göremiyoruz

Çünkü hep sahne arkasındayız. Ama biz

Sizi tanıyor ve kariyerinizi takip ediyoruz, bu nedenle bu sabah sizi çalışırken görmeyi gerçekten dört gözle bekliyoruz."

"Vay canına. Teşekkür ederim." Şaşkına döndüm. Geçtiğimiz bahar moda haftasında yaşananların ötesinde insanların beni tanıdığından haberim yoktu. "Ne tür bir çekim yaptığımı bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu saç ve makyaj için beş turdan biri," diyor Sonia göz farıma son rötuşları yaparken. "Sonbahar koleksiyonu için. Önce mavi elbiseyi giydirdiler çünkü Bay Monroe'yla çekimde bu elbiseyi istiyorlar."

"Oh güzel."

Alaycı ses tonuma ikisi de kıs kıs gülüyor ve birbirlerine anlamlı bakışlar fırlatıyorlar. "Onun hayranı değil misiniz?"

"Dünyadaki diğer herkes gibi mi demek istiyorsun? Pek sayılmaz." Bu sabah bir yana, benim nedenlerim diğerlerinininkinden daha iyi.

"O... kaba biri," diye diplomatik bir şekilde onaylıyor Eloise, saç fırçasını kalçasına vurarak. "Yani, asla kaba değildir. En azından bize karşı. Ama kaba ve keskin ve tam bir mükemmeliyetçi. Onun pozisyonundaki birinden bekleyeceğiniz gibi."

"Onu hâlâ seviyorum." Sonia elini kalbinin üzerine koyar, yüzünde hülyalı bir ifade vardır. "Elimde değil. Central Square benim en sevdiğim gruptu. Onları on kez konserde izlemeye gittim ve buna birden fazla şehir de dahil. Dağıldıklarında yıkılmıştım."

"Sen, ben ve gezegendeki diğer herkes." Eloise hüzünlenmeden önce yarı güler. "Yaşadıkları *onca şeyden sonra*, Suzie'yi kaybettikten sonra, bıraktıkları için ve huysuz olduğu için onları suçlamıyorum."

Central Square, erkek grubu pop ve sert rock grubunun mükemmel bir karışımıydı. Cambridge, Central Square'den beş genç, bir YouTube videosunun viral olmasının ardından gençken büyük bir çıkış yakaladı. Bieber ve One Direction'ın büyük bir aşk çocuğu olmasıyla eşdeğerdiler. Onlarla şöhret yakalandıktan yaklaşık iki saniye sonra tanıştım ve dünyayı dolaşmaya hazırıldılar. Bir gecede şüphesiz dünyanın en büyük grubu haline geldiler ve dört yıl boyunca da öyle kaldılar. Küresel seyahat ve kapalı gişe stadyumlarda çalma. Zaxton grubun en büyüğüydü ve bas çalıyordu, küçük kardeşi Greyson ise -ki kendisi halen son derece başarılı bir rock yıldızıdır-grubun solistiydi.

Sonra menajerleri ve Zax'in kız arkadaşı Suzie duşta öldü. Trajik bir olaydı ve ondan sonra grup devam edemedi. Onun ölümünden birkaç hafta sonra resmen dağıldılar, hepsi farklı yönlelere gitti, farklı şeyler yaptı, ancak hepsinin hala çok yakın olduğu söyleniyor.

Ama sekiz yıl sonra, Zax'in başka bir kadınla fotoğrafı hiç çekilmedi. Biriyle çıkmıyor. Ve Eloise'in deyimiyle huysuzluğuyla nam salmış biri. *Ping*. Hem Eloise'in hem de Sonia'nın telefonları çalıyor ve hepimizi hayallerimizden koparıyor.

"Bu da ne?" İki bayan telefonlarına doğru uçarken soruyorum. "Şirket sohbeti. Sizin için hazırlar."

Şirket sohbetinden bahsetmişken, patronumun ve burada pazarlama stajyeri olarak çalışan en iyi arkadaşım Iris'in nerede olduğuma dair mesajımı aldıklarından emin olmak için ayağa kalkarken kendi telefonumu çıkarıyorum. Almışlar ki bu beni rahatlattı. Patronum ihtiyaç duyulan yerlere katılabildiğim için mutlu olduğunu yazmış, yani belli ki geç kaldığım ya da tasarım stajyeri olarak ilk günümü kaçırdığım için kızgın değil.

Iris farklı bir konu ve şimdiden tüm detayları istiyor.

Daha sonra ona mesaj atıyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum ve kendime bakıyorum.

"Vay canına," diye yarı fısıldıyorum. "Bayanlar, sadece vay canına."

Uzun beyazımsı sarı saçlarım kalın, parlak dalgalar halinde sırtımdan aşağıya ve omuzlarımin üzerine dökölüyor, birkaç yumuşak parça yüzümü çerçevesiyor. Makyajım sade ama dumanlı, mavi gözlerimi ortaya çıkarıyor ve kremsi, soluk tenime karşı rengini gerçekten öne çıkarıyor ve patlatıyor.

"İşimizi kolaylaştırdın. Şimdi Lamar buraya gelip seni bulmadan önce git. Dolaba geri döndü."

"Teşekkür ederim."

Çıplak ayaklarım serin betona çarparak hızla odanın içinde ilerliyorum. 'Dolabın' kapısı açık ve raf raf giysi, ayakkabı, el çantası, palto, iç çamaşırı ile dolu saray gibi bir alana giriyorum. Aklınıza ne gelirse burada.

"Lamar?" Nereye gideceğimi bilemediğim için seslendim. "Lia! Hemen buraya gel."

Lamar'ın sesini takip ederek önünde büyük sekizgen bir platform ve bir dizi açık soyunma kabini bulunan üç yönlü bir aynanın yanına geliyorum. Saçımı ve makyajımı inceliyor ve bana sert bir baş selamı veriyor.

"Mükemmel. Bu senin elbisen." Kraliyet mavisi ipek bir midi elbiseyi işaret ediyor - Tanrı'ya şükür çünkü bandajlı dizlerimi örtecek - ince metal, altın dokuma askıları ve uyumlu bir kemeri var. "Eğer küçük, çıplak bir tanga giymiyorsan, soyunma odasında senin için bir tane var. Ve evet, siz sormadan söyleyeyim, yepyeni. Sütyen yok. Ayakkabılar da orada. İki dakikanız var. Şaka yapmıyorum."

Kabini işaret ediyor, ben de koşarak içeri giriyorum ve kıyafetlerimi yırtıp atıyorum. Bir kadın olarak sahip olduğunuz tüm alçakgönüllülük, model olduğunuz bir hafta içinde yok oluyor. Çoğu zaman, kıyafetten kıyafete geçtiğimiz büyük, açık soyunma odaları ve genellikle etrafta her zaman personelin yanı sıra diğer modeller de var. Çekimler sırasında kıyafetlerimizin taşınması ve kısmen çıkarılmasından bahsetmiyorum bile. Bununla birlikte, Lamar bana biraz mahremiyet sağlamak için sırtını bana dönecek kadar nazik.

"Bay Monroe ile ne zaman çekim yapacağım?" Kalbim çok hızlı atıyor, ellerim onu tekrar görme düşüncesiyle nemli. Sadece görmek değil, onunla çekim yapmak.

Bundan sonra onunla bir daha muhatap olmamak için dua edebilirim. Tek bir atıştan sonra o yönetici katında olacak, ben de diğer stajyerlerle birlikte aşağıda olacağım ve yollarımız kesişmeyecek. Beni unutacak ve anonimliğim güvende kalacak.

Eğer çenemi kapalı tutabilirsem.

Ama şimdilik, bu ateşle imtihan ve ben bugün çoktan yandım.

"Önce seni çekeceğiz, sonra da onu. Mankenlikten *nefret* eder. Monroe tabanlarının derinliklerine kadar nefret ediyor. Bunu artık bilmelisin çünkü bu çekimleri yapmaya zorlandığında onun pembe mizacı hakkında duyduğun her şey on puan daha düşerek sıfırın altına iniyor."

Standart bir numune bedeni olduğu için üzerime tam oturan elbiseyi giyiyorum ve ardından mavi ruganla uyumlu, sivri burunlu ayakkabılarımı giyiyorum ve zaten on beş olan boyuma on santim daha ekliyorum.

Soyunma odasından çıkıyorum, Lamar'ın fermuarımı çekebilmesi için etrafımda dönüyorum. "Madem modellikten ve çekimlerden nefret ediyor, o zaman neden yapıyor?"

Lamar sanki cevap çok açkımış gibi gülüyor. Beni döndürüyor ve aynanın önüne yerleştiriyor, istediği gibi olduğundan emin olmak için etrafımda hızlı bir tur atıyor. "Gözlerinle çok güzel uyuyor. Bunu söylediğime inanamıyorum ama diğer cadalozun gelmemesine çok sevindim. Bu elbise senin için yapılmış. Yürü."

Bunu benim için yapıyor, beni omuzlarımdan tutarak dolaptan çıkarıyor ve beyaz bir yatak, büyük beyaz minderli bir şezlong ve her yerde fotoğraf ekipmanlarıyla tamamlanmış, çekim için kurulmuş ana alana geri götürüyor.

Tam soruma cevap vermeyeceğini düşünürken Lamar eğilip kulağıma fısıldıyor: "O şirketin CEO'su ve yüzü. Aynı zamanda kendi çapında gülünç derecede ünlü, hem iyi hem de kötü. Yüzü bu şirketin moda satışının yarısı ve bundan nefret etse de bunu anlayacak ve gerekli fedakârlığı yapacak kadar bilgili bir iş adamı. Modellik zamanı." Beni öne doğru itti. "Franco, bu Lia, bugünkü modelimiz. Güzel şeyler yap."

"Ah, Lia. Daha önce tanışmıştık." Franco elimi tutuyor ve beni şezlonga doğru götürüyor. "Yıllar önce New York'taydı. Muhtemelen bilmiyordur."

"*Teen Threads* için on altı yaşımdayken ilk çekimimi yapmıştım. Hatırlıyorum. Bana söylenenlerden sonra bu sektörde bunun mümkün olmadığını düşündüğümde sabırlı ve naziktiniz. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Franco nazikçe gülümser. "Sen de öyle. Çok güzel bir kadın olmuşsun. Hazır mısın?"

Pek seçeneğim yok gibi. "Olabileceğim kadar."

Franco bana büyükbabamın eskiden bana yaptığı gibi hoşgörölü bir göz kırptıyor ve sonra bir asistan beni şezlonga yerleştiriyor, Franco'nun istediği şekilde yerleştiriyor, flaşlar patlıyor ve ışıklandırma test ediliyor.

Bir kadının giyebileceği en seksi şeyin özgüven olduğunu bu işin başlarında öğrendim. Başlangıçta hissetmeseniz bile, hissedene kadar numara yapın. Yine de her çekimde olduğu gibi midem ağzıma geliyor. Ama bu daha kötü. Zaxton'ın ne kadar çekici olduğu ya da ondan ne kadar nefret ettiğim umurunda değil. Bu benim kariyerim ve hayatım için ikinci şansımdı ama elimden alınmakla kalmadı, çalındı da. Lamar daha önce Valencci'nin adıyla ilgili şaka yapıyor olabilir ama onun kim olduğu ve benim kim olduğum konusunda şaka yapmıyordu.

O kadın hayatımı mahvetti. Ya da en azından denedi.

Ama artık buradayım. Ve Zaxton'un yüzüme vurulduğu pek de mutlu olmayan geçmişime rağmen, bu benim için yap ya da boz zamanı. Burada kötü bir iş çıkarırsam, giderim. Bu konuda hiçbir yanılsamam yok. Bugün boktan bir model olursam ne kadar iyi tasarım yaptığım kimsenin umurunda olmaz.

Daha da kötüsü, Zaxton ile poz vermek zorundayım ve bu sabahki karşılaşmamızdan sonra bunun nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yok. Benden memnun değildi ama

kimse yardım etmediğinde yardım etmek için. Adam beni merdivenlerden yukarı taşımadan ve tıbbi yardım almamı sağlamadan önce soyguncumu korkutup kaçırdı.

Ve dokunuşu... Gözleri...

Neredeyse daha fazlası varmış gibi hissettim-

"Lia, senin şezlonga yayılmanla başlamak istiyorum," diyor Franco, düşüncelerimi yarıda keserek. "Saçlarının etrafına dökülmesini istiyorum ve ben aksini söylemedikçe gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum."

Başımı sallıyorum ve pozisyonumu alıyorum, derin bir nefes alıyorum ve zihnimi sadece yapmak için burada olduğum şeye odaklamak için değiştiriyorum. Dolaşmasına izin vermiyorum. Zaxton'ın burada olup olmadığını ya da şu anda beni izleyip izlemediğini sorgulamıyorum. Ve kesinlikle nabzımdaki tekmeyi ya da bu hatalı, gereksiz düşünceyle kanımdaki heyecanı kabul etmiyorum.

Hayır. Zaxton Monroe bu dünyada düşünmem ya da vücudumun bu şekilde tepki vermesine izin vermem gereken son adam. Kim olduğumu asla öğrenemez. Kendimi buraya getirmek için çektiğim ipleri asla bilemez. Eğer öğrenirse, bu işteki sonum olur.

"P Mükemmel, Lia. Şimdi sırtınızı eğin ve elbisenin saçınızın ucunda olduğu gibi sarkmasına izin verin. Evet. İşte böyle. İşte böyle." *Klik. Klik. Klik. Klik. Klik.*

"Daha ne kadar burada saklanıp izleyeceksin?"

"Geç kalıyorsun," diye karşılık veriyorum, Lamar'ın sesindeki alaycı tonu görmezden gelerek. Bu saçmalığın yanına kâr kalmasına izin verdiğim tek kişi o ve bunun tek nedeni de tüm gezegende tahammül edebildiğim belki de altı kişiden biri olması.

"Modelimiz DNSU'landı."

"Bu buraya nasıl çıktı?" Gözlerimi kızıdan ayıramayarak soruyorum. Yukarıda, ofisimde, özel dikim takım elbise ceketimin ve ipek mendilimin her yerinde kanı olan kızıdan.

"Onu lobide kanlar içinde buldum ve hemen tanıdım. Aynı zamanda burada stajyer, bu da onu ihtiyacım olduğunda istediğim gibi kullanabileceğim biri yapıyor."

Daha ne yaptığımı anlamadan azı dişlerim birbirine vuruyor. Ona benim demesi ve istediği zaman ona sahip olabileceğini iddia etmesi neden umurumda olsun ki? Lamar'ı tanıyor olsam da, bunu hem profesyonel hem de kişisel olarak kastetmiş olabilir. Bu onun açısından hüsnükuruntu olsa bile.

"Jacob bir mankenle yatmaya çalıştığını biliyor mu?"

Ses tonuma gülüyor, gülmeli de. Bugün berbat bir haldeyim ve bunun tek sebebi şezlonguma yayılmış, cinsel cazibenin doruklarında gezinen muhteşem sarışın değil.

"Jacob herkesten hoşlandığımı biliyor ama o benim için biraz genç. Muhtemelen senin için de öyle."

Şimdi gülme sırası bende çünkü evet, o benim için genç ama bundan da öte, kadınlarla gün ışığında çıkmıyorum ya da sevişmiyorum ve Lamar bunu biliyor. Seviştiğim kadınları, tamamen gizli bir pelerin altında yaparım. Basın ve dünya söz konusu olduğunda, Suzie öldüğünden beri bir keşişim ve eğer sikim ve beynim lanet olası günü atlatmak için düzenli olarak sekse ihtiyaç duymasaydı, öyle olurdu.

Özel kulüpler bazı günler nefes alabilmemin tek yolu. Ve o zaman bile, hiçbir şey hissetmiyorum. Heyecan yok. Heyecan yok. Bazen içimde o kadar ölü olduğumu düşünüyorum ki, kendimi kessem bile kanamaz. Kanamadan bahsetmişken.

"Bu sabah tanıştık," diye itiraf ediyorum. "Ona yardım ettim. Serseri bir çocuk çantasını kapmaya çalışıyordu ve sonra onu itti. Düştü ve kanamaya başladı. Onu geçtiğimiz Şubat ayındaki moda haftasından tanıdım."

Onu nereden tanıdığımı hatırlamam biraz zaman aldı, ama hatırladığımda da çok çabuk ve çok sert vurdu. On sekiz saniye boyunca yürüyüşünü izledim ve tüm bu süre boyunca bir sapık gibi baktım, biri beni görse giydiği elbiseyi incelediğime inanacağını biliyordum - bunu da yapıyordum çünkü o elbise... kahretsin!- ama yüzü beni ele geçirdi.

O defileden sonra herkes ondan bahsediyordu. Güzelliği ve giydiği elbise, evet, ama onu ve yürüdüğü tasarımcıyı çevreleyen drama ve dedikodulardı. Her şeyi bilmeden önce onu gördüm. Mankenler hiç dikkatimi çekmezken o dikkatimi çekmişti. Çok uzunlar, çok zayıflar, kendilerini çok kaptırıyorlar.

Ama onu çok istiyordum.

Bu yüzden adını duymak dışında onu hiç araştırmadım. Lia Sage.

"İlginç," diyor Lamar, sesinde hissedilir bir tizlikle.

"Başlama."

"Sadece ilginç dedim. Ona şeker kaplı bir çatlakmış gibi bakan sensin."

Muhtemelen öyle olduğu içindir.

"Stajyer. Genç. Model. İlgiilenmiyorum."

"Bunların hepsine inanıyorum. Sonuncusu hariç. Kimse böyle görünen ve kokan bir kadınla ilgilenmez."

Güzel kokuyor.

Bu sabah daha yüzünü fark etmeden kokusu sikimi kaldırdı. Bir de saç rengi var. Doğal. Şüphelerim vardı çünkü

Kimsenin doğal saç rengi bu değil ama bu kızın var. Yüzü sanat eseri gibi.

Midem sıkışıyor. Bu kadını istiyorum. Küstah ağzı ve Hepsi.

Kim olduğumu biliyordu ama yine de bana bağırıp çağırdı. Kimse, ben Yani *kimse* bunu yapmaz. Lamar, göt arkadaşlarım ya da kardeşim bile. Tamam, belki arkadaşlarım ve kardeşim ve evet, muhtemelen Lamar da, ama dünyanın geri kalanı bana çocuk eldivenleriyle davranıyor ve bir odaya girdiğimde neredeyse beni mastürbasyon yapıyor.

Umurunda değil gibiydi.

Duvara yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izlemeye devam ediyorum, çoktan yakalanmışım, bu yüzden saklamaya bile çalışmıyorum. "Seninkine rakip olacak bir ağzı var. Bana Zaxton'ın ne tür bir isim olduğunu sorduğunu biliyor muydun?"

"Bu, sizinle tanışan herkesin merak ettiğine emin olduğum ciddi bir soru. Ben de merak ediyorum. Garip bir isim."

Ona alaycı olmayan bir yan bakış fırlatıyorum ama bu onu hiç şaşırtmıyor. "Onu o anda kovmalıydım."

Cheshire sırtışı yüzünü aydınlatıyor. "Ah, ama yapmadın, değil mi?" Hayır. Yapmadım.

"Tamam, Lia," diye sesleniyor Franco, beni transımdan çıkarıyor. "Şimdi otur. Senden sadece kendi işini yapmanı isteyeceğim. Bu elbisenin içinde ne kadar güzel ve seksi olduğunu hisset. O çok beğendiğin adamın seni bu elbisenin içinde fark etmesini istiyorsun. Saçın muhteşem, makyajın göz alıcı ama sende o ekstra, özel şeyi görmesini istiyorsun. Haksız mıyım?"

Lia gülüyor, gülümsemesi enfes yüzüne ve *cehenneme* yayılıyor.

Bir düzine tıklama daha onu yakalıyor ve bunun için Franco'yu suçlayamam bile.

Ayağa kalkıyor, ayakkabılarını tekmeliyor ve neredeyse yarı yarıya öne doğru eğiliyor. Parmakları ayaklarını sıyrıyor ve yavaşça, o kadar yavaş ki, yüzünde saf bir yaklaşma ifadesiyle yukarı doğru süzülüyor. Bir eli zarifçe köprücük kemiğini buluyor, diğeri beli boyunca kıvrılıyor ve altın bir kayış baştan çıkarıcı bir şekilde omzundan düşüyor. Dolgun göğüslerinin kıvrımları elbisenin yakasıyla oynayarak ortaya çıkıyor.

"Evet. Vay anasını." Franco çıldırmaya başlar, saniyede milyonlarca fotoğraf çeker. "Bana doğru bak. Kımıldama. Şuraya. Şuradaki. Dur, Lia. Bu poz. Şimdi beni becermek istiyormuşsun gibi bak bana. Sanki dünyada istediğin tek erkek benmişim gibi. Evet! Evet! Evet! Evet! Devam et."

"Siktir!" Lamar ileri atılıyor, oraya geri dönmek için can atıyor. "Bu elbiseyi ve bu sonbahar serisindeki her parçayı satacak. Şuna bir bakın."

Ona bakıyorum.

Bir yandan da onunla çekim yapmam gerektiği gerçeğini düşünüyorum.

"İşte böyle. Çeneni eğ ve sonra bana bak. Bana seksi bir sırıt. Mükemmel, tatlım." *Klik. Klik. Klik.* Franco kamerasının ekranını kontrol eder. "Tamamdır. Bu çok güzeldi. Çok iyi iş çıkardın. Buraya gel de gör." Lia ayağa kalkıp ona doğru atlıyor ve ben de arkamı dönüp kendimi zihinsel olarak hazırlarken boşluğa bakıyorum.

"Bugünün ne olduğunu biliyorsun," diye homurdanıyorum. "Neden bunu şimdi yapmak zorundayım?"

Lamar yanımda, eli omzumda. "Çünkü biz istemesek bile hayat devam ediyor."

"Onun hayatı devam etmezken benim hayatımın nasıl devam ettiğini hatırlamak beni normalde olduğumdan daha hıyar yapıyor. Şu anda herkesi buna maruz bırakmak mı istiyorsun?"

"Bu senin kendi bokun. Başkasının değil. Modanın kalp kırıklığına tahammülü yoktur. Bu onun panzehiridir. Bu yüzden ona perakende terapisi diyorlar. Seni şımartabilirim ama bu benim tarzım değil ve hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Bugünün senin için zor olduğunu biliyorum ama yapman gereken bir iş var ve bu da o iş."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum.

Kalçama vurarak ritim tutarken gözlerim kapanıyor ve Suzie'nin duşa girmeden hemen önceki yüzünü hayal ediyorum. Başka hiçbir şeye değil, ona odaklanmalıydım. Yine de tüm sabahımı işgal eden kadını düşünmeden edemiyorum. Onda beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama artık durdu. Bir model ve bir stajyer. Güzel bir yüz ve seksi bir vücut. Bunların hiçbiri benim dünyamda yeni şeyler değil.

O benim için bir hiç ve öyle de kalacak.

Bu zihinsel beyanla, zaten beni vurmak istedikleri takım elbiseyi giyerek odaya giriyorum, ayakkabılarımın tıkırtısı konuşmaları kesiyor ve her şey durma noktasına geliyor.

"Nasıl gidiyor Franco? Her şey hazır mı?"

"Günaydın, Bay Monroe. Evet. Ben de tam Lia'ya bazı fotoğraflarını gösteriyordum." Az önce çektiği fotoğraflardan birini görebilmem için kamerayı çeviriyor. Yemi yutmuyorum. Yanımda duran ve profilime bakan kadını da tanımıyorum.

"Harika. Bu işi çabucak halledebilir miyiz, böylece ben de işime geri dönebilirim?"

Franco, tüm salonun duyabilmesi için daha yüksek sesle konuşmadan önce, "Elbette efendim," diye onaylıyor. "Hazırlanalım millet. İki dakika içinde çekime başlıyoruz."

"Vay canına. Demek sadece bana değil herkese karşı bu kadar sevimsizsin."

Ayakkabılarını giymek için eğilen stajyere gözlerimi deviriyorum. Bu hareket seksi olmamalı ama değilse de lanet olsun. Dişlerimi sıkıp ondan uzaklaşıyorum ve asistanın beni bir çeşit karanlık perdeyle kaplı pencerenin yanına yerleştirmesine izin veriyorum. Tepemdeki ışıklar hafifçe karartıldığında sıcak bir parıltı yayıyor.

"Bu kadar yüksek topuklu giymen gerektiğine emin misin?" Bakışlarım onun elbiseyle kaplı dizlerine inerken ses tonum alaycılıkla dolu. "Belli ki onları sağlam tutmakla ilgili bir sorunun var."

"Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Daha çok içinde sen olan ayakkabılarım gibi."

"Eğer olması gerektiği gibi yapılmışlarsa, bunların topukları kırılmaz. Benimkiler sadece saldırıya uğradığım ve sonra da bir bez bebek gibi fırlatıldığım için kırıldı." Bir dönüş yapıyor, elbisesinin eteği etrafında dalgalanıyor. "Gördün mü? Şuna bak. Mükemmel."

Şaka yapmıyorum.

"Bay Monroe," diye araya giriyor Franco. "Elini tutun ve onu vücudunuza almadan önce bir kez döndürün. Bu bir randevu gecesi ve ikiniz de muhteşem bir partidesiniz. Gülümseyin. Birbirinizle eğlenin. Aşık olun."

Aşık olmak mı? Bu konuda ciddi olamaz mı?

İsteksizce elimi uzatıyorum ve o da küçük, soğuk elini benimkine koyuyor. Büyük elime karşı sinir bozucu derecede yumuşak ve kırılgan ve gözlerinin genişlemesine ve göz bebeklerinin hafifçe büyümesine bakılırsa, o da bunu hissediyor. Tıpkı aşağıda bacaklarına dokunduğumda hissettiğim gibi. Şimşek çakmadan önceki çatırdayan enerji.

Kameraların alkışları arasında onu döndürüyorum. Başını geriye atıyor, sarı saçlarının elbiseyle birlikte uçuşmasına izin veriyor ve sonra onu kendime çekiyorum. Vücudu sıkıca benimkine yaslanıyor ve şimdiye kadar gördüklerimin en mavisini olan gözlerine bakıyorum. Sanki sadece onun için tasarlanmış gibi elbiseye uyuyorlar.

Başını arkaya yatırmış, çenesini bana doğru çevirmiş, tutmadığım elini göğsüme koyarak bana hayran bir gülümseme veriyor.

Baktıkça kaybolmaya başlasalar bile bir düzine daha tıklama
On

u. "Lia. Lia nasıl bir isim?"

Elini boynuma koyduğumda bana nazlı nazlı gülümsüyor ve
Vücudu sıkıca benimkine giriyor. Kokusu burun deliklerimi dolduruyor,
nabzımın a t m a s ı n a ve sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Seni ilgilendirmeyen türden."

Sözlerimi bana geri çevirdiği için ona sırtıma dürtüsüne direniyorum.
Ateşi var, ona bu kadarını vereceğim.

"Ah, ama sen benim için çalışıyorsun, bu yüzden bunun
beni ilgilendirdiğini düşünüyorum." "Öyle değilmiş gibi
davranamaz mıyız?"

"Numara mı?"

"Evet. Bilirsin işte. Fantezi. Hayal gücü. Ben sadece kıyafetlerinizin
güzel görünmesi için burada bulunan bir modelim. Daha sonra başka bir şey
olacağım ve eğer hâlâ isimle ilgileniyorsanız, eminim bunu keşfetmenin
yolları vardır. Keşfetmeyeceğinizi umsam bile."

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Yapmayacağımı
mı umuyorsun?" "Sözlerimin çoğunu tekrarlıyorsun."

"Çünkü beni açıkça aşağılamadığın zamanlarda bilmece ve şifrelerle
konuşuyorsun."

"Doğru. Savunma yapıyorum ve iyi değilim. Seninle ilgili bir şey beni
sinirlendiriyor." Başını sallıyor, dişleri dudağını yakalıyor, ta ki bana karşı
bir rol oynaması gerektiğini ve savunmasız ve gergin görünmenin o rol
olmadığını anlayana kadar. Göz kamaştırıcı bir gülümseme yüzünü yeniden
yapılandırıyor, bir eli boynumda, diğeri şimdi elbisesine uyan mavi
kravatımla oynuyor.

Beni çeğiştiriyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar
başımı aşağıya indiriyor, benimki hâlâ onunkinin biraz üzerinde duruyor.

"Bütün bunları unut," diye ısrar ediyor. "Ellerini üzerime
koy." "Ne?" Neredeyse boğulacaktım.

"Birbirimize aşığız, unuttun mu? Aşıklar dokunur. Bu çekimin bitmesini
istiyorsun ve açıkçası ben de istiyorum. O yüzden ellerini üzerime koy Bay
Monroe. Vücudunuzla ve gözlerinizle bana yapmak istediğiniz tüm pis
şeyleri gösterin. Bir elinizi çıplak tenime koyun ki kameralar görebilsin.
Diğer elinizi de belime koyun ki vücudum sizinkine doğru kavislensin."

"Şimdi de bana işimi nasıl yapacağımı mı söylüyorsun?" Bir kaşımı
kaldırıyorum.

Parmakları saçlarımla arasında dönüyor, uçlarıyla oynuyor ve lanet
olsun, neden bu kadar iyi hissettirmek zorunda? Gözlerimi kapatma

dürtüsüne direniyorum.

Bakışları aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk. Şüphesiz benimkiyle eşleşiyor ve şimdi ikimiz de gülümsemelerle savaşıyoruz.

"Belki de bu işte senden daha iyiyimdir," diyerek kaşlarımı kaldırmama karşılık veriyor. "İkimiz de modellikten nefret ettiğini biliyoruz ve ben yedi yıldır bu işi yapıyorum. Birinin vücudundan çıkarmasını isteyeceğin kıyafetleri nasıl tasarlayacağımı ve satacağımı biliyorum."

Lanet olsun.

Damarlarımda meydan okuma ve arzunun ateşi yanarken ve baskı altında tereddüt edip etmeyeceğini merak ederken, yaklaşıyorum. Daha da yaklaştım. O kadar yakın ki gözlerindeki mavinin her zerresini ve tonunu görebiliyorum. Elim saçlarını yukarı kaldırıp kürek kemiklerinin arasındaki pürüzsüz teni buluyor. Diğer elim de söylediği gibi sırtının alt kısmına gidiyor ama orada durmuyorum. Aşağıya doğru kaymaya devam ediyorum. O kadar alçalıyorum ki, kış yanaklarının tepesine yerleşmiş kemikli çıkıntıyı yakalıyorum.

Zaten sert olan sikim aramızda sarsılıyor ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Beni ya hissedecek ya da hissetmeyecek, yine de hafifçe titrediğinde ve nefesi kesildiğinde, muzaffer sırtışıma karşı koyamıyorum.

"Peşinde olduğun şey bu mu, model?" *Patronunuzu ne kadar zorladığınızı hissetmek için*, eklemiyorum.

"Mmhm. Çok daha iyi. İçinde cidden ateşli bir baştan çıkarma olduğunu kim bilebilirdi? Şimdi kameralara gülümseyin Bay Monroe," diye fısıldıyor bana karşı, tatlı nefesi dudaklarımı havalandırıyor.

"Gülümsemem ve asla baştan çıkarmam," diye cevap veriyorum hiç eğlenmeden, gözlerimi parlatılmış dudaklarına indirmek yerine onunkilerde tutmak için savaşıyorum.

Parmakları göğsümden yukarı kayıyor ve ceketimin yakasına takılıyor. "Fark ettim," diyor. "Belki de onları kullanacak kadar cazip birini bulamamışsındır."

Şimdiye kadar, sanırım. Bu düşünce beni hazırlıksız yakalıyor ve saklamak için başımı eğiyorum.

"Bu utanç verici," diye devam ediyor, benim onunla olan iç mücadelemden habersiz. "Neymiş o?" Duygusuz bir tonda cevap veriyorum, uzunla oynuyorum,

Saçlarının ipeksi telleri parmaklarımı gıdıklıyor. Bunun her an bitmesi için dua ediyorum, böylece onun çekici kokusunu içime çekmeye ve neredeyse yeterli olmayan dokunuşlarla kendime işkence etmeye devam etmek zorunda kalmayacağım.

"Her ikisini de yaparsanız ne kadar mutlu olacağınızı düşünün; hem baştan çıkarır hem de gülümsersiniz."

Kaskatı kesiliyorum, sözlerindeki suçlama beni yanlış anlıyor, zırhımı delip geçiyor. "Mutlu olmadığımı kim söyledi?"

Kaşları çatık, güzel yüzünü gölgeliyor. "Herkes. Tüm dünya." Çatık kaşları derinleşiyor ve ben bunu mavi gözlerinde görüyorum. Acıma duygusunu. Beyninde dans eden başlıkları. Başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Dikkatsiz ve duyarsızdım. Bu şekilde davranmak için nedenlerin yok değil."

Sebeplerim hakkında ne o ne de başkası bir şey biliyor.

Onu neredeyse iterek uzaklaştırıyorum, bir adım geri atıyorum ve zor nefes alıyorum. "Burada işim bitti," diyorum ve kimseye dönüp bakmadan fırlayıp gidiyorum. Bugün değil. Bugün ne kadar acı çekmem gerekiyorsa o kadar acı çekmeye iznim var.

Manken de bana o bakışı atan herkesle birlikte siktirip gidebilir. Onunla işim bitti. İstenmeyen bir saptırma, bu sabah şansım varken onu kovmalıydım. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

TÇekimin geri kalanı uzayıp gidiyor. Kalbim ve zihnim bu işin içinde değil, olanları tekrar tekrar yaşarken ve her seferinde kendimi daha da sert bir şekilde azarlarken en kötü türden bir kuyruk dönüşünde sıkışıp kaldım. Ben

Kendimi kaptırdım. Kendimi o ana kaptırmıştım. Bana nasıl baktığına ve bana karşı nasıl hissettiğine.

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Bunları ona neden söylediğimi bilmiyorum. Sanki ona yaklaştığım anda öfkeleniyor ve sinirleniyorum. Beni yanlış yönlendiriyor ve önyargılı olduğumu biliyorum. Bırakmam gereken eski kinleri tuttuğumu biliyorum.

Üzerinden duman gibi tüten nefret, bana attığı sert bakış... dokunuşlarımızın ve flörtümüzün tüm sıcaklığı ve ateşi anında söndü. Koca ağzım gidip travmasını yüzüne vurdu.

Ne tür bir insan bunu yapar?

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kovuldum, tasarım katına ve masama giden yolu bulmam için gönderildim. Dolap asistanlarından biri topuğumu yapıştırdı ama olan olmuştu bile. Bu sabahı ve beraberindeki felaketleri geride bırakıp aslında yapmak için burada olduğum işe başlayabileceğimi hayal etmeyi çok isterdim. Tasarım.

Ama kafamı kurcalayan düşüncelere engel olamıyorum. Suçluluk duygusu. Ondan nefret etmeliyim.

Ondan kesinlikle hoşlanmasam da, ondan tamamen nefret etmek mümkün değil. Belki de kaybettiği şey şu anki tüm günahlarını mazur gösteriyordur. Ya da bu sabah bana nasıl yardım ettiğidir. Kim bilir. Her neyse, bu beni

Telefonumda ofis içi sohbet ve mesaj bloğuna onun adını yazıyorum. Ne söylemem gerektiğini tartışırken parmaklarım ekrana vuruyor.

Sonra daha iyi düşündüm.

Benden nefret ederken mesafesini koruması en iyisi. Eğer ona mesaj atarsam, kim olduğumu tam olarak öğrenecek, tabii henüz öğrenmediyse. Lia'nın benden farklı bir soyadı var çünkü her şeyi ayrı tutmak istedim. Menajerimin fikriydi ve doğrusu da buydu.

Iris'ten bir mesaj gelmesi için onun adına bakıyorum.

Monroe ile yukarıda geçirdiğiniz sabahı duydum. Herkes onunla yaptığın çekimden bahsediyor.

Harika. Lia olduğumu biliyorlar mı?

Iris: Hiç sanmıyorum. Lia ya da model diyorlar, ama noktaları birleştirmeleri ne kadar sürer? Patronun Gretchen biliyor, bu yüzden sadece zaman meselesi.

Bunu anlamıştım ama haberin yayılmamasını umuyordum. Sadece başka bir çekim olmasını ve adımın ayrı kalmasını umuyordum. Sadece birkaç saat içinde her şeyi mahvetmeyi başardım.

Ben: Çekim hakkında ne söylüyorlar?

Iris: İkinizin bir laboratuvarı havaya uçuracak kadar kimyasının uyuştüğünü ve sonra onun çekip gittiğini. Fotoğrafları henüz kimse görmedi ama çok seksi olduklarını duydum. Bu doğru mu? Tüm detaylara ihtiyacım var. Şimdi.

Parmaklarımı bir kez daha ekrana vurarak öfkeyle bakıyorum. Haksız değiller. Keşke hakkımda dedikodu yapılmıyaydı. Özellikle de Zax ile. Artık kim olduğumu öğrenmemesine imkân yok. Kendime çok kızarak yazmaya başlıyorum.

Kimya yoktu, sadece oyunculuk vardı. Monroe'nun Monroe olması dışında bir erkek meslektaşımla yaptığım diğer çekimler gibiydi. Zalim, soğuk ve küçümseyici. Bana ve personele karşı. Tüm çekimlerinin böyle geçtiğini hayal etmek zorundayım.

Muhtemelen bunu bir şirket mesajına yazmamalıyım, ancak onun kendi tarafındaki söylenti değirmenini susturmasını istiyorum ve umarım bu bunu yapar. Bu konuda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi. Ayrıca, onun hakkında insanların zaten bilmediği bir şey söylemiyorum.

Gönder tuşuna basıyorum, telefonumu niyetimden biraz daha güçlü bir şekilde yere bırakıyorum ve yanımda getirdiğim öğle yemeğini çıkarıyorum. On dakika sonra bir toplantım var ve bir şeyler yemek için ayıracak bir saniyem bile yok. Fıstık ezmeli sandviçimi atıştırıp diyet kolamla tamamladıktan sonra e-postalarımı kontrol ediyor ve yerimi alıyorum.

"Hey." Omzumun üzerinden gelen bir ses beni ürkütüyor ve sandalyemde dönerek zaten darbe almış dizimi doğrudan bölmenin yan tarafına çarpıyorum.

Yüzümü buruşturuyorum, iniltimi bastırmak için dişlerim dudağımı sıkıyor.

"Oh, kahretsin. Özür dilerim," diyor ekose düğmeli, siyah pantolon askılı ve gri pantolonlu sevimli, yenilikçi bir çocuk, kendi yüzünü buruşturarak. "Seni korkutmak istememiştim. İyi misin?"

"Bir fiçı tekılanın iyileştiremeyeceği bir şey yok."

Gülüyor, yeşil gözleri parlıyor. "Ben Howie'yim. *Howie'nin* yaptığı gibi, bilmiyorum. *Howard the Duck* gibi değil. Ailem zalimdi ama o kadar da zalim değillerdi."

Hafifçe gülerek elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Az önce *Airplane'den* alıntı yaptın ve espri olarak kendi adını kullandın. Lütfen bana birlikte çalıştığımızı söyle."

"Birlikte çalışıyoruz. Kadın serisi ekibindeki tasarımcılardan biriyim ve stajının ilk altı ayı boyunca seninle eşleştirildim. Lia mı yoksa Aurelia mı diyorsun?"

"Nasıl-"

"Modellik adını biliyor musun? Ben biliyorum. Kattaki herkes biliyor. Gretchen personel toplantımızda geç kalacağını çünkü Lamar'ın seni çekimlere katılman için çağırdığını söyledi. Buralarda zaten ünlüsün ve ondan önce de ünlüydün."

Omuzlarım çöküyor, bu abartıdan hiç hoşlanmıyorum. İçimdeki her şey bir anda sönüyor. "Muhteşem."

"Hey. Bu kötü bir şey mi?"

"Muhtemelen. Kesinlikle."

"Kahretsin. Seni üzme istememiştim."

"Bu senin hatan değil," diyorum ona, zayıf bir gülümseme sunmaya çalışarak. "Bu benim hatam."

Odanın kenarına yaslanmış, perişan görünüyor. "Seninle iyi bir başlangıç yapamıyorum. Ben sadece kimsenin senin Lia olduğunu bilmediğini kastetmiştim."

Bu sabahki çekime kadar Sage, ama hepimiz Lia Sage'i duymuştuk, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ne yazık ki öyle."

"Kahretsin. Şimdi daha da kötüleştiriyorum, değil mi?"

"İyisin. Söz veriyorum, Howard değil Howie. Benimle bu toplantıya geliyor musun?"

"Evet. Seni almaya geldim. Gretchen çekimden dönüp dönmediğinden emin değildi."

Gretchen, patronumuz, şu ana kadar harika görünüyor. Yine de daha önce patronlar tarafından kandırıldım, bu yüzden belki de şimdilik yargılamayı saklı tutmalıyım. Kim olduğumu öğrendiğine göre daha uzun süre patronum olacağından şüpheliyim.

Ayağa kalkıyorum, öğle yemeğimden kalanları paketleyip çantama geri koyuyorum. "İlk sabahımı kaçırdığım için herkesin bana kızacağından korkuyordum."

Katın uzak tarafındaki konferans odasına doğru yürümeye başladık.

"Hayır. Ne yapacaktın? Hayır mı diyecektin?" Kıkırdıyor ve beni yan gözle baktı. "Kimsenin Lamar'a hayır dediğini sanmıyorum, hele Bay Monroe'ya hiç. Her ikisi de yaptıkları işte çok iyiler ve New York'ta değil de Boston'da olmamıza rağmen modanın nabzını tutuyor gibiler."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bugün vurduğum sonbahar çizgisi inanılmazdı." "Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum. Herkes-"

Bir vücut bana çarparak beni bir adım geriye savurdu. "Seni pislik. Şehre geldiğinden beri seni görmedim ve tüm bu çılgınlık ilk gününde oldu ve ben de en iyi arkadaşımından değil de pazarlama arkadaşlarımdan mı duymak zorunda kaldım? Dizlerin nasıl?" Iris bana şiddetle sarılıyor, sonra geri çekiliyor ve beni inceleyebilmek için kol uzunluğunda tutuyor. "Oh, aşk böceğim, kendine gerçekten çok zarar vermişsin."

"İyileşecekler."

"Peki ya geri kalanınız?"

"Korkarım bu konuda jüri hala kararını vermedi."

Yüzü endişeyle buruşuyor ve bu konuda başka bir şey söyleyemeden başımı hafifçe sallıyorum.

"Görüyorum ki Howie ile tanışmışsın." İpucumu yakalayıp vites değiştiriyor. "Çok sevimli değil mi? Eğer zaten bir kız arkadaşı olmasaydı, kesinlikle

ikinizi de gönderdi."

"Buradayım," diyor Howie, ama sözlerinde bir ısırık yok.

"Evet, sevgilim. Bunu yakışıklı yüzündeki çiller kadar net görüyorum. Eğer başrol oyuncundan ayrılırsan, benimkini alacağına söz ver." "Iris, ben de buradayım."

Gülüyor ve ikimize de el sallıyor. "Gelin. Eğlenceli bir pazarlama tasarımı toplantısı. Sabırsızlanıyorum." Kollarını ikimizin kollarıyla birleştirip aramızda yürüyor. "Hâlâ ayrıntıları istiyorum. İyi detayları. Kötü olanları. Kesinlikle muhteşem. Bay Monroe'nun harika koktuğunu duydum, gerçek mi yalan mı?"

"Gerçek," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Biliyordum. Onunla çalışmak nasıldı ve o çekimde neler oldu? Son mesajıma hiç cevap vermedin. Dedikodular çılgınca."

Konferans salonunun kenarına yaklaştığımızda ona "Sana nasıl geçtiğini anlattım," diyorum. Bana tuhaf bir bakış atıyor, ancak odadaki diğer herkes tarafından yutuluyorum. Gretchen birkaç dakikasını ayırıp beni etrafındakilerle tanıştırıyor. Çeşitli ekiplerdeki herkes, hem stajyerler hem de normal çalışanlar, iyi görünüyor. Kimse bu sabah Zax'le yaptığım fotoğraf çekimini sormuyor, ama belli ki hepsinin bundan haberi var.

Ardından oturup, yaz sonuna doğru ilerlerken ve bu yıl Eylül sonunda gerçekleşecek moda haftasına doğru dalarken üst yönetimden aldıkları sonbahar pazarlama planlarından bazılarını ele alıyoruz.

Toplantı başlamadan hemen önce Iris'in kalemi elime dokunuyor. "Çekim sırasında Zax'le olanları hiç anlatmadın," diye fısıldıyor, sandalyesinde dönerek başlarımızın birbirine yakın olmasını sağlıyor.

"Ha?" Fısıldayarak cevap veriyorum, kaşlarım çatılıyor ama dikkatimi sunumu hazırlayan kadına veriyorum. "Evet, öyle yaptım."

"Hayır. Yapmadın."

Şimdi dikkatimi çekti. "Iris, sen bana mesaj attıktan hemen sonra ben de sana mesaj attım."

Başını sallarken dudağını ısırıyor, gözleri kocaman. "Tatlım, hayır." Telefonunu çıkarıyor ve mesaj akışımızı açıyor, başka kimse görmesin diye masanın altında tutuyor. Son mesajında çekimlerden ve aramızdaki kimyadan bahsediyor ama benden bir yanıt yok.

Mideme hastalıklı bir tür korku doluyor, ensem ısınıyor. "Gönder tuşuna basmamış olmalıyım." Gönder tuşuna bastığımdan neredeyse yüzde doksan sekiz nokta altı oranında eminim. "Ya da belki de ulaşmamıştır."

Lütfen, Tanrım, bunun olmasına izin ver.

"Telefonunu kontrol et. Başka biriyle mesajlaştın mı?"

Başımı sallıyorum, dudağımı dişlerimin arasına alıp açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanın kemiğe sarılması gibi kemiriyorum. "Sadece Gretchen ve o da hiçbir şeyden bahsetmedi. Iris, Bay Monroe'yu yerden yere vurdum."

"Onun hakkında ileri geri konuştum derken ne demek istiyorsun? Ağzın doluyken bile kimse hakkında bir şey söylemiyorsun."

"Kahretsin."

Bana gözlerini deviriyor. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyleyim," diye itiraz ediyorum. "Adam beni kızdırdı, ben de onu kızdırdım ve... ugh!" Biraz geriye kayarak telefonumu aldım ve kucağıma koydum, ofis sohbet uygulamasını ve ardından Iris'le olan sohbetimi açtım. "Cevabımı göremiyorum. Burada değil."

"Şaka yapmıyorum. Bunu zaten tespit ettik. Kontrol panelinize gidin. Yanlışlıkla birine gönderip göndermediğinizi kontrol edin."

"Tanrım," diye inledim nefesimin altında. Eğer bunu patronuma gönderdiysem, bu en iyi senaryo olurdu ve en iyi senaryo benim için bilinen bir şey değil. Sadece içimden bir ses, gönderdiğim kişinin o olmadığını söylüyor. "Bekle. Yapamam. Benim için sen yap."

"Gerçekte
n mi?"

"Iris!"

"Tamam. Telefonunu bana ver." Ben veremedi telefonum elimden alıyor ve gösterge paneline geri döndüğü anda yüz ifadesi çöküyor.

Herkesin meraklı bakışlarını üzerimde toplayarak yerimden fırlıyorum. "Özür dilerim. Gaz kabarcığı." Ve evet, bunu kesinlikle söyledim. Hemen yerime oturup ellerimle yüzümü kapatıyorum ve kimin beni izlediğini umursamadan ellerime doğru nefes alıp veriyorum. Boğazımın arkasında safra birikiyor ve sanırım kusmama iki saniye kaldı. Ya da bayılmaya. Adrenalin damarlarımda dolaşarak panik modumu hızlandırıyor. Her şey birbiri ardına geliyor, bir türlü rahat edemiyorum. "Bana gördüğüm şeyin gördüğüm şey olmadığını söyle."

"Ehhhh."

Dünya eğiliyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Zax'e gönderdim. Bay Monroe'ya. Ona gönderdim." Siktir. Anasını sikeyim. Siktiğimin göt yalayıcı orospusu, büyük S ile sıçtım.

"Neden en başta onunla bir mesaj penceren vardı?" diye tıslıyor, bakışları benimki gibi önümdeki SMART tahtasına kilitlenmiş durumda, ama ondan geri alırken telefonuma bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ve evet, Zax'e gönderdiğim mesaj parlak ve ışıltılı. Ve mesajın altındaki dört harfli küçük kelimede "OKU" yazıyor.

Artık sadece onun hakkında söylediğim korkunç şeyleri okumakla kalmıyor, kim olduğumu da biliyor.

"Neden olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey bunu sana değil ona göndermiş olmam. Benden bu kadar, Iris. Bu kadar."

"Oh, saçmalık. Sen ne yazdın? O kadar da kötü olamaz." Telefonu kucağımdan kaptı ve ona baktı, sonra kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Boku yemişsin."

"Ne yapmalıyım?"

Bana *nereden bileyim der gibi* bakıyor. "Yapabileceğin bir şey yok, değil mi? Bunu ona gönderdin, bana değil. O da okudu. En iyi ihtimalle görmezden gelir ve umursamaz çünkü herkes onunla tanıştıktan sonra hayatında en az bir kez benzer bir şey söylemiştir."

"Peki ya en kötüsü?"

"En kötüsü de günün sonunda kışının üstünde dışarıda olman."

"Bu işi kaybedemem. Valencci beni karaladıktan sonra bu benim son şansım. O zaman ağzımı açtım ve başıma bu geldi. Ağzımı tekrar açtım ve bu beni bitirebilir. Lanet çenemi kapalı tutmayı ne zaman öğreneceğim?"

"Ne yapacaksın?"

Titrek bir nefes çekiyorum, ellerim titriyor. Zax beni kovarsa ne yaparım? Ya da daha uygun bir ifadeyle Zax beni *kovduğunda*. Derin bir nefes daha alıyorum, bu seferki sakinleştirici, her şeyi enine boyuna düşünüyorum. Eskiden hayatta her şeyin bir nedeni olduğuna inanırdım. Seni öldürmeyen şeyin seni güçlendirdiğine.

Peki tüm bunlar yaşandığından bu yana geçen aylarda daha güçlü müydüm? Yoksa tam da bunu yapmaya çalışan insanlar tarafından zayıflatıldım ve korkutuldum mu? Bir gün bu bir anı olacak ve ben geriye dönüp nasıl bakmak istiyorum? Sonunda beni batıran an olarak mı, yoksa etrafımda parçalanıyormuş gibi hissetsem bile hayatımı ilk ve son kez ele geçirdiğim an olarak mı?

"Biliyor musun?" Kalbimi sakinleştirmek için bir nefes daha alarak söylüyorum. "İyi olacağım. Sadece Şubat ayındaki moda haftasından beri korktuğum gibi korkuyorum." Kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakılmış on altı yaşında bir çocuk olduğumdan beri. "Artık bu şekilde yaşamaya devam edemem. Yapmam gerekeni yapacağım," diye ilan ettim. "Modellik ve tasarım yapacağım. Daha küçük bir tasarım evi bulup oraya girmeye çalışacağım. Her şey başarısız olursa yurtdışına taşınacağım ve durumumu orada, New York'tan ve şimdi de Boston'dan uzakta çözeceğim."

Kim olduğumu biliyor. Kalmamın imkanı yok. Hiçbir yolu yok.

Benimle tanıştığı andan itibaren benden nefret etti ve bugün, bunca yıl sonra, beni tanımamasına rağmen hala benden nefret ediyor.

"Neden böyle bir ağzı üzerimde taşımak zorundayım?"

Eli ön kolumu kavlıyor. "Çünkü hepimizin olduğu gibi senin de bir hakkın var. Kimse Zax'ın ya da Valencci'nin ağzını sorgulamıyor. Neden? Daha fazla güce sahip oldukları için mi? Sikerim öyle işi. Bir tasarımcı elbiseni çaldı ve sadece onun olduğunu iddia etmekle kalmadı, aynı zamanda yaptığı şey hakkında konuşmaya çalıştığında, dışarıdaki tüm olası stajlara karşı seni karaladı. Şimdi de buradasın. Ve belki de söylememen gereken bazı şeyler söyledin. Saygısızca davrandın ve anlıyorum. Patron o. Ancak sesimizi yükseltmekten korkmak, kadınları sürekli olarak karanlık çağlara hapseden ve eşit olarak görülmememize neden olan şeydir. Cesur olun. Güçlü olun. Ve eğer sizin için her şey burada bitiyorsa, zeki ve yetenekli olduğunuzu unutmayın. Başkasının yardımına ihtiyaç duymadan kendi yolunuzu çizin."

Kalbim kabardı. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı. Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Çocuklarını alabilir miyim?"

İnsanlar bize doğru döndüğünde kıs kıs gülmesini öksürükle örtüyor. "Hayır. Çocuklar benden daha iyi, daha az bencil insanlar olan kadınlar içindir. Ben anne olmak için yaratılmamışım ve bu doğanın kanunu. Bazılarımız öyle değil."

Bir elimi kaldırdım. "Bu konuda bir yargım yok. Annem hiçbir zaman anne olmak için yaratılmamış. Birden fazla kez zor yoldan öğrendiğim dersler."

"Şaka değil. Çocuklarımı benim için doğurmak yerine, bu hafta sana içki ısmarlamama ne dersin? Boston'da bir bar buluruz ve yerel halkın bira kokusunu ve spor gevezeliklerini duymazdan gelmeye çalışırız. Sevgili Dorothy, artık New York'ta değiliz ve Boston farklı bir tür gibi görünüyor."

"Fritz ailesi burada yaşıyor."

Yüzünü yelpazeliyor. "Tanrım, biliyorum. Ama o muhteşem milyarder doktorların hepsi ne yazık ki artık kapıldı. Her neyse, şansımıza hepsi de bekâr olan Central Square ekibiyle baş başa kaldık. Sence gidip birkaçının kapısına dayansam, sarılıp yatmama izin verirler mi?"

"Pek sanmıyorum. Ama yine de, onları tanıyor değilim. O kadar iyi." "O kadar iyi mi?"

"Lütfen sorma."

"Soruyorum. Sadece şimdi değil."

"Aurelia Whitlock?" Bir kadın odaya giriyor ve herkesin önünde adımı sesleniyor. Bakire kırmızısının yedi tonunda kızardım.

Başlıyoruz. Çok uzun sürmedi.

"Bu benim."

Iris'e, Howie'ye ya da bir başkasına bakmadan ayağa kalkıyor, eşyalarımı bir araya getiriyor, kişisel eşyalarımı iş eşyalarımından ayırıyorum. Buna dayanamıyorum.

"Lütfen benimle gelin. Bay Monroe sizi üç dakika içinde ofisinde görüşmeye çağırıyor."

Eminim öyledir.

M Buraya dönüp onun mesajını okuduktan kısa bir süre sonra gözlerim pencereme yapıştı. Kelimeler, pek çok kelimeyle birlikte pek çok anı zihnimde tekrarlanıyor. Onunla ilk tanıştığım da Aurelia Whitlock, onu görmekten nefret ediyordum. Daha doğrusu temsil ettiği ve hayatıma getirdiği şeyden. Sıkılıp zamanını babamın parasını harcayarak geçirmenin daha iyi olacağına karar vermeden önce tam iki saniye boyunca iki sikim veriyormuş gibi davranan bir başka anne figürü.

Annesi ne sahip olduğum ilk üvey anneydi ne de sonuncusu olacaktı.

Aurelia, hatırladığım kadarıyla, iki numara büyük gözlükler, diş telleri ve sinirlerle kaplı genç bir kızdı. Sırık gibi bir şeydi, kolları ve bacakları vardı ve vücudu sopa gibiydi. Zihnimde kötü olan her şeyi tanımlıyordu ve hayatımda bir, en fazla iki yıldan fazla kalmayacağını biliyordum.

Ve ona buna göre davrandım.

Greyson da aynı şekildeydi, sanırım, gerçi bu konuda emin değilim ya da çok dikkat etmedim. Yirmi yaşındaydım, Suzie ile çıkıyordum, üniversiteye gidiyordum ve grubumuz büyük bir başarı yakalamıştı. Grey ve ben bu zenginlik arayışına daha önce de girmiştik, çocuklarımı da yanımda sürüklerken gerçekten umurumdaymış gibi davranıyordum.

Babam onların genç, güzel ve çaresiz olmalarından zevk alırdı. Onlara pahalı şarap şişeleri gibi davranırdı, tadına bakılacak ve keyif alınacak lezzetli bir şey, ama işiniz bittiğinde, o kadar ve bir sonraki şişeye geçersiniz.

İlk albümümüzü yeni kaydetmiştik ve tüm radyolarda çalıyorduk. Plak şirketimiz bizi altı ay sürecek bir dünya turuna hazırlamıştı.

Hayatımın macerası. Doğrusu, o zamanlar saman alevi gibi parlayacağımızı sanıyordum. Central Square'in bu kadar uzun süre bu kadar büyük kalacağını düşünmemiştim.

Greyson sesiydi. Ben bas ve ara sıra geri vokal yapıyordum. Lenox piyano ve klavye. Callan davul. Asher gitar. Suzie menajerimiz. Birlikte büyüdük. Birbirimizin evleri arasında gidip geldik, yaş farklarımıza rağmen hiç ayrılmadık. Her şey tıkır tıkır işliyordu. Suzie olmasa bile hâlâ uyuyor.

Üniversite derslerimi internet üzerinden almak için ayarlamalar yapmıştım ve Grey ve Asher için de bir özel öğretmen ayarlamıştım çünkü ikisi de hâlâ lisedeydi. Callan, Lenox ve Suzie henüz on sekiz yaşındaydı ama Callan da benimle aynı yolu izliyor ve üniversiteye internet üzerinden başlıyordu.

Babamız bundan nefret ederdi.

Çoktan pişman olduğu yeni bir karısı ve uğraşmak istemediği yeni bir üvey kızı vardı ve işte Grey ve ben, büyük rock yıldızı hayallerini yaşamak için ayrılıyorduk. Daha çok Grey'in hayali gibiydi ama on altı yaşında böyle kendi başına gitmesine izin veremezdim ve birinin grubun yetişkini olması gerekiyordu.

Greyson bu işte gerçek yetenektir. Hâlâ da öyle. Adam albüm üstüne albüm çıkarıyor ve hepsi platin plak kazanıyor.

Gri güneş gibi parlıyor ve o zamanlar çocuklarının kendisinden daha yetenekli olması, sevilmesi ve tapılması babamızı çok kızdırıyordu. Arkadaşlarımızın aileleri bizim için mutlu ve heyecanlıyken, babam kıskanç ve kırgındı. Grey'e söylediği şeyler yüzünden ondan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden oluyordu.

Aslında Aurelia hakkında saçı dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Aynı renk ve belki de bu bana ipucu vermeliydi, ama nasıl olabilirdi ki? Bu kadın o zamanlar tanıştığım kıza hiç benzemiyor ve açıkçası, babamın evinde yaşadığı o birkaç aydan sonra ben ayrıldım ve ardından ailelerimiz boşandı. Ondan sonra onu pek dikkate almadım.

Dediğim gibi, ilk gelen o değildi. Ama bu beni rahatsız ediyor. Hem de hepsini.

Onu tanıyamamam. Ona çekilmem. Bir zamanlar üvey kardeşim olan kadını becermek istemem. Bu beni rahatsız ediyor.

Ve sonra onun mesajı geldi. Açıkça benim okumam için yazılmamış ama yine de benimle ilgili olan bir mesaj. Söylediklerinde haksız değildi.

ama bunu söylemesi hala canımı sıkıyor. Aramızda bir çekim olmadığını ve bunun onun için herhangi bir çekim olduğunu söylerken kime yalan söylüyordu?

Burnumdan nefes veriyorum, onunla bu sabahı tekrarlariken bakışlarım görüş alanımdan çıkıyor. O da hissetmişti. Değil mi? Gülümsedi, flört etti ve titredi. Kadın benim dokunuşumla titredi. Korkudan mı yoksa şehvetten mi?

Bunun bir önemi var mı? Hayır. Onun da benimle birlikte hissetmesi ya da bunun bir rol olması hiç fark etmez. Karşılıklı olarak algıladığım her arzu sadece algılanmış olsaydı daha iyi olmaz mıydı? Başından beri kim olduğumu biliyordu, bu da başka sorunları gündeme getiriyor.

Suzie'yi kaybettiğim andan beri hayatımdaki hiçbir şeyin anlamı kalmadı. Hiçbir şey doğru gelmedi.

Benim dünyam... griydi. Gri ve monoton, ama kötü huylarım dışında kimse bana meydan okumadı. Kimse bana mutsuz demeye cesaret edemedi.

Ona kadar.

Mutsuz. Çok basit bir kelime. Bir çocuğun kullanabileceği bir kelime. Ama anlamı yankılanıyor.

Kapım çalınıyor ama "Girin" diye seslenirken arkamı dönmeye zahmet etmiyorum.

Bu o. O olduğunu biliyorum ve onu kovmadan önce kafamı toparlamak için bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Kapı açıldı. Asistanım Thalia, "Bay Monroe, Bayan Whitlock sizi arıyor," diye anons ediyor, aklımın başımdan gideceğinden korktuğunda kullandığı o nazik anne tonuyla konuşuyor. Haksız da sayılmaz.

"Onu içeri gönderin ve kapıyı arkasından kapatın lütfen." "Peki, efendim."

Topukların parke zemine yumuşak vuruşu. Kapının kapanma sesi. Ve işte orada. Ofisimi dolduran uğultulu enerji, havayı daha yoğun, daha boğucu hale getiriyor ve yine de burnumdan derin bir nefes alıp onun kokusunu ararken bir şekilde nefes almayı kolaylaştırıyor. Karşıtlıktan besleniyorum ve bu kız da benim için düşmanlıkla sarmalanmış durumda.

"Mesajını aldım," diye başlıyorum, hala arkamı dönme zahmetine girmiyorum, bu bir pislik olmaktan çok kendini korumak, ama her iki amaca da hizmet ediyor.

"Evet, gönderdiğini biliyorum ama sana göndermek istememiştin."

"Erkek arkadaşınız sizi patronunuzla bir an yaşadığınız için mi suçluyordu?"

İçinde mizah olmasa da gülüyor. "Erkek arkadaşım mı? Balık tutma yöntemin bu mu?"

Cevap vermiyorum çünkü evet, öyleydi ve bunun doğurduğu anlamsız kıskançlık sadece kinimi körüklüyor. Neyim var benim böyle? Bütün bunlar nereden geliyor?

Derin bir iç çekiş, onun da tüm bu olanlardan benim kadar yorulduğunu gösteriyor. "Arkadaşım Iris'ti. Çekim olayını bu sabah duymuş. Belli ki herkes duymuş."

Dudaklarım düz bir çizgi oluşturuyor. "Anlıyorum. O zaman umarım benimle yaptığın gibi onu da kim olduğum konusunda aydınlatırsın."

"Bunun için özür dilerdim ama o kadar da üzgün değilim. Eğer beni kovacaksan, senin hakkında ne düşündüğümü bilmene sevindim."

Taşaklı kadın.

Sırtışıma bastırıyorum. "Bugün olanlardan sonra seni çalışan olarak tutmam gerektiğini düşünüyor musun? Benimle bu şekilde konuştuktan sonra?"

Cevap verdiğinde yüz ifadesini görmek için merakla dönüyorum. Bana küçümseyerek bakıyor, ağzından o kadar çok zehir akıyor ki yere damlamamasına ve boktan, kırık ayakkabılarının etrafında birikmemesine şaşıyorum. Bakışlarına karşılık veriyorum ve bir an için tek yaptığımız bu. Bakışıyoruz, gözlerimiz birbirine kenetlenmiş, sessiz bir savaşın içindeyiz.

Ama bu durum uzadıkça, düşmanlığı tam olarak adlandıramadığım başka bir şeye dönüşüyor. Bu bir mizah değil, ama dudakları sanki benim yüzümden sırtmaya ya da gülümsemeye hazırmış gibi hafifçe bükülüyor.

Bu sabah onu merdivenlere yayılmış halde bulduğumda olduğu gibi görünüyor. Makyajı siyah rimelle boyanmış kirpikler ve dudaklarındaki pembe parlaticıdan ibaret. Saçları açık ve hala çekim sırasında bir erkeğin elleriyle karıştırılmış gibi duruyor ama omuzlarının arkasında toparlamaya çalışmış.

Burada Lia olarak görünmek istemediği çok açık. Aurelia olmak istiyor. Ama ne yaparsa yapsın, onunki gibi bir güzelliği saklamak mümkün değil. Aksine, makyajsız ve kabarık dalgalarla şekillendirilmiş haliyle daha da parlıyor. Artık vücuduna tam olarak oturmayan kız değil, itiraf etmeliyim ki şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey.

Cevabını sabırsızlıkla beklerken bir kaşımı kaldırıyorum.

Omuzları dik, sırtı dik, gözleri benimkilerde. "Evet, beni tutman gerektiğini hissediyorum," diyor sonunda, sesi kararlı.

"Neden?"

"Çünkü yaptığım işte çok iyiyim ve ekibiniz için değerli bir varlık olabileceğimi düşünüyorum."

Yavaşça masama geri dönüyorum, otururken bile bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Ben klavyeme dokunup iki monitörümün de canlanmasını sağlarken o ayakta duruyor. Yüzü ve biyografisi tam karşımda duruyor ama çok genel. Ebeveynlerimiz boşandıktan sonraki hayatı hakkında hiçbir ayrıntı vermiyor.

"Moda haftasında giydiğin elbiseyi gerçekten sen mi tasarladın?"

"Evet."

Oturması için el sallıyorum ama beni görmezden geliyor.

"Bana bundan bahset. Valencci ile olanları. Gerçeği." Onun hakkında, onu tanıdığım yıllar arasındaki hayatı hakkında, onunla ilgili her şeyi öğrenmek için duyduğum kaşıntı her yere yayılmış durumda. Bu beni son derece rahatsız ediyor ama cevaplar için baskı yapmayacak kadar da değil.

Nefes nefese kalıyor, sert duruşu hafifçe kayarken elleri dar kalçalarına gidiyor.

"FIT'deki son yılımda Valencci'de yarı zamanlı staj yapıyordum," diye başlıyor. "O zamanlar hala modellik mi yapıyordun?"

"Evet, ama o kadar da değil. Okul ve yaşam masraflarımı karşılayabilmek için çoğunlukla şehirde baskı işleri alıyordum."

"Annen bu konuda yardımcı olmuyor muydu?"

Bana bilmediğim çok şey olduğunu söyleyen bir bakış atıyor.

"Hayır," diyor ve öylece bırakıyor. "Her neyse, geç olmuştu ve çok yorgundum. Valencci beni orada tuttu çünkü şahsen denetlemek istediği bazı elbiselerin teslimatını bekliyorduk. Zaman geçirmek için eskiz defterime bir şeyler karalıyordum ve son sınıf projemin bir parçası olarak üzerinde çalıştığım elbiseyi gördü. Çok beğendi. Çok beğendi ve okul için kullanmamı istemediğini söyledi. Sonbahar koleksiyonu için istediğini ve bunu yaparsam bana tam kredi vereceğini ve ilkbahar moda haftasındaki defilesinde son parça olarak onunla yürüyebileceğimi söyledi."

"Ki öyle yaptın."

Başını sallıyor. "Ben de öyle yaptım. Hemen kabul ettim. Bu benim şansımdı. Başka hiçbir öğrenci bunun yakınından bile geçemedi. Ancak Valencci provalar sırasında herkesin elbiseye nasıl tepki verdiğini görünce krediyi benden aldı. Bunu ancak gösteriden sonra, gösteriyi öve öve bitiremeyen basına bunun kendi başyapıtı olduğunu söylediğinde fark ettim. Onunla yüzleştim ve bana esasen elbisenin benim değil kendi defilesinde giyildiğini ve kendi markası için yapmayı kabul ettiğimi söyledi.

"Sözleşmemiz yoktu. Onu sözüne bağlı tutacak imzalı bir anlaşma yoktu. Yaptığı şeyi halka açıklamakla tehdit ettiğimde güldü. Kimsenin bana inanmayacağını ya da umursamayacağını söyledi ve ardından beni kara listeye aldirmaya başladı. Bu yıl onun şirketindeki stajım iptal edildi - tabii ki. Ama bundan da öte, başka bir staj alamadım."

Koltuğumda geriye yaslanıp onu değerlendirdim. Bu duyduklarımın bir çeşidi. Valencci istese de istemese de, yaptığı şeyin haberi yayıldı. Valencci sadece acımasız değil, doğrudan şahdamarınıza saldırıyor. Sadece bu da değil, moda dünyasındaki herkesin kirli çamaşırlarını biliyor. Gerektiğinde koz olarak kullanabilmek için herkesin en karanlık sırlarını öğrenmeyi kendine görev edinmiş. Şanslıyım ki benim onun ortaya çıkarabileceği hiçbir sırrım yok ve bu kadın onun oyunlarını oynayacak kadar umurumda değil.

Moda, tüm güzelliğine rağmen en çirkin iştir.

"Buraya nasıl geldin o zaman?" Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi karnımda birleştirerek soruyorum.

"Eğer beni kovuyorsan, Zax, bunun bir anlamı yok-"

"Seninle ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Yüksek sesle nefes vererek masamın diğer tarafındaki sandalyeye kayıyor, kendini ayarlayıp bacak bacak üstüne atarken eteği uygunsuz bir şekilde yukarı kalkıyor. Onu masamın kenarına yerleştirme, eteğini beline kadar itme ve o uzundan uzun bacaklarını benim için genişçe açma dürtüsü acı verici. Nefesimi düzene sokmak ve nabzımı yeniden ayarlamak için bir an gözlerimi kapatıyorum.

Neden aletimin oynamaya bu kadar hevesli olduğu kişi o olmak zorunda? "Buraya nasıl geldiğimi sana anlatamam."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evet, yapabilirsin. Burası benim şirketim, Aurelia. Ben CEO'yum ve burada bir çalışan olarak kalmak gibi bir dileğin, duaların ya da umudun varsa, dürüst olacaksın ve bana her şeyi anlatacaksın."

"Zax..." Yüzünü ellerinin arasına alarak öne doğru yığılır. Böylesine güçlü, kıvrak zekâlı ve ukala bir kadın için inanılmaz derecede kırılmış. Acaba başkaları da bunu görüyor mu yoksa güzelliği tüm çatlaklarını gizliyor mu? Belki de bu bir tür tanıma anlaşmasıdır. Şimdi anlıyorum ki işler onun için hiç de kolay olmamış, dünyası görüldüğü kadar mükemmel değil. Klişe beni çok etkiliyor. Bir kitabı kapağına göre yargılayamazsın. Buna göre yaşayıp, nefes alıp, ölmüyor muyum?

"Anlat bana."

"Burası da dahil olmak üzere her yerden reddedilmiştim. Hiçbir şeyim kalmamıştı ve o an karşıma çıktı, ben de bir iyilik istedim," diye mırıldanıyor ellerinin içine.

"Bir iyilik mi?" Sandalyemde doğruldum, kollarım sertçe masamın üzerine indi. "Kimden?"

Elleri kucağına düşüyor, başı geriye gidiyor, gözleri tavana sabitleniyor. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirecek. Daha iyi değil."

Sanırım artık ikimiz adına da konuşuyor. "Umurumda değil. Söyle bana," diyorum, ses tonum giderek sertleşiyor.

Hafifçe kıpırdanıyor, başı kitaplığıma doğru dönüyor ve "Baban" diye fısıldıyor.

Orospu çocuğu. Masamın kenarını kavırıyor, sert bakışlarımla onu kısıtırırken ağırlığımı masaya yaslıyorum. "Bana şaka yaptığını söyle."

Ağzının içine çekerken dişleri alt dudağını yakalıyor ve başını sallıyor.

"Ondan bir iyilik isteyerek ne yaptığının farkında mısın?" Cevap vermiyor.

"Tanrım, Aurelia." Tedirgin bir şekilde elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Nasıl oluyor da hâlâ burada bu tür bağlantıları olabiliyor?" Yerimden fırlayıp pencereye doğru volta atıyorum, sonra geri dönüp sandalyemin arkasında duruyorum, ellerim deriyi yumrukluyor. "Seni kullanacak. Bunu senin başına kakacak ve peşinde olduğu şeyi elde etmek için seni koz olarak kullanacak."

"Biliyorum."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Ve sen de kabul ettin?"

"Hayır. Ona değil. Ben... Ben çaresizdim." Elleri havada uçuşuyor. "Bunu asla kabul etmedim ve o da tek kelime etmedi. Açıkçası o an bunu hiç düşünmedim. Hayallerim, hayatım benden çalınmıştı çünkü yanlış kadına güvenmiştim. Hayatımın hikayesi bu," diyor acı bir şekilde. "Seçeneklerim tükenmişti ve baban... mezuniyetime geldi."

"O ne?"

"Onu ben davet etmedim," diye acele ederek yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Ben daha çocukken annemle babam boşandığından beri onu görmemişim ama işte oradaydı. Bana bir toplantı için şehrin o bölgesinde olduğunu ve beni mezuniyet cüppemle oditoryuma girerken gördüğünü söyledi. Sonra da beni yemeğe götürdü."

Tanrım. Bu daha da kötüye gidiyor. Buraya nasıl geldiğimi bile anlamadan onun önündeyim, ellerim sandalyesinin kollarını kavırıyor ve yüzüne doğru yaklaşıyorum. "Onu becerdin mi?"

"Ne?" Yüzü kızarıırken gözlerinde acı parlıyor.

"Mezuniyetine katılıyor. Seni yemeğe götürüyor. Bir şekilde sana zaten reddedildiğin bir staj ayarlıyor. Onunla yattın mı?"

"Hayır. Onunla yatmadım," diye tersliyor beni, gözleri cam gibi olurken bile sesi içimi boşaltıyor. Ellerini göğsüme bastırarak beni geri itmeye çalışıyor ama kıpırdamıyorum. "Eğer bundan sonra gideceğin yer orasıysa, ben de ona sakso çekmedim. Ve siktir git, Zaxton Monroe. Seni küstah pislik, fildişi kulenin tepesinde oturuyorsun. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben bir fahişe değilim. Öyle bir şey yapmıyorum. Güç ya da kişisel çıkar için erkeklerle yatmam."

Kahretsin. Suçlamam onu mahvetti. Zaten mahvolduğunu düşünüyordum. Yüzündeki o ifadeye dayanamıyorum. "Özür dilerim." Sesimi ve duruşumu yumuşatıyorum, bu sabah yaptığım gibi önünde diz çöküyorum. "Bu... Senin bir fahişe olduğunu düşünmüyorum. Sadece babamın yanlış nedenlerle baştan çıkarmaya çalıştığı ilk güzel genç kadın sen olmazdın."

Sesi titriyor. "Mezuniyetime kimse gelmedi. Annem kim bilir kaç numaralı kocasıyla bir yerlerdeydi ve öyle olmasa bile beni uzun zaman önce defterden sildi. Ailem yok ve arkadaşlarım da benimle birlikte mezun oluyordu. Her zaman olduğum gibi yalnızdım ve o da oradaydı. Valencchi ile olanları anlattığımda beni dinledi."

Büyüklerden biri zaten bildiğini ve bu yüzden orada olduğunu söylüyor. "Ve yardım etmeyi mi teklif etti?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ne kadar üzgün olduğundan başka bir şey söylemedi, ben de peşini bıraktım. Sonra geçen hafta New York'ta beni aradı ve akşam yemeği için buluşup buluşamayacağımızı sordu. Ben de kabul ettim ve sonra konuyu tekrar açtı, birkaç soru daha sordu ama hepsi bu kadardı. Sonra burada bir pozisyon bulmayı deneyip denemediğimi sordu, ben de evet dedim. Beni burada stajyer olarak işe almasının bir yolu olup olmadığını sordum. Yarı şaka yapıyordum. Artık CEO olmadığını biliyordum. Ama evet dedi. Sonra kalkıp bir telefon görüşmesi yaptı ve masaya döndüğünde bana Monroe Fashion'da staj yapabileceğimi söyledi. Ertesi sabah Beth adında bir kadından bu yönde bir e-posta aldım ve bir hafta sonra işte buradayım."

Beth mi? İnsan kaynakları müdürümüz ve stajyerlerimizden sorumlu. "Bu muydu yani?"

"Hepsi buydu," diye onaylıyor. "Kiminle konuştuğunu ya da ne söylendiğini bilmiyorum. Tek bildiğim stajyerliği kabul ettiğim ve bunun ötesini sorgulamadığım."

Beni bir kez daha itiyor ve bu sefer fazla uzaklaşmadan ondan uzaklaşıyorum. Masamın kenarına oturuyorum, bacaklarım onun sandalyesinin iki yanında, onunkiler de benimkilerin arasında çapraz duruyor. Koltuğuma geri dönmeliyim. Her geçen saniye daha da tehlikeli hale gelen bu kadından uzaklaşmalıyım ama bunu yapmaya kendimi zorlayamıyorum.

"Bana ulaşmadın."

Gülüyor. Ama bu sıradan bir kahkaha değil. Başını arkaya atmış, neredeyse kıkırdama sayılabilecek kadar yüksek sesli, alaycı ve mizahtan yoksun bir kahkaha.

"Tamam. Anladım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp beni öyle bir bakışla iğneliyor ki, eminim daha küçük erkekler ayaklarına kapanıp merhamet dileyecek. "Benden nefret ettin."

"Temsil ettiğin şeyden nefret ettim," diye karşı çıktım. "Annenden nefret ettim. Onunla ilgili her şeyden." Aurelia benim... benim için korkunç olan kızdı. Ona bir hiçmiş gibi davrandım. Öyle davrandığımı biliyorum. Kızgın, kindar ve kırgındım ve annesini umursuyormuş gibi yaparken mahvetmek istiyordum.

Annenin entrikalarının ötesinde kızı hiç düşünmedim.

"Annenin günahları kızıninkiler değildir. Baban da annenle aynı oyunları oynadı. Baban gençlik ve güzellik için evlenirken, annem zenginlik ve konfor için evlendi. Sen bunun ortasında kaldın, ama ben de öyleydim. Sadece benim için daha kötüydü. Ben çocuktum. Sen o noktada bir yetişkindin. Dünyayı gezmek ve ünlü bir rock yıldızı olmak için ayrıldın. Ben onlarla sıkışıp kaldım."

Annesinin onu uzun zaman önce sildiğini söyledi. Bunu araştırmam lazım ama henüz değil.

"Yine de yapabilirdin... Bilmiyorum. Beni arayabilirdin."

"Ve sen de nazık davranıp bana burada staj mı verecektin?" diye meydan okuyor, ses tonu alaycı.

"Hayır. Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyorum, masamın kenarını kavırıyor ve parmaklarımı tahtaya vuruyorum. Gergin bir alışkanlık ve grubumuzun çaldığı en sevdiğim şarkının açılış akorları olduğu için sakinleştirici bir tempo.

"Kesinlikle," diyor sonunda anlamaya başladığımı gösteren bir bakışla. "Bana karşı çok kötüydün. Önce zalim, sonra kayıtsız, ki bu senin zalim olmandan daha kötüydü. Benden nefret ettiğini biliyordum. Bunu saklamaya hiç çalışmadın. Annemle babamın yanında sıkışıp kalmıştım ama birdenbire iki büyük üvey kardeşim oldu. En azından Greyson bana

karşı iyiydi."

"Herkese iyi davranıyor."

"Bir karakter kusuru, şüphesiz." Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Ama takdire şayan bir kusur. Özellikle de kayıp ve yalnız bir genç kız için."

Sırıtıyorum. "Beni suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?" "Bu senin yapabildiğin bir duygu mu?" "Kesinlikle empatiden daha fazlası."

Bir kahkaha atıyor ve ben ona daha yakın olmak için kayıyorum, masamın üzerine zar zor tünüyorum.

"Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Senden neden o kadar hoşlanmadığımı, sana neden ulaşmadığımı ve bu sabah sana kim olduğumu neden söylemediğimi açıklıyorum. Buraya nasıl geldiğimi öğrendiğiniz anda beni kovacağınızı düşünmüştüm. Ve işte buradayım." Ellerini ofisimde gezdiriyor. "Kovulmak üzereyim. Hem de ilk günden. Bunun en azından biraz daha uzun süreceğini ummuştum."

Tüm bunları düşünerek ona bakıyorum. Babam onu buraya bir sebepten dolayı yerleştirdi. Benim bilmemi istemediği bir sebep. Ya onun radarıma yakalanmayacağını düşündü ya da onun burada olduğunu öğreneceğimi biliyordu.

"Babam bana kim olduğunu ya da sana yardım ettiğini söylememeni mi istedi?"

"Evet. Ama bunun için minnettarım. Ben de burada olduğumu bilmeni istemedim."

Sırf bu yüzden bile onu kovmalıyım. Çok fazla sorunlu değişkeni temsil ediyor. Çok da küçük olmayan başka bir sorundan bahsetmiyorum bile.

-Ondan delicesine etkilendim. Ama ona bakıyorum, insanlar ve hayat tarafından defalarca ezilmiş ve yine de savaşımaya devam eden bu kadına. Yüzünde bir gülümseme ve sesinde bir kahkaha ile savaşıyor.

O, yeraltı dünyasının karanlığı ve canavarlarıyla savaşan Persephone'dir.

Onu etrafımda istemiyorum ve çoğu gün bir pislik olarak etiketlenmeyi umursamıyorum, ama onu burada tutmaktan başka seçeneğim olduğundan emin değilim.

"Git ve yarın geri gel." Gözleri

büyüdü. "Ciddi misin?"

"Fikrimi değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Bir kıkırdama. "Vay canına. Teşekkür ederim." Sandalyesinden fırladı, kolları boynuma dolanarak beni kendine çekti ve aptalca bir şey yapmamak için masamı sıkıca kavradım. Ona tekrar sarılmak gibi.

Tanrım, Suzie'ye yaptıklarından sonra aramız pek iyi olmadığı için hiç dua etmiyorum ama bu kadının cennet yerine köpek boku gibi kokmasını ve her şeyin yolunda gitmesi yerine jilet gibi hissetmesini sağlayabilirsen sonsuza dek minnettar kalacağım.

"İşin bitti mi?" Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum. "Buna profesyonel ya da işyeri için uygun diyemem."

Gülüyor ve bu onun yumuşak göğüslerinin göğsüme çarpmasına neden oluyor. İniltimi bastırıyorum.

"Evet. Özür dilerim." Geri çekildi ve kravatımı düzeltti. Daha önce değiştirmeye zahmet etmediğim aynı takım elbisenin üzerindeki aynı mavi kravat. Diğer kravatım da onun kanıyla kaplıydı. "Sen fikrini değiştirmeden ben gideyim. Teşekkür ederim, Zax. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Portfolyonuzu bana e-posta ile gönderin ve umarım sizi bir daha görmek zorunda kalmam."

Gülümsüyor, pencereden süzülen güneş ışığı gözlerini kamaştırırken o nadir bulunan mavi değerli taş gözleri parlıyor. "Senin ağzından Tanrı'nın kulağına kadar." Bana göz kırpmıyor ve sonra gidiyor ve ben tekrar nefes alabiliyorum. Göğsümdeki bu yeni gerginlik yakın zamanda bir yere gidecekmiş gibi hissettirmese bile.

"O "Baban tam bir orospu çocuğu," diyorum Greyson'a. Kanepeye oturup bir kolumu kanepenin üzerine atarken bir yandan da viskimden bir yudum alıyorum.

Koyu renk gözleri bardağının kenarından benimkilerle buluşuyor. "Şimdi ne yaptı?" İçkisinin ucunu geriye atarak bardağını Callan'a uzatıyor, o da iki parmağıyla yeniden doldurma görevini yerine getiriyor. Beşimiz de buradayız - Callan'ın evinde saklanıyoruz çünkü bir acil servis doktoru olarak aramızda en az dikkat çeken o - Suzie'ye içki içiyoruz. Suzie'nin ikiz kardeşi Lenox bile burada ve o piç kurusu Suzie'nin ölümünden beri saklandığı Maine'in vahşi doğasından hiç ayrılmıyor.

Öldüğünde ayrılmış.

Sanırım hepimizin bir parçası öyleydi. O bizim tutkalımızdı. Yol göstericimizdi. Erkeklerle takılmaktan ve benimle olmaktan başka bir şey sevmeyen çılgın, sevimli erkek fatma. Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirdik ve bir süre için tam da bunu yaptık. Her adımımızda bize yol göstererek çaldık, turnelere çıktık ve albümler yaptık.

O öldüğünde, hepimiz devam etme isteğimizi kaybettik. Suzie olmadan Central Square olamazdık. Bunun imkanı yoktu. Bu arada ben çoktan işimin bittiğine ve gruptan ayrılmaya karar vermiştim ve Callan ile Asher'ın da bu noktaya çok yaklaştıklarını biliyorum. Onların da benim gibi başka hayalleri vardı ama benimkiler asla gerçekleşmedi. En azından o zamanlar sahip olduklarım.

Kardeşim Grey dışında, bu adamları bebekliklerinden beri tanıyorum ve dünyada hiç kimseye onlara duyduğum kadar güvenmiyorum ve sevmiyorum. Bu

O gruba girmemin tek sebebi de buydu. İyi bas çalarım, harika değil.

Çocuklara olaylı günümü anlatmaya devam ediyorum, Aurelia ya da babamızın Monroe'ya gelişiyile ilgili hiçbir ayrıntıyı atlamıyorum. Geçtiirdiğim tek şey, ona olan yersiz hayranlığım ve onun sayesinde günün büyük bölümünde rahatsız edici bir tombulluğa sahip olduğumdu. Sonunda yenik düştüm ve herkes gittikten sonra ofisimin banyosunda o işi halledip buraya geldim.

En iyi anım değil.

"Aurelia Whitlock, Lia Sage adında bir model mi?" Grey bir parmağını alt dudağına sürüyor, bakışları sanki onu hayal etmeye çalışıyormuş gibi odaklanmamış. "Vay be. Onu yüz yıldır düşünmemiştim. Arabamla çarpsam bile onu tanıyamam."

İyi ki yapmamışsın, yoksa senin de kışına tekmeyi basardı. "Açıkçası ben de aynı sorunu yaşadım ve onunla tam bir fotoğraf çekimi yaptım. Onu on bir yaşından beri görmedim ya da düşünmedim." Bu da aramızdaki dokuz yıllık yaş farkıyla kendimi daha da pis bir sürüngen gibi hissetmeme neden oluyor.

"Onun için hep kötü hissettim," diye devam ediyor. "Annesi tam bir baş belasıydı."

"Babamız da öyle."

"Bu o mu?" Asher dirseklerini dizlerine dayayıp telefonunu görmem için çevirerek soruyor.

Hızlıca ekrana bakıyorum, gözlerimin onun gülümseyen yüzünün yakın çekiminde kalmasına izin vermiyorum. "Bu o."

"Lanet olsun." Dişlerinin arasından ısıklık çalarak telefonunu geri çeviriyor ve kızın resmini inceliyor. Sonra kaydırmaya başlıyor ve çıkan resimlerin yarısını hayal edebiliyorum. "Bugün *onunla* fotoğraf çekimi mi yapacaksın? Yanlış meslekte olabilirim."

"Sanki yeterince mankenlik yapmıyormuşsun gibi," diye takılıyor Callan. "Sen NFL'de şampiyonluk kazanan bir oyun kurucusun. Böyle görünen kadınlar senin üzerine atlıyor."

"Doktor öyle diyor. Kendilerini size atan hastalarınız var. Lütfen, Dr. Barrows," diye alay ediyor bir kadın sesi. "Çok hastayım. Bana yardım etmelisiniz. Hazır başlamışken bana da dokunun" -elini kasıklarının üzerine koyar- "dedi."

Callan gözlerini devirir ve Asher'in kafasının arkasına bir yastık indirir. "Kapa çeneni, sikkafalı, yoksa basına sana mavi bir hap yazmam için yalvardığın zamanı anlatırım, çünkü ED olduğundan emindin, oysa gerçekte sadece bir viski siki vakasıydı."

Hepimiz o geceyi hatırlayarak gülmeye başladık.

"Hey! Bu benim hatam değildi." Ash yastığı ona geri fırlattı. "Bir kas gevşetici ve birkaç iğne almanın buna yol açacağını bilmiyordum."

"D e r s i n i a l d ı n , " diye takılıyor Callan. "Ayrıca muhtemelen susuz kalmıştın

Super Bowl'u kazandıktan sonra olduğunu düşünürsek."

"Evet," diyor gözlerinde hüznü bir parıltıyla. "Harika bir geceydi. Aşağıdaki sarkık adam dışında tabii. Hayatımda gördüğüm en ateşli kadınla kötü bir performans sergilememe mal oldu. O kızı hatırlıyor musun? Daha iyi bir ilk izlenim bırakmak için ikinci bir şansım olsa fena olmazdı."

"Seksi kadınlardan bahsetmişken," diye araya giriyor Grey. "Aurelia'ya geri dönelim çünkü bu aslında çözmemiz gereken bir şey. Bir daha asla göremeyeceğin bir kadın, Ash, değil."

"Onun hakkında anlayacak ne var ki? O bir bela. Ve baş ağrısı. Ve onu beceremezsin." Beni kızdırdığını bildiği o şeytani sırıtışını yapan Asher'i işaret ediyorum.

"Görünüşe göre sen de yapamıyorsun," diye karşılık veriyor. "Gerçi şimdiden seni etkisi altına almış gibi görünüyor. Ne kadar sevimli. Zax bir kıza aşık olmuş."

"Doğru değil."

Grey yüz ifadem karşısında gülerek, "Doğru," diyor. "Kahretsin, derinin altında. Vay canına. Bu anıtsal anı anmak için bir fotoğrafını çekmem gerektiğini hissediyorum. Zaxton Monroe bir kızdı hoşlanıyor. Bu en son ne zaman oldu?"

Onu tersledim. Sormak için aptalca bir soru, özellikle de bugün.

"Ondan hoşlanmıyorum ve beni rahatsız etmiyor. O bir baş belası." "Seni tahrik eden bir yüzü ve vücudu var."

"Büyü artık, Asher. Güzel bir yüz ve güzel bir vücut yeni bir şey değil. Öte yandan onun temsil ettiği şey..."

"Baban onunla neyin peşinde?" Lenox yan tarafta durup pencere duvarına yaslanarak soruyor ve bizi görevimize geri döndürüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerinin içine bakarak. "Ama bir şey olmalı, değil mi? Rastgele bir toplantıdayken onu mezuniyet törenine girerken görmesine imkân yok. Hayır. Onun kim olduğunu, nerede olacağını ve hayatında neler olup bittiğini biliyor olmalıydı."

"Bana sorarsanız bu bir sapık saçmalığı. Onu avladığı kesin. Ama ne amaçla?" Callan soruyor, tam da akşam yemeğimiz için kapı çalınırken. Cevap vermek için koşarak geliyor, sorusu havada asılı kalıyor ve geri kalanımızı sessiz bırakıyor.

"Belki de onu kovmalıydım." Başım ellerimin arasına düşüyor ve yere bakıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor Asher, sesi dalgın. "Hayır, onu yanında tutmakla doğru olanı yaptın. Hayat ya da daha doğrusu insanlar ona pek iyi davranmadı. Ona kalması gerektiğini söylediğin için orada. Şimdi bir oyun planı yaratmalısın."

"Bir oyun planı mı?" Grey papağan gibi konuşuyor, bardağındaki sıvıyı evirip çeviriyor. "O bir rakip, değil mi?" Asher devam ediyor, gri gözleri parlıyor

Tüm bunları çözmeye çalışıyor. Koltuğun kenarına doğru kayar, vücudunu sanki toplanma alanında bir oyun çağrısı yapacakmış gibi öne doğru uzatır. "Şirketiniz için çalışıyor ama muhtemelen babanızla da iletişim halinde. Sana söylediği her şeyin doğru olup olmadığını kim bilebilir? Tüm bildiğiniz, babanızın her şeyi koçluk yapmış olabileceği. Rastgele bir çocuk tarafından soyuldu ve onu bulup müdahale eden sendin. Sonra da kırık dizlerini onarmaya yardım ettin. O bir model ve bugün seninle çekime gelmesi için tuttuğun kişi tesadüfen gelmedi. Bu-

"Şüpheli," diye bitiriyor Lenox onun yerine. "Akla yatkın olan ya da olmayan bir sürü tesadüf."

Bugünkü etkileşimlerimizi düşünerek koltuğuma geri yaslanıyorum. Tüm bunlar doğru olabilir mi?

Callan yemek torbalarını büyük sehpanın üzerine bırakırken, "Sen sadece paranoyaksın," diye suçluyor. Hepimiz Suzie'nin en sevdiği ve benim her yıl bir gün dışında asla yemediğim Tayland ziyafetine dalıyoruz. Birkaç dakika boyunca sessizlik hakim oluyor, muhtemelen hepsi aynı sebepten. Suzie.

O her birimiz için farklı bir şeydi. Ölümü her birimize farklı bir şey yaptı. Bizi geri dönülmez bir şekilde değiştirdi. Her birimiz onun kaybının izlerini taşıyoruz. Sadece farklı şekilde taşıyoruz.

"Mutlu yıllar Suz," diye fısıldıyorum, böreğime bakarken. "Otuz yaşına benimle birlikte girmeden aynı hissi vermiyor," diyor Lenox diyor, sesi acı dolu.

Sekiz yıl. Bu sekiz yılda kaybettiklerimiz ve asla sahip olamadıklarımız hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Berlin'de kafayı bulup bir masanın üzerine çıkarak Almanca "99 Luftballons" şarkısını söylediği ve tüm barın da ona eşlik ettiği zamanı hatırlıyor musun?"

Asher'ın bahsettiği geceyi hatırlayarak içten içe gülümsüyorum. O hiçbir zaman Lenox ve benim yapmaya eğilimli olduğumuz gibi acı ve kalp kırıklığı üzerinde durmaz. Herkes kayıplara farklı tepkiler verir ama gerçek kayıplar herkesi aynı şekilde etkiler. Bu yüzden atlatması çok zor. Çünkü birini kaybettiğinizde, sizden bir parçayı da beraberinde götürürler. Bir daha asla tam olarak bütün olamazsınız ve geri kalanınız sürekli olarak o eksik parçayı telafi etmeye çalışır. "Bunun için Alman gazetelerine çıktık," diyor Grey gülerek. "O kadar sarhoştum ki çılgın dans figürlerinden birini yaparken masadan düştü ve tam üzerime düştü. Parmağımı kırdı. Oynayamadım bir ay gitar çalamadım. En az iki ay boyunca iyi çalamadım."

"Bu işte hâlâ berbatsın, bu yüzden onu suçlayamazsın."

Grey, Lenox'u tersler. "Pişman ve klavyede senden daha iyiyim, ihtiyar."

Lenox dövmeli kollarını kavuşturuyor ve Grey'i daha küçük erkeklerin altlarına işeyip anneleri için ağlamalarına neden olacak bir bakışla sabitliyor. Bir şey söylemiyor, ama zaten nadiren söylüyor, bu yüzden sağlam bir karşılık vermediğinden değil. Lenox iyi gününde bile çok konuşmaz ve bugün hiçbirimiz için iyi bir gün olmadığı açık.

"Bugün," diye patladı Callan, çatalını plastik takeo-ut kutusunun kenarına bırakarak.

"Neymiş o?" Grey sorar.

"Bugün Suzie'nin doğum günü ve ölüm yıldönümü. *Ve* bugün bu Aurelia denen kadının stajyer olarak işe başladığı gün."

Gözlerimi kırıştıyorum, çatalım Pad Thai ile dolu olarak havada duraklıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün başladı, Zax. Görünüşe göre sizin şirketinize -babanızın eski şirketine- yerleştirilen bu kız, bu eski üvey kardeşiniz bugün işe başladı. Neden onu bir aydan fazla görmedikten sonra geçen hafta aradı ve aniden ona yardım etmeye karar verdi? Diğer tüm stajyerler haftalar önce işe başlamışken neden onunla akşam yemeği için buluştu ve sonra da bugün işe başlamasını sağladı? Başından beri ona yardım edecekse, bunu mezun olduğu gece yapabilirdi. O bekledi."

"Siktir," diye tıslıyorum, Callan'ın yaptığı gibi çatalımı bırakıp yerimden fırlıyorum, tavandan tabana pencerelere doğru volta atıyorum ve

Beacon Hill gecesi.

Greyson, "Bugün savunmasız olacağını biliyordu," diyor.

Başımı salladım. O da bu varsayımında haksız değildi. Bugün Aurelia'yı bana itti, nabızı atan hiçbir erkeğin -içinde duygusal olarak ölü olanların bile- ona karşı koyamayacağını biliyordu. Bu yüzden mi mutsuz olduğumu söyledi? Beni en kötü anımda vurup bıçağı daha derine mi saplıyordu? Kendimi enayi gibi hissediyorum. Çok samimi, eğlenceli, korkmuş ve gerçek görünüyordu.

Ve ben buna kandım.

"Onu kovmalıydım."

"Hayır," diye tekrar söze giriyor Asher, daha önceki tartışmasını hızlandırarak. "Ama buna futbol gibi davranmalısın. Satranç gibi. Kendinden daha yetenekli ve iki adım önde olan bir rakibe karşı kaybetmeyi göze alamayacağın bir oyun gibi."

"Asıl soru şu: O da sizin gibi oyuna mı geliyor yoksa oyunu o mu yapıyor?"

Callan'ın sözleri beni çok etkiledi. O mesajı görmemi, böylece onu ofisime çağırmamı ve sonra da bana daha fazla tuzak kurmasını mı istiyordu? Ona tepki verdim, lanet olsun. Fiziksel olarak ona tepki verdim. Dalga geçtim, flört ettim ve ona sert davrandım.

"Bundan nefret ediyorum." Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum çünkü savunmasızdım. Zayıftım. O kadını Suzie'den beri kimseyi istemediğim kadar çok istemiştim ve bak şimdi neredeyim. Asher'ın dediği gibi yetenekliyim ve şimdiden iki adım gerideyim.

"Onu stajyeriniz olarak getirin."

"Ne?" Dönüp Grey'e bakıyorum.

"O bir stajyer," diyor sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. "Bir tasarım stajyeri. Tasarım ekibi şu anda doğrudan size bağlı, değil mi? Tasarım stajyeriniz birkaç hafta önce ayrıldı ve henüz onun yerini doldurmadınız mı?"

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Aurelia'yı yönetici tasarım stajyeriniz yapın. Onu üst kata getir. Ona portföyünden etkilendiğini falan söyle. Bu şekilde ona her zaman göz kulak olabilirsiniz."

"Doğru," diye katılıyor Asher. "Dostlar yakın, düşmanlar daha da yakın."

Lenox homurdanarak bu fikre katıldığını ifade ediyor. Kulağa sağlam ve akıllıca bir plan gibi gelse de, onunla bu kadar yakın çalışmayı nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bugünü zar zor atlattım.

Onu görmek, kokusunu içime çekmek, kahkahasını ve tatlı sesini dinlemek zorundaydım.

Onunla çalışırken bu kadını bu şekilde istemeye nasıl dayanacağım?

Ona güvenmediğim ve beni bu duruma soktuğu için ondan bir kez daha nefret etmeye başladığım zamanlarda bile. Babam onun üzerindeki ipleri çekiyor olabilir, ama ne amaçla? O bir kurban mı yoksa suç ortağı mı? Şüphesiz mi yoksa tamamen uyumlu mu?

Bilmek zorundayım.

Monroe Fashion'dan daha fazlası

için. Kendim için bilmeliyim.

"Haklısın. Sen haklısın. Ben yaparım."

O GECE, muhtemelen çok fazla içtikten sonra, sessiz çatı katımdaki ofisimde oturuyor ve telefonuma bakıyorum. Babamı arayabilirdim. Üç yıl önce Monroe'daki görevini devraldığımdan beri onunla ilk kez konuşmuş olacaktım. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi bana bağırması benim konuşma olarak adlandıracağım bir şey değil.

Ona bir ne bok atabilirim ve nereye düşeceğini görebilirim.

Muhtemelen inkar edecektir. Sadece eski üvey çocuklarından birine yardım ettiğini söyleyecektir, sanki daha önce kendisinden başka hiç kimseyi umursamamış gibi. O şekilde kışının üstüne atıldığı için kindar ve kızgın. Genç bir çalışanı baştan çıkardı, bu yüzden Aurelia'ya biraz fazla sert davrandım - belki de davranmadım. Kadın ona karşı resmi bir şikayette bulundu ve o da sessiz kalması için kadına para verdi. Ayrıca şirketi tek başına batırdığından bahsetmiyorum bile. Bektan pazarlama seçimleri, kötü tasarımlar, düşük fiyatlı üreticiler ve kumaşlar, aklınıza ne gelirse, köşeleri kesmek ve kendi banka hesabını doldurmak için üstten kaymak için yaptı.

Yönetim kurulu beni CEO olarak işe almak, Monroe adını ve markasını korumak ama yeni yüz olarak bir ünlüyü getirmek konusunda çok istekliydi. Sadece Boston'da değil, tüm dünyada tanınan milyarder ünlü Oliver Fritz'in yanı sıra Greyson ve Asher de gelip ürünlerimizin modelliğini yapıyor. Geçtiğimiz üç yıl içinde şirket bir kez daha en büyük ve en prestijli lüks tasarım evlerinden biri haline geldi.

Belli ki babamın içerde bir tanıdığı var. Aurelia'yı daha önce reddedildiği bir pozisyona getirebilecek biri. Beth. Aurelia, Beth'ten gelen bir e-postadan bahsetti.

Babamı aramıyorum. Elimi açmak gibi bir planım yok.

Bunun yerine Lenox'a bu bilgi hakkında bir mesaj göndererek benim için sessizce araştırmasını istedim. Lenox sessiz bir hacker. Muhtemelen biraz meydan okumaya aldrış etmeyecek bir bilgisayar dehası.

Sonra Aurelia'ya mesaj attım. Zaten o başlattı.

Portfolyona baktım. Yarın tasarım stajyerim olarak benim katıma, bana rapor vereceksin.

Dans eden üç noktalı baloncuk neredeyse anında beliriyor ve nabzımın zıplamasına ve dudaklarımın bir aptal gibi yukarı doğru kıvrılmasına engel olamıyorum. *Sana gülümsememeliydim. Senden nefret etmeliyim ve ediyorum.* Sonra pantolonuma yaslanan sertleşmiş sikime bakıyorum ve soruyorum, *kimi kandırıyorsun?* Doğru. Düşüncelerimi yeniden düzenlemeli ve bu kadını istemeyi bırakmalıyım.

Ya da belki kabullenmek daha iyidir? Söyledikleri bu değil mi? Bir sorun olduğunu kabul etmek, onu aşmak için çalışmanın ilk adımı değil midir?

Aurelia: Um. Evet. Bugün konuştuğumuz şey bu değildi. Birbirimizi bir daha görmemeyi umuyorduk, ne oldu?

Ben: İşler değişti.

Aurelia: Tamam. Tabii. Birdenbire benimle çalışmak mı istiyorsun? Buna inanmıyorum. Neredeyse yumruk yumruğa geliyorduk ve kesinlikle kan döküldü. Ayrıca, ben on ikinci kattaki tasarım ekibinin bir parçasıyım.

Ben: Şimdi yirmi altıncı kattaki tasarım ekibinin bir parçasısın. Valencci için o elbiseyi tasarlayıp giymekteki amacın bu değil miydi? Sende yetenek var Aurelia. Böyle bir portfolyon varken seni stajyer ekibinde tutamam.

Gerçek mi? Portfolyosunu inceledim. Ve gerçek? İnanılmaz derecede iyi. Gerçekten yetenekli. Gerçek yetenek ve yaratıcılık. Dolayısıyla ona bu terfiyi vermek tamamen liyakatsiz değil ve bunu gördüklerinde kimse beni kayırmacılıkla suçlamayacak. Grey'in de dediği gibi, tasarım ekibi şu anda doğrudan bana bağlı ve ben de bir yönetici stajyeriyim.

Senin için çalışmamı mı istiyorsun? Bunun benim ağzımdan çıktığını biliyorsun, değil mi?

Aurelia: Kahretsin, kulağa kötü geldiğini biliyorum ama öyle demek istemedim. Ağzımın senin için çalıştığını ya da senin için bir şeyler yaptığını ima etmek istemedim.

Aurelia: Ve evet, vay canına, bunu çok daha kötü hale getirdim. Yemin ederim, düşündüğüm şey bu değildi. Bu konuda gerginim. Beni geriyorsun.

Kıkırdıyorum, parmağımı alt dudağıma sürterek sözlerini tekrar okuyorum.

Ben: Benimleyken neden gergin olasın ki?

Aurelia: Benden açıkça hoşlanmamana ve huysuzluğunla nam salmana ne dersin? Ayrıca, seni memnun etmek imkansız. Ya da ben öyle duydum.

Ve aynen böyle, ağzı ve beni memnun etmesi hakkındaki tüm konuşmaları aklıma beni nasıl memnun edebileceğine dair görüntüler getirdi. Dizlerinin üstünde. Mavi gözleri benimkilerde. Ağzı ağzıma dolanmış... Başımı sallıyorum, homurdanıyorum ve kendimi tüm bunları uzaklaştırmaya zorluyorum.

Ben: Benimle başa çıkmak için gerekenlere sahip olmadığından mı korkuyorsun?

Aurelia: Ah! Eldiveni atma. Evet. Gereken şey bende var. Beni gerdiğini söyledim, korkuttuğunu değil. Ama bunu neden yapıyorsun? Benimle mi?

Ben: Sana zaten söyledim. Yeteneklisin.

Teşekkür ederim. İkimiz de iltifatların senin güçlü yönün olmadığını bildiğimiz halde bunu senden duymak çok anlamlı. Bu seviyeli bir şey mi yoksa büyükler ligindeki ilk günün mü?

Ben: Bu seviyede.

Sayılr.

Aurelia: Tamam. Yarın sana rapor veririm. Kibar ve profesyonel olmaya çalışacağım. Aslında, bugünü ve geçmişimizi bir kenara bırakıp temiz bir sayfa açabilirsek çok memnun olurum. Bu çekim benim için çok şey ifade ediyor ve bu fırsat için minnettarım.

Burada duruyorum, bunu tekrar tekrar okuyorum.

İçimdeki bıkkın rock yıldızı, CEO, şerefsiz oğlu şerefsiz onun söylediği hiçbir şeye güvenmiyor. Özellikle de Callan ve Lenox'un bugün her şeyin zamanlamasını benim için ortaya koyma şeklinden sonra. Bana öyle yetenekli yalancılar tarafından saçma sapan şeyler söylendi ki yalan makinesinden bile geçebilirlerdi.

Ama bir yanımda onun babamla kirli ve el altından bir iş çevirdiğine inanmak istemiyordum. Kulağa çocukça gelse de, onun gerçekten iyi, dürüst bir insan olduğuna, kendini kötü bir duruma soktuğuna ve bundan kurtulmak için sahip olduğu tek yolu kullandığına inanmak istiyordum.

Acımasız farkındalık boğazımı sıkıyor, havamı kısıtlıyor ve bedenimin sıkışmasına neden oluyor.

Bu yüzden benim için çok tehlikeli.

Derimin altında olmasından daha fazlası. Önemişiyordum.

Onu önemişiyordum. Benimle oynayıp oynamadığını önemişiyordum. Geçmişini ve başına gelen korkunç şeyleri önemişiyordum. Hepsini bilmek istiyordum ki her birini teker teker düzeltebileyim. Bir gün içinde, beni önemsememi sağladı.

Belki de geçmişimiz ya da o zamanlar ona davranış şeklim yüzünden. Bu konuda kendimi suçlu hissediyordum; o daha bir çocuktuk. Belki de beni nasıl gülümsetip güldürdüğü ve çıldırma noktasına getirdiği içindir.

Her ne ise, bu olamaz. Hiçbiri olamaz.

Ben: Yarın görüşürüz

Öylece bıraktım ve telefonumu kapattım.

Aurelia Whitlock ile başa çıkmanın ilk adımını ondan etkilendiğimi kabul etmektir. İkincisi, kendimi akıl sağlığıma kavuşturacak kadar güçlü olduğuma inanmak ve bu çekimi görmezden gelebileceğim ve üstesinden gelebileceğim bir kusur olarak ele almak. Bu ne kadar zor olabilir ki?

"Y "Buranın doğru kat olduğuna emin misiniz?" Bu güzel Salı sabahının erken saatlerinde parlak ve ışıltılı asansöre adım attığımızda Iris soruyor. Hiç uyumadım. Neredeyse gözümü bile kırpmadım ve ne zaman düşsem

Uyurken yeni patronumla ilgili çılgın rüyalar gördüm. Rüyalarımın yarısında takım elbisesini kanatıyordum ve eğer bunu yapmayı bırakmazsam beni dizlerinin üzerine yatırıp yaramaz kızın suratına şaplak atacağıını söylüyordu.

Kategorik olarak o kadar da sevmediğiniz biri için çalışmaya başlamadan önce sahip olunacak en iyi hayaller değil.

"Biliyor musun, ona tam olarak bunları sordum. O da evet dedi."

İnsanlar asansörlere doluşmaya başladı, bizi arkaya ittiler.

"Bana onu nasıl tanıdığını tekrar açıkla mısın?" Iris eğiliyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşuyor. "Çünkü FIT'e başladığımızdan beri dört yıldır en iyi arkadaşız ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." İronik bir şekilde, burada staj yapmak istememin ana nedeni Iris'ti. Patronum ise son sebep.

"Yapamam. Ne burada ne de şimdi."

"Son tasarım stajyerinin bir hafta çalıştıktan sonra işi bıraktığını, Montana'ya ya da başka bir yere taşındığını ve profesyonel bir sinek balıkçısı olduğunu duydum. Balıkçı kadın mı? Her neyse. Bunun gerçek bir meslek olduğunu bile bilmiyordum. Mesele şu ki, kadın insanlar ve kumaş parçaları yerine canlı yem ve balıklarla çalışıyor. Sadece işi ya da şirketi bırakmadı, sektörü de onun yüzünden bıraktı. Bunu sadece

Temel stajyer olarak tam bir yıl geçirdikten sonra yönetici stajyer havuzu sizi seçiyor."

Ellerimi havaya kaldırıp bir adamın kahvesine çarpıyorum, neredeyse beyaz gömleğine dökülüyordu. Bana sert bir bakış attı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum Iris'e dönmeden önce. "Bu tam da benim sorunum. Olmamam gerektiği halde neden bana bu pozisyon veriliyor? Neyi kaçırıyorum?"

"Bilmiyorum şekerim, ama artık senin ve o boğaya iyice binip ıslanana kadar binmen gerekiyor."

"Ha?" Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum çünkü bu Iris ve Iris her zaman mantıklı davranmaz. "Bu işte berbat durumdayım. Hayatımda ne zaman beceriksiz oldum ki? Asla, Iris. Asla. Bikini dedikleri dış ipi ve altı inçlik stilettolarla bir podyumda seyircilerin ve fotoğrafçıların önünde en ufak bir yanlış adım atmadan geçit töreni yapabilirim. Dün bir soyguncuyla kavga ettim ve iki dizimi de parçaladım. Dün gece makarna kasemde elimi ve dilimi yaktım. Şimdi de neredeyse yabancıların üzerine kahve döküyordum. Bu ben değilim."

Asansör Iris'in katında duruyor ve beni diğer asansör müşterilerinin yanından geçirip koridordan aşağıya, kadınlar tuvaletine sürüklüyor. Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra bana dönüyor, omuzlarımdan kavırıyor ve aynaya bakmam için beni döndürüyor.

"Kendine bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Iris, cidden bunun için vaktim yok-" "Bana ne gördüğünü söyle," diye ısrar ediyor.

"Kendimi görüyorum."

"Hayır. Yetenekli, belalı, üzerine gelseler bile kimseden bir bok almayan bir kaltak görüyorsunuz. Tüm ihtimaller size karşıyken kaymak gibi zirveye çıkmış bir kadın görüyorsunuz. Başarısız olmayan ve bir başkasının size kim ve ne olduğunuzu sorgulatmasına izin vermeyen bir kadın görüyorsunuz. Değerinizi bilin ve ne yaparsanız yapın, Zaxton Monroe'nun ve onun seksi, şeytani ağzının sizi raydan çıkarmasına izin vermeyin."

Sözlerini iyice düşündüm, kendime iyice baktım. Haklıydı. Bu benim. Ya da daha uygun bir ifadeyle olmak istediğim kişi. "Ben hallederim."

Omuzlarımı sıkıyor. "Bu iş sende. Şimdi o sevimli kışını yukarı çıkar ve o yöneticilere tam olarak neyden yapıldığını göster. Ve bunu yaparken, patronuna bir masaj yap ve em."

"Iris!" Hades'in yedi tonunda kızardım.

"Ne? Tanrı biliyor ya, adamın iyi bir oral sekse ve fazla yakışıklı suratındaki sürekli çatık kaşlardan ve çatık kaşlardan kurtulmak için birkaç güzel Os'a ihtiyacı var."

"O saksolar ve Os'lar benden gelmeyecek."

Kırmızı dudaklarını yana doğru büzüyor. "Yazık. Eminim güzel yüzüne uygun güzel bir aleti vardır ve onunla ne yapacağını hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Şimdi git." Kapıya doğru kıcımlı tokatlıyor. "İkinci ilk gününde geç kalamazsın."

"Seni seviyorum," diyorum ve banyodan çıkıyorum ama kalan sekiz katı asansörle çıkmak yerine, gerginliğimi biraz olsun atabilmek için merdivenleri kullanmaya karar veriyorum. Yönetici katına ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, terden çukur lekelerim olabilirdi ve ayaklarım topuklarımdan ağrıyordu ama en azından kaslarımın titremesi durmuştu. Merdiven boşluğundan kapıyı açıp geniş zemine bakıyorum ve kendime bir saniye veriyorum, "Bunu yapabilirim."

"Benimle mi konuşuyorsun?"

Kafam sağa doğru uçuyor ve bir elinde bir yığın kâğıt, diğerinde kahve ile hokkabazlık yapan minyon, hamile bir kadınla karşılaşıyorum. "Pardon?"

"Bunu yapabileceğini söyledin ve kendine zihinsel bir moral konuşması yapmak yerine benimle konuşsaydın, şikayet etmezdim."

"İkisine de ne dersin?" Teklif ediyorum ve bir gülümseme dudaklarını ayırıyor.

"Kulağa harika geliyor. Kağıtları alabilir misin? İçimde büyüyen bu şeyle günde bir küçük kahve içiyorum ve soğuyarak mahvetmek istemiyorum."

"Sorun değil." Elinde sallanan kâğıt yığını benimkine karıştırıp yeniden düzenliyor ve göğsüme bastırıyorum. "Ben-"

"Aurelia Whitlock, nam-ı diğer Lia Sage. Evet, biliyorum. Ben Beth, buradaki ilk pozisyonunuz için size e-posta gönderen kişi. Monroe Fashions'ın stajyerlerden sorumlu İK çalışanıyım. Artık yönetici ekibinde olduğunuza göre, yakın çalışacağız."

"Oh." Gözlerim irkildi. "Sizinle yüz yüze tanışmak çok güzel. Uh. Beni buraya kabul ettiğiniz için teşekkür ederim?" Evet, bu kulağa geldiği kadar tuhaftı, soru işareti ve her şey.

Cilalı yönetici katında yürürken bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Merak etme. Tüm bunların biraz ani ve alışılmışın dışında görüldüğünü biliyorum. Açıkçası öyle." Kahvesinden bir yudum alıyor ve neredeyse inliyor.

yutkunur. "Özür dilerim. Günde üç büyük kahve içen biriydim ve şimdi bu acınası şeye düştüm."

Elimi kaldırıyorum. "Sıfır yargı."

"Harika. Söylediğim gibi, genellikle ikinci yılınıza kadar yönetici düzeyinde stajyer almayız ve bu pozisyonlar çok azdır. Ancak şans, kader ya da her ne derseniz deyin, Bay Monroe'nun son tasarım stajyeri pozisyonu kabul ettikten kısa bir süre sonra ayrıldı ve henüz yerini dolduramadı. Aralarında iyi bir çalışma kimyası olduğunu sanmıyorum."

Nefesimin altında homurdanıyorum. "Durumu ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok. Dün Bay Monroe ile çalıştım ve onun mizacı hakkındaki söylentileri duydum."

Onu ofisine kadar takip ediyorum, kahvesini bırakıyor ve elimdeki kâğıt yığınının alıp masasının kenarına koyuyor. Kapıyı kapatmamı işaret ediyor ve ben de kapatıyorum. "Bir dakika otursana."

O kendi sandalyesine oturup karnını ovuştururken ben masasının diğer tarafına oturuyorum. Kahvesini kaldırıp sandalyesinin koluna dayıyor ve sanki can simidiymiş gibi tutuyor. Ben kahve içen biri değilim. Diyet kola içerim, sabahları iğrenç olduğunu biliyorum ama hepimizin sapkınlıkları ve kötü alışkanlıkları vardır. FIT'e başlamadan önce sadece model olarak çalışırken, bazı model arkadaşlarım güne bir diyet hapi, bir Red Bull ve bir sigara ile başlardı.

Diyet kolam, kıyaslandığında lahana smoothie'si gibi geliyor.

"Bay Monroe sert biri," diye devam ediyor Beth. "Söylediğiniz gibi yalan söylemeyeceğim ya da şekerle kaplamayacağım. O bir mükemmeliyetçi, ki bu alanda hiç de kötü bir şey değil. Mükemmellik bizim sattığımız imajdır. Ama ortaya koyduğu şeyden daha azına tahammülü yok."

"Anlıyorum ve bu yeni rol için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyorum."

Başını sallıyor, görünüşe göre bu onu yatıştırmış. "İtiraf etmeliyim ki, daha ikinci gününde seni buraya getirmesinin nedeni konusunda şüphelerim vardı."

"Evet... Şaşırdım," diye itiraf ediyorum ona.

"Hepimiz öyleydik. Ama portföyünü inceledikten sonra seni daha iyi anlıyorum. Çok yeteneklisin ve bence onunla çalışmaya devam edebilirsen, kendi biletini kendin yazabilirsin."

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz afallamış bir halde. Açıkçası bir yanımda hâlâ Zax'ın bir şekilde benimle oynadığını düşünüyordu. Yasal olduğunu söyledi, ama bu şirketin düzinelerce eşit derecede olmasa da daha fazla insanla dolu olduğundan eminiken neden ben?

yetenekli tasarımcılar mı? Ona güvenmiyorum. Bir bakış açısı olmalı çünkü onun gibi bir adamın keskin kenarları var ve düzgün hatları yok gibi görünüyor.

"Bay Monroe ile ilişkinizin ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?" Bu beni şaşırttı. "Bir ilişkim yok."

"Dünkü çekimden bazı görüntüler gördüm." "Takip etmiyorum."

İnanmayan bir bakış atıyor.

"Fotoğraflarda gördüğün her şey modellikti. Oyunculuk," diyorum ona ısrarla, içimde buna tam olarak inanmayan bir parçanın sızmasını umarak. "Bay Monroe benim patronum. Başka bir şey değil."

"Mükemmel. Kaba göründüyse özür dilerim ama emin olmam gerekiyordu. Birkaç yıl önce bu şirket neredeyse büyük bir skandala yol açıyordu ve şimdi bundan kaçınmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Anlıyorum." Sayılır. Bahsettiği skandalın Zax'ın babası olduğunu tahmin ediyorum. Burada şirkette ya da aralarında ne olduğunu bilmiyorum ama Zax, babasının benim burada olmamla ilgisini keşfettiğinde kesinlikle çılgına döndü ve babası da aralarındaki düşmanlığı gizlemedi.

Belki de Zax'ın eski üvey kardeşi olduğumu açıklamalıyım, ama neden zahmet edeyim ki? O zamanlar onu çok az tanıyordum ve benden nefret ediyordu. Sıcak ve samimi bir ilişkimiz olduğu söylenemez ve hala benden ya da ağızımdan pek hoşlanmadığı gerçeğini saklamak için hiçbir çaba sarf etmedi. Ve dürüst olmak gerekirse, burada bu şekilde görülmek istemiyorum. Eğer Zax insanlara bu konuda ipucu verme ihtiyacı hissetmiyorsa, ben neden hissedeyim?

"Mükemmel." Oturup kahvesini klavyesinin yanına bırakıyor. "Sanırım gitmeye hazırız. Sizinki Bay Monroe'nun ofisinin dışındaki açık alanda bulunan boş masa. Asistanı Thalia sizi yönlendirebilir. Bugün ya da yarın sabah sizi kontrol edeceğim. İyi şanslar."

Ayağa kalkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sesleniyor bana, tam elim kapı tokmağına değdiği sırada.

Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum ve onun koyu kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Elbette." "İşine odaklan. Ona değil. Gençsin, çok güzelsin ve

Dünkü çekime bakılırsa, söylediklerinize rağmen, aranızda bir elektrik var. Ama kadınlar yıllardır Zaxton Monroe'nun ölü kalbini kazanmaya çalışıyor ama nafile. Senin ilginin ya da niyetinin bu olduğunu söylemiyorum, ama o huysuz ve herkesi

İsteddiği anda insanları kovarken bunu biliyor. Eğer moda tasarımı konusunda ciddiyseniz, bunu sektörde bir adım öne çıkmak için kullanın ve onun etrafında çalışmak için elinizden geleni yapın."

İlginç. Acaba kişisel deneyimlerinden mi bahsediyor? "Tavsiyen için teşekkür ederim. Planım hep buydu."

Bir kez daha başını sallıyor ve sonra dikkatini bilgisayarına vererek beni başından savıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sağa sola bakarak bir nefes alıyorum. Gri halı ile gri parkenin dönüşümlü olarak kullanıldığı devasa bir açık zemin. Duvarlar pencere, içeri bolca filtrelenmiş ışık giriyor. Etrafımda insanlar koşuşturuyor, işlerini kesin bir aciliyet duygusuyla yapıyorlar. Acaba Zax onlara bunu mu aşıyor?

Sahip olduğu gücü inkar etmek mümkün değil. Hem burada hem de moda dünyasında.

Boston merkezli bir şirket için bile. Dünyanın moda merkezi olarak bilinmiyor. O bir kural yıkıcı. Bir trend belirleyici. Yaptığı işte çok başarılı. Ve işleri yürütme şeklini beğenmeyenleri hiç takmıyor.

Katın diğer tarafına doğru ilerlediğimde Zax'ın ofisini ve yönetici tasarım stajyerinin olduğunu tahmin ettiğim, kısmen bölünmüş bir bölmedeki boş masayı buluyorum. Çünkü toplantımdan beni almaya gelen Thalia ortalıkta görünmüyor, ben de çantamı masanın üzerine bırakıp etrafa bakıyorum.

Zax'ın ofisi benimkiyle doğrudan görüş hattına sahip ve bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Benim için değil ama stajyerlerini yakından izleyebilmek için.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarmak için çantamın fermuarını açtığımda, Zax'ın ofisinin kapısı açılıyor ve Thalia dışarı çıkıyor, ama dikkatimi çeken ve tutan Zax oluyor. Koyu mavi bir takım elbise giymiş, beyaz düğmeli bir gömlek giymiş ve kravat takmamış. Kalın, koyu kahverengi saçları, sanki çoktan telaşlı ellerini saçlarında gezdirmiş gibi karmakarışık bir felaket. Adam cidden kendi iyiliği için fazla gergin.

Belki de Iris, adamın birkaç iyi Os kullanabileceğini söylerken bir şeylerin üzerindeydi.

Bunun dışında, çok seksi görünüyor. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve çenesi gamzeli olmak nasıl bir şey? Güzel erkeklere alışkınım ama hiçbirinin karşısında dizlerimin bağı çözülmemişti, şimdi olduğu gibi. Onunki pek alışık olmadığım türden bir yakışıklılık. Eğer Beth ve Iris'e

Adamı çivilemek için burada olmadığımı göre, vajinamın kendini onun sikine dayamadan önce yüzüne tırmanmayı kendine görev edineceğine yemin edebilirim.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, içten içe yanan bir ateş beni olduğum yere mıhlıyor. Bu bakış ya seni birkaç farklı pozisyonda çıplak olarak hayal ettiğimi söylüyor ya da senden o kadar nefret ediyorum ki seni yirmi altıncı katın penceresinden atıp düşüşünü izlemek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse hangisini seçeceğimi bilemiyorum.

Her iki durumda da, gözle görülür bir şekilde sinirli. Gözünün önündeki herkese elektrik vermek isteyen canlı bir tel ve şu anda bu ben oluyorum.

Zaxton Monroe zengin, güçlü, sinir bozucu derecede güzel ve benim onun hayatını mahvetmek için burada olduğumu düşünüyor. Sorun şu ki, haksız olmayabilir. Kasıtlı olmasa bile.

Bakışları beni yavaşça incelerken bile ne o konuşuyor ne de ben. Ondan yayılan yoğunlukla hava çatırdıyor, elbisemin eteklerinde oyalanırken havanın sıcaklığı yükseliyor. Daralan gözleri bir kez daha benimkileri bulduğunda çenesi bir davuldan daha sıkı kilitleniyor.

Sırtarak ona küçük bir parmak i ş a r e t i yapıyorum. "Günaydın, Bay Monroe."

Tek kelime etmeden kapısını kapattı ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

"Patronun çok gergin, Thalia. Bunu nasıl başarıyorsun?"

Ellili yaşlarının ortalarında, kütüphaneciye benzeyen bir kadın, "Oğlum çete yönetmekten ve birinci derece cinayetten hapiste" diyor.

"Ne?" diye dudaklarımdan dökülüyor.

Yüz ifadem karşısında gülüyor. "Şaka yapıyorum ama böyle. Mizahla, anne sabrıyla ve kendime her zaman daha kötü olabileceğini hatırlatarak. Ve tüm bunlar başarısız olduğunda, şarap. Çok ama çok fazla şarap."

"Akıllı kadın." Masama oturup e-postalarımı ve henüz görmediğim ödevlerime devam etmek için dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Ve tabii ki, en üstteki.

KIME? Aurelia Whitlock

Kimden: Zaxton Monroe, CEO

Konu: Uygun İşyeri Kıyafeti Bayan Whitlock,

İşe alınırken imzaladığınız İK belgelerinden bir bölüm ekleme özgürlüğünü kullandım. Monroe Fashions'da kıyafet yönetmeliğimiz olmasa da, çalışanlarımızdan her zaman belirli bir profesyonellik düzeyi talep ediyoruz. Özellikle de yönetici seviyesinde. Bu, orta boy üzerinde etek veya elbiseye izin vermediğimiz anlamına gelir.

Bir yönetici tasarım stajyeri olarak ilk resmi toplantınızdan önce, dolaba gidip daha uzun bir elbise veya etek ya da daha iyisi pantolon almanızı bekliyorum.

Zaxton Monroe

Az önce bana fırlattığı şeyi sindirebilmem için iki kez okumam gerekti. Elbisemin etek boyuna baktım. Uyluk ortasını geçmiyor. Yani, demek istediğim. Belki otururken öyledir. Ama alttaki bir buçuk santimlik dantelle daha uzun görünüyor. Öyle değil mi? Sonra tekrar, bu adamın lanet cüreti.

"Bununla şaka mı yapıyor?"

E-postama bir mesaj geldi.

KIME? Aurelia Whitlock

Kimden: Zaxton Monroe, CEO

Konu: Uygun İşyeri Kıyafeti Hayır,
şaka yapmıyorum.

Kafam her yöne uçuyor ama Zax hiçbir yerde görünmüyor. Buralarda bir yerde mikrofonu mu var? Vay be. Korkunç bir dünya, bunu ona hiç yakıştıramadım.

Ama onu uyarmıştım.

KIME: Zaxton Monroe, CEO

Kimden: Aurelia

Whitlock

Konu: RE: Uygun İşyeri Kıyafeti

Bay Monroe,

Mevcut kıyafetimin uzunluğu konusundaki endişenizi takdir etmekle birlikte, bana gönderdiğiniz İK yönergelerine göre, kıyafetimin insanların profesyonel işyeri kıyafeti olarak kabul ettiği şeylere tamamen uygun olduğunu garanti edebilirim. Yönetici seviyesinde bile. Buna ek olarak, bu benim kendi tasarımım ve açıkçası yorum yapmak size düşmez.

İlk yönetici stajyer toplantımı dört gözle bekliyorum.

Mutlu sabahlar,

Aurelia

KIME? Aurelia Whitlock

Kimden: Zaxton Monroe, CEO

Konu: RE: RE: Uygun İşyeri Kıyafeti

Yeni pozisyonunuzdan istifa etme şekliniz bu mu? Çünkü o toplantıdan önce değişmezsen, resmen kapı dışarı edilirsin. Bana bir daha mutlu sabahlar dersin de öyle.

Zaxton Monroe

KIME: Zaxton Monroe, CEO

Kimden: Aurelia

Whitlock

Konu: RE: RE: RE: Uygun İşyeri Kıyafeti

Senden resmen hoşlanmıyorum. Bu nasıl bir resmiyet? Ve benim mutlu sabahım ironikti. Umarım sizin sabahınız da acı, iki günlük kahve, gıda zehirlenmesine yol açan az pişmiş yumurta ve sonunda insanların sizin hakkınızda tam olarak ne düşündüklerini söylemesiyle geçer. İlk ben başlamaktan çok mutlu olurum. Değişeceğim ama bundan hoşlanacağınıza söz veremem.

Aurelia

Gönder tuşuna basıp bilgisayarımın kapağını kapattım ve herhangi bir yanıtı okumayı ya da kabul etmeyi reddettim. Evet, muhtemelen az önce onunla konuşma tarzımla aşırıya kaçmıştım, ama adamım, bu pislik her düğmemi bulup ben patlayana kadar basmakta ustaydı. Ayrıca, değişmemi isteyerek ilk o yaptı. Ne tür berbat, ataerkil, cinsiyetçi bir göt

Bu da ne? Değişim mi? Eminim bu şirketteki hiçbir erkekten bunu yapmasını istememiştir. Onu İK'ya şikayet etmeliyim. Sadece İK'cım Beth beni kimya konusunda uyarmadı mı ve mesafemi koruyup işime odaklanmam gerektiğini söylemedi mi? Kızımın üstüne oturup başladığım yere geri döneceğimden bahsetmiyorum bile.

"Sorun mu var?" Thalia gözlerini monitörden ayırmadan soruyor.

"Belli ki üzerimi değiştirmem gerekiyor."

Nefesinin altında kıs kıs gülüyor ve sonra gözlerini bana diyor. Hızlıca bir bakıyorum ve sonra daha önce ne yapıyorsa ona geri dönüyor. "Şimdi nasıl bir sabah geçirdiğimi anlıyorum."

Elbiseme bakarak iç geçiriyorum. New York'a alışkınım ve New York'ta çok kısa diye bir şey yoktur. "Sence çok mu kısa?"

"Bence bacaklarınız bir zürafaninkinden daha uzun ve üzerinizdeki yere kadar uzanan bir elbise çok kısa olacaktır. Bunun dışında cevap vermeyi reddediyorum çünkü size zaten öyle söylendiğini tahmin ediyorum."

Bir iç çekiş daha. "Başımı belaya sokan bir ağzım olduğu da söylenir." Aslında öyle olduğunu biliyorum. Ofisinden hışım ile çıkıp bağırmadığına ve beni kovmadığına, ardından da güvenliğinin beni dışarı çıkarmasına şaşırdım.

"Güzel. Burada bir şeyleri sarsmak için biraz belaya ihtiyacı var. Normalde olduğundan daha da huysuz olacaksa, en azından bunun bir amacı olsun."

"Sanırım bu iş için doğru kadın benim," diye kestirip atıyorum. "Üstümü değiştirdiğim sürece."

Thalia boynuz çerçeveli gözlüklerinin köprüsünü yukarı itiyor. "Tatlım, zaten akıl sağlığının son demlerini yaşıyor. Ben olsam değiştirdim. Herkesin iyiliği için."

"Çünkü senden hoşlanıyorum." Ona göz kırpmıyorum, sonra hışım ile ofisinin önünden geçiyorum, cam pencereden bakıp ona dik dik baktığımdan emin oluyorum. Mükemmel bir anda kafasını kaldırıyor ve beni çocukça meydan okuma eylemimde yakalıyor. Keşke onu tersleyebilsem de bu anlaşmayı mühürleyebilsem ama yapamıyorum. Ben o kadar deli değilim.

Yine de özlemiyorum.

Koyu renk gözlerinin beni izlerken keskinleşmesi. Bizi ayıran kapalı kapıya rağmen havadaki uğultu. Onu gördüğüm anda kalp atışlarımın ve kan basıncımın yükselmesi. Takınmayı çok sevdiği o lanet olası seksi, sinirli kaşları.

Beth kalbinden ölü olarak bahsetti ve sokaktaki söylentiler de kesinlikle bu yöndeydi.

Ruhsuz. Kırık. İçi ölü.

Bu soğukkanlı dış görünüşün altındaki adam hiç de öyle değildir. İçinde yaşayan bastırılmış canavar çok canlı, öfkeli ve zar zor kontrol altında tutuluyor. Ondan nefret ediyor ve onunla savaşıyor ama günün birinde o canavar kaçacak. Asıl soru, kaçtığında onu özgür mü bırakacak yoksa sonsuza dek yok mu edecek?

Toplantı yaklaşık on beş dakika sonra başlayacak. Bu bana kabaca Boston'daki bütün bir şehir bloğu büyüklüğündeki dolabı karıştırmak için çok fazla zaman vermiyor ve bu şehirde şehir blokları New York'ta olduğu gibi yerleştirildiklerinde, bu blokların bazıları uzun ve geniş oluyor. Raflardan, raflardan ve raflardan bahsediyoruz ve evet, sezonlara ayrılmışlar ve evet, ben bir örnek bedenim, ama aynı zamanda yeni patronuma sözlerini yedirmek istiyorum.

Daha doğrusu e-postalar.

Bu da ne bulursam bulayım, uygun uzunlukta ve muhtemelen ağırbaşlı olması gerekirken, topuklarınızı yerden kesecek kadar seksi olmasını istediğim anlamına geliyor. Bilirsiniz, bir noktayı kanıtlamak için. Gerekli kostüm değişikliği için buna modern bir intikam biçimi diyorum, ama adam kanımı saniyeler içinde oda sıcaklığından kaynama noktasına getiriyor ve neredeyse eminim ki onun için de benimle aynı şey geçerli. Bahsetmiyorum bile -ve lütfen bunu kendinize saklayın- ufacık, minicik bir parça, ileri geri konuşmamızdan zevk alıyor olabilirim.

Ne diyebilirim ki, erkekler söz konusu olduğunda yalnız geçen birkaç yıl oldu ve onunla mesajlaşmak, tartışmak ve e-posta göndermekle ilgili bir şey bağımlılık yapıyor. Ve evet, bunun tamamen sağlıksız bir şekilde olduğunu tamamen anlıyorum. Zax ile bir şey olmasını ne istiyorum ne de bekliyorum. Belki de bu yüzden aklımda güvendeyim. Bir yere varmayan bir oyun.

Model olduğunuzda normal erkeklerle tanışmak zordur. Onlara okul dışındaki işimin bu olduğunu söylemediğim bile kolayca tahmin ettiler. Uzun boylu. Sarışın. Sıksa. Makul büyüklükte göğüsler. New York'ta yaşıyordum ve

giysi bölgesi. Ayrıca, yüzüm dergilerde ve reklam panolarındaydı. Pek de abartılacak bir şey değil.

Yani çocuklar o tek kelimeyi gördüler ve duydular. Model. Ondan sonra başka her şey akıllarından uçup gitti. Tek istedikleri arkadaşlarına bir modelle yattıklarını söyleyebilmektir. Beynim ve kişiliğim olduğu gerçeği gereksizdi. İnsanların açıp okuma zahmetine girmeden sadece kapağına hayran oldukları bir kitaptım.

Biliyorum, zavallı ben, güzelim. Büyük bok. Gençken hayatta kalmak için buna ihtiyacım olmasaydı, benim için önemli olmazdı. Güzellik geçicidir. Bir deri bir kemiktir. Yanıltıcı ve tehlikelidir. Ted Bundy'nin çekici ve yakışıklı olduğu düşünülüyordu ama bakın neler yaptı. Ve hayır, tabii ki ben bir seri katil değilim, ama insanların benim gerçek değerim olarak sadece dış görünüşümü almalarından bıktım.

Bu yüzden New York'ta aşk ve şehvetten hemen hemen vazgeçtim. Ayrıca, açıkçası, bu özel müfredat dışı dersler için çok fazla zamanım yoktu. Zax'ın patronum, duygusal olarak çökmüş, eski üvey kardeşim ya da korkutucu, korkutucu derecede ateşli olmadığı normal bir evrende, belki de aramızdaki tüm bu girdaplı enerjinin ne hakkında olduğunu görebilirdim.

Ama bu mümkün değil.

Bu benim onun pantolonuna girmeye çalışmamla ilgili değil. Bu tam olarak anlayamadığım garip bir seviyede bir savaş. Ama en azından karşılıklı gibi görünüyor. O da en az benim kadar oyun oynuyor. Düşünüyorum.

Yazlık koridorlardan birini dönerken inliyorum. "Çok fazla iyi seçenek var."

Lamar, "Bayan şeyini burada tıkırdarken gördüğümü sandım," diyor ve beni öyle bir korkutuyor ki sırıyorum ve nezaketle fark etmemiş gibi davrandığı küçük, kadınsı olmayan bir çığlık atıyorum. "Keyifli bir bahar/yaz toplantısı yapmamız beklenirken senin burada ne işin var?"

"Kıyafet yönetmeliği ihlali nedeniyle üzerimi değiştirmek zorunda kaldım."

"*Kıyafet kuralı ihlali mi? Ne oluyor lan?*" Gözlüklerinin köprüsünü aşağı doğru iterek beni bir kez daha süzdü. Bu bugün en az üç oldu. Gözlüklerini burnuna geri itiyor ve kaşlarını çatıyor. "Nesi varmış bunun?"

"Çok kısa."

"Hmmm." Bakışları kalçalarımın inerken dudakları yana doğru kıvrılıyor. "Dizlerin iyi görünüyor. Neredeyse hiç sıyrık yok, yani sorun bu değil."

"Hayır."

"Hmmm."

"Hmmm'larının ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanımıyorum seni." "Muhtemelen en iyisi bu. Sana bir şey bulalım ve çabucak bulalım ki

Bu toplantıya geç kalmadık. Martina çiçeklerle ilgilenirken ben önümüzdeki ilkbahar/yaz için renkli düz kumaşların *moda* olacağını savunuyorum. Bunu kazanmasına izin veremem. Çiçekler iki yıl önce kaldı."

"Anlaştık."

Beni omuzlarımdan tutup koridordan aşağı iterken dilini şaklatıyor.

"Biliyorum. Bu yüzden dolapta bir tanrıyım."

"Dolapta mısın?"

"Tatlım, eşcinsel olup olmadığımı sormanın en saçma yolu bu. Hayır, gizli değilim. Hiç olmadım ve olmayacağım da çünkü insan kim olduğundan asla utanmamalı. Ayrım yapmadan herkesle yatarım. Ben fırsat eşitliği olan biriyim. Kendini adanmış bir erkek arkadaşım var ama zihniyet orada." Beni durdurup sağa doğru döndürdü. "İşte. Al bunu. Ten renginle harika görünecek ve gelecek yıl için yaratmayı umduğum havayı gerçekten ortaya çıkaracak. Değişim."

"Senin önünde mi?" Soluk pembe yazlık elbiseyi ondan alırken omzumun üzerinden kaşlarımı çatıyorum. Göğsü saran, on dokuz, on beşli yılların vintage eteğinin bir versiyonuna doğru genişleyen tatlı bir yaka ile eğlenceli ve çok kız gibi. Aşık oldum.

"Dün yaptın."

"Bu, taşıdığım şeyi sevdiğini bilmeden önceydi."

Homurdanıyor. "Senin türünde sashimi yesin ya da yemesin herkes taşıdıklarını sever. Üstünü değiştir. Bunun için vaktimiz yok ama sen soyunurken ben de gidip sana en iyi ayakkabıyı bulacağım."

Bu açıklamayla birlikte, görevdeki bir adam gibi uzaklaşıyor ve ben de güzel beyaz dantel elbisemden hızla sıyrılıp bunu giyiyorum. Ama yumuşak şifon tenime değdiği anda zevkle mırıldanıyorum. Zax bir dallama olabilir ama adam gerçekten de birinci sınıf kıyafetler üretiyor. Kendimi muhteşem ve kadınsı hissediyorum ve henüz aynada kendimi bile görmedim.

"Ah, muhteşem. Bayıldım. Ayakkabılar." Üzerlerinde siyah puantiyeler olan pembe topuklu bir çift ayakkabıyı bana fırlatıyor, böylece on dokuz ellili yılların vintage havasını yakalıyorum. Eşyalarımı elimde toplayarak hızla onları giyiyorum. "Saç ve makyaj zamanı."

"Zamanım yok."

"Sus be kadın. İki dakikaya ihtiyacım var." Beni aceleyle girişe geri götürüyor ve sonra saçlarıma dalıyor, tutamları yukarı itiyor, parmaklarının etrafında döndürüyor ve hepsini başımın arkasında tutturuyor, birkaç önemli tutamın aşağıda olduğundan emin oluyor, boynumla ve omuzlarımla oynuyor ve yüzümü çerçevesiyor. "Pembe parlaticı. Şimdi."

O üst yanaklarıma hafif bronz bir ışıltı sürerken ben dudaklarımda gezdiriyorum.

"Mükemmel. Şimdi gidelim."

Elimi tutarak çekim alanından çıkıp asansöre koşuyoruz.

"Seni gördüğünde ölecek." "Kim?"

Saçmalayan birine saçmalama diyen bir bakışla karşılaştım.

"Gerçekten mi, kaltak?" "Amacım bu değildi."

"Gerçekten mi, kaltak?"

Dudaklarımı büzerken ona gözlerimi deviriyorum, başka bir şey olmakla gurur duyarken bu kadar okunabilir olmam beni sinirlendiriyor. "Düşündüğün sebeplerden dolayı değil. Sadece beni değiştirdiği için kızgındım ve yüzüne inat burnunu kesmek istedim."

Bir elini kaldırdı. "Tamam. Bunu alacağım. Görev tamamlandı. Bahse girerim seni bir daha asla değiştirmeyecek."

İkimizin de dudaklarında bir sırıtışla, eşyalarımın hızla kurtuluyorum, dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve toplantının yapılacağı konferans salonuna doğru koridorda ilerliyorum. Adımlarımı yavaşlatıyorum, içeri girmeden hemen önce elbisemi aşağı bastırıyorum. Zax'ın tam olarak nerede olduğunun ve gözlerinin tam olarak bana dikildiği anın farkında olsam bile ona doğru bakmıyorum.

Hava kıpırdanıyor, enerjiyle doluyor. Zeus olsaydı ve yıldırımından şimşekler fırlatabilseydi, ben... hamile mi olurum? Hay aksi. Hayır! Bu düşünceyi bitiremiyorum çünkü şu anda tek düşündüğüm onun şimşegi ve ondan fırlayan yıldırım.

Doğrusu, tek ben değilim.

Herkes şaşkın bir huşu içinde ona bakıyor, buradaki erkeklerin yarısı bile. Taş kalpli, tahammül edilemez bir pislik olabilir, ama onda karşı konulmaz bir şekilde kırılmış, çevresindeki herkesi esir alan bir şey var.

Oturuyorum, dizüstü bilgisayarımı kuruyorum ve her ikisi de stajyer olan iki yanımdaki insanlara kendimi tanıtırken güneydin diyorum

aynı zamanda. Nate, Lamar için çalışıyor ve Hope da makyaj bölümünde çalışıyor. Sonunda, daha fazla erteleyemediğimde, yüzüme şekerli bir güneş ışığı gülümsemesi yapıştırıyorum ve odanın karşısındaki patronumu buluyorum, biri kendini elektrik çarpana kadar yıldırımını tekmelemiş gibi görünüyor.

Yine de, bakışları üzerimde öldürücü bir yol yaladığında bahsetmeyeceğim yerlerde bir karıncalanma hissediyorum. Saçlarım. Dudaklarım. Boynum. Göğüslerime mükemmel bir şekilde yapışan tatlı yaka. Ona kirpiklerimi *değiştirmemi söyledin der* gibi bakıyorum. Hiç eğlenmedi. Azıcık bile değil ve amacım buyken -belli ki bir hiçmişim gibi oradan oraya savrulduğum geçmişim beni kindar yapmış- birdenbire onun bariz öfkesiyle son oyunumla dalga geçiyor olabileceğimi fark ediyorum.

Utanç verici mi?

Öfkesini seviyorum. İlgisini seviyorum. Bana diktiği kara gözlerini seviyorum. Onu kızdırma şeklini seviyorum çünkü bu, iyi ya da kötü onu kızdırdığım anlamına geliyor. Açıkçası şu anda hangisi olduğu umurumda değil, çünkü dürüst olmak gerekirse, ikisi de çarpık bir şekilde iyi. Eğer benden etkileniyorsa, bundan nefret ediyor ve içindeki özü yok etmek istiyor. Sorun ne? Ben onun özüyüm ve bu da gemiyle birlikte batacağım anlamına geliyor.

Hiç işim olmayan aptal oyunlar oynuyorum.

Ona profesyonel olacağımı söyledim ve şu anda hiç de öyle değilim.

Boğazımı temizleyerek bacak bacak üstüne atıyor, hem ekranımdaki hem de odanın ön tarafındaki SMART tahtasındaki slaytlara odaklanıyorum. Görmezden gelinmesi imkânsız olan adamı görmezden geliyorum. Ama bunun için büyük bir çaba sarf ediyorum. Birbiri ardına insanlar konuştukça ve Lamar bir kadınla çiçeklere karşı düz renkler üzerine tartıştıkça, bu konuda daha iyi olmaya başlıyorum.

Ya da o da benimle aynı şeyi yapıyor ve ben voleybolumuzun baskısını hissetmiyorum.

"Belki de bunun yerine renklere daha fazla derinlik ve hareket kazandırmak için biraz doku ekleyebilirsiniz, çünkü çiçek yapmayarak kaçıracağınızdan korktuğunuz şey bu," daha konuştuğumu fark etmeden ağzımdan çıktı.

"O da neydi?" Lamar ve Martina ile konuşuyor olmama rağmen Zax keskin bir şekilde araya giriyor.

Burası o kadar sessiz ki, iğne atsan yere düşmez. Stajyerlerin duyulmak için değil görülmek için var olduğu izlenimine kapılıyorum. Yavaşça ekrandan başımı kaldırıp Zax'e bakıyorum, beni konuşurken bulmaktan memnun görünmüyor.

"Doku," diye yineliyorum, onun alaycı bakışları altında sinmeyi reddederek. "Soluk ve parlak renklerdeki düz kumaşlardan bahsediyoruz ve bu çok güzel. Ancak bunu gerçekten öne çıkarmak için doğru kumaş üzerinde olması gerekir ve doku ile bunu bir sonraki seviyeye taşıyabilirsiniz. Yüksek parlaklıkta saten, krep ipekler, buruşuk apreli pamuklular ve hatta bazı süet ya da deri vurgular elbiseyi çok fazla sonbahar/kış gibi göstermez. Şu anda giydiğim Monroe elbisesi basit bir şifon ve çarpıcı ama doku tüm farkı yaratıyor. Bu gibi şeyler renklerin daha fazla öne çıkmasını sağlayacak ve tasarımlara ekstra bir unsur katacak."

"Evet! Teşekkür ederim," diyor Lamar, Martina'ya bakarken elini bana doğru sallıyor, sonra da son kararı veren bir yargıcın tokmağı gibi masaya vuruyor. "İşte ben de bunu söylüyordum. Doğru yapıldığında katı olanın sıkıcı olması gerekmez. Doku ve tasarım. Bizim işimiz bu, sürtükler. Tasarım yapıyoruz."

Oda daha fazla tartışmaya sahne oluyor ve ben de katılmak için elimden geleni yapıyorum. Ancak bunu yapan tek stajyerin ben olduğumu fark ettim. Nate bana doğru eğilip fısıldayarak "Sana çok güveniyorum. Son stajyeri böyle bir toplantıda konuştuktan sonra sinir krizi geçirip işi bırakmıştı."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu duydun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Sanırım palyaço balığı havuzunda köpekbalığı olmaya çalışıyordu ama beş dakika boyunca burada oturup herkese geniş paçalı pantolonların tüm kadınları nasıl şişman gösterdiğini ve kadınların kendilerinden nefret etmeyi bırakabilmeleri için trend belirleyici olmamız ve skinny jeanlere dönmemiz gerektiğini anlattı."

"Vay canına. Bu ciddi bir tartışma. İtiraf etmeliyim ki, deri pantolonları boş bir yuva gibi özlüyorum. Onlar benim bebeklerimdi. Ama yüksek beli ve kadınların kalçalarına güzel bir kıvrım vermesini seviyorum. Bence geniş bacakların doğru bir üstle yeri var ve her şekil ve bedendeki kadının bunların içinde muhteşem görünmediğine katılmıyorum. Ayrıca, şişman kelimesinden de nefret ediyorum."

"Aynı fikirdeyim ve sanırım ayak bileğinde o kadar da sivri olmayan bir şekilde zayıflığın yeniden canlandığını göreceğiz, ama her neyse, o beş dakika boyunca hem Lamar hem de Bay Monroe ile tartıştı ve ardından Bay Monroe toplantıdan sonra onu ofisinde özel olarak azarladı. Ondan sonra da kalkıp batıya taşındı."

"Vay be. Yani büyük patron tarafından kıcıma tekmeyi yemek üzere

olduğumu mu söylüyorsun?"

"Muhtemelen. Unutma, annem böyle günler olacağını söylemişti. Plastik tulumlar ya da balıkçıların giydiği o şeyler içinde iyi görünmezsin."

Nefesimin altında kıkırdıyorum, odaya geri sığıyorum ki delici bir düdük sesi beni kesiyor.

Zax keskin sesiyle odayı ve büyüyen tartışmayı yararak, "Katı maddeler," diye duyurdu. "Bu kadar ileri geri yeter. Güzel. Eğlenceli. Eğlenceli. Seksi. Bunların hepsi bir sonraki ilkbahar/yaz kadın serisi için. Ama çiçeklerle işimiz bitti."

Martina suratını asar ama akıllıca çenesini kapalı tutar.

"Önümüzdeki haftaya kadar renkleri ve dokuları gösteren son maketleri istiyorum. Sonbahar moda haftasından önce bunları tamamlamak için kısıtlı zamanımız var."

Dokular mı? Az önce doku mu dedi?

"Andrew, erkekler hattında ne durumdayız?"

Toplantı devam ediyor. Hem erkekler hem de kadınlar için bir sonraki ilkbahar/yaz serisinin tamamı gözden geçirilir ve ayıklanır. Bu hiç bitmeyen, devam eden bir süreçtir çünkü ilkbahar/yaz ürünleri bir yıl önceki sonbahar moda haftasında giyilir. Kıyafetlerin podyumda yürümesi ve dünyaya tanıtılması ile satın alınabilir ürünler olarak dünyaya sunulması arasında altı aylık bir boşluk var, tabii ünlü değilseniz ve tasarımcıdan istediğiniz herhangi bir talepte bulunamazsanız, onlar da hemen hemen bunu sizin için yaparlar, çünkü bu reklamı çeker.

Moda, gençliğimden beri dünyamda değişmeyen tek şey oldu.

Boston'da bir Starbucks'ta sıcak çikolatamı yudumlarken keşfedildim ve okuldan önce vakit öldürüyordum. Büyük bir modellik ajansı ile sözleşme imzaladım ve birkaç hafta içinde podyumlarda yürüyor, web siteleri ve dergiler için fotoğraflanıyordum.

İşte o zaman annem beni terk etti.

Benim için New York'ta bir daire ayarladı, liseyi bitirmem gerektiğini söyledi - Boston'da yaşadığımızdan beri yeni bir lise - ve sonra gitti.

Kendi başıma kalmıştım, New York'ta kimseyi tanımadan yaşıyordum, okula gidiyordum, ödevlerimi yapıyordum, bana söylendiğinde seyahat ediyordum. On altı yaşındaydım, ebeveynsiz ve yalnızdım. Diğer modellere ve tasarımcılara yaşım hakkında sürekli yalan söyledim. Ama bu sahip olduğum tek şeydi, tek aşkım ve tutkumdu. Gitmesine izin vermem. Hayatımın savaşını vermeden olmaz.

Bu yüzden Zax beni ikinci gün üst üste ofisine çağırdığında, ona hayatının *dövüşünü* vermeye hazır bir şekilde içeri giriyorum. Ta ki bana beklemediğim bir darbe vurana kadar.

Y Cazibenin en kötü yanı ne biliyor musunuz? Ne kadar sinsi olabileceğidir. İçinize sızdığında nasıl da Makyavelisttir. Bir sülük gibi, siz ona karşı güçsüz kalana kadar yavaşça kanınızı emer. Temel duygularınızı değiştirmesi

Beyin kimyanız alarm veriyor, zihninizi tehlikeli düşünceler ve arzularla dolduruyor. Öyle şiddetli bir ihtiyaç ki, onu durdurmak için her şeyinizi verebilirsiniz.

Bu sabah buraya bir savaş planıyla geldim. Raydan çıkmasına izin vermeyi hiç düşünmediğim sağlam bir zihniyetle. Bunu harekete geçirdim. Onu buraya ben getirdim. Bunun arkasında sağlam, mantıklı bir sebep olduğunu biliyorum. Ama giydiği elbiseye bir bakış, bir e-posta alışverişi, bir kıyafet değişikliği, o ukala ağzı ve ben... *bu oldum*.

Bunun ben olmadığımndan başka ne olduğunu bile bilmiyorum. Tanrım, çok fena sıçtım. Bu kadın.

O elbiseyi sırf dünyanın en büyük ukalasısı olmak ve kendini kanıtlamak için seçmişti. O pembe kumaşın muhteşem göğüslerine yapışması. Benim tasarladığım bir elbise. *Benim elbisem*. Benim elbisemi giyiyordu ve içinde çok lezzetli görünüyordu. Pamuk şeker, dilimde eriyene kadar onu yalayabilirdim.

Dokuları kabul ettim. Açıkça. Kelimeleri tüm odanın önünde söyledim.

O zaman kendime bunun haklı olduğu için olduğunu söyledim. Renkleri patlatacak -kendine saygısı olan hangi CEO bu terimi kullanır ki? - ve tasarımlara ekstra bir katman katacaktı.

Ama şimdi ona o şeker gibi tatlı elbisesi içinde, saçları dağınık, oynak ve ellerime yalvarır bir halde bakmıyorum.

Başka bir stajyer. Başka bir stajyer. Başka bir stajyer.

İnanılmaz derecede zorlandım. Bütün sabah. Uyandığımdan beri ve hatta ondan önce. Ama bu sıradan bir sertleşme değil. Amacı olan bir sertleşme. Bunu destekleyecek imgelerle. Bu benim hain uzantımın "hey, bunu dün ofisinizin banyosunda yaptık, madem bu kadar sevdik neden bunu yeni bir trend haline getirmiyoruz" demesi. Saçlarının parmaklarımın arasından aktığı, nefesinin dudaklarımda hızlandığı, yumuşak göğüslerinin göğsüme bastırıldığı ve muhtaç inlemelerinin içimde bir yol açtığı fanteziler.

Ve en iyi kısmı? Ondan istediğim her şeyi yapar. Ona yapmak istediğim her şeyi. Çünkü bu bir fantezi. Zehirli, hasta, tehlikeli bir fantezi. Ve çok da iyi.

Zihinsel olarak kendimi sarsıyorum. Buna bir son vermeliyim. Bu fantezilere kapılmak tehlikeli. Ben azgın bir genç değilim, hele bir kadının elinde aklını yitirecek biri hiç değilim. Kuşkusuz benden nefret eden bir kadın. Güvenmediğim ve karşılığında nefret etmem gereken bir kadın.

Kendimi kontrol edebilirim. Bu konuda ustayım. Her zaman kendimi kontrol ederim.

Kapı açıldığı anda düşüncelerimi temizliyorum.

Daha önce hiçbir şey dikkatimi işimden alıkoymamıştı. Sırf bu yüzden bile onu kovmalıydım. Babam ve entrikaları lanetlensin. Korkutucu kısmı mı? Lenox, Beth'e Aurelia'ya burada staj yapmasını emreden e-postanın benden geldiğini belirledi. Yani benim e-posta hesabımdan. Birinin e-postamı hacklediği gibi. Beth bunu ona sorduğumda doğruladı. Kocaman gözleri ve hamile karnının üzerindeki eliyle inanılmaz derecede şaşkın görünüyordu.

"Sen, Zax. Onu işe almamı sen söyledin." Doğru. Ama ben söylemedim.

Sonra lanet Aurelia uzun bacaklarıyla içeri giriyor. Belki de bu babamın oyunudur. Bir kadın tarafından öldürülmek ve mahvedilmek.

Başka bir stajyer. Başka bir stajyer. Başka bir stajyer.

"İlginç bir elbise seçimi," diyorum oturduğumu duyduğumda. Bedenim bir kez daha pencereye ve camın ötesindeki kasvetli Boston gününe bakıyor.

"Uygun uzunlukta değil mi?" diye sahte bir masumiyetle soruyor ve ben sırtıyorum.

"Senin üzerinde inceleme zahmetine girmedim."

Zihninden bana yalancı dediğini duyar gibiyim.

"Son tasarım stajyerine yaptığın gibi beni de azarlayacak mısın? Çünkü eğer öyleyse, sana söyleyebilirim ki, onunla olduğu gibi aynı sonuca varmayacak. Balık sevmem."

Dönüp, olması gerektiği gibi masamın karşısındaki sandalyede oturmak yerine masamın kenarına tünemiş olan imkânsız kadına bakıyorum.

"İnsanlar neden gittiği konusunda bunu mu söylüyor? Bir sebepten dolayı onu azarladığımı ve onun da kaçtığını mı?"

Başını eğiyor, gözlerinde bir soruyla yüz ifademi inceliyor. "Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Stajyeriniz olarak, selefimin neden ayrıldığını bilmeye hakkım yok mu?"

Hayır. Düşünmüyor. Ama nedense beni bu kadar az düşünmesi beni kızdırıyor. Neredeyse saldırıya uğrayıp yaralandığında ona yardım etmedim mi? Tüm içgüdülerim onu kovmak üzereyken işe devam etmesini sağlamadım mı?

"*Vogue*'da yayınlanmak üzere geniş paçalı pantolon ve kot pantolonları sergilemeleri için seçtiğimiz modellerin vücutlarını ayıplıyordu. Dört modelden ikisi dolgun vücutlu, kıvrımlı kadınlardı. Toplantımız sırasında Lamar ve benimle pantolonlar konusunda tartıştı ve daha sonra beni buraya kadar takip ederek pantolonları tamamen değiştirmemi ve iki modeli daha zayıf olanlarla değiştirmemi talep etti. Ona hayır dedim. O kadınların ne kadar güzel olduklarını ve kıyafetlerin içinde ne kadar güzel göründüklerini anlattım. Bunun üzerine sinirlendi ve hışımla dışarı çıktı."

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Ciddi misin? Böyle mi oldu?"

Ona kayıtsızca bakıyorum. Kızın yeme bozukluğu olduğunu ve bırakın kendini, hiçbir kadının kıvrımlarına tahammül edemediğini söylemek bana düşmez. Sadece moda dünyasının dışında daha iyi bir zihinsel durumda olmasını umabilirim. Hakkımdaki önyargılara rağmen, üretken ve yapıcı bir şekilde yaptıkları sürece insanların bana meydan okumasından hoşlanıyorum. İş iştir.

Burada kişisel olan tek şey, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakan kadın.

"Huh." Bana göz kırptı. "Tamam o zaman."

"Şımarıklık yapmayı ve hakkın olmayan cevapları talep etmeyi bıraktın mı? Gerçekten işe koyulmak istiyorum."

"Evet." Ayağa kalkıyor, bir defter açıyor ve sonunda sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyor. Kalemnin ucunu dudaklarının arasına özenle yerleştirmiş, bana bakıyor, sabırla, sessizce -bir kez olsun- başlamamı bekliyor. On dokuz ellili yılların sekreter modellerinin bir versiyonuna benziyor.

Görüntü o kadar şaşırtıcı derecede seksi ki, hemen oturuyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Marie'ye boktan ayakkabılarından bahsetmiştin.

Bu gerçek mi? Onu tanıyor musun?"

Kalem dudaklarından düşüyor, gözleri irkilerek irileşiyor, muhtemelen dün sabah ayakkabısına bağırıldığını duyduğumu fark etmediği için. Utanmışsa bile belli etmiyor. "Evet. Onu tanıyorum. En sevdiği modellerden biriydim. O ayakkabıları bana hediye etti, ama şimdi topuğun kırıldığını düşününce en sevdiği model olma olayını merak ediyorum. Neden soruyorsun?"

"Çünkü sokakta konuşulanlara göre işini satmayı düşünüyormuş ve buna New York'taki deposu da dahilmiş. Hepsini satın almak istiyorum ama ona ulaşmak imkansız. Ya da ben bu sabah sizin adınızı verene kadar öyleydi."

Seksi ağzının kenarı bir sırtışa dönüşüyor. "Diğer insanlardan hoşlanmıyor."

"Ben de öyle tahmin ediyorum ve açıkçası onun bu yönüne saygı duyuyorum çünkü insanlarla ilişki kurmak benim de en sevdiğim faaliyet değil. Bu yüzden iki hafta içinde benimle New York'a gelecek ve onunla geçici olarak ayarladığım toplantıya katılacaksın. Ayrıca, moda haftası için görsel tasarımcı ile bir toplantım var."

"Gerçekten mi? Seninle New York'a mı gideceğim?" Burnunu kıvırıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, parmaklarım masamın kenarına vurarak ritim tutuyor. "Bu senin için bir sorun mu? Sen benim yönetici tasarım stajyerimsin, değil mi? Bu da önemli işlerim olduğunda benimle seyahat etmeni gerektiriyor.

toplantıları."

"Sorun yok. Sadece..."

"Sadece ne?" "Hiçbir

şey. Hiçbir şey."

"Aurelia," diye tehlikeli bir şekilde uyarıyorum.

Eli havaya kalkıyor, kalem de onunla birlikte. "Oh. Kahretsin." Sandalyesinden fırladı, kalemi almak için eğildi.

Elbisesi havaya kalkıyor, dolgun bacaklarının arkasını ve havadaki kışını gösteriyor. Sikim pantolonumun içinde zıplıyor ve elimle yüzümü kapatarak inliyorum. Acaba onunla bir fırsat yakalayabilecek miyim?

"Özür dilerim," diyor ve sonra bir patlama sesi duyuyorum ve ardından bir "Kahretsin," daha ve sonra nihayet tekrar oturduğunu düşünüyorum. "Tanrım, düne kadar hayatımda bir gün bile sakarlık yapmamıştım. Bana ne yapıyorsun?"

Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.

"Bugün ilk günümüzmüş ve dün ve geçmişimiz hiç yaşanmamış gibi davranmamızı istediğimi söylediğimi biliyorum."

Elim sandalyemin koluna düşüyor. "Bu senin için işe yaramıyor mu?"

Gülümüyor, dudakları genişliyor ve mükemmel beyaz dişleri ortaya çıkıyor. "Zorlanıyorum ama üstesinden geleceğim. Bugün beni her yönden şaşırttın ve bunun bir nedeni de benimle seyahat etmek isteyeceğini düşünmemiş olmam."

Kendimi onun burada olmasının asıl nedenine ve teknik olarak işinin bir parçası olması dışında onu neden yanımda getirdiğime odaklanmaya zorlayarak bir sırtışıma geri alıyorum. Lenox'a göre babam şu anda Kaliforniya'da ama New York'ta yaşıyor ve onunla iletişime geçip geçmeyeceğini ya da onu görmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

"Bu bir tatil değil ve kişisel de değil. Bu bir iş."

Teselli edici bir el kaldırıyor, kalemi iki parmağının arasında tehlikeli bir şekilde sallanıyor. "Biliyorum."

"Ve hala bana üç kafam varmış gibi bakıyorsun."

"Önemli bir şey değil." Başını sallıyor ve bana gülümsemeye devam ediyor. "Harikayım ve Marie'ye ve moda haftası için set tasarımına elimden geldiğince yardımcı olmak için size katılmayı dört gözle bekliyorum."

"Harika."

Hâlâ bana gülümüyor ve tam olarak okuyamadığım bir bakış atıyor. "Neden hala buradasın?"

Kendini küçümseyen bir şekilde gülüyor. "Doğru. Özür dilerim." Ayağa kalkar ama bir dakika daha duraklar. "Bir şey söyleyebilir miyim? Son bir şey ve sonra yemin ederim, tüm bu saçmalıkları arkamızda bırakacağım ve tamamen profesyonel olacağım?"

Ona sıkılmış bir ifade vererek homurdanıyorum.

"Madem öyle." "Olmaya çalıştığın kadar aşağılık biri değilsin."

Bu beni bir an için şaşırtıyor ama hemen toparlanıyorum. "Beni

bu varsayımda bulunacak kadar iyi tanımıyorsun."

"Belki de değil," diye kabul ediyor. "Ama yine de içimde bir his var. Elbette, kaba ve duygusuzsun ve genellikle etrafındaki herkesi küçümseyen bir pislisin-"

"Benim için kendini tutmamana sevindim," diye araya giriyorum, hâlâ soğukkanlı ses tonumu ve duruşumu korumaya çalışarak.

"İyi kısma gelmeme izin vermedin. Daha bitirmemiştım. Tüm bunların altında yaşıyan, nefes alan, düzgün bir insana dair bir ima olabileceğini düşündüğümü söyleyecektim..." Bir elini havada sallayarak bana işaret ediyor. "Dışarı."

Bir kaşımı attım. "Dışarıdan mı?"

Gülümsemesini gizlemeye çalışıyormuş gibi dudağının kenarını ısıırıyor. "Aradığın şey buysa, seksi olduğunu söyleyerek seni pohpohlamayacağım. *Bu hiç profesyonelce değil.*"

"Patronuna pislilik demek öyle değil mi?"

"Olabilir. Birinin 'kıyafet kurallarını ihlal ettiği' gerekçesiyle kıyafetini değiştirmesini talep etmek gibi bir şey." Kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor.

Ve onunla flört etmekten kendimi alamadığım için, "Ben sadece dış görünüşten ne kastettiğinizi açıklığa kavuşturmaya çalışıyordum. Bana sormadan seksi diyen sendin."

Kıkırdıyor ve avucunun iini alnına vuruyor. "Ben de öyle yaptım. O kelimeyi hiç kullanmamışım gibi davran."

"Birbirimize karşı çok fazla rol yapıyoruz." Ben senden etkilenmiyormuşım gibi davranıyorum ve senin beni seksi ve insan olarak grmenden hoşlanıyorum. Sen geçmişimiz yokmuş gibi davranıyorsun ve beni bu işin ötesinde hiçbir şekilde düşünmüyorsun.

"yleyiz," diye kabul ediyor. "Aramızda bir kimya olduğu söylendi ama ben bunun daha çok yanlış giden bir laboratuvar deneyi olduğunu düşünüyorum. Ama bu, senin görünmek istediğin kadar aşağılık biri olduğunu düşünmediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Gözlerimi deviriyorum, oturduğum yerden kalkıp klavyeme vurarak onu kovuyorum. "Bunu umursayan birine sakla Pollyanna ve seni kovmadan önce ofisimden defol git."

Bir balerin gibi dönüyor, elbisesinin eteği havalanıyor ve bana sonsuz uzunluktaki bacaklarının bir başka uygunsuz görüntüsünü veriyor.

"Beni kovmayacaksınız," diyor şarkılı bir sesle. "Marie için bana ihtiyaın var. Ve sen beni korkutmuyorsun, Zax. Ama yine de beni geriyorsun."

Bana bir göz kırptıyor, sonra da o lanet olası puantiyeli topuklu ayakkabılarıyla ofisimden dışarı fırlıyor.

Zax. Bana Zax derdi. Bay Monroe değil. "Bu hiç profesyonelce değil," diye arkasından seslendim.

"Üzerinde çalışacağım," diye söz veriyor. "Seni kızdırmak çok eğlenceli. Kış uykusundan sonra asabi bir ayıyla oynamak gibi." Kapıyı arkasından kapatıyor.

Ellerimi yüzümde bir aşağı bir yukarı ovuyorum. Ayılar kış uykusundan sonra acıkırlar. Beni kızdırmanın ve benimle oynamanın ona ne getireceğinin farkında değil mi? Saldırıya uğrayacak. Yere yatırıp yiyip bitirecek.

Ayağa kalkıp yüzüme biraz soğuk su çarpmak için banyoya doğru ilerliyorum. Ancak yansımamı yakaladığımda duraksıyorum. Gülümsüyorum. Ama bu herhangi bir gülümseme değil. Eğlenen bir gülümseme. Ve o, kendim de dahil olmak üzere herkesin düşündüğü gibi bir pislik olduğumu düşünmüyor.

Gülümsemem kayboluyor ve musluğu açıyorum, ellerimde su birikiyor ve sonra yüzüme sıçratıyorum. Bunu iki kez daha yapıyorum ve yeni bir havluyla kuruluyorum. Bir gün oldu. Aurelia'nın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve asla da olmayacak.

I Yaz gökyüzünün parlak güneş ışığından parıldayan lavanta ve pembeye, sessiz alacakaranlığa geçişini izliyorum. Bütün gün ofisimde oturup, birbiri ardına gelen telefonları dinledim. Bir yangın tatbikatı hemen ardından

Başka bir şey. Bu hafta böyle geçti. Çoğu sektör yaz boyunca kapanırken ya da en azından yavaşlarken moda asla kapanmaz.

Yaz mevsimi sonbahar/kışa girerken, kış mevsimi ise ilkbahar/yaz mevsimine girerken yaşadığımız yoğun dönemdir.

Son çağrımın sonuna basıp pencereden dışarı bakarken, önümde pek de bir şey yapmayacağım bir gece olduğunu biliyorum çünkü ben böyle planlamıştım, buraya ilk geldiğimden beri ciğerlerimde yaşayan yorgun nefesi dışarı veriyorum. Sandalyemden kalkıp odanın karşısına geçiyorum ve dolabımı açıyorum.

Suzie'nin adını verdiği altın sarısı ve parlak basım Belle burada ve onu çıkarıp açıyorum, The Beatles'ın "Come Together" şarkısının ilk birkaç akorunu gıdıklıyorum, ancak daha keskin bir şeye ihtiyaç duyuyorum ve doğrudan Nirvana'nın "Come as You Are" şarkısına geçiyorum.

Liseyi ve muhtemelen ondan önceki ortaokulu bu şekilde atlattım. Müzik. Çalmak. Callan, Lenox, Suzie ve ben kafayı bulup saatlerce müzik dinler ve hayatımızda bize saçmalık gibi gelen her şeyle dalga geçerdik. Sonra Grey ve Asher büyüdülerinde bize katıldılar, Greyson önce akustik sonra da elektro çalarak bize eşlik etti.

Ve sesi. Kahretsin, sesi çok iyi. Bizi gerçek yaptı. Lanet olsun, bu bir şaka değil ve inanılmaz bir şey olabiliriz.

Bir çeşit şey. Bunu yaptı. Hâlâ öyle.

Ve bir şekilde, beşimiz Suzie'nin şovumuzu yönetmesiyle bir araya geldik.

Şarkılar yazdık, onları seslendirdik, etrafta takıldık ve hepsi çok eğleneliydi.

Sadece çalardık. Ve hayatlarımızı unutturduk. Grey ve ben annemiz ölmemiş ve babamız bizi ve zamanımızı nasıl değerlendirdiğimizi önemsiyormuş gibi davranırdık.

Sonra Suzie'nin kaydettiği ve rastgele internette yayınlamaya karar verdiği bir video viral oldu.

Hepsi bu kadar.

Hayatımızı değiştirecek otuz saniyelik bir video. Plak şirketlerinden telefonlar yağmaya başladı. O videoda altı milyon izlenme sayısına ulaştık, Suzie diğerlerini de yayınlamaya başladı ve şöhretimiz her şeyi geride bıraktı. Turne ve albüm anlaşmaları. Liste başı albümler. Kazandığımız ödül şovları. Hayranlar. Milyonlarca. Takip edildik, izlendik ve takıntı haline getirildik.

Silversun Pickups ve The Cure gibi pop, alternatif bir sound ile Bieber ve One Direction ile karşılaştırıldık. Biz bir havaydık. Kendimize ait. Ve eğleneliydi. Çok eğleneliydi. Grey ve Asher'ın özel öğretmenleri vardı ve GRE sınavlarına girdiler. Callan ve ben online üniversite şeyimizi yaptık. Lenox ve Suzie her şeyin sonsuza dek sürmesini istediler.

Sonra bir Cuma sabahı her şey değişti. Çok yükseklerde uçuyordum. Her şeye sahiptim. Kıza. Müzik. Hayat. Artık ne benim ne de Greyson'ın hayatının bir parçası olmayan bir baba. Suzie ve ben bir seçim yapmıştık ve o olmasa bile ben buna hazırdım.

Belle'e bakarak şarkıyı bitirdim ve hemen Jimmy Eat World'den "Hear You Me "ye geçtim. Kelimelerle anlatmak mümkün olmadığı için cenazesinde bu şarkıyı çalmıştım. Bugün beni bu kadar ağır nefes almaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama durduramıyorum. Flaşlar. Anılar. Acı. Onu nasıl özlediğimi.

Şarkı sözlerini söylemeye başladım ama sonra kayboldum. O günün içinde kayboldum.

"Bundan emin misin?" diye sordu bana. "Bu büyük bir mesele Zax ve eminim başka bir çözüm bulabiliriz."

"Eminim," diye cevap verdim, onu kendime sardım ve alnından öptüm. "Grey artık bebek değil. Callan ya da Ash de öyle. Bana eskisi gibi ihtiyaçları yok."

"Belki."

"Hayır. Hayır belki. Zamanı geldi Suz. Bu asla benim olayım olmayacaktı. Sonsuza kadar değil."

Ayağa kalktı, yeşil gözlerini benimkilere dikti. "Sonsuza dek sürmesini istedim."

Dudaklarımı burnuna bastırdım ve ona daha sıkı sarıldım. "Hâlâ olabilir. Hiçbir şey onları idare etmeye devam edemeyeceğini söylemiyor. Sana söyledim, benim için sorun yok. Biz bir takımız ve eğer istediğin buyusa, yapman gereken de bu. İşi biten benim."

"Hayır. Biliyorum. Ben de istediğimin bu olduğunu sanıyordum ama şimdi..." İç çekti. "Bunu düşünmek zorundayım. Ayrılırsam Lenox'un ne yapacağından ya da bunu nasıl karşılayacağından emin değilim."

Başımı sallıyorum çünkü yapmaktan bahsettiğimiz şey küçük bir şey değil. Son dört yıldır bu bizim hayatımızdı. "Bu akşam doğum günü partinde onlara her şeyi anlatacağız. Her şey güzel olacak. Harika olacak. Bu konuda çok heyecanlıyım. Bu hayatımızın bir sonraki bölümü."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Önce bir duş almam lazım." "Katılıyorum. Leş gibi kokuyorsun."

Güldü ve omzuma vurdu. "Sen de öyle. Gel benimle duş al. Bugün benim doğum günüm. Bana hayır diyemezsin."

Ellerim saçlarında, onu kendime çekerek öpmeye başladım. "Önce bunu yapabiliriz."

"Yoğun bir günümüz var."

"Yoğun günümüzü siktir et. Benim günüm sensin. Önce seni istiyorum."

O da beni öptü ve seviştik. Çabuk ama tatlı bir sevişmeydi çünkü sadece buna vaktimiz vardı. Duşa doğru yürürken onu izledim. Yüzünü buruşturmasını ve şakağını ovuşturmasını izledim, sonra gördüğümü fark ettiğinde gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle her şeyi örtbas ettim. Ve bana bir şey çarptı. Hem de sert bir şekilde. Anlamlandıramadığım garip bir his. Sanki her şeyi bedenimin dışından izliyordum. Onu bu şekilde izliyordum.

Tereddüt ettim. İçgüdülerim ve beynim bana bağıırıyordu. Bana bu konuda doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylüyorlardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Ve içten içe, sanırım bunu biliyordum. Sadece geçiştirdim. Kendime aşırı yorgun olduğumu, aşırı düşündüğümü ve olan biten her şey hakkında gergin olduğumu söyledim çünkü hepsi büyüktü. Çünkü böyle yaparsınız.

Bazı şeyleri görmezden geliyorsunuz. Özellikle de yirmi dört yaşındayken ve hayatınızdaki her şey mükemmelken.

"Seni seviyorum," diye seslendim ona, sanki bu aniden hissettiğim endişenin her zerresini yatıştırıracakmış gibi.

"Seni daha çok seviyorum."

Otel odamızda duş başladı ve ben fırlayıp doğruca bavuluma gittim. Elim kutunun üzerine kapandı ve açtım. Haftalardır ona vermek istediğim ama sürpriz yapmak için doğum gününü beklediğim pırlanta yüzüğe bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Sonra tuvalete gittim. İşte o zaman gümbürtüyü duydum. O lanet olası gümbürtüyü. Kafatasımın içinde hala yankılanan.

Kompresyonlar. Bağırışlar. Sirenler. Işıklar. Ben Lenox'u tutuyorum. Grey beni tutuyor. Asher ve Callan lanet olası akıllarını kaybediyor. *"O gitti."*

Gitti. Gitti.

Gitti.

Yirmi iki yaşında felç geçirdi. Ve neden olduğunu sadece ben biliyorum.

Kapıma hafifçe vurulunca düşüncelerimden sıyrılıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Evet?" Sesim ruhum gibi ölü geliyor.

Kapı açılır ve Aurelia Whitlock içeri girer. Uzun, platin rengi saçları dar omuzlarında ve sırtında dalgalanıyordu. Yüzü bir Rönesans tablosundan daha parlak ve sabah güneşinden daha ışıltılı.

"Hâlâ burada olduğunuzu duyduğumu sandım. Özür dilerim. Umarım çalışını bozmamışımdır." Belle'e ve hâlâ tellerin ve perdelerin üzerinde olan parmaklarıma bakıyor.

O yaptı, ama Tanrı'ya şükür bu kesinti için, o olsa bile.

"Sorun değil. Neye ihtiyacın var?"

Ağırlığını kaydırıyor, bakışları da harekete katılıyor.

"Ne?" Havlıyorum.

"Akşam yemeği mi?"

"Ha?"

Sırıtarak. "Bütün gün ofisten çıkmadın ve Thalia dışarıdaydı. Öğle yemeği yedin mi?"

"Hayır."

"Saat neredeyse sekiz oldu. Size bir şey söyleyebilir miyim yoksa gidiyor musunuz?"

Çok uzun birkaç saniye boyunca ona bakıyorum. Acaba bu bir gündemin parçası mı yoksa o sadece buradaki herkes gibi tatlı, düşünceli bir kadın mı?

olduğunu düşünüyor. Zaten herkesle arkadaş olduğunu ve herkesin ona bayıldığını görmek zor değil.

Bu babamın ondan yapmasını istediği bir şey miydi? Bana yakınlaşmasını mı?

"Ben bir yetişkinim Aurelia. Yemek istersem sipariş veririm ya da kendim yaparım. Cuma günü bu saatte hâlâ burada ne yapıyorsun? Herkes çoktan gitmedi mi? Ayın stajyerini mi kazanmaya çalışıyorsun?"

Ofisimi karıştırmak için gitmemi mi bekliyordu?

Bana göz kırpıyor ve ofisime sanki oranın ve benim sahibiymiş gibi girerken neredeyse fantastik olacak kadar sinirli bir güç topluyor.

"Bütün hafta benden kaçtın ve işte bugün Cuma," diye suçluyor. "Ve evet, kalmamın bir nedeni var. Sana e-posta gönderdim ve Beth ya da Thalia aracılığıyla yanıt verdin. Lamar'a gidiyordum, ama başından savmak istemediğim birkaç önemli tasarım meselesi var. Bunları seninle tartışmak istedim ama bütün gün kapın kapalıyken telefonda konuştuğun ve e-postalarımı yanıt vermediğin için seni beklemekten başka çarem yoktu."

Oh. Peki o zaman. Belki de geç saatlere kadar kalmayı denemiyorsundur? Onun hakkında böyle düşünmekten nefret ediyorum. Sebeplerini önemsemekten nefret ediyorum. Burada benimle çalışmasından ve ona güvenmediğim için onu izlemek zorunda kalmamdan nefret ediyorum.

"Bu konuşmayı sen mi planladın?" Pislik gibi davranıyorum ve bunun farkındayım. Ama hıyarlık yapmak iyi, yanlış ve doğru hissettiriyor ve bunu bana söylemesini istiyorum. Bana bir pislik olduğumu söylemesini ve o akıllı ağzını bana açmasını istiyorum. Belle'i yukarı çekip başımın üzerine koyuyorum, onu nazikçe çantasına geri yerleştirip kilitliyorum. Aurelia sert durmaya çalışırken her hareketimi takip ediyor. O sadece aslanın ininde oynayan yumuşak pençeli tatlı bir kedi yavrusu.

"Olabilir." "Senin sorunun ne?"

Bir adım daha atınca kapıyı kapatıyor ve bunu yapmasından nefret ediyorum. Burada sadece biz kalmış olsak bile. Kapalı bir kapı günah ve yıkım demektir ve onun için berbatır, ama bunların ikisi de benim göbek adımdır.

"Bunu yapmak için çok mu havandasın?" diye soruyor. "Geç olduğunu biliyorum ama Pazartesi sabahına kadar bunun son taslaklarını hazırlamamız gerekiyor. Size akşam yemeği ısmarlamayı ve mağduriyetimi göstermeyi teklif edecektim ama Pazartesi sabahı ilk iş olarak bunu yapmayı tercih ederseniz..."

Sırıtmak isterdim, ama o arzuya sahip değilim. "Şimdi de beni okumaya mı çalışıyorsun? Buraya ne söylemeye geldiysen onu söylesen ve tiyatroyu sikine takan birine saklasan nasıl olur?"

Başını eğdi ve bana sırtıttığına yemin edebilirim. "Tamam. Böyle yapmak istiyorsan, böyle yaparız. Martina'nın onaylanmış kumaşlar ve tasarımlarla uyumlu olması için seçtiği renklerden nefret ediyorum. Özellikle de kadın gündelik giyim serisi için. Onları baskıya zorluyor ama..."

"Ama ne?" Elleri kalçalarında, sessizliğe gömüldüğünde meydan okuyorum. "Dinle, yeni olduğumu biliyorum. İlk haftam olduğunu biliyorum ve senin de Sadece benden hoşlanmıyorsunuz, muhtemelen söyleyeceklerim umurunuzda bile değil. Ama sen Lily Pulitzer değilsin."

"Anlamı?"

"Yani canlı pasteller yapmıyorsunuz Bay Monroe. Bu kumaşlar için renkler ve dokular üzerinde anlaşıştınız ve o bütün hafta hepimizle kavgaya etti. Sizin onayladığınızı söyledi."

Ben böyle bir şey yapmadım ve neden bunu şimdi duyuyorum? *Çünkü burada saklanıp onu görmezden geliyorsun.*

"Lamar onun canlı pastel renkler kullandığını biliyor mu?"

"Evet. O da çıldırdı. Son toplantımızda bunu önemsemedi ama bu sabah Nate ve ben ona meydan okuduktan sonra onayladığınızı söyleyerek her şeyi anlattı. Eğer bu şekilde yapmazsak, Hammer pantolondan sonraki en büyük moda hatası olacağını söyledi."

"Çekiç pantolon mu?" diye ciğerlerimden öksürükler geliyor. "Evet. Bilirsin-"

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Ne olduklarını biliyorum. Ama hâlâ kimsenin onlara atıfta bulunduğunu sanmıyordum."

Aurelia ellerini havaya kaldırdı, sonra masamın diğer tarafındaki sandalyenin koluna oturdu. "Sana ne diyebilirim ki patron? O yaptı. Çekiç pantolon çünkü muhtemelen doksanların başında giydiği şey buydu. Bu seri için pastel kullanmamanın daha büyük bir hata olacağına yemin etti, ama pastel kullanmanın hata olacağından oldukça eminim. Bu çizgi o renk şeması için değil ve bunu gerçekten imzalayıp imzalamadığını bilmem gerekiyor. Çünkü eğer imzaladıysanız, çenemi kapatmaya çalışacağım. Belki." Başını diğer tarafa sallıyor. "Muhtemelen hayır. Ama eğer yapmadıysan..."

Babamın Aurelia'yı buraya getirmesi için aradığı kişi Martina mı? Çekim gücü var. Ofisime gizlice girerse e-postalarım erişebilir. Daha önce

de böyle şeyler yaptı. Bir keresinde Lamar'la beni atlatmaya çalışmıştı.

bir şey. Zamanında fark edemedik ve etrafta koşturup düzeltmek zorunda kaldığımız bir felaket oldu. Ona çok kızdım ve o da bu konuda bana çok kızdı. Bana her şeyi ve herkesi kontrol etmek yerine onun kararlarına güvenmem gerektiğini söyledi.

Hmmm. Sebep? Tüm seçenekleri gözden geçirmekten başım dönüyor. Şimdiye kadar kimse kirli çıkmamışken Lenox'a kontrol etmesi için gönderilecek bir isim daha.

"Bunu onaylamadım."

Nefesini dışarı üflüyor. "Tanrıya şükür. Sana iltifat etmiyorum ya da yalakalık yapmıyorum ama bu serinin diğer tüm parçaları harika. Bu renkler onları mahveder. Bu öğleden sonra renk örneklerini gördüm ve berbatlar."

Bugün dizlerine kadar uzanan zümrüt yeşili bir etek ve altındaki dantelli sütyenini belli eden inci beyazı kolsuz ipek bir bluz giymiş. Lamar'ın bu sabah onu bu hale getirdiğini biliyorum çünkü o orospu çocuğu her sabah bana yeniden tasarladığı elbisenin ya da eteğin uzunluğunu 'onayladığımdan' emin olmak için fotoğraflarını gönderiyor.

Zamanda geriye gidip değiştirebilmeyi dilediğim bir başka şey daha.

Aurelia'yı görmezden gelme konusunda harika bir iş çıkardım ama onu hiç görmezden gelmedim. Onun haberi olmadan ofisimden ya da toplantılar sırasında onu izlemek için harcadığım zaman, sapıklık sınırında. Kendime durum tespiti yaptığımı söylüyorum. En başta burada olmasının nedeni olan yakın gözetimi sürdürdüğümü.

Kendime bunun Lamar'ın onu kendi kişisel modeli haline getirmesiyle ilgisi olmadığını söylüyorum, günlük gardırop değişikliklerinin yanı sıra saç şekillendirme ve makyaj değişiklikleriyle tamamlanıyor. Personel onu çok seviyor. Thalia ondan övgüyle bahsediyor ve asistanım kimseden övgüyle bahsetmiyor. Aurelia dünkü çekim için ev yapımı tahılsız, glütensiz yaban mersinli-limonlu kekler getirdi -bana tatsız hokey diskleri gibi geliyor- hatta birkaç model bile onlara lifli ve az yağlı olduklarını söyledikten sonra yedi. Lamar'ın stajyeri Nate, onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, onu gülümsetmek ve güldürmek için elinden geleni yapıyor. Zamanının çoğunu onunla ve diğer iki kişiyle birlikte geçiriyor. Howie, alt katta bir tasarımcı ve tanımadığım bir kadın pazarlama stajyeri. Çoğu gün öğle yemeğini birlikte yiyorlar.

Bütün bunları biliyorum. Çünkü onu takıntılı bir şekilde izliyorum. Saplantılı bir şekilde.

Ve işte burada, bütün gün ofisimde çalıştıktan sonra beni takip ediyor. Haklı. Pastellerden nefret ediyorum.

"Göster bana."

"Evet, efendim."

Bu da ne böyle? Evet, efendim. Bunu her söylediğinde sikim sertleşiyor. Sanki ona hükmetmek istediğimi biliyor. Ona sahip olmak. Onun zevkine sahip olmak. O güzel gözlerle bana bakıp bu sözleri söylemesi? Ben kadınlara boyun eğmeleri için emir bile vermem. Genelde yapmam. Suzie'yle bunu hiç yapmadım. Şimdi de aradığım bir şey değil çünkü bu bambaşka bir yapım. Kulübe gidiyorum - bunu birkaç aydır yapmıyorum - ve uygun ve kolay birini buluyorum ve tek önemsemişim de bu.

Ama dudaklarından çıkan o *evet, efendim*.

Ayağa kalkıyorum ve nedenini bile bilmiyorum, bu yüzden pencereye doğru kayıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum. "Yemek sipariş edelim mi? Madem beslenmeden mahrum olduğumu düşünüyorsun."

"Ben. Ah..."

Geri dönüyorum. "Bir sorun mu var?"

"Aslında o bombayı atacak, sana yemek yemen gerektiğini söyleyecek ve kaçacaktım."

Gülüyorum. Gerçek bir kahkaha. Beni sert ve hızlı bir şekilde vuran ve kontrol edilemeyen bir kahkaha. Pencereye yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Öyle mi?"

Bana gülümsüyor, baştan çıkarıcı olması gerekmeyen ama yine de öyle olduğu kesin olan bir hareketle saçının bir parçasıyla oynuyor. "Benimle yemek yemek isteyeceğini düşünmemiştim ve kendimi Cuma akşamı yemek planlarına dahil etmeye çalışmıyordum. Sadece bütün gün bir şey yemedikten sonra aç olabileceğini düşündüm."

"Cuma akşamı yemek planım yok. Ama varsa, Martina kıyafetlerime ne yaptıysa bana göstermekten çekinme ve git."

"Büyük planlarım pizzayla, açmam gereken kalan kutularla ve bir kadeh şarap eşliğinde gerçek bir suç belgeseli izlemekle geçecek. Bu şehirde sadece bir tane gerçek kadın arkadaşım var ve Iris bu hafta sonu ailesini ziyaret edecek."

Bedenim bir fikirle çarpıyor. Yemek sipariş etmek ve geceyi burada onunla geçirmek, yemek yemek, konuşmak, dünyadan saklanmak... Bir de diğer fikir var. Tüm bunlardan sonra ne olacağı fikri.

Kapatıyorum ve konuyu değiştiriyorum. "New York'ta değil de burada olduğun için pişman mısın?"

Nefesinin altında hafifçe kıkırdıyor. "Benim de New York'ta çok fazla arkadaşım yoktu."

Sorduğum şeyin bu olmadığını sadece o biliyor, bu yüzden gerçek bir cevap almak için onu bekliyorum.

Sorduğum soruyu düşünürken bakışlarını masama dikeyyor. Ayağa kalkıyor, kitaplığıma doğru yürüyor ve Şubat ayında Asher Super Bowl'u kazandıktan sonra çocuklarla çektiğim bir fotoğrafı düzeltiyor. Parmakları gülümseyen yüzümde geziniyor, sonra bana dönüyor.

"Hayır. Burada olduğum için pişman değilim. Iris burada ve o benim insanım. Benim tek gerçek insanım. Ayrıca, Boston'da büyüdüm ve burada hiçbir zaman tam olarak kalıcı bir evim olmasa bile, her zaman bir şekilde evim gibi hissettim. Minnettarım, Zax. Burada olmayı seviyorum. Şirketini seviyorum. İnsanları, tasarımları ve fikirlere değer verilmesini. Bana karşı dürüst olmanız hoşuma gidiyor. Hayatımda böyle bir şeyle pek karşılaşmadım ve bunu tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ediyorum."

Onunla ilgili daha pek çok sorum var. Hepsini sormak istiyorum çünkü konuşmaya devam etmesini istiyorum. Bana bakmaya devam etmesini istiyorum. Benim için cevap verirdi. Vereceğini biliyorum. O bu kadar yalnız olması gereken biri değil. Etrafının insanlarla çevrili olması gerekiyor. Ona iyi davranan ve onunla ilgilenen insanlarla.

Ben o insanlar değilim. Artık kimse için o insanlar değilim.

"Baban yüzünden mi buradasın yoksa bunu sevdiğin için mi?" diye sorarak beni tersliyor.

Bocalıyorum. O da anladı. "Daha önce hiç kimse sormadı." Tek bir kası bile kıpırdamadı.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "İşletme okuluna gittim, MBA yaptım ve iyi iş çıkaran bazı girişimlere yatırım yapmakla uğraştım. Sonra babam bir şeyler yaptı ve benden devreye girip işi devralmam istendi."

"Ve işte buradasın."

"İşte buradayım." Sana bakıyorum. Seni düşünüyorum. Senin tüm karmaşıklığın bir şekilde benim karmaşıklığım haline geldi. Ancak şimdi fark ediyorum ki ona bakmak ve onu düşünmek günümün en güzel kısmı haline geldi. Bir haftayı çok az şey yaparak geçirdim. İyi ya da kötü, sekiz yıldır beni uyandıran ilk şey o oldu.

"Bu işte iyisin," diyor bana sanki bir söz verir gibi. Şimdi her şeyi bırakmayı düşünüyorsam diye bir güven oyu.

"Yanlıı insanları işe alıyorum."

Gülüyor ve pencerenin önünde bana katılıp kararan gökyüzüne bakarken kanımı kaynatan bir ifade takınıyor. "Beni sen işe almadın."

"Kim yaptı?"

Ağır bir iç çekiş. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim ve ihtiyacın olan daha fazla bilgiye sahip olmadığım için üzgünüm çünkü buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. New York'taki o yemekten beri babanla konuşmadım. Bunu senin de merak ettiğini biliyorum. Sen CEO'sun ve benim patronumsun ve umarım sana ya da bu şirkete zarar vermek için burada olmadığımı inanıyordursundur. Yeni bir başlangıç için buradayım."

Sözleri, kokusu ve yakınlığıyla birlikte tenimde geziniyor ve gözeneklerime sızıyor. Ona inanma ihtiyacı delici derecede güçlü. Beni çok keskin bir şekilde etkiliyor. Bu yüzden gözlerimi ondan hiç ayırmamam da bütün hafta boyunca fiziksel olarak ondan kaçtım.

Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor. Ne zaman yanına gitsem o da benim gibi ihtiyaçlarla dolup taşıyor mu? Eğilip onu öpsem ne olurdu? Onu cama dayasam, eteğini yukarı sıyırsam ve ofisimde siksem?

Geceleri çıldırıyorum. Meme uçlarının rengini ve dilimde nasıl bir tat bırakacağını düşünüyorum. Amının ve dölünün sikimde nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Gürültülü mü? Sessiz mi? Parmaklarımı mı, dilimi mi yoksa ikisini birden mi tercih eder? Onun içindeyken gözlerini kapatır mı yoksa ruhunuza mı bakar?

Her nasılsa ona daha yakınım. Bir şekilde neredeyse ona dokunuyorum.

Bana dönüp bakmıyor ama bunun ona ne yaptığını görebiliyorum. Nefes alışını. Göğüslerinin bluzunun içinde yükselip alçalmasını. Dudaklarının hafifçe ayrılması. Parmaklarını soğuk cama bastırışı, sanki onu topraklayacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Bu kadının üzerimde hiçbir şeye benzemeyen bir etkisi var. Uzun günümünden ve Suzie'yi düşündükten sonra.

Kulağına eğilip fısıldıyorum, "Evine git Aurelia. Görmem gerektiğini düşündüğün her şeyi bana e-posta ile gönder, ama Tanrı aşkına, eve git. Şimdi." Aklımdan geçen her şeyi gerçekleştirmeden önce. Güçlü bir şekilde tutunduğum her şeyi, tek şeyi parçalara ayırmadan önce.

Sert bir yutkunma. Ve sonra gözleri benimkilerde, bir adımdan daha az bir mesafeden doğrudan bana bakıyor. "İyi geceler, Zax." Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp ofisimden kaçıyor ve ona karşı kendime olan kontrolümün kırılmadan önce ne kadar dayanacağını merak ediyorum.

"Duydun mu?" Pazartesi sabahı eşyalarımı yerleştirirken Nate koşarak yanıma geldi ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için hızla etrafına bakındı. "Martina kovuldu."

"Ne?"

Başını sallıyor, hâlâ etrafına bakınıyor ama saat nispeten erken ve çoğu insan henüz gelmemiş. "Lamar bu sabah bana mesaj attı. Saat dokuzda büyük bir toplantımız var. Sence pastel renkler yüzünden mi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, muhtemelen onu kovdurmuş olabileceğim için kendimi kötü hissediyordum. Niyetim kesinlikle bu değildi, her ne kadar iyi biri olmasa da. Ve hiç moda anlayışı yoktu.

"Şikayet etmiyorum. O kaşıntı için bir b idi. Bay Monroe'nun hiçbir şeyi imzalamadığını bildiğimizden beri de yalancı. Lamar'a böyle dediğini söylediğimde, bir saat boyunca telefonda benimle tartıştı. Hafta sonu Bay Monroe'yu arayıp söylemiş olmalı. Belli ki o artık yok."

"Doğru. Um."

"Ne?"

"Cuma gecesi Bay Monroe'ya pastellerden bahsettim. Sizce bu benim hatam mı?"

Homurdanıyor. "Hayır, Aurelia. Bence bu Martina'nın suçu. Bilirsin, pastellerle birlikte yalan söyleyen o olduğu için."

Telefonum bir mesajla çalıyor ve Lamar'dan geldiğini görmek için açıyorum.

ŞİMDİ DOLABA!

"Vay canına," diyor Nate omzumun üzerinden okuyarak. "Bunlar çok bağırır şapkalar."

"Bunun günlük gardırop değişimim için olduğunu varsayıyorum."

"İşe yoga pantolonu ve tişörtle gelmeye başlamalısın. Sabahlarını daha kolay hale getirebilir." Kuşgözü beyaz kapri pantolonuma, lavanta rengi kabarık bluzuma ve yukarı kıvrılmış saçlarıma bakıyor.

Gülüyorum. Muhtemelen haklıdır. "Eninde sonunda Lamar benimle Papatya Giydirmece oynamaktan bıkacak, değil mi?"

"Hayır. Sen Dress-Up Lia'sın. Kıskançlıklarını ve arzularını senin üzerinden yaşarken seninle bir moda puanı kanıtıyor. Ayrıca, bunu senin için yaptığını sanmıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Aslında ne demek istediğini anlamadım?" Ayağa kalkarken Zax hakkında bir şey ima etmediğini umarak hemen meydan okuyorum. Kimse geçmişimizi bilmiyor ve ikimiz de bunu saklamak ve görmezden gelmek için elimizden geleni yaptığımız için aramızda cızırdayan garip akıntıyı kimsenin bildiğini sanmıyorum. Özellikle de başkalarının yanındayken.

"Aurelia, hiçbir zaman kendi standartlarına uygun bir model işe alamayan görsel pazarlama ekibine saygısızlık ediyor. Sen ilksin ve seni işe bile almadılar. Seni lobide tesadüfen bulmuş."

"Lamar bana bundan hiç bahsetmedi."

Nate kahvesinden bir yudum alıyor ve bana omuz silkiyor. "İki yıldır buradayım. Sana giydirdiği her şeyin içinde çok seksi görünüyorsun ve o da bunu göstermek istiyor." Nate masamın köşesinden kalkıyor -neredeyse kahvesini döküyor- ben onu itmeden hemen önce. Elini bana doğru uzatarak beni uyardı. "Elçiye zeval olmaz. Sadece söylüyorum, sen güzel bir kadın ve modelsin Aurelia. Bunda yanlış bir şey yok."

"İnsanlar beni sadece bu şekilde gördüklerinde var," diye karşı çıkıyorum.

"Güzel. Belki de hikayenizde güzel yüzünüzden daha fazlası vardır. Belki de güzel yüzünüz, çok az kişinin ötesine bakmayı tercih ettiği bir sis perdesidir. Ama kıyafetlerimizin satılmasına yardımcı olacaksa?" Dönmeden önce omuz silkti. "Toplantıda görüşürüz. Dua edelim de oradan işimizi alarak çıkalım!" İstavroz çıkarıyor ve sonra kadın diğer tarafındaki masasına gidiyor.

"Sen Yahudi'sin," diye bağıriyorum arkasından.

"Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Yahudilerin böyle bir sembolü yok ve İsa da Yahudi olmayana kadar Yahudiydi."

Adam haklı olabilir.

İstemeye istemeye asansöre yöneliyorum, arama düğmesine basıyorum ve tek elimle Iris'le ileri geri yazışırken telefonuma bakıyorum. Diyet kolamdan bir yudum aldıktan sonra asansörün kapıları açılıyor ve ben daha ilk adımımı atamadan tamamen geriye savruluyorum. O kadar sert ki, kışımın üstüne ve sırt üstü düşüyorum. Kola kutum elimden fırlıyor, havada uçuyor ve yanımdaki halının üzerine düşüyor. Sıvı hemen dökülüyor, lifler boyunca saçlarıma sızıyor. İşte o zaman her şey kafama dank ediyor.

Çörekler.

Bir kutu dolusu.

Buzlanma, serpme ve şeker sır ile kaplanır. Jöle ve muhallebi ile doldurulur.

Hepsi üzerimde.

"Siktir!"

Tanımadığım bir ses. Gözlerimi kırıştıırıp tavana bakıyorum. *Ne oluyor, pazartesi mi?!*

"Lanet olası şerefsizler."

"Katılıyorum," diye

homurdandım.

"İyi misin?"

Göz kırkıyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum.

"Kahretsin. Doğru ya. Tabii ki iyi değilsin. Donut ve diyet kola ile kaplanmışsın. İyi tarafı ne? En azından kahveyi düşürmedim. Yanıkları düşün."

Yarı oturuyorum, ancak biri elimi tutuyor ve yolun geri kalanında bana yardım ediyor. Donut suikastçısı olarak gördüğüm bir yüz önümde çömelıyor.

"Gerçekten, çok üzgünüm. Seni orada görmedim. Gerçekten iyi misin? Seni incittim mi?"

"Hayatımda hiç bu kadar ıslak ve yapış yapış olmamıştım. Ve sen oraya gitmeden önce..." Ben gülmeye başladım. "Kahretsin, az önce söyledim, değil mi?"

O da gülüyor. Ve gülüşü çok tatlı. Çocuksu, gamzelerle dolu ve ışıltılı, çılgın renkli gözler. "Sen yaptın. Aklım başımdan gitmemiş gibi davranmayacağım bile. Bu klasik." Bir parmağının yüzümden muhtemelen buzlanma olan bir şeyi kaydırıldığını hissediyorum ve parmağını ağzına götürüp yalayarak temizlemesini izliyorum. "Lezzetli."

Böyle bir şey yapsaydım yüzüm kızarırdı. "Bu tam bir oyuncu hareketi." "Olabilir. Bu seni rahatsız mı etti?"

"Saçında pembe krema ve Diyet Kola'nın aşk çocuğu yaptığı bir kızla flört ettiğin gerçeğini mi kastediyorsun? Şu anda tam bir avım. Nasıl?"

flört edemez misin?"

Göğsünü tutarak yanımdaki temiz zemine düşüyor. "Ve ben ölüyüm. Tam burada."

"Donut ve kafeinle ölüm. Sanırım ben de size katılacağım."

Gri, ışıltılı gözlerine karşı yakışıklı bir gülümseme. "Bana gitmenin daha kötü yolları olduğu söylendi."

"Ben de. Ama sanırım bugünlük ben kazandım."

"Hayır, bebeğim. İkimiz de kazandık. Sen ıslak ve yapış yapışsın ve seni bu hale getiren benim."

KontROLSÜZCE gülmeye başlarken ellerim yüzümü kapatıyor. "Oh, oraya gittin, Bay Bir Üst."

"Yaptım ve bu bonus tur malzemesiydi. Yardım edebilir miyim, Lia?"

"Aurelia," diye düzeltiyorum.

"Ah. Tamam. Kim olduğumu biliyor musun?" Ben daha onu durduramadan beni ayağa kaldırdı ve saçlarımdaki şekerleme topaklarını sürükleyerek omuzlarımdan düşürdü.

"Asher Reyes," diye cevap veriyorum, hâlâ yarı gülerek. "Boston Rebels'ın şampiyonluk kazanan oyun kurucusu. Seninle bu olmadan önce bir zamanlar tanışmıştık."

"Hatırlıyorum, Cinderella." Bana göz kırpmıyor. "Ama şimdi çok daha çekicisin. Yaşın ve ergenliğin seni bir afet haline getirdiğini söyleyebilir miyim?"

"Flört etmeyi bırak."

"Temel doğama aykırı. Ben sabahınızı raydan çıkarmadan önce nereye gidiyordunuz?" Eğilip pembe ve turuncu yazılı beyaz kutuyu açıyor ve çöreklerden arta kalanları yerden alıp kutuya geri koyuyor.

"Kostüm değişimi."

Kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Balo vakti geldi mi?"

Ona gülümsüyorum. Bu adam iflah olmaz. "Öyle görünüyor. Ama Lamar kendi seçtiği Monroe couture'ünü giymemden hoşlanıyor ve bu kez şikâyet etmeyeceğim." Harap olmuş bluzuma bakıyorum ve sonra beyaz kapri pantolonumdaki çikolata ve kırmızı jöle lekelerine bakıp irkiliyorum. Bunlar benim favorilerimdi ve ne kadar dua etsem de bu lekeleri çıkaramayacaktım.

"Size katılabilir miyim?" Ayağa kalkıyor, asansörün yanındaki köşede duran büyük çöp kutusuna doğru yürüyor ve her şeyi içine atıyor. "Zax'i bulmaya geliyordum ama sanırım bugün mankenlik günüm olduğu için senin olduğun yerde olmam gerekiyor. Ayrıca hiçbir şey onu bir yerlerde seninle flört etmemden daha fazla kızdıramaz ve hayatımın yarısı o adamı kızdırmaya çalışmakla geçiyor."

"Flört etmeyi asla kabul etmedim."

Beni kolumdan tutuyor, asansörün düğmesine basıyor ve asansör hemen bizim için açılıyor. "Çünkü doğru adam tarafından flört edilmedin." Bana yol gösteriyor.

"Öyle mi?"

"Daha da fazlası. Bu bir gerçek." Ön tarafa dönüyoruz ve Zax bize deli gibi kaşlarını çatarak bakıyor. "Günaydın, kardeşim. Sevgili Aurelia'ya kostüm değişimi için eşlik ediyorum. Kaçırdınız. Az önce, bir gün torunlarımıza anlatacağımız en güzel tanışmayı yaptık. Sanırım erken kalkan yol alır derler." Zax'e göz kırpmıyor. "Sence de öyle değil mi?"

Kapılar kapanıyor ve yirminci kata iniyoruz. "Yüzünü gördün mü?"

Eğildi ve bana fısıldadı.

Burada sadece onlar var.

"Benden pek hoşlanmıyor."

Asher bir an için bana kuşkuyla bakıyor ve sonra bilmiş bir gülümsemeyle dudaklarını aralıyor. "Doll, bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? Zax'in sorunu senden hoşlanmak *istememesi*. Sen onun stajyeri, eski üvey kız kardeşisin ve açıkçası bir bilinmezsin. Ama şimdi seni çörek kaplı etin içinde görünce, tüm bu yaygaranın nedenini anlıyorum."

Ona başımı salladım. "Anladığımdan emin değilim."

"Belki de en iyisi budur. Ama Super Bowl yüzüğüm üzerine bahse girerim ki on dakikadan kısa bir süre içinde çekim alanında bize katılacak."

Kapılar açılıyor ve Lamar tam orada bizi bekliyor. "Geç kaldınız!" diye bağıyor. "Bu felaket de ne böyle?"

"Bu Asher Reyes," diye tanıtıyorum Asher'a doğru bir el sallayarak ve onun yine gülmesine neden oluyorum. "Ama ona felaket demenin adil olacağını sanmıyorum."

"Kadın, şu anda sabrımı test etme." Lamar saçımdan bir tutam koparıyor, sonra aynı hızla bir ürpertiyle bırakıyor, yüzünde saf, iğrenç bir dehşet ifadesi var. "Bilmek istiyor muyum?"

"Donut ve diyet kola. Lütfen sorma. Ama beni güzelleştirmeden önce bir duş alabilir miyim?"

"Evet. Lütfen. Şimdi. Bu manzaraya bir saniye daha dayanamam. Duşlar banyonun arka tarafında. Git ve çıktığında seni bekleyen bir şeyim olacak. Ama çabuk ol, çünkü saatimiz var. Bu toplantıya geç kalamayız."

"Bana öyle söylendi. Hoşça kal, Asher." Ona el sallıyorum. "İlginçti."

"Hoşça kal Aurelia. Umarım yakında seni tekrar görebilirim." Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor.

Kendimi iğrenç hissettiğim için temizlenmeye can atarak kadınlar tuvaletine gidiyorum. Çabucak duş alıyorum, üzerime bir havlu sarıyorum ve Lamar'ın benim için bırakacağını söylediği şeyi aramaya başlıyorum, ama burada hiçbir şey yok. Yapış yapış, ıslak ve kirli kıyafetlerimden başka bir şey yok. Havlumu göğsümde sıkıca tutarak, parmak uçlarımda banyodan çıkıyorum, sağa sola bakıyorum.

"Lamar?" diye sesleniyorum ve erkek ayakkabılarının yumuşak tıkırtısını duyunca dönüp bakıyorum. Ama bu Lamar değildi. "Burada ne işin var?" Zax'e göz kırparak soruyorum.

"Giysilerinizi teslim ediyorum." Giysi torbasını havaya kaldırıyor ve tam önümde duruyor. Fırtınadan hemen önceki gökyüzü gibi elektrik yüklü bakışları üzerimde. Boynuma. Çıplak omuzlarıma. Havlunun göğsümle buluştuğu nokta ve onun üzerindeki göğüs dekoltemin hafif kabarıklığı.

"Bakıyorsun," diye takılıyorum, ama bu bir takılma değil. Gerçek ve cesaret bir arada.

Birdenbire onun sıcaklığıyla eridiğimi hissediyorum, hâlâ tenime yapışan su damlaları anında buharlaşıyor. Daha önce hiç kimseye bu şekilde tepki vermemiştim ve Zax'e de böyle bir şey olmasını beklemiyordum ama şimdi ne yaparsam yapayım, bundan kaçış yokmuş gibi geliyor.

Çenesinde bir kas seğiriyor, yanında asılı duran elinin parmakları uyluğuna vurarak ritim tutuyor. Bu onun sık sık yaptığını fark ettiğim bir şey. Ne konuşuyor ne de çantayı bana uzatıyor. Çantayı ondan alıp gidebilirdim ama bu bakış... bu bakış bırakılamayacak kadar güzel.

"Kıyafet ne?" Buna bir saniye daha dayanamayınca soruyorum.

Kaba bir şey söylemesini bekliyorum. Kaba bir şey. Nereden bileyim ya da bana ne gibi. Ama bunun yerine, "Kare yakalı ve kırmızı kemerli, vücuda oturan beyaz bir midi elbise" diyerek beni şok ediyor.

"Oh." Çakıllı sesi karşısında kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Kulağa güzel geliyor."

Bir kez daha uzun uzun bakıyor, gözleri havlumu tutan elime takılıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Öyle olacağından hiç şüphem yok."

Tanrım. Böyle devam ederse sırf o gözlerin daha da karardığını, o ifadenin daha da açlaştığını görebilmek için havluyu bırakacağım. Cuma gecesi ofisinde onun için dizlerimin üstüne çökmeme iki saniye kalmıştı. İçeri gelip kablolu yayın kutumu tamir etmesini istemek üzereyken porno filmdeki bir hatun gibiydim.

Sonra aklıma geldi. Asher'ın bizi gördükten sonra on dakika içinde buraya gelmesiyle ilgili söyledikleri. Benden hoşlanmak istemiyor ama bu yüzeyin altında hâlâ bir şeylerin kaynadığı anlamına gelmiyor. Bunu görmemek ve hissetmemek için ölü olmam gerekir. Neredeyse tadını alabiliyorum.

Ama bu güvenli, akli başında ya da akıllıca olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, tam tersi.

"Teşekkür ederim Bay Monroe," diyorum ve parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek uzanıp çantayı elinden alıyorum. "Elbisemi benim için teslim ettiğiniz için minnettarım. Üstümü değiştirmeliyim. Büyük toplantınıza geç kalmak istemiyorum." Gitmek için dönüyorum ama sonra aklıma daha iyisi geliyor ve ona doğru dönüyorum. "Martina'yı sen kovdun."

Bu bir soru değil ama yine de başını sallıyor. "Güvenilir biri değildi." Bu kadar basit.

"Tamam."

Gitmek için döndüğümde sesi beni durdurdu. "Ve Aurelia? Asher'dan uzak dur. Onun arkadaşı değilsin ve kesinlikle onunla modellik yapmıyorsun." Bunu söyledikten sonra neredeyse fırtına koparırcasına yürüdü, ama hızı hiç de sıradan değildi. Ya da belki de içimde öfke alevlenirken fırtınaya kapılan bendim. Bu adam. Onu boğazlayabilseydim, boğazlardım. Ona bağırarak karşılık bile veremiyorum çünkü o benim lanet olası patronum.

"Pislik," diye tıslıyorum nefesimin altında ve sonra gidip üstümü değiştiriyorum çünkü tüm vücut ısını yanında götürdüğü için burada üşüyorum. Elbise üzerime tam oturuyor, hiç de kışkırtıcı değil ama yine de seksi olduğunu haykıran bir yanı var.

Çıktığımda Lamar nihayet beni bekliyordu ve kolumdan tutarak beni saç ve makyaja sürükledi ve neredeyse beni sandalyeye itti.

"Neden hâlâ bunu yapıyoruz?" Kendi başıma yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabileceğim fön makinesini çıkarırken soruyorum.

Lamar'ın karanlık gözleri aynanın yansımasında benimkilerle buluşuyor. "Çünkü bir erkeğin kanının arada bir kaynaması gerekir ve içindeki ateşi yanık tutmanın sırrını öğrendiğinizde, bunu boşa harcamazsınız."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

"Bana olmadığını söylersen yalancı olursun. Şimdi acele edelim. Adam yukarıda bizi bekliyor."

I Zax'i haftanın geri kalanında görmeyeceğim. Tamam, belki bu biraz abartı oldu. Yani, onu görüyorum. O benim patronum ve ofisi benimkinden 20 adım bile uzakta değil. Ama artık bire bir zamanımız yok ve

Onu sadece beni tamamen ve tamamen görmezden geldiği rastgele toplantılarda yakalıyorum.

Eğer bir konuda bana e-posta göndermesi gerekirse, bunu Thalia ya da Beth'e iletiyor. En göz alıcı, gurur verici ve farklı olacağını düşündüğüm dokuları ve renkleri gözden geçirmeye yardımcı oluyorum - her bronzluğu daha da muhteşem ve her saç rengini ışıltılı hale getirecek bir deniz perisi havasıyla gidiyorum. Bu işi seviyorum.

İşte. Söyledim

işte.

Hem de nasıl.

Tasarımcı olmak istediğime karar verdiğimde hayal ettiğim *her şey* burada.

Elbette, stresli ve bazı çekişmeler ve klikler var, ama bana bunun olmadığı bir yer söyleyin. Ayrıca, yedi yıl modellik yaptıktan ve üniversiteye gittikten sonra buna fazlasıyla alıştım. Bu iki hafta içinde, önümüzdeki ilkbahar/yaz erkek ve kadın bedenlerinde yer alacak kıyafetlerin tasarlanmasına yardımcı oldum. Burada iyi arkadaşlar edindiğimden bahsetmiyorum bile.

Kimse fotoğraf çekiminden ya da Lamar'ın beni her gün podyum için giydirdiği gerçeğinden bahsetmedi. Bir kişi bile.

Ve beni seviyorlar. Beni Aurelia olarak kabul ediyorlar.

Nate, Howie, Iris ve ben her gün öğle yemeğini birlikte yiyor ve arada

da sohbet ediyoruz. Bugün Cuma, dördümüz dışarıda bir şeyler içiyoruz.

Bu gece. Cennet!

Thalia bana önümüzdeki hafta New York'a yapacağımız seyahatin programını verdi ve sadece Central Park'taki Ritz Carlton'da kalmıyoruz, aynı zamanda yemek yemeyi hayal bile etmediğim bazı restoranlarda yemek yiyoruz. Bu geziye başka kimlerin dahil olduğunu söylemiyor ama Monroe Fashion'ın şovlarını hayata geçirmek için tuttuğu baş fizik ve element tasarımcısı ve yöneticisiyle iki saatlik bir seansımız var.

Çok heyecanlıyım. Aptalca heyecanlıyım ve delicesine kısılcım. Monroe'nun moda haftası için planladıklarının bazı maketlerini gördüm ve defilede yürümek istiyorum. Biliyorum, manken Lia Sage yerine ciddi tasarım stajyeri Aurelia Whitlock olarak görünmeye çalışıyorum ama hadi ama. Moda haftasından bahsediyoruz ve şahsen üzerinde çalıştığım muhteşem kıyafetlerden bahsediyoruz.

Ve belki... evet, itiraf ediyorum... bir parçam Valencci'ye sopa göstermek istiyor.

Ona beni yenmediğini göstermek istiyorum. Çok kötü bir yumruk attı ama bu nakavt edici bir yumruk değildi.

"Neyi alkışlıyoruz?" Nate elindeki shot bardağını havaya kaldırmış, sanki bir şey boynuz ve keskin dişler çıkarıp parmağını ısırması gibi bardağa bakarken barın hınç dolu kalabalığına doğru bağıyor. "Bir dakika. Bu tekila. Ben tekila içmem."

Howie, "Bu iyi bir tekila," diye söz veriyor. "Orospu tekilasası değil. Yapabilirsin o."

Nate pek emin görünmüyor.

"En son tekila içtiğimde acil serviste uyandığımda üzerimde sadece bir bebek bezi."

"Ne dedin?" Iris ona on bin kez göz kırpmıyor.

"Üniversite birinci sınıftaydım ve bir derneğe üye oluyordum."

"Bunu şimdi de yapıyor musun?" Ona fırlattım.

Cevap olarak *saçmalama der gibi* bir bakışla karşılaştım. "Hayır."

"O zaman o gergin halini bırak," diye karşılık veriyor Iris. "Kimse seni gereğinden fazla içmeye zorlamıyor. Buna yetişkinlik deniyor ve pazartesiden cumaya berbat olsa da cuma geceleri bizim oyun alanımız ve eğlenmeye hakkımız var. Ama eğlence, kafiyeli olsalar bile aptallıkla eş anlamlı değildir."

Howie elindeki tuzu yalayarak, "Doğru," diye haykırıyor. "Ne dedi? Şimdi iç."

"Kahretsin," diye tıslıyor Nate.

"Hadi gidelim," diye bağıyorum, tuzdan vazgeçip berrak sıvıyı 4 Temmuz'da sosisli sandviç yiyen şampiyonlar gibi mideye indiriyorum. Ağzıma bir misket limonu atıyorum ve pırıltılı altın rengi elbisemin içinde küçük bir dönüş yapıyorum. Üzerimdeki Monroe'nun elbisesi değil, benim elbisem ama ara sıra dolabımdan alışveriş yapıyorum. Lamar ve benim için bir bağ kurma deneyimi oluyor ve Zax de kendi kıyafetleri olduğu için şikayet edemiyor. İlk günden beri şikayet etmedi zaten.

Bunun için varlığımı kabul etmesi gerekirdi.

"Siktir," diye nefes alıyor Nate. "Bu... şey, sanırım sert değildi." Dudaklarını şapırdatıyor. "Bir tane daha mı?"

Howie elini kaldırarak barmene işaret etmeden önce onu durdurur. "Bir shot daha ve sonra normal alkol. Kendime hakim olmalıyım. Eve sarhoş gelirim kız arkadaşım pek mutlu olmaz ve ben de sevişemem."

"Siktir," diye inliyor Nate suratsızca. "Seks. Hatırlıyor musun? Neredeyse hiç hatırlamıyorum. O kadar uzun zaman oldu. Ne zaman kadınlara moda sektöründe ya da Monroe için çalıştığımı söylesem, otomatik olarak eşcinsel olduğumu düşünüyorlar."

"Eşcinsel olduğumu sanıyordum," diye itiraf ediyor Iris.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Nate, elini masamızın üstüne vurarak boş kadehlerimizi tıkırdatıyor. "Bu cidden berbat. Bir erkeğin modadan anlaması ve iyi giyinmesi onu gey yapmaz. Bu işle bir daha nasıl seks yapabilirim ki?"

"Sen doğru kızı bul," dedim ona.

"Evet. O," diye onaylıyor Howie, garsona işaret ediyor ve normal alkole geçeceğimizi söylemesine rağmen gidip bir yerine iki kadeh daha sipariş ediyor. Muhtemelen Nate'in buna ihtiyacı olduğunu düşünüyor. "Eskiden benim de aynı sorunum vardı ama sonra Greta'yla tanıştım ve o harika biri. Ona asıldığım için kadınlardan hoşlandığımı düşündü. Sen de öyle bir kız bulacaksın."

"Harekete geçmeyeli yaklaşık altı ay oldu. Sefil bir durum."

Nate'in omzunu okşadım.

"Sekse bayılırım," diye devam ediyor, neredeyse yapışkan masaya yaslanarak. "Bu konuda inanılmazım. Boşalmadan önce kadını her zaman en az bir kez boşaltıyorum."

"İyi adam," diyor Iris. "Ama herkes seksi sever. Sadece Howie'nin yaptığı gibi doğru kişiyi bulmanız gerekiyor."

Nate, "Zaxton Monroe seksi sevmiyor," diye karşı çıkıyor.

Ve onun adını duyduğumda boğuluyorum... hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Bir öksürükle geçiştirdim ama Iris bir an bile kanmadı. Bana bir

Kaşlarını kaldırdı, ben de hemen geniş bir göz kapama bakışıyla karşılık verdim. Tekrar Nate'e döndü. "Zax seksi sevmiyor da ne demek?"

"Sekiz yıldır falan içmiyor, değil mi?"

Iris inanmaz bir kahkaha attı. "Bu saçmalığa inanıyor olamazsın. Hiçbir erkek rahip, keşiş ya da hapishanede olmadığı sürece sekiz yıl seks yapmadan duramaz ve rahip ya da mahkûm meselesine hiç girmiyorum bile. Sadece bunu saklamakta çok iyi olmalı."

Howie taburesinde geriye yaslanarak başını sallar. "Düzenli olarak bir şeyler yapan hiç kimse bu kadar hıyar olamaz. Hem öyleyse neden saklasın ki? Kız arkadaşı trajik bir şekilde öldü. Neredeyse on yıl oldu. Sanırım bu noktada insanlar anlayacaktır. Bekâr olması garip."

Garip ama Iris'e katılıyorum. Zax gibi yüzeyinin altında çok fazla ısı ve ateş yanan bir adamın seks yapmadan bu kadar uzun süre kalacağını hayal edemiyorum.

"Ben bekâрім," diye karşı çıkıyorum.

"Ama sanırım bu sizin seçiminiz. İkinizin de sevişmekle ilgili bir sorunu olduğunu sanmıyorum," diyor Nate bana ve Iris'e. "Çok seksisin." Beni işaret etmeden önce Iris'e bir parmak sallıyor. "Ve sen bir modelsin. Erkekler buna bayılır."

Ugh. Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi neden bekâr olduğumu biliyorsun. Oturduğun yerde taşaklarını tekmeleyeceğim. O zaman şansın olsa bile hiç alamayacaksın."

Bana mahcup bir bakış atıyor ve teslim olmak için elini kaldırıyor. "Özür dilerim. Kötü bir şey söylemek istememiştim. O zaman bunu çok sık yapıyor olmalısın?"

"Ya sence?" Iris benim yerime araya girdi. "New York'ta gittiğimiz herhangi bir yer. 'Hey, manken gibi görünüyorsun, sevişmek ister misin?' diye dalga geçiyor züppe aksanı ve sesiyle. 'Pislik herifler. Senin için beni deli ederlerdi.' Bana bakıyor. 'Sen her zaman onlar için çok akıllı, çok tatlı ve çok iyiydin.'"

"Teşekkür ederim." Başımı bir süreliğine omzuna koyuyorum. "İşte bu yüzden sen iyi bir arkadaşsın ve seni sonsuza dek seviyorum." Birçok nedenden biri. Açıkçası, sahip olduğum tek şey Iris.

"Tekrar özür dilerim," diyor Nate, özür dileyen bir sırtısla. "O pisliklerden biri olmak istememiştim. Bu tur benden."

"Sorun değil," diyorum ona. "Sadece bir model olarak görülmek istemiyorum. Sanki yüzüm ve vücudum dışında hiçbir değerim yokmuş gibi. Bu saçmalık. Seni gey olarak görmeyen kadınlar bulmakta zorlandığını düşünüyorsun. Beni sadece Barbie olarak görmeyen erkekler bulmakta zorlanıyorum. Kimse beni kabul etmiyor."

Ciddiyim. Sırf sarışın olduğum ve fotoğraf çektmek için poz verdiğim için insanların beni bir çuval tuğla kadar aptal zannetmelerinin sayısını size anlatamam."

"Anladım." Howie yeni teslim ettiği shot'ını kaldırıyor. "Seni sen olduğun için seven doğru insanı bulmaya."

"Cheeseballs," diye sızlanıyor Iris. "Tanrım, Howie, bu korkunç."

"İyi. İçmeye ne dersin-" Şarkı bir Central Square şarkısına dönüştüğünde kendini kesiyor. Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirir. "Zaxton Monroe'ya. O sefil piç her neredeyse, umarım bir şeyler alıyordur."

"Şerefe," diyor herkes, içkilerini yudumlarken. Ama ben şerefe demiyorum. Sadece kendiminkini içiyorum. Çünkü Suzie'yle tanıştım ve çok sevimliydi. Bana göre bile, Zax'in nefret ettiği kız. Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama o zamanlar birbirlerine çok aşık göründüklerini düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra onu kaybetti ve o zamandan beri eskisi gibi değil. En azından öyle görünüyor.

Şarkı çalmaya devam ediyor ve sohbet sürüyor, ama ben telefonumu çıkarıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Alkolü ya da ona karşı hissettiğim bu garip çekimi ya da sadece basit bir deliliği suçlayabiliriz, ama metin sohbetimizi açıyorum. Yaklaşık iki hafta önce bana yönetici stajı teklif etmesinden başka pek bir şey yok burada.

Sanki o zaman ile şimdi arasında on yıl geçmiş gibi.

Ben: Bulduğum barda bir Central Square şarkısı çalıyor.

Gönder tuşuna basıyorum ve telefonumu kucağımda ters çeviriyorum. Basit. Basit. Bunun ötesinde bir ipucu yok.

Daha bir dakika bile geçmeden telefonum titreyerek bana doğru geliyor. Dürtüye karşı koymamın imkanı yok, o yüzden denemedim bile.

Zax: Boston'daki barların bizi çalması alışılmadık bir şey değil. Asıl numara tanınmadan bir yere gitmek. Greyson'la birlikteyim ve orada olmamız iyi bir şey yoksa muhtemelen bara serenat yapmaya başladık.

Bir kez olsun keyfi yerinde gibi görünüyor, bu yüzden biraz bastırıyorum.

Greyson'a selamımı söyle. Bunu söylemek çok garip ama lütfen söyle. Eğer içkiler için şarkı söyleyecekse, The Irish Lady'ye gelmeli ve buradaki herkesi heyecanlandırmalı. Onun içkisini ben ısmarlarım.

Zax: Ona söyleyeceğim. Belki. Kuzenim Georgia şehirde.

Ben: Georgia adında bir kuzenin mi var?

Zax: Evet. Açıkçası az önce söylediğim gibi.

Sert ses tonuna içten içe gözlerimi deviriyorum.

Ben: Senin hakkında bunu bilmiyordum. Besbelli.

Howie bana New York'taki gösteri için bir renk şeması seçeceklerini düşünüp düşünmediğimle ilgili bir soru sorduğunda sırtıyıyorum ve bir dakikalığına sohbete geri dönüyorum. Birkaç dakika konuşuyoruz ve Zax bana geri mesaj atmadığı için bu işin peşini bırakmaya karar veriyorum. Bir shot daha içiyorum ve ardından bir margarita yudumlamaya başlıyorum çünkü tekila ile başladım ve muhtemelen onunla bitirmeliyim.

Sonra tabii ki telefonumu hissediyorum.

Zax: Artık biliyorsun. O benim için her şeyden çok küçük bir kız kardeş gibidir.

Ben: Yeesh, o zaman onun için hissediyorum. Küçük kız kardeşlerine karşı nazik olmanla tanınmıyorsun.

Zax: Sen hiçbir zaman benim küçük kız kardeşim olmadın Aurelia, şimdi de seni öyle görmüyorum.

Sözlerini tekrar okudum ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Muhtemelen hiçbir şey. Ama bu karnımdaki küçük çarpıntıyı durdurmuyor. Beni küçük bir kız kardeş olarak görmemesi hoşuma gitti. Muhtemelen beni bir baş belası olarak gördüğünü söylemek istedi ama bunu da söylemedi. Ve zihnim, o puslu, hafif sarhoş şey, bir yerlere gitmeye başlıyor. Gitmemesi gereken yerlere.

Özellikle de patronumla.

Ben: Bunu duyduğuma sevindim. Küçük kız kardeşin senin için olmak isteyeceğim son şey.

İşte. Ona şifreli bir cevap.

Aptalca bir şey yapmadan önce bu konuyu kapatmaya karar verdim. Dördümüz ayağa kalkıp dans etmeye başladık, harika vakit geçiriyorduk. Birkaç erkek benimle dans etmeye çalışıyor ama ben havamda değilim. Sadece biraz stres atıyor ve beni hareket ettiren müziği takip ederek eğleniyorum.

Bir saatten fazla bir süre sonra mola veriyorum, en son margaritamı

bitiriyorum ve onun yerine bir su istiyorum. Ve tabii ki, bir tane daha

Central Square şarkısı çalıyor. Kendi kendime kıs kıs gülüyorum, çantama uzanıp telefonumu çıkarırken dans ediyorum (yoksa sallanıyor muyum?).

En büyük hitlerinden biri daha. Bu kasabanın sana olan takıntısını yenmesi gerekiyor.

Mesajı hemen geliyor.

Zax: Ne kadar içtin? Lütfen bana yalnız olmadığını ya da yeni tanıştığın rastgele bir adamla olmadığını söyle.

Ben: Ne? Bunu neden sordun ki?

Zax: Çünkü bana gönderdiğin mesaj bu: "Rendelerinizden biri daha vurdu. Bu kasabanın sana olan takıntısından kurtulması gerekiyor."

Gözlerimi kısarak okumaya çalışıyorum, ama biraz bulanık, bu yüzden telefonu yüzüme daha yakın tutuyorum.

Ben: Oh.

Zax: Evet. Oh. O zaman soruma cevap ver.

Ben: Senin yakıcılığın yok ve evet. Dink.

Zax: Bu da ne demek oluyor? Evet, ne demek?

Ben: Evet, insanlarla birlikteyim.

Etrafa bakındım. Howie gitmişti. Muhtemelen kız arkadaşıyla birlikte olmak için eve gitmişti. Iris ise... Etrafı taramaya devam ediyorum ve sonra yarım bir çığlık atıyorum.

Vay canına, Iris Nate'le işaretleşiyor. Ben hiç Bunu size neden anlattığımı bilmiyorum ama evet. Bu çığınca. Onunla eve gidecek mi merak ediyorum. Nate altı ağızdır seks yapmadığını söylüyordu. Gerçi bunu sana söyleme me l i y d i m . Sen hiç seks yapmadın, değil mi?

Çok hızlı bir şekilde gönder tuşuna bastım ve yine nefesim kesildi. Az önce bunu söyledim. Zax'e. Ve gönder tuşuna bastım. Ve o okuyor. Ve yarısı mantıklı değil ya da yazım hatası. Olamaz. Nerede benim lanet yazım denetimi? Ve beynim? Tanrım, ağzım. Aptal, sarhoş ağzım. Ugh. Çabucak daha fazlasını yazıyorum.

Çooooooooook özür dilerim. Bu çok düşüncesizceydi ve ben bunu yapmadım. Alkolü suçla ve üzgün olduğumu unut.

Gözlerim kapanıyor ve bakamıyorum. Çıldırarak yerine kendime bir Uber çağırıyorum. Eve gitmem gerekiyor. Uyumalı, detoks yapmalı ve Zax'ın bu hafta beni görmezden geldiği kadar az önce söylediklerimi de görmezden gelmesini ummalıyım. Sarhoşum. Geveleyerek yazdığım mesajlardan belli.

Suyumu yudum yudum içiyorum, belli ki vücudumda alkolden başka bir şeye ihtiyacım var.

Iris'e bir mesaj daha atarak eve Uber'le döneceğimi ve Nate'le ilgili tüm detayları yarın öğrenmek istediğimi söylüyorum. Ve bunu yapması gerektiğini çünkü onun iyi bir insan olduğunu ve açıkçası çok tatlı olduğunu. Ve belli ki heteroseksüel ve sekste iyi. Iris'e çak bir beşlik. Hay aksi. Eve gitmem lazım. Çok sarhoşum.

Uber'im 12 dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor. Boston'ın New York'tan ne kadar farklı olduğu kategorisinde bir tebeşir işareti daha. New York'ta dışarı çıktığımda ya elimi havaya kaldırırdım ya da iki dakikadan kısa bir süre içinde önümde bir Uber bulurdum.

Telefonumu kapattım, böylece aptal cihazımı sürekli kontrol etmek zorunda kalmayacaktım. "Hey," diyorum barmene. "Yerleşebilir miyim?"

"Elbette. Sadece sizin içkilerinizi mi ödüyorsunuz yoksa onlarınkini de mi?" Öpüşen Iris ve Nate'i işaret ediyor.

"Hepsi. Neden olmasın?" Ona söyledim. Az önce Zax'e attığım mesajdan sonra, alkole bu kadar para harcama düşüncesi içimi burksa da, iyi bir Karma işime yarayabilirdi.

Bana slipi ve hesap için beklettiğim kredi kartımı uzatıyor ve ben de cömert bir bahşişle birlikte adımı imzalıyorum - yine Karma.

"Bir içki daha ister misin yoksa sadece su mu?" diye soruyor barmen, dirseklerini önümdeki tezgâha dayayıp eğilerek. "Bu benden olsun."

"Hayır, teşekkürler. Sadece su. Yatma vaktim yaklaşıyor."

O çok tanıdık erkek sırtışıyla karşılaşıyorum. "Benim de neredeyse yatma vaktim geldi. Beklemek istersen yirmi dakika sonra son çağrı olacak. Seni eve götürmekten ve güvenli bir şekilde yattığından emin olmaktan mutluluk duyarım."

"İşte ben bunun için buradayım," diye gürleyen bir erkek sesi beni hem sinirden hem de zevkten titretiyor. "Ve bu gece onu eve götürecek tek kişi benim."

C Sert bir el omzuma konup sahiplenici bir tavır takınınca tüylerim diken diken oluyor. Zax, Zax'in görünüşünden en ufak bir rahatsızlık duymamış gibi görünen barmene ters ters bakıyor.

"Buna karar vermek ona düşmez mi?" diye ukalalık yapıyor barmen, oyunda bir payı olduğunu düşünerek.

"Hayır," diye küstahça karşılık verir Zax. "Bu durumda olmaz. Kadın sarhoş. İçkiyi fazla kaçırmış kadınlardan faydalanmak gibi bir alışkanlığınız mı var?"

Barmen bembeyaz kesilir, sonra Zax'e biraz daha sert bakar. "Bir dakika. Sen-"

"Hayır," diyor Zax ve ben hep bir ağızdan. "O benim parlayan şövalyem" -ona hızlı bir bakış fırlatıyorum- "mavi zırhlı. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan şimdi defol git. Zaten seninle eve gelmeyecektim."

Barmen diğer müşterilere yardım etmek için akıllıca koşuşturuyor ve ben sandalyemde dönerek önümdeki uzun boylu, düşünceli, rahat giyimli adama bakıyorum. Sonra onu daha iyi görebildiğimde neredeyse taburemden düşecektim.

"Giydiğin şey bu mu?" diye dudaklarımdan dökülüyor. Kendimi bakmaktan alıkoyamıyorum. Kot pantolon giyiyor. Koyu renk. Tam oturmuş. Biraz düşük belli ama ince kalçalarına fazla oturmuyor. Ve soluk mavi bir tişört, kaslarının ve teninin her santimine bir mofo gibi yapışıyor. Pazılarının üzerinde esneme şekli tam bir kadın pornosu. Sanki pamuk sahibine kafayı takmış gibi ve açıkçası ona böyle bakarken onu suçlayamam. Kollarını çıplak görmemiştim.

ve vay canına, harika kolları var. Yukarı ve aşağıdan bahsediyoruz. Ön kollar. Kim bilebilirdi ki?

Bir de saçları var. Ellerim için yalvarıyor-

"Giydiklerimde bir sorun mu var?" diye ağzımın suyunu akıtarak araya giriyor. "Çok sert bakıyorsun." Bana sırtıyor. Pislik.

"Hayır." Gulp. "Görünüyorsun..." Sonra güldüm. "Evet, hayır. Üzgünüm ama belli ki alkol veritas serumu gibi bir şey ve doğruyu söylemeye başlamak için uygun değilim. Bu soruyla beşinci soruyu soruyorum, Avukat Bey."

"Ne?"

Onu işaret ediyorum. "Aynen öyle. Ama sen neden buradasın?"

"Çünkü mesajların çoğunlukla saçmaydı ve endişelendim. Burada yalnız olmanı istemedim ve kesinlikle burada bir pislik herifin senden faydalanmaya çalışmasını da istemedim."

Oh. Vay, bu...

"Sesiniz kıskanç geliyor Bay Monroe," diye alay ediyorum, kirpiklerimi ona doğru fırlatarak.

Hiç eğlenmiyor, delici bakışlarını üzerimden hiç ayırmıyor.

"Yeesh. Tamam. Gömleğin üzerinde kalsın. Ya da giyme." Kendi şakama gülüyorum. "Burada yalnız değilim. Arkadaşlarım dans pistinde liseliler gibi yiyiştiriyorlar. Uber çağırdım."

Kaşlarını çatıyor ve bana artık meşhur olmaya başlayan o ince eleyip sık dokuyan bakışını atıyor. "Elbisen yine çok kısa."

"Fark etmiş olman çok hoş. Bu sefer kasıtlıydı." Ona göz kırpmıyorum. Ve gerçek olduklarından emin olmak için kollarına dokunuyorum. Evet, acayip derecede gerçek ve acayip derecede muhteşem. Elimin altında sert ama pürüzsüz. Ve sıcak. "Tenin çok sıcak."

Hırlıyor. "Benimle gel."

Üst kolumu kavrayıp beni ayağa kalkmaya zorlarken başka seçeneğim yoktu. Biraz yalpalıyorum, topuklarımın üzerinde dengesiz duruyorum ve şimdi destek için onun üst kollarına tutunmak zorunda kalıyorum - bundan da kesinlikle şikayetçi değilim. Başım yukarı eğiliyor, onunki aşağı iniyor ve gözlerimiz çarpışıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ne için? Beni boktan bir bara sürüklediğin için mi yoksa artık hiç seks yapmadığımı ima ettiğin için mi?"

"Seni buraya ben sürüklemedim." "Hayır. Beni sen davet ettin."

"Şakaydı. Ciddi değildim. Ve bu üç saat önceydi. *Ve* sanırım teknik olarak Greyson'ı davet etmiştim. Seni değil."

"Çok fazla içmişsin."

"Sağ ol, ağabey. Gelip bana bunu gösterdiğin için çok mutluyum." Elimle göğsünü okşuyorum çünkü gerçekten de onun eğlenceli yerlerine dokunmadan duramıyorum. "Yalnız, senin fikrini ya da ilgini, hatta bir kurtarıcı olarak görünmeni istediğimi hatırlamıyorum. On altı yaşından beri olduğu gibi kendi başımın çaresine bakabilirim. Hatta ondan da önce. O yüzden, iyi geceler."

Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum, ona bir göz kırpıyorum, sonra da dışarı çıkıp Boston'un buharlı gecesine doğru ilerliyorum. Bayat hava yüzüme çarptığı anda başım dönüyor ve sağa doğru birkaç adım sendeliyorum, devrilmemek için barın tuğla duvarına yaslanıyorum.

Birbiri ardına yavaş ve eşit nefesler alarak sokakta Uber'imi arıyorum. Dengesizim, görüşüm dalgalanıyor ve sallanıyor ve çok fazla içtiğimi biliyorum. Aptalca bir çaylak hatasıydı. Çok uzun zamandır içkili bir gece geçirmemiştim.

Uber'im olduğunu düşündüğüm bir araba yavaşlıyor ve kendimi duvardan uzaklaştırmayı başarıyorum, ona doğru ilerlemeye başlamadan önce sabit durduğumdan emin oluyorum. Daha ben varmadan Zax orada, adama yolculuğun iptal olduğunu söylüyor. Zahmeti için ona biraz para veriyor ve sonra adam uzaklaşıyor.

"Ne oluyor, Zax? Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu."

Bana dönüyor, fırtınalı gözleri diğer yanlarıyla birlikte kaşlarını çatıyor. "Sana zaten söyledim. Bu gece seni eve götürecek tek kişi benim. Yarım yamalak bir barmen değil ve kesinlikle rastgele bir Uber şoförü değil." Bir tıklama cihazı çıkardı ve bir düğmeye bastı. Birkaç araba aşağıda, güçlendirilmiş, sportif bir BMW SUV bip sesi çıkarıyor. "Haydi."

Tereddüt ediyorum. İnatçı olduğum için değil ama bana karşı bu kadar üstten davranmasına sinirleniyorum. Çok uzun zamandır kendi gemimin seyir direktörüüm ve Zax'in bunun ona bana ne yapacağımı söyleme konusunda açık çek verdiğini düşünmesini istemiyorum. Şu anda işte değilim. Şu anda o benim patronum değil.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sorguluyorum, nedenlerinden emin değilim çünkü son baktığımda beni pek umursamıyordu. Ve bunun cinsel bir şey olduğuna bir an bile inanmadım.

Bana doğru bir adım atıyor, üzerimde yükseliyor, ki bu hiç de küçük bir başarı değil. Özellikle de topuklu ayakkabılarımla. En az altı-beş yaşında olmalı. "O barda yalnız olman fikri hoşuma gitmedi. Ne zaman-" Sert bir nefes üfledi, onun

Elleri kalçalarına inmeden önce saçlarına dalıyor. "Sadece güvende olduğundan ve kimsenin senden faydalanmadığından emin olmak istedim. Erkeklerin sana baktıklarında ne gördüklerini ve ne istediklerini biliyorum. Sarhoş olduğun belliydi ve ben... Yalnız ve savunmasız olduğun düşüncesine dayanamadım."

"Ben her zaman yalnızım, Zax. Bu beni kurtarabileceğin bir şey değil." "Ama seni eve götürebilir ve güvende olduğundan emin olabilirim."

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde başımı sallıyorum. Bu adam beni şaşırtmaya devam ediyor. Tam tek yönlü olduğunu düşündüğüm anda bir bomba patlatıyor ve aklımı başımdan alıyor. "Tamam. Beni eve götür."

Yanından geçip arabasına doğru gidiyorum. Fazla uzaklaşmadım. Yanımda, benim için kapıyı açıyor ve kalkıp içeri girmeme yardım ediyor. Yorum yapmıyorum ve fazla düşünmeyi bırakıyorum. Çünkü beynim, görüşümle birlikte dönüp duran bir döngüdeymiş gibi hissediyor. Pencerenin camına yaslanıyorum ve o arabaya binip çalıştırırken onu görmezden geliyorum.

Ses sisteminden Portishead'in trip-hop ritimleri yükseliyor ve ben gözlerimi kapatıp bu gizemli adama ne yazık ki zaten olduğumdan daha fazla ilgi duymamak için kendime yalvarıyorum.

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM, bir an için sersemledim ve kafam karıştı... benim olmayan bir tavana göz kırptım. Ayrıca kesinlikle benim olmayan bir yataktayım. Neredeyim ben? Bir an için, sisli ve bulanık hafızamda umutsuzca parçaları bir araya getirmeye çalışırken her şey gözümden kaçıyor.

Bar.

Tekila. *Oh, tekila.* Evet, şu an pek eğlenceli değil. Mesajlaşmak.

Zax. *Zax'in bara gelmesi ve beni eve bırakması.*

Ama ben evde değilim ve ondan sonra ne olduğu en hafif tabirle bulanık. Yatağın üzerinde kayarak odaya göz gezdiriyorum. Yanımda kimse yok ve bu içimi rahatlatmıyor değil. Ama *o kadar da* sarhoş değildim. Yani, öyleydim ama zil zurna sarhoş değildim. Bir de giydiğim şey var. Zax'in gömleği, benim elbisem değil. Ama sıradan bir tişört değil.

Onun giydiği tişörtün aynısı.

dün gece bara geldiğinde giyiyordu.

Kumaşı burnuma kadar çekiyorum, onun kokusunu içime çekiyorum ve sonra her şey aklıma gelmeye başlıyor. Beni taşıyordu. Tekrar. Onunla

uyandım

Bunu yaparken. Sanırım beni kendi evim yerine onun evine götürdüğü için ona bağırılmış olabilirim, çünkü bana uyuyakaldığımı ve adresimi bilmediği için başka seçeneği olmadığını hatırlattı.

Beni yere indirmede. Tekrar.

Barbar beni buraya taşıdı ve yatağa yatırdı. Ve sonra... oh! Oh hayır. Lütfen, lütfen, bunu benim yapmadığımı söyle. Ellerim yüzümü kapattı ve yastığın üzerine yığıldım. Kahretsin. Kesinlikle yaptım. Uyumak için gömleğini istedim. Şaka yaptığımı sandı.

"İçinde uyuyabilmen için gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Bu kıyafetle uyuyamam," dedim elbisemin askısını çekiştirerek.

Ben topuklarımı tekmeleyene kadar bana eğlenerek baktı. Önce birini, sonra diğerini. "Ne yapıyorsun?" Dumanlı bir törpü gibiydi.

"Soyunuyorum. Sana daha önce de söyledim, bununla uyuyamam." Elbiseme doğru el salladım ve sonra fermuarını açmak için uzandım. Metalin metale çarpma sesi odayı doldurdu ve bakışlarındaki sıcaklıkla birlikte sıcaklığı da artırdı.

"Aurelia-"

Hepsi bu kadardı. Dilinde sadece benim adım vardı ama gitmiyordu ve beni yalnız bırakmak için dönmüyordu. Ben de dönmesini istemedim. Kısa uykumdan uyandığımda ağrım vardı ve dokunulmayı arzuluyordum ama herhangi bir dokunuşu değil. Onun dokunuşunu arzuluyordum ve o anda bunu ona söylemekten korkmuyordum. Tek yaptığım onun önünde kendimi soymak olsa bile.

"İki seçeneğin var, Zax. Ya giydiğin gömleği bana verirsin ya da sütyen giymediğim için yatağında sadece külotumla uyurum."

"Burası benim yatağım değil."

"Kesinlikle benim değil," diye karşılık verdim ve alçak sesle bir inilti çıkardı. Bunu kastettiğini sanmıyorum. İlk kayış omzumdan düştü ve vücudunu sarsarak kendini yakaladı. Gözleri bana yapışmıştı. Sanki en çok hangi yerime bakmak istediğine karar veremiyormuş gibi her yerime. Dudaklarını yaladı ve sonra gömleğini yukarı ve başının üzerine çekmek için arkasına uzandı.

"Bana ne yapıyorsun?" Acı dolu mırıltısı o kadar alçaktı ki duyabilmek için kendimi zorlamam gerekti.

Ben de onun hakkında aynı şeyi merak ediyordum. Ama Tanrım, göğsü. Altın pürüzsüzlüğündeki teni ve kasları, Adonis kemerinin kot pantolonunun içine daldığı yere kadar her santimde dalgalanıyordu. Ve Adonis haklıydı. Adam mükemmeldi.

Bir adım ve sonra önümdeydi, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyordum. Teninin ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. O kadar yakındı ki, eğer uzansam, birazcık, ona dokunabilirdim ve sonra ne olacaktı? Sonra ne olacaktı?

Gömleğini alıp başıma geçirirken bu soruyu benim için cevapladı. Yumuşak pamuk etrafımı sararak uyluklarımın ortasına kadar uzandı ve elbisemin altın rengi bir havuzun içinde yere düşmesine izin verdim.

Bakışları, bir saniye daha dayanamayıp tişörtünün üzerinden zorlanan meme uçlarımın sertleştiği yere kadar benimkileri tuttu. Titrek bir nefes aldı ve sonra bir adım geri çekildi. "Banyo şurada." Arkasını işaret etti, sesi sert ve alçaktı. "Gidip sana biraz su getireyim."

Sonra gitti. Neredeyse odadan kaçacaktı, ben de banyoya girdim. Çıktığımda su ve iki Advil buldum. Ama Zax yoktu. İkisini de bitirdikten sonra yatağa tırmandım, olabilecek en kötü yerlerde kasıldım, ama onun her şeyiyle kozalandım ve çabucak uykuya daldım.

Neredeyse kendimi onun üzerine atacaktım. Ne düşünüyordum ki? Bilmiyorum bile. Tam olarak değil. Şüphesiz bir parçam beni reddedeceğini biliyordu. Ve sadece sarhoş olduğum için değil. Orada bir çekim var. Onda bunu görmediğimi iddia etmeyeceğim. Ama çekim her zaman istemek anlamına gelmez ve bu durumda gelmiyor.

Zax beni istemiyor.

Ve onu geri istediğimden emin değilim. Gerçek anlamda değil, dün geceye rağmen.

Benim için iyi olabilecek bir adam değil. O çok kırık. Suzie'ye hala çok aşık. Kaçmak istemediği bir hayalet tarafından esir tutulan bir perili varlık. Eğer bir şey olsaydı, bu seks olurdu. Bağlanırdım. Beni paramparça ederdi. Ve sonra uğruna çalıştığım her şey bir kez daha yok olurdu.

Hayır, teşekkürler.

Bunların hiçbirisi uzaktan yakından çekici değil.

Yataktan çıktığımda, atılmış elbisemi bir sandalyenin arkasına asılı, ayakkabılarımı da onun altında yerde buluyorum. Lanet olsun ona. Beni kontrol etmek için buraya geri gelmiş olmalı. Saat hala erken, şafak gökyüzünde sadece bir fısıltı. Hızlıca banyoyu kullandıktan sonra elbisemi giyiyorum. Ama eve bu şekilde gitmek istemiyorum. Utanacak hiçbir şeyim yokken böyle bariz bir utanç yürüyüşüyle değil.

Bir an bile düşünmeden gömleğini kapıp tekrar giyiyorum, ucunu düğümleyerek elbisemin üzerinden kalçalarım oturtuyorum. Evinin içinde yüksek sesle yürümek ve onu uyandırma riskini almak istemediğim için ayakkabılarımı alıyorum.

Kapıyı açıp etrafa göz gezdiriyorum, modern ama rahat mobilyalara ve dün gece takdir edemediğim yüksek kaliteli kaplamalara bakıyorum. Çok büyük bir yer ve muhtemelen bir daha asla fırsat bulamayacağımı bildiğim için odadan odaya dolaşırken merakım beni ele geçiriyor. Her şey ustalıkla dekore edilmiş ama sadece spor salonu, medya odası, ofis ve mutfak yaşanmışlık hissi veriyor. Geri kalanlar neredeyse adamın kendisi kadar yalnız görünüyor.

Bir de yatak odası var. Kapısı açık ve bunun alışkanlık olup olmadığından emin değilim. Bunun bir davet olmadığını biliyorum. Karanlığın içinden baktığımda onu yatağın ortasında sırt üstü yatmış, çarşafı çıplak beline dolanmış halde buluyorum. Adam gerçekten görülmeye değer bir manzara. O kadar muhteşem ki nefesimi kesiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona, sonra ayaklarımın üzerinde dönüp kaçmaya çalışıyorum, ben kaçamadan uyanacağından endişeleniyorum. Şu anda istediğim son şey onunla konuşmak. Dün gecedен sonra olmaz. Hayır, onunla yüzleşmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var. Pazartesi'ye kadar vaktim var, sonra Çarşamba New York'a gidiyoruz.

Bu hafta sonunun geri kalanını dikiş makinemle Hulu veya Netflix'te gerçek suç dizileri izleyerek, akşamdan kalmalığımı gidermek için kilolarca şekerli karbonhidrat yiyerek geçirmeyi planlıyorum. Onu düşünmeden. Dün geceyle ilgili düşüncelere dalmadan. En azından Pazartesi gelip de onu bir kez daha görmek zorunda kalana kadar.

I Yatak odamın kapısında oyalandığını duydum. Yakınımda olmamasına rağmen nefes alışını hissettim. Sonra "teşekkür ederim" dedi ve kaçtı. Teşekkür etti. Ne için? Ailemi ve arkadaşlarımı bırakıp Stajyerinin bir barda sarhoş olduğu fikrini kaldıramayan çılgın bir sapık mı? Her erkeğin onunla şansını deneyeceği bir barda mı?

Yalnız olmadığını biliyordum. Sarhoş mesajlarından bu kadarını anlayabiliyordum. Ama Tanrım.

Beni deli ediyordu.

Ne giydiğini düşünürdüm. Saçının nasıl şekillendirildiğini. Yüzünde hangi makyaj vardı. Dans edip etmediğini, gülüp gülmediğini ve başka erkeklerle flört edip etmediğini. Ben olmayan erkeklerle. O gözlerin içine şüphesiz hissettikleri ilgiyle bakabilen erkekler. Ona teklifte bulunduğunu duyduğumda neredeyse barmenin elindeki tüm parmakları kıracaktım.

Onu becermeyeceğimi biliyordum.

Ama başka biriyle yatmasına da izin veremezdim.

Kendime asil olduğumu söyledim. O sarhoştı. Bunu saklamanın bir yolu yoktu.

Ama nedenlerim bencillikten başka bir şey değildi. O Uber'le eve gitmesine izin verebilirdim, ama aynı zamanda, o Uber'le eve gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu. Onunla yalnız kalmak istiyordum. Onu eve götürün ben olmak istedim. Sonra gitti ve arabamda uyuyakaldı. Başka ne seçeneğim vardı ki? Onu evime götürmek zorundaydım. Yani, onu uyandırmaya çalışabilirdim, gerçek adresini isteyebilirdim, ama hayır.

Asıl soru. Bana doğru bastırıldığında neden bu kadar iyi hissediyor?

Neden onu kucağıma aldığımda vücudu benimkinin bir uzantısı gibi geliyor?

Neden onu düşünmeden duramıyorum?

O mu? O kadar insan arasından. Stajyerim. Eski üvey kardeşim. Babamla birlikte bana karşı komplo kurabilecek bir kadın.

Beni tuzağa düşürdü. Her suçunun çaresiz bir suç ortağı. Direnmek benim tek silahımdı ama altın rengi minik elbisesinin fermuarını açıp gömleğimi giydiğinde -siktiğimin *gömleğini*- tek bir tat almadan yaşama isteğimin yanı sıra neredeyse tüm irademi de kaybediyordum. Gecenin geri kalanında aklımı kurcalayan şey buydu.

Günlerimin geri kalanını ondan tek bir tat almadan geçirebilir miydim?

Beni istedi. Ama pişman olacaktı. Bunu biliyordum ve o sarhoştı ve bu benim oyunum değildi. Onun ayık, istekli ve tamamen bilinçli olmasına ihtiyacım vardı. Ve muhtemelen suskun. Suzie'yle olan ilişkim, ünlü olduktan sonra herkesin gözü önünde oldu. Peşimizdeydiler. Takip edildik. Fotoğraflarımız çekildi. Dedikodular yapıldı. Sonra o öldü ve ardından gelen medya fırtınası.

Bir daha yapmayacağıma yemin ettim.

Suzie'nin benim için olacağına yemin etmiştim. Rastgele. Anlamsız.

Yüzsüz. Seks.

Ama Aurelia rastgele değil, anlamsız değil, yüzsüz değil ve ben onun seks olmasına izin veremem. Çünkü o sadece seks olmaz. Tadını alırdım ve ona her yaklaştığımda daha fazlasına ihtiyaç duyduğum gibi daha fazlasına ihtiyaç duyardım.

New York cehennem gibi olacak ama imkansız değil.

Asher, "Senin yerine her zaman gidebilirim," diye alay ediyor ve yemin ederim, bu orospu çocuğu bunu istiyor. Ofiste Aurelia'yla flört edişini izledikten sonra neredeyse onu öldürüyordum. Çok kolaydı. Onun için her zaman çok kolaydı ve Aurelia da bundan besleniyordu.

"Asher, ben olsam adamı şu anda zorlamazdım." Georgia ona uyarıcı bir bakış fırlatır.

Grey, Asher'ın saçma yorumunu görmezden gelerek bana, "Kendine böyle söylüyorsun ama yine de kendi evinde değil onunla otelde kalmayı tercih ediyorsun," diyor. Pazar brunch'ında o, Asher, Callan ve Georgia ile birlikte oturuyorum. Lenox'la da uğraşmadım. Maine'e dönmüş, kulübesinde saklanıyor, kimseye piyano çalmıyor ve insanların vücutlarına dövme yapıyor, bir yandan da bilgisayarında sessizce dünyayı ele geçiriyor.

"Başka ne seçeneğim var ki? Ona göz kulak olmak zorundayım. Babam onunla otelde buluşabilir ve ben evimde olsaydım bunu tamamen kaçırdım."

Dün sabahın erken saatlerinde evimden ayrıldığından beri başka pek bir şey düşünmedim. Cuma gecesi şu anda benimle birlikte oturan herkesle birlikteydim. Hepsi neden gittiğimi biliyor. Bunu zorlukla saklayabildim. Neyse ki dün gece bu konuda beni rahatsız etmediler. İçmek ve poker oynamakla meşguldük. Sonra Grey gidip onu getirmek zorunda kaldı.

"Kendinize sizi idare edecek ne isterseniz söyleyin, ama o otelde kalmanızın tek nedeni bu değil ve bunu hepimiz biliyoruz."

Asher'ı tersliyorum çünkü onunla aramda böyle bir şey var. Bunun için yalvarıyor. "Onunla çok fazla seçeneğim yok."

"Hmmm. Bilmiyorum." Georgia düşüncelere dalmış bir halde alt dudağına vuruyor. "Onunla *çıkma*yı deneyebilirsin."

"Cuma gecesi pek de sevmediğin amcan hakkında konuştuklarımızı hatırlamıyor musun?" Ben de karşı çıktım.

"Blah. Sıkıcı. Bana bunu söylüyorsun ama yine de sana ikinci kez mesaj atmaya başladığı anda kaçıyorsun."

"Sarhoştı."

"Barın yarısı da öyleydi," diye araya giriyor Callan. "Acil servisteki Cuma ve Cumartesi gecelerimin yarısı barda içkiyi biraz fazla kaçırın insanları tedavi etmekle geçiyor. Ya da ne yazık ki yanlış adamla temas eden kadınları." Hepimiz gibi o da gözle görülür bir şekilde titriyor.

Onu işaret ediyorum. "Bu. Ben de bu yüzden gittim. Sarhoştı ve barmen onu eve götürmeyi teklif ediyordu."

"Ama oraya gitmeden önce bunu bilmiyordunuz. Bilmiyordun, değil mi?" Asher devam ediyor. "Evet derse bu kararı onun vereceğinden bahsetmiyorum bile. Senin değil."

"Bunun olmasına izin veremezdim. O kadar sarhoşken olmazdı. Biri ona kolayca zarar verebilirdi."

Georgia elini kaldırarak, "Tamam," diye bağırır ve ileri geri konuşmaya bir son verir. "Tamam. Sen yine onun kahramanısın. Ama neden onunla *çıkamıyorsun*?"

"Yani onunla çıkmak *istemediğim* gerçeği ve bariz olan şeyler dışında mı?"

"Bariz olan mı?" Georgia sözümün ilk yarısını duymazdan gelerek papağan gibi konuşuyor, bir yandan da kahvesinden bir yudum alıp dirseklerini masaya dayıyor

Tartışmamı derinleştirmek üzere. Bu onu heyecanlandırıyor. Bunu anlayabiliyorum. Yeşil gözleri adeta zümrüt gibi parlıyor, yaramazlıkla ışıldıyor.

"Bunu görmezden gelemezsin, Georgia. Ben kimseyle çıkmam. Çıkmak gibi bir arzum yok. Son sekiz yıldır istediğim en son şey bu." Suzie öldüğünde, dünyam dönmeyi bıraktı. Kadınlar en temel, cinsel anlam dışında cazibelerini yitirmişlerdi. Beni sıkıyorlardı. Hâlâ da sıkıyorlar. Sahteler ve parçası olmak istemediğim gündemleri var. Sahip olduklarımdan ve kaybettiklerimden sonra hayatımın bu kısmından vazgeçmek hiç de zor olmadı.

"Yawn. Ezik." Dünyanın en sahte, en abartılı esnemesini yapar. "Sadece biriyle tanışmaktan ve tekrar bağlanmaktan korkuyorsun. Ve bana bariz olanın ne olduğunu hiç söylemedin."

Kuzenime gözlerimi deviriyorum. "Saçma sapan psikanaliz için teşekkürler. Her zamanki gibi yanlış. Aurelia'nın benim stajyerim olduğu çok açık. Doğrudan benim için çalışıyor ve bununla ilgili kurallar var. Babamın zengin hıyar işsizlik kuyruğunda oturmasının ana nedenini hatırlamıyor musun? Ayrıca benden çok daha genç ve eski üvey kardeşim, bu da biraz ürkütücü."

Gülüyor. "Sen bir yalancısın." "Değilim."

"Kesinlikle öylesin," diye araya giriyor Asher. "Bunun ürkütücü olduğunu düşünmüyorsun. Hem de hiç."

"Çünkü ürkütücü *değil*." Georgia kırmızı başını ona doğru çeviriyor. "Çok seksi. Buna bir Amin alabilir miyim? Üvey kardeşlik ve yaş farkı mecazları seksidir."

Ben de diğer erkekler gibi başımı sallıyorum. "Takip etmiyorum," diye itiraf ediyor Callan bizim için.

Georgia onu elinin tersiyle iter. "Her neyse. Erkekler umutsuzdur. Devam edin."

"Ona güvenmiyor," diye cevap veriyor Grey benim yerime, tüm bunlardan sıkılmış bir halde. "Açıkçası ben de güvendiğimden emin değilim. Arkadaşlarıyla dışarıda olduğu gece ona mesaj atıyordu ve sonra birden sarhoş ve yalnız mı oldu? Bilmiyorum. Tüm bu çılgınlık biraz fazla tesadüfî görünüyor. Belki de sadece öyledir. Umarım öyledir. En kötüsünü yaptığını düşünmekten nefret ediyorum. Hem de babamız için."

"Ben göremiyorum," diyorum onlara dürüstçe. Ben de bu konuda çok düşündüm. Onu tanımadığımın farkındayım, ama gördüklerime göre, bu kadar ikiyüzlü olmak onun doğasında yok gibi görünüyor. En azından içgüdülerim bana bunu söylüyor.

"Hayır mı?"

Grey'e başımı salladım. "Hayır. Bence o savunmasızdı ve o da bundan faydalandı. Onun bir risk olmadığını mı düşünüyorum? Hayır. Öyle olduğunu biliyorum. Çünkü bu büyük iyiliği paraya çevirmeyi planlamadan ona o stajı vermesinin imkânı yok. Yapacak. Mesele ne zaman olacağı. Ve o baskı yaptığında nasıl cevap verecek? İşte bundan emin değilim. Güvenmediğim şey bu. Çünkü o sadece bir iş ve Valencci'yle olanları geride bırakmak isterken, kendini beni ve şirketi mahvetme yolunda onu mahvetmeyi umursamayan bir adamın ellerine bıraktı. Ayrıca, içeride ondan başka biri daha var. Aurelia'yı bir telefonla içeri alabilecek kadar yüksekte biri. Az önce kovduğum kadın da olabilir ama bilmiyorum ve Lenox daha fazlasını ortaya çıkarana kadar da bilemeyeceğim."

Bir an için sessizliğe gömülüyoruz, kahvaltımız teslim ediliyor.

Burası oldukça özel bir yer olsa da, şapkalarımıza ve kapalı alan güneş gözlüklerimize rağmen hepimiz fotoğrafımızın çekildiğini biliyoruz. Özellikle Greyson ve Asher. Ne zaman dışarı çıksak hayranlar onlara deli oluyor. Muhtemelen hala bir rock yıldızı ve oyun kurucu olarak spot ışıklarının altında oldukları içindir.

"Başka bir konu, sekiz ay sonra evleniyorum," diye duyuruyor Georgia ve yemin ederim, geri kalan dördümüz arasında dünya durma noktasına geliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Grey. "Şimdi ne olacak?"

"Evliyim. Yani, nişanlıyım." Georgia parmağında dün gece kesinlikle takmadığı bir yüzük olan elini kaldırıyor.

"Georgia-"

Buraya kadar çünkü hiçbirimiz Ezra'yı sevmiyoruz. O kendini beğenmiş bir pislik. Onunla ilgili bir şeyler hiç doğru gelmedi ve Grey de benimle aynı fikirde.

"Kesin şunu. Hepiniz benim için mutlu olacaksınız çünkü ben kendim için mutluyum. Lanet olası hikayenin sonu."

Grey ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Sen mutluysan, biz de senin adına mutluyuz," diyorum, ses tonum aksini düşündürse de.

"Güzel." Peçetesiyle ağzını sildi. "Şimdi her şey baş edemeyeceğimiz kadar ciddileşmeden Asher'la dalga geçmeye başlayalım."

CALLAN'ın yarım vardiya için hastaneye, Asher'ın da eğitim kampı için sahaya gitmesi gerekiyordu. Grey ve Georgia'yı restoranın dışında bıraktım. İkisi alışverişe gidiyordu ve bütün gün modayla ilgilenen biri olarak yapmak istediğim son şey gidip daha fazla kıyafet bakmaktı. Georgia'yı ne kadar sevsem de, o her şeyi deneyen bir kadın. Ben bunu yapamam ama bu yüzden Grey onun alışveriş kankası, benim değil.

Yüzü gezegendeki her ünlü dedikodu paçavrasına çarpacak olsa bile o.

Pazar sabahı güneşi tepemde, parlak ve sıcak bir şekilde parlıyor. yeşil yol boyunca evime doğru yürüdüm. Yürümeyi tercih ederek araba kullanmadım ama şimdi Ağustos sıcağı üzerime çökmüşken bu kararımdan pişmanlık duymaya başlıyorum. İleride, yerden fışkıran su fiskiyelerine sahip düz, açık bir yüzey olan kanal fiskiyeleri, hem kıyafetleri hem de mayolarıyla sıırıslam olmuş, çığlık atan, mutlu çocuklarla dolmuş durumda.

Bir an duraksıyorum, onları izliyorum, ebeveynlerini izliyorum, biri gözüme çarptığında kendime asla izin vermediğim o gerginliği hissediyorum. Pembe bir spor sütyeni, kırılmış gri yoga pantolonu ve kafasının üstünde dağınık bir topuz giyen Aurelia, bir battaniyenin üzerine oturmuş, dizlerini yarıya kadar yukarı kaldırmış, defterine çizdiği şey üzerinde odaklanmış bir titizlikle çalışırken fazlasıyla sikilebilir görünüyor.

Ben onu izleyip bir sonraki hamlemi düşünürken göğsümün içindeki ölü şey garip bir şey yapıyor.

Eve gidip onu hiç görmemişim gibi davranabilirdim ve o da bundan asla haberdar olmazdı.

Yapılacak en mantıklı şey bu. Aklım bana bunu yapmam için bağırıyor. *Mesafe, dostum. Mesafeye ihtiyacımız var.* Bir de omzumdaki şeytan var. Bana mesafeye ihtiyacım olduğunu söyleyen iyi niyetli meleği boğan şeytan. Çükümle en iyi arkadaş olan ve ona yakın olmak için duyduğum ezici arzuyu bana hatırlatmaktan zevk alan.

Ondan hoşlanmasam bile. Ona güvenmiyorum. Ve onun benim için olası bir tehdit oluşturan bir stajyerden başka bir şey olmasına niyetim yok.

Onu çizimiyle baş başa bırakmaya karar verdim, tam o sırada bir frizbi battaniyesine düşerek onu çiziminden uzaklaştırdı. Frizbiyi ilk başta ıskalayan gömleksiz adama geri fırlatıyor - görünüşe bakılırsa muhtemelen kasıtlı olarak

ve onu güldüren bir şey söylediği anda azı dişlerim gıcırdıyor ve ona doğru yöneliyorum.

Göz ucuyla beni fark ediyor ve yaklaşırken yakalamak için tam zamanında dönüyor. Mavi gözlerini kısarak bana bakıyor ve sonra dudakları küçük, eğlenmiş, istifa etmiş bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu şehirde her zaman işgal etmediğin bir yer yok mu?" diye soruyor, önünde durduğumda, arkasına yaslanmak, boynunu eğmek ve gözlerini güneşten korumak için elini kullanmak zorunda kalacağı noktaya kadar onun üzerinde yükseliyorum.

"Çok az."

"Bunu zor yoldan öğrenmeye geliyorum."

"Şey. Uh." Frizbi Hippie rahatsız görünüyor.

"Sorun mu var?" Birbirimize karşı yaptığımız o bariz erkeklik taslama hareketiyle bakışlarımı ona dikiyorum. Daha büyük bir adam olup elini sıkarken kendimi tanıtabilirdim ama neden numara yapmakla uğraşayım ki?

"Sanırım değil. Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Aurelia'ya ve bir kızın pantolonuna girmeye çalıştığı her seferinde kullandığından emin olduğum bir gülümseme daha atıyor. Zekice bir hareketle, ona sesli bir şekilde sataşan arkadaşlarıyla oyununa geri dönüyor ve ben de aptalca olduğunu ve beni yanına davet etmediğini bildiğim halde onun yanına oturuyorum.

"Sen biraz horoz engelleyicisin, değil mi Zax? Tüm stajyerlerinle böyle misin?"

"Sizi çimenlikte gördüm ve merhaba demek için yanınıza geldim."

"Ve ona attığın bakış?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarındaki sırıtış mağara adamı görüntümden rahatsız olmadığını gösteriyor. Öyle olsa da umurumda olmazdı.

"O senin tipin değil."

Düpedüz alaycı bir kahkaha atarak battaniyenin üzerine düşüyor, maskaralıkları sırasında eskiz defteri kucağından kayıyor. "Benim tipimi tanı mıyorsun."

Karnının pürüzsüz, kremi tenini, göğüslerinin baskısını ve spor sütyeninin üzerinde şakacı bir şekilde dikilen göğüs dekoltesini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ve yoga pantolonunu. Onlar da fena değil.

Kitabı elime alıyorum, dikkatimi ondan uzaklaştırmak için kitaba göz atıyorum. "Elbette var."

O değil." *Çünkü ben öyleyim.*

"Ve bahse girerim bana söylemek üzeresin-hey! Ne yapıyorsun? O benim." Telaşla bana doğru uçuyor, ama ben dizlerimin üzerine

tırmanıyorum, kitabı geri alamasın diye kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Bu da ne böyle?" Elimi alnına bastırıp onu geri çekerek soruyorum.

"Sana inanamıyorum!" diye çılgık atıyor ve kedi pençeleriyle bana vuruyor. "Sen on iki yaşında değilsin, Zax. Bu ne biçim bir hareket?"

"Etkili bir tane."

"Saçmalık bu," diye karşılık veriyor tam vücudunu tuttuğum yerden çekip çıkarırken ve bir eliyle gömleğimi belimden kavrayıp çekiştirirken diğer eliyle kitaba uzanıyor. Ancak bu hamlesi dengemi bozdu ve ikimiz de geriye yuvarlandık, bir şekilde onu altımda kısırdım.

Beynim yetişmek için fazladan bir saniyeye ihtiyaç duysa bile vücudum anında fark ediyor.

Ellerimi battaniyeye bastırarak yüzümü ve göğsümü yukarı itiyorum, Aurelia'yı benden birkaç santim *ötede* buluyorum, mavi gözleri *irkilerek* açılmış, dudakları sessiz bir "O" ile ayrılmış. Böyle yakından ya da lanet çimenlerin üzerinden, fark etmez.

Fikirler kafamda birbiri ardına yuvarlanırken midem yarı sindirilmiş yemeğimle sıkışıyor. Öpüşmek. Dokunmak. Sahiplenmek.

Hissediyor mu? Vücudumun ona verdiği tepkiyi? Gözlerindeki zincirlenmiş tutku bana evet diyor ve buna karşı olmadığını söylüyor.

Bacaklarının V kısmına doğru sürtünme dürtüsü - sert sikimin tam da ihtiyacı olan yere sürtündüğünü hissederken yüz ifadesini izleme dürtüsü - o kadar zorlayıcı ki, battaniyeyi yumruklayıp çenemi kilitliyorum. Bir an için tek yapabildiğim onu altımda hissetmek. Gözlerinin içine bakmak ve dudaklarını merak etmek. Onu bu şekilde kolayca öpebilirdim. Yarım santim ve o tamamen benim olurdu.

Akıllıca beynim tekrar yüksek vitese geçiyor, kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. Bir tahtanın üzerine kaydım ve onun üzerinden yuvarlandım. Kafamı toparlamam ve kim olduğumu ve onun kim olduğunu hatırlamam gerekiyor. Tarafsız ve profesyonel bir şekilde bakmam, dokunmam ya da düşünmem gereken biri değil.

Bu fiyaskoyu başlatan şeye geri dönüyorum. Eskiz defterine. Şimdi yarısı çimlerin üzerinde, sayfaları hala açık, gözüme çarpan şeyi ortaya çıkarıyor.

"Bu senin tasarımın mı?" Ben doğruluyorum, o da aynısını yapıyor, dizlerini göğsüne doğru çekip başını dizlerine yaslıyor ve koyu renk kirpiklerinin arasından yan gözle bana bakıyor.

"Evet."

"Seni ben öpmedim Aurelia, o zaman neden birdenbire bu kadar gergin ve sinirlisin?"

"Çünkü en son biri çizimlerimi gördüğünde hayatımı mahvetti." Oh.
Doğru ya. Bu.

Görüntüye bakıyorum. Yüksek belli, uzun, dökümlü etek, ombre bir renge karşı bir tür dalgalı ışıltılı desen. Bir de üst kısmı var. Eteğin kenarından birkaç santim yukarıdan kırpılmış ve teni ortaya çıkarmış. Dantel ve pırıltılı desenin şeritleri dokunmuş. Bir omuz açıkta, diğeri tam kollu. Süslü, modaaya uygun, güzel ve eğlenceli.

"Hoşuma gitti. Çok
hoşuma gitti." Kesik
kesik bir nefes.

"Sakin ol Aurelia. Tasarımlarını çalmıyorum. Birçok şeyim var, soğuk, acımasız, hoşgörüsüz - eminim listende eksiklerim vardır - ama hırsız değilim ve Valencci de değilim." Sayfaları çevirip eskizlerini inceliyorum. Önlükler ve elbiseler, çoğu resmi. Bunlar okuldaki portfolyosunda yoktu. Bunlar onun için özel. Bunlar tasarlamak ve hayata geçirmek istediğı şeyler. Çoğunlukla modern dokunuşlarla klasikleşmişler.

Çarpıcı. Seksi. Zeki. Güzel. Farklı. Onun
gibi.

Kitabı kapattım ve ayaklarının dibindeki battaniyenin
üzerine koydum. "Beş yıl sonra kendini nerede
görüyorsun?"

"Bu bir röportaj mı?" diye ukalalık
yapıyor. "Dalga geç benimle."

Biraz sinirli bir homurtu çıkarıyor. "Kendi tasarım evimi işletiyorum."
Başımı salladım. Bunu tahmin etmiştim. "Neden şimdi bunun peşinde
değilsin?"

Çenesini dizlerine dayamış, fıskiyeli alana ve oynayan çocuklara
bakıyor. "Para biriktiriyorum. Bildiğinizden eminim, böyle bir girişim
başlatmak ve bunda başarılı olmak çok fazla sermaye gerektiriyor."

"Yatırımcılar var."

"Farkındayım. Henüz hazır değilim, Zax. Kendi şovumu yönetebilmem
için içeride daha fazla deneyime ihtiyacım var. Çok fazla korku hikayesi
duydum. Okuldan çıkar çıkmaz başarılı olmak için gereken her şeye sahip
olduklarını düşünen ve ilk yılda başarısız olan insanlar. Ben başarısız
olamam. Bu işte olmaz. Bu yüzden öğreniyorum, biriktiriyorum, çiziyorum
ve yaratıyorum."

Rüzgâr beyaz-sarı saçlarından bir tutamı yakalayıp yüzüne doğru
savuruyor, ben de uzanıp kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Orada bir ya da
iki saniye daha kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım. Hafifçe titriyor

Başparmağım kulak memesinin üzerinde gezinirken, Cuma gecesi hissettiğim tatmini hissetmiyorum.

Onu serbest bırakıyorum ama gözlerim yüzünün yanından ayrılmıyor.

Düşünceler birbiri ardına zihnimde dönüp duruyor. Sahip olmak için çok erken olan korkutucu düşünceler. Özellikle de kim olduğu ve potansiyel olarak neyi temsil ettiği konusunda. Başarısız olamayacağını söylüyor ve ben de buna inanıyorum. Onu hem bu kadar tehlikeli hem de bu kadar savunmasız yapan şey bu amansız cesareti. Aynı zamanda onu bu kadar sarhoş edici ve çekici yapan şeyin bir parçası.

Tek bildiğim ona hayranlık duyduğum. Bu kadar genç, bu kadar bilge ve bu kadar ısrarcı olmasına.

"Eskizlerine geri dönmene izin vereceğim. Yarın görüşürüz."

Kendimi battaniyesinden sıyrıp onun üzerinde duruyorum. Bana bakıyor, yüz ifadesinde okuyamadığım bir şey var.

"Yarın görüşürüz, Bay Monroe."

Kaşlarımı çatıyorum, onun bu ses tonundan nefret ediyorum. Akıllıca, arkama bakmayı reddederek yürüyüp gidiyorum. Onu yarın görmek için şimdiden sabırsızlanıyor olsam bile.

"N Tıpkı bir erkek kuralı olduğu gibi, bir de kız kuralı vardır. Iris benim en iyi arkadaşım ve açıkçası bu dünyada sahip olduğum tek insan. Senin hakkında bana ne söylediğini sana anlatamam."

Nate sarkıyor. "Bu sabah mesajlarıma cevap vermedi ve bakmaya gittiğimde onu katında göremedim."

Çaresizce omuz silkiyorum. "Ofis mürekkebi hakkında ne derler bilirsin. O sadece... şu anda yuva kurmaktan çok macera peşinde."

"Bir yüzük takmak istemiyorum. Sadece onu dışarı çıkarmak ve onunla çıkmayı denemek istiyorum."

"Ürkütücü olmadan ısrarcı olun. Bu benim en iyi kadın tavsiyem. Ciddi olduğunuzu ve ondan hoşlandığınızı bilmesini sağlayın, ancak aşırı mesaj, arama veya takip moduna girmeyin."

"Peki. Ama benim için iyi şeyler söylersen sonsuza dek minnettar kalırım."

"Bunu yapabilirim," diye söz veriyorum ona. "Günaydın Lamar," diye sesleniyorum, adam aceleyle koridorda yürürken, telefonu yüzüne dönük, bana cevap veriyor.

"Günaydın, Madam Liastrange. Işıl ışıl görünüyorsunuz ama neden dolaptan alışveriş yapmıyoruz? Ben az önce oradaydım ama siz yoktunuz. Eteğinizin Monroe'nun onayladığı uzunlukta olmadığını zaten biliyorum ve görmeme bile gerek yok. Ayrıca, senin Bellatrix Lestrange olduğunu rüyamda gördüğümünden beri kafamda siyah bir vampir kıyafeti vardı. Bu yüzden yeni isim. Liastrange. Anladın mı?" Ağzımı açıp

...bir şeyler söylerken durdu ve masamın köşesinde yarı oturur vaziyette duran Nate'e baktı. "Neden farklı görünüyorsun?"

Nate, Monroe'nun onaylamadığı uzunluktaki eteğimden daha fazla kızarıyor. "Ben görünmüyorum-"

Lamar elini kaldırıyor. "Sürtük, lütfen, sakın inkâr etmeye kalkma. Dökülün. İkiniz çıplak vücut parçalarınızı mı ovuşturuyorsunuz, çünkü eğer ovuşturuyorsanız-"

Şimdi sözünü kesme sırası bende. "Bütün hafta sonu en iyi arkadaşımla yataktaydı. Aslında iki dakika önce gelmiş olsaydınız, Nate'in Iris'le çıkma tüyoları için bana yalvardığını öğrenmiş olacaktınız."

"Phew!" Lamar kara alnındaki var olmayan teri siliyor. "Eğer olsaydın, bu kata park etmek için lanet bir canavar kamyon olurdu."

"Biliyor musun, çoğu zaman ne dediğin hakkında hiçbir fikrim olmuyor."

"Bu tamamen yalan. Sadece imalarımдан hoşlanmıyorsun." Bana dilini şaklatıyor ve kaşlarını kaldırarak *inkar etmeye çalışıyor*.

Aşağı bakıyorum çünkü bu gözlemci adama lanet olsun! Belirli bir şeyden bahsetmiyor bile çünkü Cuma günü Zax'le olanları kimseye anlatmadım ve bardan çıktığımda Nate ve Iris'in hiçbir şey görmediğini biliyorum. Zax'in de bir şey söylediğinden şüpheliyim.

Hayır, son birkaç haftadır yaşadığımız dondurma üzerine sıcak karamel sosu havasından besleniyor. Zax ve benim ne yazık ki çok iyi yaptığımız sıcak ve soğğun çökmekte olan dansı. Sanırım ikimiz de bunu durdurmaya kararlıyız.

"Sen. Nate. Stajyer. Benimle gel." Parmaklarını şıklattı. "Yarınki güçlü kadın giyim çekimi için numune zamanı, orospu çocuğu. Bu, altı hafta içinde tüm büyük dergilerde ve internet yayınlarında yer alacak büyük bir çekim. Cuma günü bana balkabağı turuncusu polyester bir elbise getirerek şirinlik yaptığını sanan o cadalozun mesajı aldığından ve bana oynamam için gerçek bir şey getirdiğinden emin olmalıyız."

Nate masamdan atlıyor ve bir kez daha yola koyulan Lamar'ın arkasından koşarken bana el sallıyor.

"Liastrange, neden hala orada oturuyorsun?"

"Ha?" Arkasından bağıríyorum çünkü artık neredeyse koridorun sonuna gelmişti. "Yardım edecek bir modele ihtiyacımız var."

Ugh. "Ben model değilim."

"Bir stajyer olduğunu ve bunun seni şirketin orospu muhabbeti yaptığını hatırlamıyor musun? Çekil!"

"Senden nefret ediyorum." Ayağa kalktım, masamdan diyet kolamı aldım ve peşinden koştum. "Bir yalan daha. Eğer bu sektörde başarılı olmak istiyorsan poker suratın üzerinde çalış."

Muhtemelen doğru, ama beni poker suratımı kullanırken hiç görmedi. Ben bir kraliçeyim.

Koridorun sonundaki ofisine ulaştığımızda ona "Yapmam gereken tasarım stajyeri işleri var," diyorum. Açıkçası buna çok karşı çıkmıyorum çünkü bu daha az Zax zamanı demek ve onun etrafında dönüyormuş gibi görünen garip hafta sonumdan sonra buna ihtiyacım var. Daha gelmedi bile ve ben şimdiden sadece onu beklemekten gergin ve sinirliyim.

Dün gece onunla olan durumum hakkında çok fazla vicdan muhasebesi yaptım. Kendimi riske atıyorum. Onunla mesajlaşarak. Onunla flört ederek. Ben bir stajyerim ve o benim patronum. Dün gece buraya gelirken onu hiç öyle görmediğimi fark ettim. O benim için Zax'tı, Bay Monroe değil ve bu düşünce tarzı sonunda bana sadece zarar verecek.

Tek avantajı dün onu gördüğümde Cuma gecesinden hiç bahsetmemesiydi. Ne uyuyakaldığım ve beni taşımak zorunda kaldığı gerçeğinden ne de beni haklı olarak reddetmesi için neredeyse kendimi ona attığımdan. Yani evet, Çarşamba günü New York'a gitmeden önce bu sabah biraz daha mesafeye ihtiyacım var.

"Tatlım, güven bana," diyor Lamar hiç atlamadan. "Bu çok daha önemli ve eğlenceli. Ayrıca, ben aksini söyleyene kadar benim olduğunu söylemesi için Zax'e mesaj attım bile." Bana göz kırpmıyor ve sonra ofisinin kapısını açıyor, sadece hayal kırıklığı içinde bir nefes alıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Siktiğimin moronu." Nate ve benimle yüzleşmek için döndü. "Bana bu kızı neden hemen şimdi kovmamam gerektiğini açıklayın. Akli başında kim bir çekim için kıyafet rafını çekim *katında* değil de burada, ofisimde isteyeceğimi düşünür ki? Bu kadın beni öldürmeye çalışıyor. Önce turuncu polyester, şimdi de bu. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Martina bu işte daha iyiydi." Elini, kendi deyimiyle en az yüz takım elbise ve güç kıyafetiyle dolup taşan devasa rafta gezdiriyor.

"Aşağıya taşımamızı ister misin?" Nate soruyor.

Lamar ayakkabısının burnuna vuruyor, elini çenesine bastırılmış, düşünceli bir şekilde rafa bakıyor. "Sanırım bunu yapmak zorundayız. Aurelia'dan burada üstünü değiştirmesini isteyemem. Duvarlarım cam ve burada küçük banyomdan başka mahremiyet yok. Işık testler için yanlış olduğundan bahsetmiyorum bile." O

inliyor, ellerini havaya kaldırıyor. "Son zamanlarda buradaki pazartesi günlerinin nesi var?"

Yirmi dakika sonra, üçümüz rafı dolabın kenarına yerleştirdik.

Lamar bir takım elbise alır, dehşet içinde başını sallar ve sonra onu rafın diğer tarafına taşır. "Liastrange, ben her şeyi yeniden düzenlerken ve her şeyin nasıl gitmesini istediğime karar verirken git soyun. İyi günümde sabırlı bir adam değilimdir ve beni anlıyorsan bugün iyi bir gün değil."

"Seni hissediyorum."

"Mükemmel. Eşyalarınızı bir dakika içinde getireceğiz. Saçlarınızı başınızın üstüne toplayabilerseniz, böylece yolunuzdan çekilmiş olursunuz. Orada giymen için bir bornoz var. Nate, bu lanet karmaşayı anlamama yardım et."

İkisi işe koyuldu ve ben de dolabın soyunma odası tarafına yöneldim. Diyet kolamın ucunu parlatarak geri dönüşüm kutusuna atıyorum ve ardından açık soyunma odalarından birinde soyunmaya başlıyorum. Tam bornozumun ipini belime doladığım sırada Nate'in "İyi misin?" diye bağırıldığını duyuyorum.

"Evet. İçeri gelebilirsin."

"Harika." Neredeyse göbeğe kadar inen yakası geniş saten bir yakayla çevrili siyah smokin tarzı bir takımla köşeyi dönüyor. Pantolon geniş ve yanlardan büyük yırtmaçlı -aynı şekilde saten süslemeli- ve bacakların görünmesini sağlıyor. "Bununla başlamanı istiyor ve sonra senin için kürk ve deri askısız bir mini elbisem var. Kıyafeti ve bacaklarını en uzun göstereceğini düşündüğün ayakkabıları seçmeni ve göğüslerin uymazsa endişelenmemeni çünkü gerçek çekimde bunları giyen modellerin göğüslerini yerinde tutan göğüs bantları olacağını söyledi."

"Vay canına. Gerçekten de bunu bana tekrarladın."

"Sadece işimi yapıyorum. Ve artık oynayacak başka biri olduğu için göğüslerin umurumda değil." Bana arsızca sırıtıyor.

"Arkadaşımla oynaşman biraz zor olacak." Takım elbiseyi ondan kaptım ve iç çektim. Bu ikisiyle çok uzun bir sabah olacak.

Beş dakika sonra, itiraf etmeliyim ki Oscar töreninde giyilecekmiş gibi hissettiren smokin takımını giyiyorum. Göz alıcı, seksi ve vay canına. Kendimi güçlü hissediyorum. Alkışlar arasında dolaptan çıkıyorum. Küçük bir dönüş yapıyorum, bunu yaparken bantlanmamış kızlarıma dikkat ediyorum.

"Yürüyecek misin?" Lamar fotoğraf çekebilmek için telefonunu çıkararak soruyor. "Nasıl hareket ettiğini ve yürürken bacağının nereden çıktığını görmek istiyorum. Bu, yarınki çekim için çerçevelememe yardımcı olacak."

Koşarak odanın içinde yürümeye başlıyorum ve sonra geri dönüyorum, ancak donup kalıyorum. Beth burada, Lamar'ın yanında duruyordu. Bana nazik bir gülümseme ve küçük bir el sallıyor, ben de ona karşılık veriyorum ve sonra yürümeye devam ediyorum.

"Muhteşem. Bayıldım. Başını yukarı kaldır." Lamar fotoğraf çekmeye başlıyor ve ben tekrar önünde durduğumda telefonunu kontrol ediyor. "Sanırım bu bizim çekimdeki en önemli parçamız olacak. Modelin çok sade bir arka planla bunun içinde tek başına çekilmesini istiyorum. Ama sinirli ve neredeyse erkeksi olmalı çünkü bu zıtlıkla alay ediyor. Smokini bir kraliçe gibi sallayan şu güçlü ve belalı kadına bakın demeli. Şunun hatlarına bakın. Tam da doğru kişi tarafından giyilmeli." Beth'e gösteriyor, o da sadece başını sallayıp omuz silkiyor. "Liastrange, yarın sabah bizim için bunun modelliğini yapmalısın."

"Yapamaz," diye araya giriyor Beth. "Aslında ben de bu yüzden buradayım. Programda bir değişiklik oldu ve Bay Monroe gelip seni almamı istedi. Çarşamba günü yerine hemen New York'a gitmeniz gerektiğini söyledi."

"Ama eşyalarımın hiçbiri yanımda değil."

Beni başından savdı. "Dolaptan sana daha önce verilen programa uygun olarak birkaç kıyafet seçmeni ve havaalanına gitmeden önce ihtiyacın olan diğer şeyleri almak için dairene hızlıca uğrayacağını söyledi."

"Tamam o zaman," diyorum, olayların bu kadar acil gelişmesine biraz şaşırarak. "Üstümü değiştireyim."

LAMAR'IN YARDIMIYLA, yarım düzine farklı kıyafet ve ayakkabı seçiyorum, aksi takdirde beni öldüreceği için giysi poşetlerinde taşımamda ısrar ediyor. Kurumsal iş kıyafetlerinden kulüp kıyafetlerine ve kokteyl elbiselerine kadar her şey.

"Perşembe günü moda haftası tasarım toplantısında görüşürüz," dedi bana. "O kıyafetleri bir patron gibi giy ve gerçek patronun onlar hakkında bir şey söylemesine izin verme. Bu seyahatte Monroe'yu neredeyse ondan daha fazla temsil ediyorsun. Sen model ve yönetici tasarım stajyerisin. Bunu unutma."

"Teşekkürler. Yarınki çekimde iyi şanslar."

"Sürtük, buna ihtiyacım olacak. Nate, bir sonraki kıyafete geçelim." Nate'e el sallıyorum ve Beth beni asansöre doğru götürüyor. "İlk birkaç haftanın nasıl geçtiğini düşünüyorsun?"

"Güzel," diye haykırıyorum elimde olmadan kocaman, ışıltılı bir gülümsemeyle. "Yani, her şey düşünüldüğünde biraz çılgınca ama harikaydı. Şimdiden çok şey öğrendim ve diğer stajyerleri ve personeli tanımaktan çok keyif aldım. Ayrıca, bana verilen projeler konusunda çok heyecanlıyım."

"Bu harika." Uzanıp koluma dokunuyor ve onu sıkıyor. "Bir önceki kişinin başına gelenlerden sonra yeni görevinde iyi olduğunu duymak beni çok rahatlatmış. Bay Monroe ile işler nasıl gidiyor? O da..." Sonra da gülüyor. "Pislik olup olmadığını sormanın diplomatik bir yolunu bile bilmiyorum."

Ben de gülüyorum. "O... huysuzdu. Buna ne dersin?"

"Huysuz kulağa doğru geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha fazlası değil. İşini ve rolünü çok ciddiye alıyor ve ben de ona saygı duyuyorum. Haklıydınız. Mükemmeliyetçi biri ve çalışanlarından da aynı şeyi bekliyor ki bu da hoşuma gidiyor. Kendimi bir üst seviyeye taşımam için beni zorluyor."

"Onunla çok fazla bire bir zaman geçirdiniz mi?"

İlk konuşmamızdan sonra, bu konuda balık tutacağını hissetmiştim. "Fazla değil. İlk bire bir görüşmemiz oldu ve ondan sonra da bir ya da iki görüşmemiz oldu. Çoğunlukla, grup toplantıları dışında onu görmüyorum veya onunla etkileşime girmiyorum." Hem doğru hem de hiç doğru değil.

"Ama New York gezisine seni erkenden götürüyor. Diğer stajyerlerden ya da personelden önce."

"Görüşeceğimiz tasarımcıyı tanıyorum. Eskiden onun için çekimler yapardım ve Bay Monroe onunla olan ilişkimin bazı şeylerin yoluna girmesine yardımcı olabileceğini düşünüyor."

"Ah. Tamam. Bu bana daha mantıklı geldi. Bunu duymak güzel. Unutma, herhangi bir sorunun ya da endişen olursa, gel benimle konuş." Asansörün düğmesine basıyor ve beklerken bana dönüyor. "Dinle, bana güvenirken kendini rahat hissetmeni istiyorum. Senin durumunun diğerlerinden biraz farklı olduğunu anlıyorum. Sektördeki geçmişin seni aynı deneyime sahip olmayan diğer stajyerlerden bir adım öne çıkarıyor. Ayrıca Bay Monroe'ya doğrudan erişimin sayesinde diğerlerinin giremediği yerlere girebiliyorsun. Yani eğer bir şey d u y a r s a n ı z ya da bir şey... çizginin dışında ya da garip ya da hatta

ilgili olarak, lütfen herkesten önce gelip doğrudan benimle konuşun."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Bay Monroe ile mi demek istiyorsun?"

Ağırlığını değiştiriyor. "Şart değil ve sizi telaşlandırmak istemedim. Sadece bazı konuşmalar ve söylentiler var, hepsi bu. Ayrıntılara giremem ama lütfen söylediklerimi aklınızda tutun."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında "Yapacağım," demeyi başarıyorum. Binerken bana dostça bir el sallıyor ve sonra binanın derinliklerine düşüyorum, zihnim dönüyor, Beth'in söylediklerinde kayboluyorum. Beth'in şimdiye kadar bana söylediği her şeyde. Önce Zax'in kalbini kazanmaya çalışmamam konusundaki uyarısı, şimdi de bu. Tuhaf.

O kadar dalmışım ki kapılar açıldığında hemen birine çarpıyorum. İkimiz birbirimize dolanıyoruz ve ben yere düşmeye başlıyorum, ancak o beni son anda yakalıyor. "Tanrım, Aurelia," diye bağırıyor Zax beni ayağa kaldırırken. "Sakar olmadığını söylediğini sanıyordum."

Dokunuşunu omuzlarımdan silkeliyorum ve giysi çantalarımı düzeltiyorum. "Belli ki pazartesi en iyi günüm değil," diye çıkışıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum. *Profesyonel, Aurelia*. "Özür dilerim. Düşüncelere dalmıştım ve asansör açıldığında tam orada olmanı beklemiyordum çünkü kim asansörden çıkarken mevcut yolculara sosyal standartlara uygun bir alan bırakmadan doğrudan asansörün önünde durur ki?" *Profesyonel!* Boğazımı temizliyorum. "Bana şimdi New York'a gideceğimiz söylendi?"

"Evet."

Hepsi bu, ama yüz ifadesi okunamaz bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. Tek odaklanabildiğim şey çok yakın durduğumuz. Sadece bu da değil, bunu değiştirmek için hiçbir hamle yapmıyor ve iki metal korkulukla çevrelendiği için etrafından dolaşacak bir yolum yok. Tatlı nefesi saçlarımda gezinirken vücut ısısı ve baş döndürücü kokusu ılık bir banyo gibi içime işliyor. Gömleği bugün keskin bir kömür rengine ve eğer yukarı bakacak olsaydım, karanlık gözlerinde aynı fırtınalı yüzü bulacağımdan hiç şüphem yok.

Sıcak parmaklar omzumun kenarından başlayarak tenimde kayıyor, beni o kadar korkutuyor ki aynı anda hem sığıyorum hem de yutkunuyorum. Boğazımın dibindeki çentiğe bastırana kadar narin köprücük kemiğim boyunca sürükleniyorlar. Titriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ona karşı tepkimi ya da onun yakınlığına eşlik eden düşüncelerimi kontrol edemediğim için hayal kırıklığına uğruyorum.

Profesyonelliğin yakınından bile geçmeyen kirli, pis düşünceler.

Bu parmakların ve ellerin uygun şekilde motive edildiğinde neler yapabileceğini düşünüyorum. Gömleğinin ortasındaki gri düğmeye bakıyorum ve onu vücudundan söküp çıkardığımı, düğmelerin her yöne uçuşunu izlediğimi hayal ediyorum, böylece pürüzsüz, kaslı göğsüne geçen gece istediğim gibi dokunabileceğim.

İki dakika ve o kadar da basit olmayan bir dokunuş ve benim ruh arayışım ve savaş planım bir kez daha geçmişte kaldı. Ona karşı duyduğum bu çekim berbat bir şey. Ondan o kadar hoşlanmıyorum bile. Ama belli ki istemek ve hoşlanmak aynı şey olmak zorunda değil. Acıması bir durum.

"Kalbin hızla atıyor," diye mırıldanıyor yumuşak bir mırıltıyla, boynumun altındaki nabız noktamın üzerinde bir daire çizerek gıdıklıyor.

"Evet." Çünkü öyle. Bunu duyabiliyor ve vücudumun her zerresinde hissedebiliyorum.

"Bu benden mi yoksa neredeyse düşeceğinden mi?" Cevap vermeye cesaret edemiyorum ama "Seni hâlâ geriyorum" diye devam ederken sesindeki sırtışı duyabiliyorum. Bir soru değil. Ukala bir ifade. "Bu hafta sonundan sonra bile mi?" Bu sefer kızgın bir alay.

Sonunda başımı kaldırıp bakıyorum, erimiş kahverengi gözleri benimkilere dikilmiş, şehvet ve acı dolu bir kızgınlıkla yanıyor. Bir savaş, savaşmaya ve yenmeye çalışıyor. Yüzümün onunkinin birebir kopyası olduğuna şüphe yok.

"Evet. Bu hafta sonundan sonra bile. Özellikle de bu hafta sonundan sonra."

Parmakları boynumdan yukarı, çenemin eğimi boyunca ilerliyor ve sonra tekrar aşağı iniyor, bir kez daha boynumun dibine ve ona verdiğim inkar edilemez tepkiye odaklanıyor.

Bununla ilgili hiçbir şey ve her şey iyi hissettirmiyor. "Nefes al, Aurelia. Nefes almıyorsun."

Sözleri ciğerlerimi harekete geçiriyor ve derin bir nefes alıyorum. "New York mu?" Kendimi korumak için bir adım geri atıp elini bırakmaya zorlayarak ciyaklıyorum.

Hareketim onu her ne olduysa ondan kurtarmış gibi görünüyor ve o da bir adım geri çekiliyor, gözlerindeki bulanıklık açılıyor. "Evet. Arkadaşınız Marie ilk toplantıyı bu akşama aldı. Normalde buna uymazdım ama program değişikliği için bir taviz vermeye hazırım. Her halükarda gitmemiz gerekiyor."

"Tamam. Beth hemen benim evimde durabileceğimi söyledi."

Başını salladı ve sonra dönüp bekleyen Escalade'e doğru yürüdü.

Ön koltuktan bir adam atlıyor ve elimden çantaları alırken bizim için

kapıyı açıyor. "Ben Ashley," diye tanıttı. "Bay Monroe'nun şoförü."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ashley. Sen cesur bir ruhsun ve sana hayranım." Gülüyor. "Bana da birçok kez benzer şeyler söylendi." Bana şakacı bir göz kırpmıyor, elimi tutup kalkmama ve cipe binmeme yardım ediyor. "Adresiniz nedir hanımefendi?" diye soruyor ön tarafa geri döndüğünde. Kemerimi takıp ona söylediğimde Zax'ın kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Ne?" Bunun nereye varacağını çoktan anlamış ve bundan hiç hoşlanmamış bir halde soruyorum.

"Boktan bir mahallede yaşıyorsun."

"Yargılamayın. Bu yargılamaktır ve kimse yargılayanları sevmez." O eğlenmiyor, ama açıkçası ben de eğlenmiyorum.

Ona ters ters bakıyorum. "Kusura bakmayın Bay Milyarder, hepimiz denize ve ufuk çizgisine bakan çatı katlarında yaşayamayız."

"Bana daha iyisini karşılayamayacağını mı söylüyorsun? Maaşınızı biliyorum. Ayrıca, model olarak oldukça iyi iş çıkardığınızı varsayıyorum."

"Önceki konuşmalarımızdan birini hatırlarsan, paramı biriktirdiğimi söylemiştim," diyorum ilkel bir tavırla ve patronumu çantamla öldüresiye dövmeden önce bakışlarımı pencereye ve güneşli Boston sabahına çeviriyorum.

"Yine de daha iyi bir yerde yaşamalısın. Daha güvenli. Mahalleniz güvenli değil."

"Belki senin için öyle değildir. New York'taki ilk daireme kıyasla burası bir saray ve ayrıca kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Aurelia-"

"Bırak onu, Zax." Ona doğru döndüm, bu iş artık bitmişti. "Sen benim üvey kardeşim, babam ya da erkek arkadaşım değilsin. Sen benim patronumsun ve bu da sana nerede ve nasıl yaşayacağım konusunda hiçbir söz hakkı vermiyor. On altı yaşımdan beri tek başımayım ve beni bu dünyaya getiren tek şey, günün sonunda hayatımın bana ait olduğu güvencesidir. Başka kimsenin değil."

Koltuğun üzerinde kayıyor, yaklaşıyor ve keşke bunu yapmasaydı. Bana umursuyormuş gibi bakıyor. Bu çok güçlü bir silah. Özellikle de onun gibi birinden ve eğer bir saniye bile tereddüt etmeme izin verirsem, beni tamamen etkisiz hale getirebilir.

"Sormadım."

Çenemin titremeye başlamamasını dileyerek başımı sallıyorum. Bundan daha güçlüyüm ve kendimi duygularıma yenik düşmek yerine sefil öfkeme tutunmaya zorluyorum. En güçlü yanımda bu değil.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır, patron. Sana söylemeyeceğim."

Çenesi sıkılıyor ve bakışları sertleşiyor ama hemen yumuşuyor. Elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor -bunu yapmayı çok seviyor, fark ettim- ve sonra ellerini kucağında birleştiriyor, nazik ve cana yakın olmaya çalışıyor ama iri yarı, düşünceli adam hiç de öyle değil.

O bir yıkım topu ve Büyük Kötü Kurt hepsi bir arada.

"Bu nasıl?" diye nazikçe soruyor. "Dairene varana kadar önümüzdeki yirmi dakika boyunca ben Zax'im, sen de Aurelia'sın. Ve bir zamanlar, biz yarı aileydik."

"Hayır, değildik," diye tıslıyorum, kalbim onun yumruklarının etrafında eğilip bükülüyor ama çoktan soluk soluğa kalmış ve hızını kaybediyor.

"Tamam. Bu benim hatam. Ama yeni bir başlangıç yapmamız ve geçmişteki anlaşmamızı görmezden gelmemiz için geçici bir moratoryum koyuyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum ki bu kadar uzun süredir tek başınasın."

Lanet olsun.

Aurelia bana meydan okurcasına bakıyor, ama onun hakkında öğrendiğim bir şey var, o kadar da iyi bir oyuncu değil. Yaşam koşullarıyla ilgili yargım onu tamamen farklı bir seviyeden vurdu.

Ve o haklı. Ben

yaşadığı berbat mahalleye rağmen yargılayıcı. Ama bundan daha fazlası var. Gözlerindeki yalvaran bakış. Geri çekilmem ve bir daha dönmemem için yalvaran bakışlar.

Ama ben bunu yapamam.

Asansörden çıkar çıkmaz vücudu bana çarptı ve kendime yüzlerce kez elimi ondan çekip geri çekilmemi söylememe rağmen yapamadım. Hareket edemedim. Çünkü onu istiyordum. Ona dokunmak, nabzının parmaklarımın altında attığını hissetmek, gözlerine bakarken ve o kadar seksi ki dayanamadığım o küçük dudak büküşüyle ziyafet çekmek istedim.

Aurelia hayatıma sadece birkaç hafta önce geri döndü ve konu ona gelince şimdiden boku yemiş durumdayım. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda düşüncelerimin periferisinde, birlikte olduğum zamanlarda ise zihnimin ön saflarında yer alıyor. Onunla savaşımaya devam edebilirim ve etmeyi de planlıyorum ama şu anda kucağıma sürüklemek, kollarımla sarmak ve dünyasındaki her şey benim için olduğu kadar mükemmel olana kadar öpmek istediğim bir kadına bakıyorum.

Bana dik dik baktığı o korkmuş, yıkılmış, köşeye sıkışmış kedi bakışı kalbimin etrafındaki donmuş bariyere bir buz kıracağı gibi saplanıyor.

"Lütfen Aurelia. Bilmek istiyorum." Onunla bu kadar yakınlaşmak beni öldürüyor olsa bile, şu anda yine de buna ihtiyacım var.

İstifa etmiş bir huff. Kaşlarını çatı. Gözlerini devirdi. Ve sonra, "Verdiğim en iyi karar, okuldan önce sıcak çikolata almak için Starbucks'a girmemdi. Orada bir kadın bana yaklaştı ve mükemmel bir model olacağımı söyledi. Aradığı görünüşe sahip olduğumu ve New York'a taşınmak istersem çok iyi işler yapabileceğimi söyledi. O gün okuldan eve döndüğümde anneme söyledim. Ona çok resmi görünen kartviziti gösterdim. O sırada nefret ettiğim başka bir adamla daha yaşıyorduk. Hislerimiz oldukça karşılıklıydı, ama o da benim görünüşümü beğeniyordu."

Sert bir yutkunmayla öfkemi dizginliyorum. "O hiç-"

"Hayır. Denedi. Birkaç kez, ama ben onu itmeyi başardım. Annem bunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı. Ne de olsa o bir emlak kralıydı ve annem onun soyadını istiyordu. Bu yüzden benden kurtulmak için eline bir fırsat geçtiğinde hiç tereddüt etmedi. O zamana kadar bir yükütm. 'Baba' tipler için tatlı ve sevimli sayılabilecek kadar genç değildim ve onun için bir tehdit olarak görülebilecek ya da bir gençle uğraşmak istemeyen erkekler tarafından istenmeyecek kadar yaşlıydım."

"Gerçek babana ne oldu?" Sözüünü keserek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Kim olduğunu hiç bilmiyordum ve ne zaman sorsam annem onun hakkında konuşmayı reddetti."

"Tamam. Sonra ne oldu?"

"O gece kadını aradı ve ona yapacağımı söyledi. Ertesi gün tüm eşyalarımı toplamış ve beni New York'ta bir apartman dairesine taşımıştı, gerçi apartman dairesi kiracı için kullanılan gevşek bir terim."

"Sonra ne olacak?" Dayanmak için tek yapabildiğim bu. Sesimin içimde kaynayan öfkeye ihanet etmemesi için.

"Sonra o gitti. Hepsi bu kadardı. Maaş çeklerimi almaya hiç çalışmadı ki bunun için minnettardım. Hayatta kalmak için paraya ihtiyacım vardı ve sanırım bunu biliyordu. Ya da denerse onu terk ettiğim için polisleri ve çocuk koruma hizmetlerini arayacağımdan korkuyordu. Birkaç ayda bir beni ya da menajerimi kontrol etmek için arardı. Onlara on sekiz yaşında olduğumu söyledi ve çok fazla soru sormadılar. Kimse doğum belgesini kontrol etmedi ve kimse on altı mı on sekiz mi olduğumu umursamadı. Bir dairem ve banka hesabım vardı; ayıktım, zamanında geldim ve her zaman gülümsedim."

"Annen seni on altı yaşındayken modellik sektörüne ve New York'a mı terk etti?"

Gözlerimdeki tiksintiyi görüyor, sesimde duyuyor ve pencereye geri dönüyor. Onu yine yargılıyorum. Ya da daha uygun bir ifadeyle annesini ve hayatını.

onu aşığı itti.

"Ne söylememi istiyorsun, Zax? Şehirde yaşayan birçok terk edilmiş ya da evden kaçmış çocuktan daha iyi durumdaydım. Bir çatım ve iyi, düzenli bir işim vardı. Modellik yaptım. Okulu bitirdim. Acıklı hikayem bana FIT'de bir yer kazandırdı ve biraz daha modellik yapabilmek için okulu bir yıl erteledim."

Sonra yanlış kadına güvendi ve bu yüzden neredeyse mahvoluyordu, sadece en kötü ve karanlık anında babam ona saldırdı.

"Tüm yanlışlarınızı düzeltmek istememenin ne kadar imkansız olduğunu biliyor musunuz?"

Gülüyor ama içinde mizah yok. "Ben kendi kendimin kahramanıyım. Yara izleri sadece yol boyunca topladığınız hatıralardır. Sizi daha sert yaparlar ve onlardan bir şeyler öğrenirsiniz. Ben bazı dersleri zor yoldan, bazılarını da yumuşak yoldan öğrendim. Yapabileceğim tek şey bu. Ama patronumun ya da onun suçluluk duygusunun gelip günümü kurtarmasına ihtiyacım yok. Açıkçası, seni böyle değil de çekilmez bir pislik olarak bulduğumda tercih ederim." Kör bir elini bana doğru uzattı.

"Nedenmiş o?"

Bakışları benimkilerle kesişiyor, sorduğum soruyu gözle görülür bir şekilde bana soruyor. "Söylememi mi istiyorsun?"

"Söylemeni

istiyorum." "Neden?"

"Çünkü sorun sadece siz değilsiniz ve etraftan dolanmak yerine bunu ele almamızın zamanı geldi."

Ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdikten sonra yankılanan bir *alkışla kalçalarına vuruyor*. "İyi. Umursuyormuş gibi davranmak yerine götlük yaptığında seni daha çok seviyorum-"

"Rol olduğunu kim söyledi?" Sözünü çabucak kestim. "Siktir git. Sakın bana bunu yapmaya cüret etme."

Duygular boğazını tıkıyor ve lanet olsun, hiç kimse onu umursamadı mı? Hayır. Umursamadılar, değil mi? Herkes gibi onu da bir kenara atmadan önce onunla uğraştığım ve onu kullandığım korkusu her yerinde. Dışarıdan görünen tüm mükemmelliğine rağmen, o da benim kadar kırık ve parçalanmış. Kendime geliyorum, onu kendime çekmemek ve ona *sarılmamak* için koltuğu kavramak zorunda kalıyorum. Ben berbat bir adamım ama sevgiden asla yoksun olmadım ve en çok ihtiyacım olduğunda onu nerede bulacağımı hep bildim. O buna hiç sahip olmadı. Kimseyle, sanmıyorum.

"Önemsiyorum Aurelia."

"Umursamanı *istemiyorum*," diye feveran ediyor, ancak sesi sonunda çatlıyor, sonra boğazını temizleyerek düzeltiyor. "Seni zaten çekici bulduğumdan daha fazla çekici bulmama gerek yok. Senden hoşlanmamak hoşuma gidiyor. Ve daha dün gece ve ondan önceki her lanet gecede, bundan sonra benim için sadece Bay Monroe olacağına ve asla Zax olmayacağına yemin ettim. Bu fırsatı kaybedemem ve açıkçası sen benim için bu riski almaya değmezsin."

"Ben bile daha iyi ifade edemezdin."

"Güzel. O zaman en azından bu konuda hemfikiriz."

Biliyoruz. Ama onun sözleri beni çılgına çevirdi. Biraz dengesiz.

Yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakmak ve her şeyi ortaya koymak istiyorum, sırf o yaralı kuşun bir kez daha uçmaya kararlı ifadesinin sonsuza dek yok oluşunu izleyebilmek için. Bir de şu var, o da bunu hissediyor. Hissettiğini biliyordum. Kör değilim. Bir parçam bunun gerçek olduğuna dair ona güvenmedi ya da belki de güvenmek istemedim. Ama artık görmezden gelmem imkânsız, özellikle de bedenim mırıldandığında, *bunu sen istedin*.

Eğilip ağzımı kulağının kabuğunun yanında gezdirirken adrenalın damarlarımda hızla dolaşüyor. "Umursamamı istemiyor musun?"

"Hayır.

Bilmiyorum."

Kahretsin.

İmkansız.

"Tamam. Bu seni becermek istemediğim anlamına gelmiyor Aurelia, çünkü istiyorum. Ve aynı zamanda senin kahramanın olmak istemediğim anlamına da gelmiyor, çünkü istiyorum. Ama bunu yapmayacağım. Bu tutabileceğin bir söz. Eğer birbirimize karşı güvenli davranabileceğimize inanıyorsan, yapacağımız şey bu. Tüm bu diğer şeyler yokmuş gibi davranacağız. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, beni her gördüğünde, seni ne kadar çok istediğimi bileceksin. Ve seni her gördüğümde, senin de beni aynı şekilde istediğini bileceğim."

Burnum kulak memesini sıyrıyor ve sonra tam harap binasının önüne geldiğimizde vücudumu sağa çekiyorum. Bu mahallenin ne kadar kaba olduğunu anladığımda dişlerim kenetleniyor. Binasının yanındaki sokakta meth içen insanlar var, Tanrı aşkına.

"Gidip eşyalarınızı alın Bayan Whitlock, ama lütfen unutmayın, mesaideyiz."

"Evet, efendim."

Başka bir şey söylemeden, Ashley'in ona yardım etmesini bile

beklemeden arabadan dışarı uçtu, ancak Ashley'in arabanın dışında durduğunu, onu beklediğini ve benim söylememe bile gerek kalmadan büyük varlığını belli ettiğini fark ettim

Herhangi bir şey. Ashley Johnson benim şoförümünden daha fazlası, o benim güvenliğim ve bu taşınmadan sonra maaşına zam yapmayı planlıyorum.

Tüm bunları kafamda canlandırırken parmağım alt dudağımın üzerinde ileri geri hareket ediyor.

Bu çekimin üstesinden gelmenin ilk adımının, bu çekimi kabul etmek olduğunu söylememiş miydim?

Öyle mi?

İş bitti. Ve onun da tüm bunlar hakkında aynı şeyleri hissettiğini bilmek direnç daha kolay.

Benim çekilmez bir göt olmamı tercih ediyor. Bunu herkesten daha iyi yapabilirim. Belki bu sefer ona yenik düşmeden önce tam beş dakika sürer.

AURELIA yolculuğun geri kalanında sessizdi ve özel havaalanı terminalinden geçip uçağa doğru ilerlediğimiz anda telefonum uzun zamandır beklediğim aramayla çaldı. Ashley'e "Buna cevap vermeliyim," diyorum, o da bana başını sallamakla yetiniyor ve ben koşarak merdivenleri çıkıp uçağa biniyorum. Uçuş görevlisi Carla'ya el salladıktan sonra doğrudan arka tarafa yöneliyorum ve mahremiyetim olsun diye küçük yatak odasının kapısını kapatıyorum.

"Lenox," diye cevap veriyorum, yatağın kenarına oturuyorum, sonra hemen ayağa kalkıp volta atmaya başlıyorum.

"Güvenlik elemanlarınız geri zekâlı," diye söze başlıyor ve ben yatağa uzanıyorum, dirseklerimi kalçalarımaya dayıyorum ve telefonumu kulağıma götürürken elimi yüzüme kapatıyorum. "Bununla birlikte, içeride yaptıklarından daha fazla ilerleyemedim."

"Birinci sınıf hacker yeteneklerimiz konusunda tembellik mi ediyoruz?"

"Sana bir şey getirmediğimi söylemedim. Sadece bu konuda fazla ilerleme kaydedemediğimi söyledim ve bunun tek nedeni de elde edilecek fazla bir şey olmaması."

"Monroe'nun kullandığı güvenlik görevlisiyle sadece babamın CEO'yken kullandığı adam olduğu için konuştum. Onun bu işe karıştığını bildiğimi ve onunla ilgili her şeyi araştırdığımı bilmesini istiyorum ama aynı zamanda nasıl kaçacağını bildiği bir adamı kullanarak aptallık ettiğimi düşünmesini de istiyorum."

"Evet. Bunu anladım. Bu yüzden beni aradın." "Ben de seni bu yüzden aradım."

Lenox'un yeteneklerini sadece beşimiz biliyoruz. Konuşmaktan ve insanlardan benden bile daha çok nefret eden bu adam bilgisayar konusunda şeytani bir dahi. Ya da telefon. Ya da herhangi bir elektronik cihaz. Hack yetenekleri turne sırasında bizi birkaç beladan kurtardı diyelim.

"Ofisinizde kiminle görüşüğünü söyleyemem çünkü aradığı numara kullan at bir telefon ve o kadar basit ki takip etme seçeneği bile yok. Akıllıca. Öte yandan baban ne kullan at bir numara ne de kullan at bir uygulama kullanmış. Ya sizin aptal olduğunuzu düşünüyor ya da şovu kendisinin yönettiğini bilmenizi istiyor. Ya da güvenlik görevlisinin fazla bir şey elde edemeyeceğini düşünüyor ki bu muhtemelen doğru. Sana söyleyeyim, dün gece Aurelia ile yemek yediği gece aradığı kullan-at telefondan bir arama yaptı."

"Dün gece mi? Görüşme ne kadar sürdü?"

"Sadece beş dakika kadar. Doğu saatiyle yedi otuz ikiden yedi otuz yediye kadar. Mesaj da göndermiyor ki bu hem akıllıca hem de sınır bozucu. Baban da New York'a döndü, merak ettiğini biliyorum. Dün gece uçakla geldi, o aramayı yaptıktan yaklaşık iki saat sonra ticari bir uçağa bindi. Kendi dairesinde kalıyor."

"Marie Marcato'nun adamları dün akşam altıdaki toplantımızı değiştirdi. İlgili mi ilgisiz mi?"

"Kesin bir şey söyleyemem ama yine de müthiş bir tesadüf. İlişkili olabilir ve eğer isterseniz onu araştırabilirim."

Tekrar ayağa kalkıyorum, adımlamaya başlıyorum, sonra küçük oval pencerenin yanında durup asfalta bakıyorum. "Evet. Onu araştır. Peki ya Valencchi? Onunla ilgili bir şey bulabildiniz mi?"

"Eğlenmen için çok şey var ama onu babana bağlayan hiçbir şey yok. Eğer kızın için intikam olarak sırlar istiyorsan, bende var."

Motorlar uçağın içinde gürliyor, ayaklarımın altındaki zemini titretiyor ve her an gelip oturmam gerektiğini söyleyeceklerini biliyorum. Benim uçağım olsun ya da olmasın, kalkış ya da iniş sırasında burada olmamdan hoşlanmıyorlar.

"Elinde ne varsa bana gönder."

"Göndereceğim."

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum." Döndüm ve kapıya yöneldim.

"Biz heteroseksüeliz. Ama ona kızım demem hakkında yorum yapmadın."

"Lenox-" diye kestirip atıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. Lenox seks için bir kulübe üye olduğumu biliyor ama hepsi bu. Bir ilişkim olmadı, hatta

Suzie'den beri kimseyle çıkmadım. Aurelia ve ben şu anda olduğumuzdan daha fazla bir şey olmasak da, bunu onunla tartışma düşüncesi...

"Benim için sorun değil, biliyorsun. İyiden de öte."

Çok fazla düzensiz nefes üflüyorum, boğazım üzerime kapanıyor ve konuşmam imkansız hale geliyor. Elim duvara çarpıyor. Vücudum titriyor.

"Ciddiyim," diye devam ediyor. "Zamanı geldi. Mutluluğu bulmalısın, bu kızla olsun ya da olmasın. Daha önce bir şeyler söylemeliydim. Yıllar önce, ama ben... şimdiye kadar kimseyle ilgilenmiyor gibiydin. Suzie bu şekilde yaşamayı asla istemezdi. Hayatını nasıl askıya aldığını bilse çok sinirlenirdi."

"Bu senin için de geçerli mi?" Yüzümü silerek ve kendimi toparlayarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Özlediğim şey aşk değil. Ama sen sormadın."

Adımlarım bir an için duraksıyor, kapıyı açtığımda dudaklarım çatılıyor ve Aurelia'nın ön tarafta oturduğunu, yüzünün önünde bir e-okuyucu olduğunu görüyorum.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Ben yapmadım." "Bilmek istiyor musun?"

Öyle mi?

Bir solukta koridora çıkıyorum ve tam karşısındaki koltuğa oturuyorum, kemerimi bağlıyorum ve o her ne okuyorsa beni görmezden gelirken ona bakıyorum.

"Evet," diyorum telefona, kalbim motorlar kadar gürliyor.

"Söyleyebileceğim kadarıyla temiz. Babanla bir daha görüşmemiş. Size daha önce bahsettiklerini ve şu ana kadar her şey birbiriyle örtüşüyor. Baban her ne planladıysa, bence o onun piyonu, veziri değil."

"Emin misin?"

Lenox için göbek kahkahasına eşdeğer olan yarım bir kıkırdama. "Eminim. Bu şimdiden güzellik kraliçesini becerdiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Ve bu da gündemimizin bir parçası olmayacak." Onu izlemeye devam ediyorum.

"Uh-huh. Basitçe aşık o zaman. Zavallı piç."

Alaycı ses tonuna gözlerimi deviriyorum ama getirdiği gülümsemeye engel olamıyorum. Az önce söylediği her şeyde hissettiğim beklenmedik hafiflik. "Başka bir şey var mı?"

"Plan hakkında bilgi sahibi olmaması onu daha az tehlikeli yapmaz. Hatta içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında daha da tehlikeli hale getirebilir. İçinde

Eğer henüz farkında değilseniz, çok zor zamanlar geçirdi."

"Biliyorum. Elimden geldiğince bununla ilgilenmeyi planlıyorum. Daha fazlası var mı?"

"Evet. Her zaman daha fazlası vardır, ama yakınınızda kulaklar olduğunu varsayıyorum." "Bu doğru. Tartışılan konuları diğer her şeyle birlikte bana gönderin.

gözümün üzerinde olması gerektiğini düşünüyorsun.

Kalkmak üzereyiz." "Yapacağım."

"Peki Lenox?"

"Öyle mi?"

"Sağ ol dostum. Sonra görüşürüz."

Uçak hızlanıp havaya yükselirken telefonumu yanımdaki küçük masaya bırakıyorum. Görünüşe göre Aurelia temiz, ama etrafında dans eden engerekler var, saldırmak için doğru anı bekliyorlar.

"New York'a vardığımızda yemek yiyecek miyiz?" diye soruyor bana hiç bakmadan ya da gözlerini cihazından ayırmadan.

"Akşam

yemeği,

evet." "Öğle

yemeği değil

mi?"

"Hayır. Acıktınız mı? Gemide atıştırmalıklarımız falan var."

Başını sallıyor ve sonunda çantasını karıştırmak için e-okuyucusunu yere bırakıyor. Bir paket granola çıkardı ve okumaya geri dönerken sessizce yemeye başladı ve ben de merak etmekten kendimi alamadım.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Kendi granolanı mı yapıyorsun?"

"Anlıyorum." Kibar bir gülümsemeyle ekranın etrafına bakıyor. "Denemek ister misiniz? Paylaşıyorum." Çantayı bana doğru sallıyor.

Evet, ama iyi olursa, onu daha çok seveceğim. "Hayır, teşekkürler. Nasıl olur da satın almazsın?"

Omuz silkiyor, ağzına bir avuç daha atıp çıtırdatırken ekrana dönüyor, ama bir şey okumadığını biliyorum. "Eski alışkanlıklar ve ben benimkini marketten aldığımdan daha çok seviyorum. Malzemeleri satın alıp kendim yapmak, marketten almaktan daha ucuza geliyor ve en azından bu şekilde vücuduma ne koyduğumu biliyorum."

"Demek yemek yiyorsun?"

Alaycı soruma gülmüyor, umduğum gibi gözlerini devirmiyor ya da bana ters ters bakmıyor. Bana değil de ekrana odaklanmasından nefret

ediyorum. Ama onun pozisyonundaki son kıza olanlardan ve

Aurelia'nın bir model olduğu ve sağlıklı beslenme alışkanlıklarına sahip olmadıkları bilinen bir gerçek, bilmem gerekiyor.

"Evet. Yemek yiyorum. Hem de çok yerim. Modelleme bana yeme bozukluğu vermedi. Bana daha temiz, daha sağlıklı bir beslenme şekli verdi. Kendim için yemek yaptım ve abur cubur ya da çok fazla sodyum veya beyaz karbonhidrat yemedim. Şimdi daha çok insan gibi yiyorum, tüm karbonhidratları, ama yine de kendim için bazı şeyler yapmayı seviyorum ve bu granola da onlardan biri."

"Kendini hiç aç bırakmadın mı?"

Sonunda sorum üzerine cihazı yere bıraktı. "Hayır. Kendimi aç bırakmadım ve buna ihtiyacım da yoktu. Bu benim vücudum." Ne demek istediğini kanıtlarcasına bir elini yukarı aşağı sallıyor. Ve evet, yemi yutup onun hareketini takip ediyorum. "Memeleri olan bir askı, menajerim bana böyle derdi. Pek hoş bir benzetme değil ama modellerin olması gereken de bu, değil mi? Kıyafetleri sergilemek için araçlar ve onların şimşeklerini çalmamak."

Sadece gök gürültüsü çalmakla kalmıyor, fırtına da oluyor. Beşinci kategori kasırga ve F-5 hortum. Yıkıcı derecede zarif ve görülmesi gereken bir güç. Onu tasarladığı elbiseyle yürürken gördüm ve evet, elbise başka bir şeydi ama gözlerimi alamadığım oydu.

Kalçama vurarak tempo tutuyorum. "Şu an giydiğin kıyafeti sen mi yaptın?"

"Evet."

Üzerindeki kırmızı keten eteği -kısa lanet etek- ve porselenin üzerinden akan kan gibi görünen eşleşen halteri inceliyorum. Bana bakıyor, her zaman yaptığım gibi uzunluğu hakkında yorum yapmamı bekliyor - dizlerinin üstüne kadar geliyor ve bunun kasıtlı ve tamamen benim için olduğunu biliyorum. Uzun bacaklarının görüntüsünün bana neler hissettirdiğini ve onlara eşlik eden imgelerimi bilseydi, bir daha asla kısa bir şey giymezdi.

"Memeleri olan bir askıya benzemiyorsun."

Sırıttıyor. "Göğüslerimi fark etmemen gerekiyordu."

"Göğüslerini fark edeceğim konusunda zaten anlaştığımızı sanıyordum ama etmiyormuş gibi davranıyorum."

"Numara mı yapıyorsun?" Kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını çatarak bana sırtıtmaya devam ediyor. Kadın bana meydan okumaktan zevk alıyor ve Tanrı yardımcım olsun, ben de bundan zevk alıyorum.

"Kesinlikle."

Gülüyor, granolasından bir parça koparıp bana fırlatıyor. Fırlattığı şey her neyse göğsüme saplanıyor ve ben de alıp patlatıyorum.

Ağzımın içine. Çikolata parçacığı. Tanrıya şükür bir parça granola değildi, yoksa gerçekten mahvolurdum.

Emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı. "Tuvalete gideceğim."

"Aurelia, benim stajyerim olabilirsin ama izin almak zorunda değilsin. bunun için."

"Yapmıyordum. Sadece ben yokken granolalarımın biraz çalabilmen için sana haber veriyordum. Bunun için can attığımı biliyorum. *Fark etmemiş gibi yapacağım*," diye vurguluyor, sözlerimi alaycı bir şekilde bana geri atıyor.

Bununla birlikte, eteğinin alt kısmı etrafında dönerek banyoya doğru ilerlerken etrafında dönüyor.

"Kalçanı ve kıcını sallıyorsun," diye sesleniyorum arkasından. "Fark etmeyi bırak."

Orospu çocuğu gibi gülümsüyorum. "Mümkün değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

O zaman, aslında, onun granolasına giderim.

"W Hangisi?" Iris, Nate ve Howie'nin grup sohbetinde tamamen farklı iki elbiseyi tutarak soruyorum. Biri siyah, asimetrik, deri büstiyer bir mini elbise. Diğeri ise bir Cezayir menekşesi, ipek, dantelli, tek omuzlu mini elbise. Ve evet, siz oraya gitmeden önce, her ikisindeki mini elbise de kasıtlı -*öksürük* Lamar- ve hayır, her iki elbiseyi de ben seçmedim.

Iris "Deri," derken iki çocuk "Cezayir menekşesi," diyor.

"Hayır. Deri," diyor Iris. "Bu New York'a özgü, sert ve bir ifade."

Howie, "Ancak bu yapmaya çalıştığımız bir iş anlaşması ve daha yumuşak kumaşlar ve renkler daha az agresif," diye ısrar ediyor.

"Anlaştık," diyor Nate, ancak telefonu elinden çalınıyor ve Lamar'ın yakışıklı yüzü ekranda beliriyor. Gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana *iyi dinle ve iyi dinle* suratını veriyor.

"Cezayir menekşesi, Liastrange. Yumuşak, tatlı saç ve makyaj. Sen Pamuk Prenses gibi orman yaratıklarıyla oynayan bir perisin. Bu geceki amacınız güçlerinizi birleştirmek ve deri bu ekip ve akşam yemeği için fazla domme. Saçlarını ortadan ayırıp arkaya doğru ikiz örgüler ve kalın, yumuşak dalgalar ve ısıltılı gözler düşünüyorum ve neden şu anda orada değilim?" diye bağırıyor ve sanki cevabı biliyormuş gibi zavallı Nate'e dönüyor. "Çünkü ofiste sıkışıp kaldık ve hâlâ şu siktiğimin power suit çekimini halletmeye çalışıyoruz. İşte bu yüzden."

"Sakin ol," dedim ona. "Ben hallederim. Söz veriyorum. Sana selfie gönderirsem, topuklu ayakkabıların soğur mu?"

"Olabilir. Marjinal olarak. Perşembe gününe hazırlıklı olun."

Kıs kıs gülüyorum. "Peki. Ama bu Liastrange olayını devam ettirmek zorunda mıyız?" "Bana perşembeye kadar süre ver. O zamana kadar muhtemelen ölmüş olur."

"Muhteşem. Tamam, hazırlanmam gerekiyor." Öpücükler gönderiyorum ve telefonumu yatağın üzerine bırakarak aramayı sonlandırıyorum. Elbiseye bayıldım ama büyük bir sorun var. Fermuar. Fermuarı sırtımdan olabildiğince yukarı çekiyorum ama hiçbir kıpırdanma ya da akrobasi hareketi diğer tarafa ulaşmama izin vermiyor. Dolaptaki askıların fermuar halkası dostu olmadığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden onu takıp askı-fermuar numaramı bile yapamıyorum. Zax olmak zorunda ve evet, bu düşünceyi sevmemeye çalıştığım kadar seviyorum da.

Bilirsin, hepimiz bununla ilgili olduğumuz için.

Her neyse. Bunu düşünmüyorum çünkü ikimiz de hiçbir şeyin olmayacağı ve olmasını istemediğimiz konusunda hemfikiriz. Ve *kesinlikle* arabada söylediği şeyleri düşünmüyorum. Önemsemediğini. Tanrım. Beni kendisine aşık etmeye çalışırken aynı zamanda beni tamamen mahvetmeye mi çalışıyor? Eski bir porselen gibi yontulmaya başlamadan önce dayanabileceğim çok fazla şey var ve neredeyse kırılma noktamdayım.

Saçımı ve makyajımı Lamar'ın önerdiği gibi yapıyorum, çünkü bu gece için benim tarzım konusunda kesinlikle haklı olduğunu düşünüyorum ve sonra beş inçlik uyumlu bantlı topuklu ayakkabılarımı giyip aynada kendime bakıyorum. Kendimi bir orman perisi gibi hissediyorum. Çok tatlı ve kadınsı. Birkaç selfie çekip Lamar'a gönderiyorum.

Sonra çantama cüzdanımı, telefonumu ve oda anahtarımı doldurup kapıdan çıkıyorum. Zax de bu katta, ama sanırım benim yararlanamadığım çılgın bir süitte kalıyor. Sağa sola bakıyorum ve neyse ki sırtım çoğunlukla açıkta olduğu için koridor temiz ve elbisenin fermuarı ne yazık ki açık olduğu için önden biraz sarkıyor.

Zax'ın kapısına vurup bir dakika kadar bekliyorum, ama cevap yok, bu yüzden biraz daha sert vuruyorum ve sonra zili çalıyorum çünkü evet, süit. Hâlâ cevap yok. Lanet olsun. Bana gelip onu almamı ve birlikte aşağıya ineceğimizi söylemişti. Benden önce mi gitti? Odasının anahtarı bende var. Kayıttaki kadın çuvalladı ve bana onun ekstra anahtarını verdi. Dudağımın kenarını kemiriyorum, tartışıyorum. Son bir kez kapıyı çalmayı denedim ve cevap alamadım.

Düz diski daire boyunca kaydırıyorum ve yeşil ışık yanıp sönüyor. Ağır kapıyı açıp gözlerimi kapatıyorum ve odaya giriyorum.

"Bay Monroe?"

Cevap vermiyor ama arka tarafta, yatak odasının yanında bir ses duyuyorum. Müzik sesi. İyi bir müzik. Wild Minds müziği. Gözlerimi kısarak açıyorum, oturma odasına doğru ilerliyorum, buranın şimdiden onun kokuyor olmasından nefret ediyorum. Başka bir ses ve izleri takip ediyorum.

"Bay Monroe?" Cevap yok. "Zax?" Müziğin sesini duyabilmek için biraz daha yüksek sesle deniyorum.

Bir homurtu ve bir inilti. "Aurelia. Siktir." Daha da yüksek bir inilti ve doğru olmayan bir şeyler var. Sesi kendisi gibi gelmiyor. Belki de hastadır ve bu yüzden kapıya cevap vermemiştir? Yatak odasından aceleyle ışığın açık olduğu ve kapının kısmen aralık olduğu banyoya geçiyorum.

"Zax?" Tahtaya vuruyorum, ama bunu yaparken sonuna kadar açılıyor ve orada, büyük banyodaki mermer çiftli makyaj masasının en uzağındaki lavabonun önünde duruyor, profili doğrudan görüş alanımda, pantolonunu çıkarmış ve aleti elinde.

"Lanet olsun. Aurelia. Ne oluyor lan?" Kafası sola doğru uçuyor ve benimki kapanana kadar gözlerimiz yarım saniye boyunca çarpışıyor.

Telaş ve şok içinde, ona mahremiyet sağlamak için etrafımda dönmeye çalışırken başım duvara çarpıyor. *Ah*. Bu acıttı ve iz bırakmasa iyi olur.

Kelimeleri gevelemeye başlarken alnımı ovuşturuyorum. "Çok özür dilerim. Elbisemin fermuarını çekemedim ve yardıma ihtiyacım vardı, giriş yaptığımızda alt kattaki kadın bana odanızın anahtarını verdi ve kapıyı çalıp zili çaldım ama cevap vermediniz ve sonra inlediğinizi ve adımı söylediğinizi duydum ve hasta olduğunuzu düşündüm ve-" Bekle.

"Çık dışarı!"

Sadece ben hareket edemiyorum. Bacaklarım jöle gibi ve kalbim dakikada bir mil hızla atıyor.

"Adımı söyledin. Sen daha odanda olduğumu anlamadan."

Gözlerim açılıyor ve dönüp ona bakıyorum. Kıpırdamadan duruyordu, yumruğu büyük sikiinin etrafında sıkıydı, sıkıca kavradığı için başı morarmıştı. Kendini geri çekmeye ya da ne yaptığını saklamaya bile çalışmadı. Sadece bana bakıyor, başını bana doğru çevirmiş, sert ve amansız bakışlarıyla tenime ateş saçıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Mastürbasyon yapıyordun. Bana." "Defol. Dışarı. Sen buradayken bunu yapamam. Çık dışarı!"

"Zax-"

Şimdi kendini tekrar içeri sokmak için hareket ediyor ve ben bunu yapmasını istemiyorum. Pantolonunun paçaları açık duruyor ama ellerini saçlarında gezdiriyor, benden uzaklaşıp duvara doğru eğiliyor. "Ben senin patronunum. Bu hiç iyi değil. Bunu anlamıyor musun? Burası benim odam ve sen burada olmamalısın. Şimdi siktir git!"

O haklı. Gitmem gerek ve burada olmamalıyım ve muhtemelen kendimi içeri almamalıydım. Bu doğru değil ve uygun değil ve o benim patronum ve yine de banyoya daha fazla adım atıyorum. Ona yaklaşıyorum.

Aynanın yansımasında geldiğimi görüyor ve yüzüme doğru dönüyor, bana hırılıyor, alnına ter yapıyor. "Ne yapıyorsun sen? Beni duymadın mı? Dışarı!" Omzumun üzerinden arkamdaki kapıyı işaret ediyor.

"Hayır."

"Hayır mı?" Tezgâhı kavırıyor, öne doğru eğiliyor ve sertçe nefes alıyor. "Aurelia, benim sonum geldi. Şu anda burada olamazsın."

Ona yaklaşıyorum, kısıtlamalarından dolayı titrediğini hissediyorum. "Beni mi düşünüyordun?"

"Siktir," diye tıslıyor, gözlerini kapatıyor ve başı geriye düşüp çenesi tavana bakarken bir nefes üflüyor. "Öyle olduğumu biliyorsun. Beni duydun. Şimdi mutlu musun? Git!"

"İzlemek istiyorum."

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor, o kadar ilkel ve vahşi bir bakışla beni kıştırıyor ki titriyorum, boş çekirdeğim kenetlenirken meme uçlarım sertleşiyor.

"Seni izlemek istiyorum," diye tekrarlıyorum, gözlerini tutuyorum, tüm o koyu kahverengi neredeyse siyah göz bebekleri tarafından yutuluyor.

Hafif bir baş sallama. "Bunu yaparken beni izleyemezsin."

"Peki." Dönüp bir kez daha kapıya bakıyorum. Büyük duşakabin hala buharla kaplı ve sol tarafımdaki su damlaları havayı sadece bunu arttıran nemle dolduruyor. Geri çekiliyorum, böylece o lavaboya bakarken fermuarsız çıplak sırtım kolunun yan tarafını sıyrıyor.

Alçak, kaba bir ses boğazını tırmalıyor.

"Bakmayacağım," diyorum ona. "Ama seni duymak istiyorum. Lütfen, Zax. Beni düşünürken boşaldığını duymak istiyorum."

Ne söylediğimi ya da ne yaptığımı bile bilmiyorum, ama tek bildiğim gidemeyeceğim ve onun aklımdan çıkmayan ve üzerimde sertleştiği görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Bu adamı istiyorum ve onun da beni istediğini biliyorum. Ama onun beni istediğini bilmiyordum.

Bunun gibi. Arzunun bu kalibresi. Şehvetin. Tek düşünebildiğiniz şeyin diğer kişi olduğu bir delilik. Benimle bir iş yemeğine katılmadan önce benim hakkımda otuzbir çekecek kadar değil.

Bu konuda o kadar öfkeliyim ki, eğer beni buradan çıkmaya zorlarsa, o burada işini bitirirken ben de onun yatağına uzanıp kendimi tatmin edeceğim. Belki de bir erkek bana dokunmalı ya da beni bu kadar aşırı istemeyeli çok uzun zaman oldu ama Tanrım, bu bana her türlü şeyi yapıyor. Artık kontrolümün olmadığı bir noktaya kadar.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, hareket etmediğinde ya da konuşmadığında. "Bana dokunabilirsin ya da dokunmayabilirsin, hatta gözlerimi bile kapatabilirim, ama sadece... bitir."

Eli kalçamı elbisemin üzerinden o kadar sert kavıyor ki iz bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum. Bu ihtimal karşısında inliyorum, kalçalarım birbirine bastırıyor, ağrıyan amım sürtünme için çaresiz, külotum sıırıslıklam.

"Bunu mu istiyorsun? Bunu gerçekten istiyor musun?" "Evet."

"Seni becermeyeceğim ve seni boşaltmayacağım. Burada olmamalısın. Sana gitmeni söyledim ama gitmiyorsun."

"Yapamam. Lütfen. Kendim umurumda değil. Sadece seni duymak istiyorum." Giyinip dışarı çıkmaya hazır olmasaydım, üzerime çıkması için ona yalvarırdım. "Bundan ötesi olmayacak. Biliyorum olmayacak ve bu süitten çıktıktan sonra sanki hiç olmamış gibi olacak. Ama lütfen, Zax. Nedenini bile bilmiyorum ama buna en az senin kadar benim de ihtiyacım var."

Birbiri ardına bir dizi küfür savuruyor ve sonra vücudunun tam karşıma gelene kadar kaydığını hissediyorum. "Saçını bir omzunun üzerinden geçir."

Hemen yapıyorum, sırtımı ve boynumu ona gösteriyorum. Dudakları ikincisine düşüyor, öpmüyor, sadece dinleniyor, burnunu tenime dayayıp içine çekiyor. Beni *kokladığı* için gözlerim yuvalarından fırlıyor ve yemin ederim, sırf bu yüzden boşalmaya çok yakınlım.

"Bana dokunabilirsin," diye tekrarlıyorum çünkü bana dokunmasına *ihtiyacım var*. Beni boşaltmak için olmasa bile. Sadece çıplak tenimde bir yerde olsa bile, şu anda oksijene ihtiyacım olduğu gibi buna ihtiyacım var. O kadar hızlı yuttuğum bir şey ki neredeyse hiperventilasyon geçiriyorum.

"Aurelia, beni öldürüyorsun. Bu çok yanlış."

Öyle. Öyle olduğunu biliyorum. Bu hafta ikimiz de binlerce farklı söz verdik ve her birini tutmamaya devam ediyoruz. Belki de sadece benim yüzümdendir. Belki de

O doğru olanı yapmaya çalışırken tüm kuralları çiğneyen benim. Artık bilmiyorum bile.

"Bu banyodan asla çıkmayacak," diye söz veriyorum ve bu sözümünden dönmeyeceğim. Bunu ona ben yükledim. Başka bir şekilde değil.

Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bir an için beni kapıdan dışarı itip kilitleyeceğini düşünüyorum, ama sonra beni bırakıyor ve elinin pantolonunun içinde hareket ettiğini duyuyorum. Sertleşmiş sikini tekrar dışarı çıkardığını ve yumruğuyla kavradığını hayal ediyorum. Eli fermuarımın açık olduğu sırtımda geziniyor.

Elbisemin kumaşının içine daldığında titriyorum, avucu karnıma doğru kayarken düz, parmakları yayılmış bir şekilde içeri bastırıyor.

"Sütyen yok."

"Bu elbiseyle olmaz."

"Peki ya külot?" *Lanet*

olsun.

"Elbise giyilmeyecek kadar kısa." "Fark ettim."

Sesi çok hırçın, cilalı taşın üzerindeki zımpara kağıdı gibi. "Benim için ısladın mı?"

"Evet. Çok."

İnliyor ve mastürbasyon yapmaya başladığını hissediyorum, bunu yaparken beni tutuyor. Kendini tatmin ederken dudakları ve burnu tenimde geziniyor. Karnımdaki eli önce aşağıya kayıyor, külotumun çizgisi boyunca kayıyor, sadece üst kısmın hemen altına dalıyor, parmaklarının uçları pürüzsüz tümseğimi gıdıklıyor.

Dudağımı ısıriyorum, dizlerim zayıf, altımda çökmeye hazır. Yere yığılmamak için sağ elim tezgâha gidiyor. *Daha aşağı. Lütfen, cennetteki Tanrım, daha aşağı in.* İndirmiyor. Parmakları bir an orada oyalanıyor, sonra başparmağı göğsümün alt tarafına zar zor değene kadar yukarı kayıyor. Bu sırada kendi kendine mastürbasyon yapıyor. Vücudu bana karşı itiyor ve hareket ediyor, sesleri havayı dolduruyor. Gözlerim kapalıyken, tek hayal ettiğim onun büyük elinin mükemmel sikini çalıştırması. Ne kadar kalın, uzun ve damarlı olduğunu. İçimde ne kadar iyi hissettireceğini.

Beni tezgâhın üzerine eğmesini ve arkamdan içime girmesini istiyorum. Aynaya bakıp beni sikerken kendini kaybetmesini izlemek istiyorum.

"Zax," ben durduramadan boğazımdan kaçıyor çünkü başparmağı göğsümün alt tarafında geziniyor ve çıkardığı sesler gırtlaktan ve çiğ

Kalçalarım birbirine bastırıyor, sürtünüyor ve ben boşalıyorum. Böyle boşalıyorum. Hiçbir şekilde büyük bir orgazm değil, ama yeterli.

Ve bunu hissediyor. O biliyor.

Bu onu çılgına çeviriyor, uçurumun kenarına getiriyor. Dişleri boynumu sıyrıyor. Üzerimdeki eli, sırtım onun tarafına doğru düzleşene kadar bastırıyor ve sonra boşalıyor. Yüksek sesle. İnliyor, homurdanıyor, küfrediyor ve benim adımı söylüyor. Tezgâhın üzerindeki havluya boşalırken adımı söylüyor ve bunu görmek için şu anda *her şeyimi verirdim*.

İşi bittiğinde bir süre bana yaslanıyor ve sonra beni tamamen bırakıyor. Musluğun açıldığını duyuyorum ve sonra ellerini yıkadığını düşünüyorum ve az önce yaptığı pisliği temizlediğini duyuyorum. Hareket etmedim. Zar zor nefes aldım. Pantolonunu düzeltiyor ve kapatıyor, kemerini bağlıyor, metalin sesi odanın içinde çınlıyor. Sonra elleri tekrar üzerimde, fermuarımda ve saçlarımı yerine oturtmadan önce fermuarımı çekiyor.

"İç çamaşırlarımı değiştirmem lazım." Bu gece içimde soğuk ve ıslak dölleriyle dışarı çıkmamın imkanı yok.

Bir homurtu. "Git. Seni koridorda bekliyor olacağım."

"Tamam."

"Ve Aurelia?"

"Evet?"

"Burada giydiklerini çıkar." Beni tekrar orgazm etmeye mi çalışıyor?

"Evet, efendim."

Elbisemin altına uzanıyorum ve toparlanıp toparlanmadığını ve bunu yaptığımı görüp görmediğini hiç umursamadan, parmaklarım külotumun dar kalçalarına takılıyor ve sonra yere düşene kadar bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum.

Sonra buradan koşarak çıkıyorum, bacaklarım titriyor ama umurumda değil. Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var ve o bana yakinken bunu yapamam. Artık arzum azaldığı ve orgazm içimden geçtiği için, az önce yaptığım şeyin, ona yüklediğim şeyin ağırlığı bana çarpıyor.

Beni kovabilir. Ama kovacağını sanmıyorum.

Odama ulaştığımda bavulumu karıştırıyorum ve karşıma çıkan ilk iç çamaşırını çıkarıyorum. Yeni çamaşırlarımı yukarı doğru kaydırırken, az önce olanların kanıtına sahip olarak, yerde bıraktığım ıslak çamaşırlarıma baktığını, dokunduğunu ya da kokladığını düşünmeden edemiyorum. Elbisemi düzeltiyorum ve bir kahkaha havaya karışıyor. Vay anasını. Az önce bunu yaptım. Zaxton Monroe ile. Bir adam

Bildiğim kadarıyla sekiz yıldır bir kadınla birlikte olmamış biri, ama bunun ne kadar doğru olduğunu anlamıyorum.

Aynada kendimi kontrol ediyorum. Kızarmış.

Ama gülümsüyorum. Şimdi gidip onunla yüzleşmek zorunda olsam bile.

Mini bir çıldırma dansı yapıyorum ve sonra kendimi toparlayıp odamdan çıkıyorum. Zax duvara yaslanmış, gözleri telefonunda, her zamanki gibi sakin ve rahat. Ben hâlâ darmadağınken o hiç telaşlanmıyor.

Beni hemen kabul etmediğinde ona "Hazırım," diyorum.

Yazmakta olduğu şeyi bitiriyor ve telefonunu takım elbise pantolonunun cebine sokuyor. Önce benim gitmem için el sallıyor, ben de asansöre yöneliyorum. Hala sessizlik içinde adım atıyoruz ve o kadar ağır ve kalın ki neredeyse içinde boğuluyorum.

"İyi miyiz?"

"Eğer Beth'le ne hakkında konuşma ihtiyacı hissediyorsan-"

"Beth?" Keskin bir ifadeyle ona bakıyorum. "Neden Beth'le konuşmak isteyeyim ki?"

"Çünkü az önce yaptığım şey uygunsuzdu."

Başımı sallıyorum, bu beni çileden çıkarıyor. Sonra Beth'in bu sabah bana ne dediğini hatırladım. Söylentiler hakkında. "Birlikte çalıştığın bir kadınla daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Sanki karnına yumruk atmışım gibi bakıyor. "Ne? Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Ve bunu sana şimdi yapmamalıydım."

Kimsenin akıl sağlığı için fazla rahatlamış durumdayım. "Beth'le konuşmuyorum ve bunu yaptığımız için kızgın ya da üzgün değilim. Bunu ben yaptım, sen değil. Eğer Beth'le konuşmak istersen-"

Gülüyor. "Aurelia, onun da ben olduğuma eminim ve bunun olmasını istemeseydim seni zorla çıkarırdım."

"Güzel. O yüzden İK ile ya da başka bir şeyle konuşmayı kes. Orada kalacağını söylemiştik ve öyle de olacak."

"Tamam."

Ona sırtıyıyorum. "Tamam."

"Elbisen çok kısa."

"Evet. Öyle. Geç bunları. Ben New York'tayım ve bu da senin modan."

Başını eğip kulağıma fısıldıyor: "Şimdi seni görmeden önce neden kendimi boşaltmak zorunda kaldığımı biliyorsun. Bu arada, iç çamaşırların bende kalacak. İçlerinde bıraktığın ıslak lekeyi de."

I Bugün öğrendiğim bir şey varsa, o da kumdaki çizgilerin tıpkı onları çizdiğiniz kum gibi şekillendirilebilir olduğudur. Silinebilir. Sonlu olmaktan çok uzak. Aurelia ile aştığım her çizgi için, kendimi o çizgiyi silerken buluyorum.

Yeni bir tane çizmek. Kazı. Karala. Tekrarla.

Beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu sormayı bıraktım.

Ona olan arzusun boyutunu sorgulamayı bıraktım.

Onu isteme şeklim mantıklı ve makul değil. Böylece bu bağımlılığın kabullenme aşamasına geçtim. Şimdi yoksunluk aşamasına geçmenin yolunu bulmalıyım-imkansız. Sadece bir an sürdü. Gözleri üzerimdeydi. Seksi, yalvaran bir şekilde beni onunla sevişirken izlemek istediğini söyledi. Sonunda kendime gelmem için gereken tek şey buydu. En ufak bir dokunuşla boşalması, adımı söylemesi ve bunu yaparken çıkardığı o lanet sesler sonsuza dek aklımda kalacak.

Bu kadının bana yaptığı şeyler.

Bu gece kulübe gitmeyi düşünmüştüm. Benim kulübüme. Sadece arkadaşlarımın ve kardeşimin üye olduğumu bildiği ve ara sıra benimle birlikte gittiği kulüp. Dünyanın her yerinde şubeleri var ve New York'taki otelimize neredeyse yürüme mesafesinde.

Ama içinde hiç cazibe yok. Gerçi çok fazla bir şey de yoktu, ama var olanlar da onu gördüğüm anda yok oldu. İşte bu yüzden sikim avucumun içindeydi. Onu.

İş yemekleri bana kafamı bir karıştırıcının içine sokup açma düğmesine basmak kadar cazip geliyor. İnsanlarla konuşmayı ve kibar olmayı gerektiriyor.

ve cana yakın. İnsanları rahatlatmak için gülümsemeye ve saçma sapan şakalara gülmeye ihtiyaç duyarlar. Tüm bunlar sadece berbat olduğum şeyler değil, aynı zamanda geliştirmek için çalışma isteğim de yok. Bu yüzden şirketleri yönetmek yerine onlara yatırım yaptım.

Ben bir gladhandler değilim.

Ancak Maria Marcato iş kararlarında biraz incelik ve kişisel ilgi istiyor. Belki de şirketi bu yüzden batıyor. Bu kadar içine kapanık bir kadın için çok fazla yardıma ihtiyacı var. Deposunu görmeyi ve ardından ona bir çek yazmayı teklif ettim, ancak kadın bana geri dönerek önce ona biraz şarap ve yemek ısmarlamamı istedi çünkü görünüşe göre becerilmeden önce biraz ön sevişmeyi seviyor. Ya da kendi deyimiyle, işini sokaktan geçen herhangi birine satmayı hayal bile edemiyor.

Sanırım uzaydan gözlerimi devirdiğimi hissedebiliyorlar.

Açıkcası, Aurelia'yı bu yüzden yanımda getirmeye karar verdim. O benim olmadığım her şey. Parlak, güneşli, tatlı bir iyilik. Marie ile çok az kişinin sahip olduğu bir ilişkisi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Restoranın kapısını açıyorum, önce Aurelia'nın geçmesi için geniş tutuyorum. Burası New York'a özgü şık bir restoran tarzında karanlık. Bir sürü karamsar mor ışık ve hafif bir house beat. Perdenin arkası özel bir kulüp olduğu için burası için şaşırtıcı değil. Ne yazık ki benim tarzım bir özel kulüp değil.

"Marie Marcato ile görüşmek için buradayız," diyorum uzun ahşap bir masanın arkasında züppece duran şef garsona.

Önce bana bakıyor, sonra Aurelia'ya Kobe bifteği gibi yapıyor. "Sizi Bayan Marcato'ya takdim ederken hangi ismi kullanabilirim?"

Şaka mı yapıyor? Sunum mu yapıyor?

Aurelia'nın eli, sabrımın sonuna geldiğimi hissetmiş gibi ön koluma çarpıyor. Ona dokunurken ve koklarken gelmenin vahşi canavarımı yatıştıracağını düşünürsünüz ama hayır. Aksine, daha önce olduğumdan daha fazla öfkelenim.

"Lütfen Bay Zaxton Monroe ve asistanının burada olduğunu kendisine bildirin."

Adım geçince adamın gözleri parlıyor ve o anla ilgili her şey değişiyor. "Elbette efendim. Sizi hemen tanıyamadığım için özür dilerim. Sizin takım elbisenizi giyiyorum." Kulağa ne kadar garip geldiğinin farkında olarak kıkırdıyor ve sonra kendini toparlıyor. "Bu taraftan lütfen."

Peşinden gidiyoruz, elim Aurelia'nın belinde çok sahiplenici bir şekilde, çünkü onu iki kez gören erkeklerin sayısı zaten sıkılmış olan çenemi daha da sıkıyor. Farkında değil gibi görünüyor. Onda sevdiğim tek şey bu. Ne bir cambaz ne de bir hazırcı. Suzie'den sonra hayatıma girmeye çalışan diğer kadınların önemseydiği saçmalıkların hiçbirini önemsemiyor.

Arka taraftaki küçük, özel bir odaya yönlendiriliyoruz ve orada bizi çene hizasında siyah saçları, siyah gözleri, siyah kıyafetleri ve kırmızı dudaklarıyla Marie Marcato bekliyor. Mod ve emo olan her şey onda var.

"Marie," diye bağılıyor Aurelia, benden uzaklaşıyor ve hemen onu kucaklamak için odayı geçiyor. Marie ayağa kalkıyor ve topuklu ayakkabılarıyla bir karış daha uzun olan Aurelia'ya sarılıyor.

"Sevgili kızım. Muhteşem görünüyorsun. Nasılsın? Mezun olmadan kısa bir süre öncesinden beri seni görmedim."

Marie'nin eli Aurelia'nın yüzünde kalıyor, ikisi de birbirlerine gülümsüyorlar.

"Harikayım. Gördüğünüz gibi ayaklarımın üzerinde duruyorum. Marie, seni patronum Zaxton Monroe ile tanıştırayım." Aurelia loş ışıkta parlayan o güzel gözleriyle bana döndü. "Bay Monroe, bu şimdiye kadar birlikte çalışma zevkine eriştiğim en sevdiğim tasarımcılardan biri, Marie Marcato."

"Bayan Marcato." Bir adım öne çıkıp elimi uzatıyorum, o da elimi sıkıyor ama hemen yerine oturuyor.

"Bay Monroe, doğrudan Marie ve Zaxton'a geçebileceğimizi umuyorum."

Bunu onaylarcasına başımı salladım ve şef garsonu geçerek Aurelia için sandalyeyi çektim. Yerleşiyorum ve Marie sanki bu bir randevuymuş gibi bizim için şarap ve istiridye sipariş ediyor ve gece oradan devam ediyor. Uzun. Uzun uzun konuşmalar. İş hakkında çok az tartışma. Hepsi başımı ağrıttıyor. Yemek üstüne yemek, ta ki Aurelia bir lokma daha yiyemeyecek kadar tıka basa dolu olduğunu söyleyerek tatlıyı reddedinceye kadar.

Marie, "O halde, sanırım akşam için emekli olacağım," diye açıkladı. "Bu yemeği kabul ettiğin için teşekkür ederim, Zaxton. İşinde ciddi olan bir adam, kendi yararına ya da hoşuna gitmese bile bu tür önemsiz şeylere katlanır. Ayrıca, kömür denizinde bir elmas olduğunu düşündüğüm bir kadını işe aldınız. Yarın gelip depomu ve ticari faaliyetlerimi görebilirsiniz, sonra da iş konuşabiliriz."

Bilgili kadın. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Teşekkür ederim, Marie.

Biz de orada olacağız. Sizi geçirebilir miyim?"

Vedalaşmak için ayağa kalkan Aurelia'ya sarılarak beni başından savıyor. "Hayır, hayır. Siz ikiniz kalın. Akşamınızın tadını çıkarın. Daha erken." Sanki Aurelia'yı becerdiğimi düşünüyormuş gibi bana göz kırptıyor ve gidiyor. Harika.

"Bir içkiye ihtiyacım var. Gerçek bir içkiye."

Aurelia, "Ben de," dedikten sonra gözleri büyüdü ve hemen ardından, "Kendimi içkinize davet ettiğimi kastetmemiştim ama," dedi.

"Peki o zaman nerede içki içmeyi düşünüyordun?" diye sordum.

"Burada mı? Bilemiyorum. Otel çok güzel ama pek havamda değilim. Arka taraftaki kulübü kontrol etmeyi düşünüyordum. Belki bir şeyler iç er ve bu enerjinin bir kısmını dans ederek atarım."

"Yalnız mı?"

Öldürücü olduğuna şüphe olmayan yüz ifadem karşısında gözlerini deviriyor. "Evet, yalnız. Ben yirmi üç yaşında bir kadını Bay Monroe. Tek başıma dansa gitmek istersem giderim. Bu şehirde bunu ilk kez yapmıyorum."

Tanrım. Sanki bu kadın baskı noktalarımın her birine nasıl vuracağını biliyor. Böyle giyinmişken tek başına bir kulübe girmesine izin vermeyeceğimi Tanrı'nın yeşil dünyasında bilmeli. Bırakın böyle giyinmesini, burka bile giyse yine de tek başına girmesine izin vermezdim.

Uzanıp ön kolunu kavıyorum ve sertçe kendime doğru çekiyorum. Elim sırtının alt kısmına çarpıyor ve onu fotoğraf çekimimizde yaptığım gibi tutuyorum. "Ben de seninle geliyorum."

"Seni ben davet etmedim."

Dalıyorum, gözlerim onunkilerde, burunlarımız bir santim arayla. "Sana seçme şansı vermiyordum."

"Bütün gece beni engellemeyi mi planlıyorsun?" "Evet."

Telaşlı bir ses çıkarıyor, tatlı nefesi dudaklarımda geziniyor.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada benimle bir iş gezisindesin. Bu da kuralları benim koyduğum ve kararları benim verdiğim anlamına geliyor."

"Nasıl istersen öyle olsun. Ama ben o kulüpte dans etmeyi planlıyorum. Ya benimle dans edersin ya da izlersin."

Kulübe girmemiz ve VIP alanına çıkmamız beş saniyeden az sürdü. Aurelia, Lia Sage adını söyledi. Benimkini değil. Belli ki böyle bir kulüpte mankenler eski rock yıldızlarından, milyarder moda patronlarından daha önemli. Ama onun eli benimkine dolanırken ve arka merdivenlerden yukarı çıkarken, elimde olma dan onu daha sıkı tutuyorum.

Normalde böyle yerlerden nefret ederim.

Ama burada onunla birlikte olmanın heyecan verici bir yanı var. Hedonistik ve yasak bir şey ve o kadar seksi ki sikim şimdiden pantolonumun içinde zonkluyor. Kumdaki çizgilerden daha fazlası siliniyor ve yeniden çiziliyor. Benden hiçbir şey istemedi ve peşinde olduğu şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bunu merdiveni tırmanmak, hatta yatağıma ve kalbime girmek için bir manevra olarak görmüyorum. Aksine, aramızdaki bu şeyin işine zarar vermesinden korkuyor.

Benimle çıkmak istemiyor.

Bir ilişki, aşk ya da bağlılık aramıyor.

Ama bu onun da bunu hissetmediği anlamına gelmiyor. Aramızda titreşen bu ihtiyaç, ikimizi de cazibesine karşı güçsüz kılıyor gibi görünüyor.

Sonra aklıma bir şey geliyor. Kasvetli, karanlık ve çürümüş bir şey. Lenox babamın şehirde olduğunu söyledi. Dün gece uçakla gelmiş. O burada mı? Bana tuzak mı kuruyor? Bu yüzden mi buraya geleceğini söyledi ve bu yüzden mi benim adım yerine kendi adını söyledi? Ne zaman ona güvenmeye başlasam, birkaç santim teslim olsam.

Başını omzunun üzerinden çeviriyor ve ışıltılı bir gülümseme ve elimi sıkarak beni mahvediyor. Bu kız. Bu lanet kız.

"Sakin ol," diyor ve bir kabine yönlendirildiğimizde beni çekiştiriyor, ancak adama başını sallıyor. "Hayır. Bence daha küçük bir yere ihtiyacımız var. Daha özel." Odayı tarıyor ve sonra arka tarafta bir yeri işaret ediyor. "İşte. Ben de bunu istiyorum."

Adam ona aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Ama genelde tüm modelleri bu kabine koyarım. En görünür olanı."

Çantasından biraz para çıkarıyor. "Bizi daha özel bir yere götürebilirseniz sonsuza dek minnettar kalırım. Ve lütfen burada olduğumu gizli tutun. Ne kadar misafirperver olduğunuzu *tüm* arkadaşlarıma ileteneğimden emin olabilirsiniz."

Az önce bana attığı o gülümseme şimdi tamamen onun için ve neredeyse zavallı piç için üzüleceğim. Hiç şansı yok.

"Elbette, Lia. Adınızı listeden çıkaracağım ve siz ve misafiriniz için istediğiniz kabini alabilirsiniz."

"Oh, çok tatlısın. Teşekkür ederim." Eğiliyor ve onun yanağına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Yüzü kızarıyor ve sonra bizi odanın daha küçük, daha karanlık, arka tarafına ve ana VIP kat kabininden uzağa oturtuyor.

"İşte," diyor. "Bu çok daha iyi. Daha az ilgi odağı." Kısa, beyaz bank koltuğuna yerleşiyor, inanılmaz uzunluktaki bacaklarını dizlerinden çaprazlıyor. Elbisesinin etekleri o kadar yukarı kalkıyor ki, bacaklarını açsa, yeni külotunun en mükemmel görüntüsünü elde edeceğim.

Yanına oturuyorum ama garson kız geldiğinde aramızda epey bir mesafe bırakıyorum. Bir şişe pahalı tekila, misket limonu ve margarita karışımı sipariş ediyorum. Aurelia bana yan gözle bakıyor ama garson yanımdan ayrılana kadar başka bir yorum yapmıyor.

"O gece beni tekila içerken o kadar çok sevdin ki bunu yeniden yaratma ihtiyacı hissettin?"

"Tekila konusunda dürüstsün."

Gülüyor. "Zax, sarhoş olsam da olmasam da çoğu zaman oldukça dürüstümdür. Eğer bilmek istediğin bir şey varsa, kendini şişe parasından kurtarabilirdin."

Biliyorum, ama şu an soru sormanın zamanı değil.

Garson kız elinde tekila, shot bardakları, highball bardakları, mikserler, sular, misket limonu ve tuzla dolu bir tepsiyle geri dönüyor. Her şey önümüzde duran mor ışıklı akrilik masaya yerleştirildi ve sonra bizi kendi halimize bırakarak gitti. Öne doğru kayan Aurelia koltuğun kenarına doğru ilerliyor. Bir eliyle şişeyi kavrarken, diğer eliyle tekilanın mantarını yırtıyor ve ikimizi de alçak shot bardakları yerine yüksek top bardaklarına dolduruyor.

Bana bir tane uzattı. "Bana gerçek bir içkiye ihtiyacın olduğunu söylemiştin." "Tekila gerçek bir içki değildir."

Bana şaşkın bir bakış attı. "O zaman neden sipariş ettin?" "Çünkü hoşuna gitti."

"Ben her şeyi severim. Ben olsam burbon, viski ya da votka içerdim." "Şimdi sen söyle."

"Bir dahaki sefere sor." Bardaklarımızı kaldırıyoruz ve ikimiz de tuz ve kireçten vazgeçerek shotlarımızı içiyoruz. Bir tane daha doldurulup aşağı atılıyor ve sonra bir tane daha. Üçüncüsü de bitince ayağa kalkıyor. "Ben dans edeceğim."

Beni beklemiyor. Beni davet bile etmiyor.

Ama dans pistine ulaştığı anda gözleri benimkileri buluyor ve bana şimdiye kadar gördüğüm en seksi bakışı atıyor. Onu izlediğimi bildiğini ve bundan hoşlandığını söyleyen bir bakış. Vücudunu ağır trick-hop ve house ritimleriyle hareket ettirmeye başlıyor ve hemen sesin içinde kayboluyor. Bu dans benim için mi, onun için mi yoksa her ikisi için mi, umurumda değil. Beni tamamen etkisi altına aldı. Hareketlerinden büyülenmiş gibiyim. Ellerinin vücudunda süzülüşü ve elbisesinin kalçalarını daha da yukarı çekışı. Gözlerinin kapanışından ve saçlarının geriye savruluşundan.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Telefonumda bir şeyler yapmaya çalışırken bir şarkı diğerine karışıyor ama nafile. Tam mücadeleyi bırakmışken arkasından bir adam geliyor ve ellerini kalçalarına koyuyor.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve başını adama doğru sallıyor, sanki randevusuymuşum gibi beni işaret ediyor. Sevgilisiymişim gibi.

Ve sekiz yıldır ilk kez, onunla olmak istediğimin tam olarak bu olduğunu fark ettim.

Bu şaşırtıcı bir farkındalık. Nefesimi kesen bir şey.

Ama aynı zamanda ayağa kalkıp odanın diğer ucuna, doğrudan ona doğru ilerlememi sağlıyor. Geldiğimi fark ediyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme, bana yaklaşan bir parmak sallıyor. Kalbim göğsümde taklalar atıyor, gümbürdüyor ve garip davranıyor. Nasıl atarsa atsın farklı ve bedenim bunu hissediyor.

"Dans edip etmediğini merak ediyordum," diyor bana kulak misafiri olduğumda, ellerim kalçalarının etrafından kıcının üzerindeki tepeye doğru kayıyor. Elleri boynuma dolanıyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor ve şimdi ben bizi hareket ettiriyorum, çünkü o bana izin veriyor.

"Dans ediyorum. Sadece çok uzun zamandır dans etmedim." "Senin için kulüp yok."

Sırıtiyorum. "Bu tip değil."

Sanki bunu bariz bir soruyla takip edecekmiş gibi başı dönüyor, ama ona izin vermiyorum. Şu anda çok uçmuş durumdayım. Gergin, sinirli ve kuma bir çizgi daha çizmek için endişeliyim. Beni ilkelleştiriyor. Vücudum temel içgüdülerimle hareket ediyor ve şu anda tek düşünebildiğim banyoya girdiğinde nasıl görüldüğü. Aynadaki yansımasından onu izliyordum. Gözleri kapalı, dudakları ayırık, yanakları kızarmış.

Ama ne gözlerini görebildim ne de parmaklarımda hissedebildim.

Başımı eğiyorum, ağzım kulağının yanında. "Benimle biraz daha rol yapmak ister misin, Lia?" Bunun ne olduğunu bilsin diye model ismini kullanıyorum. Bu değil.

Bay Monroe ve Aurelia. Bunlar Zax ve Lia.

"Aklında ne var?" Elim aşıya inip kıcının yanaklarından birini sıkıp kaldırarak bana bastırırken nefesi kesiliyor. Böylece beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor.

"Benimle gel, sana göstereyim."

Ona her iki seçeneği de sunmuyorum. Elini elime alıyorum ve onu dans pistinden çıkarıp üst kattaki kulübün sisleri arasından geçirerek masamızdan çok da uzak olmayan bir oyuğa götürüyorum. Yüzü bana dönük olacak şekilde onu döndürüyorum ve sonra aritmik flaşların dokunmadığı karanlığa doğru geriye doğru yürütüyorum.

Sonra ona saldırırım.

Ellerim saçlarına doğru havalanıyor ve dudaklarım onunkilerle birleşiyor. Bir inilti ciğerlerimi parçalıyor çünkü dudaklarım onunkilere değdiği anda içimde bir şeyler değişiyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki bunu tarif edecek kelime bulamıyorum çünkü ne olduğundan bile emin değilim. Uzun zamandır bir kadını öpmediğim için olabilir. Normalde kadınları öpmek gibi önemsiz şeylerle uğraşmam ama Aurelia'yı öpmek zorundaydım.

Zevki. Tanrım, bu kadının tadı nasıl. Ben gidiciyim.

Tekila ve Aurelia, o kadar tatlı ve baharatlı ki başım dönüyor. İnliyor, elleri saçlarımda, köklerine yapışıyor ve çekiyor. Onu ilk gördüğümünden beri öpmek istiyorum. O küstah ağzını ilk açtığından beri. Ve beni hayal kırıklığına uğratmadı. Dili benimkini arıyor, kayıyor ve ritimle senkronize bir şekilde benimle dans ediyor.

Başımı eğiyorum ve onu daha derine götürüyorum, bizi bir kez daha yönlendiriyorum ve o hızla boyun eğiyor. Onu kontrol etmem hoşuna gidiyor. Dudaklarım, yalamalarım ve derin daldırmalarımın onun içinde kayboluyorum. Ellerim omuzlarında ve kollarında dolaşarak, göğüslerini avuçluyor ve başparmaklarımı sert meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Sütyeni yok, elbisesinin ince kumaşından onları hissedebiliyorum.

Bunu yapmamam için sebepler var. Ama şu anda tek bir tanesini bile hatırlayamıyorum. Hatırlayabilsem bile, duracak kadar umursayacağımdan şüpheliyim. O bana yaslanmışken, bir sonraki nefesinin tek kaynağı ağzımın içinde yaşıyormuş gibi beni öperken olmaz. Öpücüğü, dudakları, dili. Sıcak, lezzetli, işkence gibi bir mutluluk.

Öpüşmeyi kesiyorum, dudaklarım kulağının yanında geziniyor. "Seni hâlâ sikkemeyeceğim. Ama bu sefer, seni boşaltacak olan benim."

"Eğer rol yapıyorsak, ben de seni tanıımıyormuş gibi yapmak istiyorum."

Aletim pantolonumun içinde sarsılıyor ve onun donuk gözleriyle karşılaşıyorum. "Bir yabancı olmamı mı istiyorsun? Bir kulüpte yanına gelip seni karanlık bir köşeye götürmemi ve seninle kötü bir şekilde sevişmemi mi?"

Nefes nefese bir fısıltı.

"Evet." "Bu senin bir fantezin mi?"

Bir baş sallama ve İsa. Bu kadın benim ölümüm olacak. Onunlayken vahşi, çılgın ve kontrolden çıkmış durumdayım.

"Seni izlediğimi gördün mü?" Elim aşağıya doğru inmeye devam ederken dudaklarına doğru mırıldanıyorum, takıntılı olduğum bacaklarının ipeksi tenini buluyorum.

"Evet."

"Hoşuna gitti mi? Seni izlemem? Dans ederken beni sertleştirdiğini bilmek?"

"Evet." Elim yukarı doğru kaymaya başladığında nefesini zor tutuyor, vücudu titriyor. Elini tutup ağrıyan sikimin üzerine yerleştiriyorum ve küçük avucunun içine doğru sürüyorum. O inliyor ve ben dudaklarına sırtıyorum, seslerini birbiri ardına emiyorum. Parmaklarımın uçları külotunun kenarını, tam bacaklarının arasını gıdıklıyor. O kadar yumuşak ki. Her yeri.

"Adını istemiyorum ve seni boşaltırken nasıl görüldüğün dışında senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Elimle amını kapattıktan sonra külotunu yana sıyrıp bir parmağımı doğrudan içine soktuğumda, "Siktir, lütfen," diye yalvarıyor.

"Güzel kız, benim için sırlıslık oldun."

Islak parmağımı pürüzsüz dudaklarında, sırlıslık dikişinde gezdirerek ondan çekiliyorum. Aramıza bakıyorum, karanlıktan ve açıdan nefret ediyorum. Otele dönmüş olsaydık, onu yatağıma yatırırdım. Durmam için yalvarana kadar amını emerdim. Dölleri yüzüme damlayana kadar.

Başparmağım şişmiş klitorisini buluyor ve ovmaya başlıyorum, sadece bileğimi kaydırıp iki parmağımı içine sokuyorum. Onu bu şekilde sikmeye başladığımda başı duvara yaslanıyor. Klitorisine masaj yaparken içeri ve dışarı pompalıyorum, öyle ki gömleğimi yumruğuyla kavırıyor.

"Oh, Tanrım. Oh, evet. Lütfen, durma."

Gözlerim yüzüne yapışmış, dokunuşuma verdiği her tepkiyi izliyor ve ezberliyorum. "Gözlerini aç, Angel. Onları üzerimde istiyorum." Sesim gergin, kopmak üzere olan bir lastik bant gibi gergin. Şehvetten neredeyse simsiyah olmuş o inanılmaz mavi gözlerini açıyor ve *beceriyor*. O her şeyim.

Çaresizce, onu daha hızlı ovmaya başlarken kendimi kalçasına sürüyorum, parmaklarım G noktasına doğru açılı bir şekilde kıvrılıyor.

Bizden yirmi adım bile uzakta olmayan insanlar dans ediyor, gülüyor ve içiyorlar. Etrafımızda koca bir kulüp var. Ama ona bakmadan duramıyorum. Tek görebildiğim onun mutluluktan uçmuş muhteşem yüzü. Tek hissedebildiğim, her kaygan geçişte parmaklarımı sıkarak dar amcığı. Yumuşak göğüsleri göğsüme bastırıyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor, beni tekrar öpmek için eğiliyor, inlerken ve pantolonunu indirirken dudakları dağılıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Çok iyi hissediyorsun. Seni orada dans ederken ilk gördüğümünden beri seni boşaltmak istiyorum." *Seni ilk gördüğümünden beri.* "Benimle alay ediyordun. Değil mi? Benim pis küçük sürtüğüm, kulübün ortasında bir yabancı tarafından parmaklanmak hoşuna gidiyor mu?"

"Sikeyim. Evet, evet. Oh, kahretsin, evet."

Ona karşı sırtıyorum, alt dudağını ısıyorum ve dişlerimin arasında sürüklüyorum. Fanteziyi seviyor. Rol yapmayı seviyor. Ona isimler takmamdan ve onu kirli hissettirmemden hoşlanıyor çünkü öyle düşündüğümü biliyor...

"Sen mükemmelsin."

Benim için ne kadar mükemmel olduğuna dair en ufak bir fikri var mı?

O yaklaştıkça parmaklarım daha hızlı, daha acil hareket etmeye başlıyor. Başparmağım daha sert bastırmadan önce klitorisine dokunuyor, daha sıkı daireler çiziyor ve patlıyor. Her yerimde. Gözleri daha fazla dayanamayıp kapanana kadar neredeyse çılgınca bakıyor. Açgözlülükle yuttuğum dudaklarından inilti dökülüyor.

"Çok tatlı. Ne kadar pis bir melek," diyorum onu orgazmı boyunca becerirken. Doymuş, inanmaz bir kahkahayla bana yaslanana kadar. Onu duvara yaslıyorum ve parmaklarımı ondan çekiyorum, ağzıma sokuyorum ve yalıyorum, onu tatma ihtiyacı duyuyorum. Kendini ayarlamaya bile zahmet etmeyecek kadar şok olmuş bir halde beni izliyor.

Külotunu değiştirip elbisesini düzelttikten sonra onu kollarımın arasına alıp kendime getiriyorum.

"İyi misin?"

"Harikayım."

Ona karşı kıkırdıyorum. "Evet. Öylesin."

"Bunun için teşekkür ederim. Her zaman bir kulüpte bir yabancıyla rastgele bir ilişki yaşamak istemişimdir ama hiçbir zaman böyle bir şey yapmaya cesaret edemedim. En azından daha önce deneyenlerden hiçbirisiyle."

Yüzünü avucumun içine alıyorum. "Senin fantezin olmak hoşuma gitti."

"Tek seferlik olması çok kötü. Bir kız biraz oynamaya alışabilir. Özellikle de seninkiler kadar yetenekli parmaklarla."

Ona son bir öpücük veriyorum. Çünkü yapmak zorundayım. Çünkü bu çizgiyi çizmeye çalışıyorum ve bir kez olsun yapışmasını istiyorum. Çünkü bunun aramızda devam edemeyeceğini biliyorum. İkimizin de tehlikede olduğu çok şey var.

Z Ax beni kendine yakın tutuyor, olması gerekenden daha uzun süre. Ona izin vermem gerekenden daha uzun süre, bu kesin. Kalbi evin ritmiyle çarpıyor, aleti hala sert, bastırılmış ama az önce yaptığımızdan daha fazlası için zorlamıyor. Ben de kendime rahatladığımı söylüyorum.

Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylerken şaka yapmıyordum, çünkü onun parmakları ve öpücükleri milyarlarca kez sihirlidir, ama bunun bir kısmı kendim için bir hatırlatmaydı. Bunu bir kısasa kısas durumu olarak görüyorum ve karşılıklılık eğlenceli olsa da, hepsi buydu.

İyi vakit geçirmekten başka bir şey yapmayacağını bildiğim bir adam için kalbimi ya da işimi riske atmayacağım. Beni sevmeyecek. Benimle çıkmayacak. Benden *hoşlanmıyor* bile. Bir erkekte bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Cazibe ve ateşten daha fazlasına.

Süitinin banyosunda bırakılan şey şimdi bir kulüp oyuğunda bırakılıyor. Böyle devam edersek Manhattan'ın hiçbir yeri güvende olmayacak. Bu yüzden geri çekilip gülümseyerek gözleriyle buluşuyorum. Bana bakıyor, karanlık ve fırtınalı, aklını kurcalayan bir sürü düşünce girdabı.

"Bir içki daha içeceğim ve biraz daha dans edeceğim."

Bana göz kırptı. "Öyle mi?"

"Evet. Belki yarım saat kadar daha. Ama gitmekte özgürsün. Kesinlikle kalıp bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Geç olduğunda ve yorgun olduğunuzda siz yaşlı adamların nasıl olduğunu bilirim."

Kıçımı çimdikliyor ve ben de inliyorum.

"Bir içki daha. Otuz dakika. Sonra otele döneceğiz." Kendini tutuyor, gözlerimin içine bakarken eli şimdi yanağımda. "Bu senin için sorun değil-"

"Tam burada mı bitiyor?" Onun yerine ben bitiriyorum.

"Evet. Benim için sorun yok." "Aurelia. I..."

"Lütfen bunu yapma. Bu geceyi benim için mahvetme. Bu gece mükemmeldi. Lütfen bana bahaneler sunma ya da benden hoşlandığını söyleme *ama bunun dışında ne* kadar güzel olduğumu ya da özel olduğumu söyleme. Bunları duymak istemiyorum. Bunları daha önce senden daha az erkekten defalarca duydum. Bunun ne olduğu konusunda zaten anlaşıştık ve ben bunu onun için heceleme ihtiyacı duyan kalbi kırık bir kadın değilim. Oyun oynamak için çok fazla riskim var, Zax. Bana bir iyilik yapar mısın? Oyun oynamayacak kadar bana saygı duy."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, eli yüzümde, beni sıkıca tutuyor. Ama yüz ifadesini okuyamıyorum. Rahatlama değil, kızgınlık değil, hatta artık şehvet bile değil. Bu... neredeyse düşünceli. Belki de hayal kırıklığına uğramış. Bilmiyorum. Ama bu beni şaşırtıyor ve katı duruşumu bulanıklaştırıyor.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve onun ilişkiyi derinleştirmeye çalıştığını hissettiğimde geri çekilip masamıza gidiyorum. Her şey bıraktığımız gibi duruyor ve kendime kocaman bir duble tekila dolduruyorum çünkü lanet şişeyi o almıştı ve biri içebilirdi.

Yanımda, beni izliyor, gözleri üzerimde. Ona da aynısından dolduruyorum çünkü neden olmasın ve ona uzattıktan sonra kendiminkini içiyorum ve sonra tek kelime etmeden dans pistine geri dönüyorum. Muhteşem orgazm bir yana, keşke bu gece benimle gelmeseydi. Keşke dans edebilseydim ve özgür olabilseydim. Sadece bir geceliğine. Hissettiğim tek şey hapsolmakken zincirlerimden kurtulmak.

Dans etmeye başladım ama o arkamdaydı. Elleri kalçalarımda ve göğsü sırtımda. Sonsuza kadar tek kelime konuşmuyor. Sadece müzik eşliğinde dans ediyoruz, elleri yanlarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sınırları hiç aşmıyor. Ta ki ağzı kulağımı bulana kadar.

"Sen hariç değilsin. Sen bir ama değilsin. Ancak değilsin. Sen nasıl sahip çıkacağımı ya da fethedeceğimi bilmediğim bir bağımlılıksın."

Sözleri karşısında gözlerim kapanıyor, kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim Aurelia ve ruhumu acıtan da bu."

Tanrım. Ellerim kalçalarındaki ellerini örtüyor ve kelimeler bulamıyorum. Bunun için kelimeler yok. Sadece dokunuş var. Ellerini tutup göğsüme doluyorum ve o bana sarılana, ben de ona sarılana kadar kendimi ona doğru bastırıyorum.

Alnı omzumla buluşuyor ve bir dans pistinin ortasında, bir kulübün ortasında, işte biz böyleyiz. Bağlıyız. Sözsüz çünkü kelimeler aramızda gerekli değil. O hiç kimseyi beni istediği gibi istememiş olabilir ama ben hiç kimseye kendimi ona bağlandığım kadar bağlı hissetmedim.

İkimiz ne kadar basit, güzel, karşı konulmaz bir şekilde kırılmışız?

Kollarında dönüyorum ve başımı göğsüne koyuyorum, gözleriyle buluşmayı reddediyorum çünkü korkusuz olmakla gurur duysam da bazen o kadar cesur olamıyorum. O umursamıyor gibi görünüyor. Birbirimize sarılarak sallanıyoruz, kalp atışları kulağımın dibinde. Otuz dakikam dolduğunda elimi tutuyor ve beni kulüpten çıkarıp bekleyen bir arabaya götürüyor.

Eli benimkiyle birleşiyor ve bu şekilde geri dönüyoruz. Benim bakışlarım pencereden, onunki kendi penceresinden dışarı bakıyor ama otele varana kadar ellerimiz birbirini tutuyor. Sonra her şey temel çizgiye dönüyor. Sonra ona diyorum ki, "İyi geceler Bay Monroe. Yarın depo toplantısında görüşürüz."

"İyi geceler, Aurelia."

Bu kadar.

Bu gecenin geri kalanıyla birlikte gitmesine izin verdim. Hepsini kafamdaki bir kutuya doldurup bir daha asla açmamaya yemin ettim. Bu konuda yalnız değilim. Yarın yeni bir gün. Bugünün günahlarının bir daha asla duyulmamak üzere çürümeye bırakıldığı bir gün.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından sabah, bir lokma bile tatmadığım kahvaltımı ediyor ve benim için bir vampir için kandan daha değerli olan diyet kolamı içiyorum. Son yudumun yarısında, karanlık gölgeli bir adam karşımdaki koltuğa kayıyor ve garsona havlıyor.

"Kahve. Sade."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Balla, sirkeyle yakaladığından daha fazla sinek yakalarsın."

"Ne zaman bir Güneyli klişesi oldun?" "Zor bir gece uykusu mu, patron?"

Yeni gelen sade kahvesini içmek için beni görmezden geliyor. Buharını üfleyerek bir yudum ve ardından bir yudum daha alıyor, iki yudum daha alarak bardağı bitiriyor.

"Sizin için olumlu cevap vermek zorundayım. Diliniz az önce ağzınızdan eridi mi yoksa artık konuşamayacak kadar kötü mü yandı? Parmaklarımı ikincisi için çapraz tutuyorum."

Bana alaycı bir bakış attı. İkinci bir fincan sipariş ederken bile. Garson kız bu sefer yeterince anlayışlı davranıp onun için masamıza dolu bir sürahi yerleştiriyor. "Nasıl kahve içmezsin?" diye soruyor, daha insani bir hale gelip üçüncü fincanı içtiğinde.

"Aynı şekilde ben de kızarmış böcek yemem. Bazı insanlar bunu seviyor ve bazı kültürlerde bu bir lezzet ama benim tek gördüğüm sümüksü siyah bir bok ve bu durumda kedi idrarı gibi kokuyor."

Bana göz kırptı. Kupasına bakıyor. Omuz silkti. Ve sonra üçüncü fincanını bitiriyor. "Çok şey kaçırıyorsun."

"Belli ki bu kahvenin güneş ışığı ve jelibon tarafı."

Bana, yaptığının farkında olduğundan bile emin olmadığım çarpık bir sırıtış atıyor.

Ama lanet olsun, bunu yaparken çok iyi. "Sen inatçı bir baş belasısın."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu yeni mi fark ediyorsun?"

"Hayır. Belki de sonunda takdir etmek daha iyi bir ifade tarzıdır. Hadi gidelim."

Bir sonraki nefesinde ayağa kalkıp masaya para atmadan önce buna itiraz edemiyorum, oysa beş dakika bekleyip odaya koymak için bir çek imzalayabilirdi. Ama hayır, bu çok fazla zaman alır ve Bay Zaxton Monroe için iş yaparken zaman kaybedilmemelidir. Dün gecedен sonra biraz gariplik bekliyordum. Bilirsin, mastürbasyon yapmak, parmaklamak ve bir kulübün ortasında birbirlerine sarılmak arasında.

Ama yine, hayır. Bu adam değil.

Dün gece dün geceydi ve bugün yeni bir gün ve bu böyle. Onun belirlediği ton bu ve ben bunu olduğu gibi okuyacak kadar akıllıyım. Başından beri bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı. Yani kalbim biraz karışık olsa da geri kalanım değil. Ona risk almaya değmeyeceğini söyledim, ki bu hâlâ geçerli.

Bu işe ihtiyacım var. Yakalanmak istemeyen bir adamın peşinden koşmaktan çok daha fazlasına.

Beşinci Cadde'de sessizce ilerleyip 35th Sokak'tan Marie'nin konfeksiyon bölgesindeki deposuna doğru batıya sapıyoruz. Yolculuk boyunca Zax'in yüzü telefonundan ayrılmıyor ve ben de zaten yapmam gereken her şeye yetişmiş olduğum için pencereden dışarı bakıyorum. Sadece birkaç hafta önce hâlâ burada yaşadığımı düşünmek inanılmaz. Şu anda bulunduğumuz yerden çok uzakta bile değil. Hayatım çok değişti ve bulunduğum yere nasıl geldiğime rağmen çok minnettarım.

"İyi misin?" Zax gözlerini telefonundan ayırmadan soruyor.

"İyiyim," diyorum ona.

"İyi *miyiz*?"

Başım sola doğru uçuyor ve onun profilini yakalıyor. "Aksini düşünmen için sana bir sebep verdim mi?"

"Hayır. Sadece kontrol ediyorum. Dün gece..."

"Ne olduğunu anlamak için bir etikete ihtiyacım yok. Oradaydım.

Ama bu o zamandı." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Ve bu şimdi mi?"

Başımı salladım. "Bu şimdi."

"Bunda bir rahatlama olmalı."

"Sanırım öyle."

"Güzel." Sırıttıyor.

"Harika." Işıltılı bir gülümsemeye kaldırdım.

Araba yavaşlayıp durduğumuzda koltuğa doğru eğildiğinde göğsümde bir çarpıntı oluyor. "Ya yoksa?"

"Sen olmak berbat bir şey o zaman?" Omuz silkiyorum.

Gülüyor. "Olabilir. Yine de tansiyonumun iyiliği için Boston'a döndüğümüzde artık kısa etek giymek yok." Bakışları pervasızca çapraz bacaklarıma düşüyor ve sonra kapı benim için açılıyor ve dışarı çıkabilmek için onları açıyorum. İnliyor. "Şaka."

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Arayan sensin." Şoför elimi tutup arabadan inmeme yardım ediyor.

"Çünkü bacaklarını omuzlarımda ve başıma sarılmış olarak hayal ediyorum," diye mırıldanıyor, ama o kadar alçak sesle konuşuyor ve sokaktaki ses o kadar yüksek ki, söylediğinin bu olduğundan bile emin değilim. Kaldırımda yanımdayken, New York her iki yönden de hızla yanımdan geçerken, Bay Monroe olmaya geri dönüyor. Sert, saçmalamayan, katı CEO.

"Bayan Whitlock." Elini önümde gezdiriyor. "Önden buyurun."

"Teşekkür ederim, Bay Monroe."

Marie'nin deposu kesinlikle muazzam. Özellikle Manhattan için. Beni ilgilendirmez ama buranın kirası astronomik olmalı. Dört katlı tuğla bir bina, görünüşüne ve hissine bakarak tahmin etmem gerekirse tarihi. Eski dünya cazibesini korurken modern özelliklere göre yenilenmiş ve bakımı yapılmış.

"Vay canına" diyorum çünkü "bayıldım".

Zax de etrafına bakınırken bana bir bakış bile atmıyor. Şu anda burada sadece biz duruyoruz. Bizi karşılayacak bir görevli yok ve acaba bu

Birinci kata göz atmak için birkaç dakikamız olsun diye nasıl tasarladığını.

"Bunu ne için istediğinizi sorabilir miyim?" "Hayır."

Gözlerimi deviriyorum ama o her şeye bakmakla meşgul olduğu için bunu göremiyor. "Şirketi New York'a mı taşıyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Ancak New York New York'tur ve moda bu şehirden geçer, dolayısıyla Monroe'nun şehirdeki operasyonlarının üssü olarak burada böyle bir binaya sahip olmak şirketin ayağı için hayati önem taşıyor. Ayrıca, bildiğim kadarıyla, eğer istersek bazı kıyafet ve ürünleri burada kendi bünyemizde üretebiliriz."

"Ama yaptığı şey bu değil miydi?"

"Evet."

Ona bakmak için dönüyorum. "Satmak zorunda olmasının bir nedeni var," diye fısıldıyorum.

Bakışları benimkini kesiyor. "Nedeni bu değil. Bazı insanlar tasarım konusunda mükemmel, iş konusunda ise berbattır."

Sırıtiyorum. "Ama sen ikisinde de harikasın." Bu yarım bir soruydu çünkü öyle olduğunu zaten biliyordum. Şirketin her yerinde ve işleri yürütme biçiminde bu var.

"Öyle olduğum biliniyor."

"Şimdi neden kendi tasarım evimi işletmeye çalışmak yerine bunu yaptığımı anlıyorsunuz. Önce öğrenmem gereken çok şey var. İş konusunda nasıl boktan olunmayacağı gibi."

Yüzü tamamen bana dönük olacak şekilde dönüyor. "Aurelia, Marie ve bu işte başarısız olan diğerlerinin yaptığı hata, tutkularının ve tasarımlarının onları başarıya taşıyacağına inanmaları. Başarısız oldular çünkü bunun bir şirketi şirket yapan şeyin sadece yarısı olduğunu fark etmediler. Diğer yarısı ise iştir ve bir şirketin başarılı olabilmesi için iki tarafın dengeli olması ve birbirini tamamlaması gerekir. Eğer bir taraf daha güçlüyse, şirket sallanır ve başarısızlık riskiyle karşı karşıya kalır." Yaklaşan ayak seslerini duyarken bile gözleri benimkileri tutuyor. "Hem iş hem de tasarım tarafına sahip olmanız gerektiğini biliyor olmanız, bana sizin durumunuzdaki herkesten çoktan önde olduğunuzu ve kendi başınıza bir adım atmaya karar verdiğinizde başarısız olmayacağınızı gösteriyor."

Sözlerini özümserken kirpiklerim titriyor çünkü vay canına. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en derin şey ve bu bir iltifat bile değil. Ona göre bu gerçek ve somut bir şey.

Daha iyi. Pantolonuma girmek için bir yol ya da yöntem değildi. Şu anda öyle bir düşüncesi bile yok.

Bana milyonlarca kez güzel olduğum söylendi, değerimin ve kıymetimin bu olduğuna inandırıldım ama hiç kimse bana Zax'in şu anda inandığı gibi inanmadı.

Bana olan güven oyu her şeydir.

Beni gerçekte olduğum ve olmak istediğim kişi olarak görmesi - model Lia Sage değil, gelecek vadeden tasarımcı ve iş kadını Aurelia Whitlock - beni şaşkına çeviriyor.

Ona göre ben zeki, yetenekli ve becerikliyim. Evet, güzel olduğumu düşünüyor, öyle olduğunu biliyorum çünkü bana söyledi. Ama şu anda bana baktığında gördüğü şey bu değil.

Beni görüyor.

Ve hiçbir şey... Yani hiçbir şey beni bundan daha inanılmaz hissettirmedi.

Şu anda Zax'i öpmek istediğim kadar hiçbir erkeği öpmek istememiştim. Ve şu anda ne kadar neşeli hissetsem de, aynı zamanda ölümcül bir hüznle doluyum. Sonunda dış görünüşümün ötesini gören bir adamla tanıştım. Potansiyelimi gören ve ona inanan. Kalbimi ve ruhumu gören.

Ama bu kalbi ve ruhu kendine saklamakla ilgilenmiyor.

Marie ve asistanı bizi karşılıyor, elimizi sıkıyor ve etrafı gezdiriyor. Her şey işle ilgili ve öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapıyorum. Ancak Zax'in sandığı kadar zeki olmayabilirim. Çünkü şu anda kalbim onun için tutku ve tasarımla çarpıyor. Eğer denersek ne olabileceğimize dair. Ve bu kısım çok güçlü. Aptalca bir şekilde, zihinsel olarak, bu her neyse onu taşıyacak ve başarılı kılacak kadar güçlü olduğuna inanıyorum.

Gerekirse ikimiz için de.

Ama iş dünyasındaki daha zeki tarafım bunun asla böyle olmayacağını biliyor. Tüm tutkuma ve tasarıma rağmen başarısız olacağımı. Bu yüzden tüm bunları bir kenara itip yalnızca işin daha akıllı tarafına odaklanıyorum. Zaxton Monroe ve benim asla şu an olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımızı bilen tarafım.

İkimiz için de bunu değiştirmeyi ne kadar istemeye başlasam da.

"I Şovlar sırasında pistin genellikle beyaz olduğunu biliyorum ama pisti siyah yapsak nasıl olur?" Nate önce tabletine sonra da etkinliğimizin yapılacağı alana bakarak soruyor.

Aurelia, "Siyah bir pist ve karanlık bir izleyici kitlesi yapamazsınız," diye itiraz ediyor. "Yürüyen modeller için çok tehlikeli. Pistin açık ucunu görebilmemiz ve kalabalığın içine doğru yürümememiz için beyaz."

"Bu yüzden mi hep beyaz?"

Ona bir 'duh' bakışı atıyor. "Evet. Her şey siyahsa ve seyirciler karanlıktaysa ve biz de başımızı kaldırıp o kadar yakından bakmıyorsak, bu o kadar da zor olmaz."

"Ama biz bunu koyu bir arka plan üzerinde istiyoruz ki renkler gerçekten öne çıksın diyoruz."

Ellerini havaya kaldırıyor ve sahnenin başlayacağı yere doğru yürüyor. "Aklıma gelen tek şey, sahnenin tüm kenarlarında LED aydınlatma olması."

"Bu işe yarayabilir." Lamar başını sallıyor, etrafta dolanırken bu sabah üzerinde çalıştığımız son kıyafetlerin resimlerini gözden geçiriyor. "Ne düşünüyorsun, Zax?"

"Sanırım sen ve Nate'in Aurelia ile birlikte burada olma nedeniniz bu. Eğer bu şeyi tasarlamak isteseydim, hiçbirinizi buraya sürüklemeydim."

Lamar başını kaldırıp bana bakıyor, kaşlarını çatmış beni inceliyor. "Bu bir iltifat mıydı? İyi mi davranıyor?" Bakışları baykuş taklidi yapan Aurelia'ya kayıyor.

"Hoş mu?" sanki daha önce hiç duymamış gibi kelimeyi papağan gibi tekrarlıyor. "O mu? Hayır. Yani, fark ettiğim kadarıyla değil. Dün telefonda önce yönetim kuruluyla, sonra da finansçılarla tartıştı ve onlardan birine tek haneli sayılardan fazlasını toplayamayan ya da çıkaramayan lanet olası bir aptal dedi."

"Çünkü yapamazdı. Hepsi geri zekalıydı." Aurelia ve ben Salı gününü Marie'nin iş yerlerini, özellikle de özellikle ilgilendiğim depoyu gezerek geçirdikten sonra dün sabah boyunca bana onun şirketini almamam gerektiğini, çünkü batmakta olduğunu söylemekle meşgul olan lanet olası finans ekibim ve yönetim kuruluyla telefonda kavga ettim. Aptallar, onu özellikle bu yüzden istediğimi anlamadılar.

Beni durdurmadılar. Marie'ye bir teklif yaptım, o da kabul etti. Avukatlarımızın hazırladığı son sözleşmeler dışında anlaşma tamamlandı.

"Gördün mü?" Aurelia bana el sallıyor. "Ben buna pek kibar demezdim. Tam karşımda olmasaydı ve tetiğe hızlı basmasaydı, ona sik kafalı bile diyebilirdim."

"Seni kovmamı mı istiyorsun?"

"Bu yüzden karşımda *olmasaydın* sana böyle sesleneceğimi söyledim. Ama karşımda olduğun için demeyeceğim." Sert bakışlarıma aşırı tatlı, yapmacık bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve yemin ederim, elimden gelse ona bir şaplak atar, sonra da itaatsizliğini sikip atardım.

"Hmmm. Bilmiyorum." Lamar beni incelemeye devam ediyor ve ben de ona en iyi siktir git yüz ifademi veriyorum. Sıradan insanları korkutan bir surat ama Lamar sıradan bir insan olmaktan çok uzak ve aramızda bir şeyler olduğunu anlayabildiğini zaten biliyorum. Kulüpteki Pazartesi gecesinden beri Aurelia'ya dokunmadım ve o zamandan beri aramızdaki her şey tamamen profesyonelceydi.

Hiç profesyonel olmasam da, sırf o ukala ağzını dinleyebilmek ve beni azarladığında gözlerindeki ateşi görebilmek için onunla didişmek için yaşıyorum. Ama kendi kişisel tuhaf ön sevişme biçimim dışında, en son çizdiğim çizginin arkasında duruyorum ve ellerimi kendime saklıyorum.

"Her neyse," diye çıkıştım, sıkılmıştım. "Lütfen hepiniz bu işi çözebilir misiniz? Bir saattir burada duruyoruz ve hâlâ hiçbir şey çözülmüş değil. Bunu yıllardır yılda iki kez yapıyoruz. Neden bu kadar zor?"

"Çünkü her gösteri bir öncekinden farklı olmak zorunda, bunu bildiğinizi biliyorum."

"O zaman bir yolunu bul, Lamar. Üç saat sonra yakalamamız gereken bir uçak var."

Bana sırtıyor. O her şeyi bilen pislik bana sırtıyor ve benim tek yapabildiğim fark etmemiş gibi davranmak.

"Siyah akrilik yapsak nasıl olur? Arka fon olarak parlak duvarlar ve pistin zemini boyunca ama Aurelia'nın dediği gibi tüm sınırı aydınlatın. Bu şekilde parlak olur ve kıyafetler öne çıkar. Özellikle de akriliği yansıtıcı yaparsak, doğal olarak gözü yukarı çeker."

Lamar, "Nate, sanırım yönetici stajını az önce hak etmiş olabilirsin," diyor. "Bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. Liastrange?"

Başını geriye atıp kollarını iki yana açarak inliyor. "Liastrange'ı bırakabilir miyiz? Bana bugün bitireceğini söylemiştin."

"Güzel. Özür dilerim *Aurelia*. Çok sıkıcı. Ama şu lanet soruya cevap verebilir misin? Üzerinde yürünemeyecek kadar kaygan mı?"

"Olabilir." Tahta bir sandığın üzerine oturur. "Eğer gerçekten endişeleniyorsak ayakkabıların altlarına her zaman şeffaf kaymaz pedler ekleyebilir ya da zımpara kağıdı kullanabiliriz. Ama bence işe yarayabilir ve güzel olacağına katılıyorum. Yansıtıcı bir parıltı yaratmak ve odanın bir mağara ya da tabut gibi görünmemesini sağlamak için çok sayıda beyaz aydınlatmaya ihtiyacınız olacak."

"Başımın üstünde beyaz peri ışıkları istiyorum." Lamar dakikada milyonlarca mil hızla ekrana dokunmaya başlıyor, sonra elini odada gezdiriyor. "Tavan boyunca asılı dursunlar. Odanın ışıldamasını sağlarken tüm siyahla büyük bir kontrast oluşturacaklar. Büyülü görünecek."

Telefonum cebimde çalarken devam ediyorlar. Marie. Oh lanet olsun. "Buna bakmalıyım."

Lamar bana el sallıyor ve ben de ekranı kaydırarak cevap veriyorum. "Marie?"

"Zaxton. Seni yakaladığıma çok sevindim."

Onlar tasarım üzerinde ileri geri konuşmaya devam ederken ben üçünün yanından uzaklaşıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Şey, bu biraz garip olacak ama dün öğleden sonra son anlaşmayı yaptıktan sonra baban o akşam gelip beni gördü."

Ve aynen böyle, içimdeki her şey donuyor. Camdan dışarı, Altıncı Cadde boyunca akan trafiğe bakarken elim kalçamda bir ritim tutturuyor. "Babam mı?" Sesimi kontrol edebildiğimi düşündüğümde bunu başarıyorum.

"Evet. Habersiz geldi. Bana verilen tek isim Bay Monroe'ydu. Yine siz olduğunuzu düşündüm. Aksi takdirde

onu görmeyi kabul etti. İçeri girdi ve bana anlaştığımız fiyatın tam yirmi bin üzerinde bir çek verdi."

Sümüklü, ağlak, orospu çocuğu. Anlaştığımız fiyatı nereden biliyordu? Ve bununla ne yapmaya çalışıyor? Onun şirketinden ne istiyor olabilir?

"Ona ne söyledin?" Öfkemi dizginlemeye çalışarak homurdandım. "Ona seninle zaten bir anlaşma yaptığımı söyledim. Bahsetmiyorum bile, en son

kontrol edildiğinde, artık kendisine ait bir tasarım evi olmadığı ve bu konuda pek de iyi bir geçmişe sahip olmadığı görülüyor."

İçimde bir rahatlama hissettim. "Bunun için teşekkür ederim."

"Ben sevgi, tutku ve saygıyla hareket ederken o benim parayla hareket ettiğime inanıyordu. Bazıları beni satın almaya çalışmışken seni seçmemin nedeni buydu."

"Başka kim denedi?"

"Valencci, tabii ki."

Arkamı dönüyorum, Lamar ve Nate ile gülerken Aurelia'ya hemen yapışıyorum.

"Valencci. Aynı kadın-"

"Lia'nın kariyerini mahveden kişi. Evet. Her halükarda babanı gönderdim ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," diyorum telefonda, gözlerim hala Aurelia'da. Onu izlediğimi hissediyor ve başını kaldırıp bakıyor, yüz ifademi yakaladığında merak ve endişe yüz hatlarını aydınlatıyor. "Ben de anlaşmamıza sadık kaldığın için teşekkür ederim."

"İyi misin?" Aurelia ağzını bana doğru uzatıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Onu korumak için şiddetli bir ihtiyaç duysam bile.

"İşler böyle yürütülmeli," diyor Marie kararlı bir şekilde.

"Katılıyorum. Valencci ilk teklifinden bu yana sizinle tekrar iletişime geçmeye çalıştı mı?" "Hayır. Son duyduğuma göre Milano'ya dönmüş."

Tesadüf olabilir. Marie Marcato'nun işi, dolarları gözden çıkarıp bu felaketi üstlenmek isteyen herhangi bir tasarım evi için olgun, sulu bir elma olacaktır ve Valencci'nin nihai hedefinin moda dünyasına hakim olmak olduğu bir sır değil. Yine de Aurelia'nın benim için çalıştığını ve Marie'nin işinin artık bana ait olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyorum. Şimdiden bilmiyorsa tabii.

"Tüm bunlar hakkında beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Avukatlarımız sözleşmelerin son taslağını imzaya hazır hale getirdiğinde sizinle temasa geçeceğim. Ve Zaxton, Aurelia'ya iyi bak." Bununla birlikte, telefon bağlantısını keser.

Lenox'u araştırması için göndermem gereken daha çok soru var. Bu iş birbiri ardına kâbusa dönüşüyor. "Hadi," diye sesleniyorum. "Zaman doldu. Gitmemiz gerek."

Aurelia sandıktan atlayıp tabletinde bir şeyler yapıyor ve bilmem gerektiğine karar vermeden önce tereddüt ediyorum. Pazartesi günü onunla olanlardan sonra... bir kez ve herkes için, bilmek zorundayım.

Kolundan tutup onu kenara çekiyorum ve Lamar ile Nate'e onlarla arabada buluşacağımızı söylüyorum. Lamar bana bir bakış attı ama hiçbir şey sorgulamadı.

Onlar gittikten sonra "Babam geldi," diye anons ediyorum.

Aurelia irkilerek doğruldu, başı dönüyor, gözleri vahşi ve çılgınca bakıyordu. "O mu? Nerede?"

"Burada, bu depoda olduğunu kastetmiyorum. Ama New York'ta."

Kaşlarını çatıyor, açık tuğla duvara yaslanıyor. "O burada yaşamıyor mu?"

"Evet, ama şehir dışındaydı ve Pazar günü geri döndü." "Neden? Anlaşma yapmak için mi buradasınız?"

"Sen söyle."

Öfke güzel yüzünde parlıyor, suçlamam onu en acımasız şekilde sarıyor. "Bilemem, Zax. Yemin ederim, bilemem. Benimle iletişime geçmeye çalışmadı. Bana inanmıyorsan sana telefonumu gösterebilirim." Çantasından telefonunu çıkarmak için hamle yapıyor ve ben elimle uzaklaştırıyorum.

Onun telefonu benim için işe yaramaz. İletişim kurduğu kişi kullan at telefon kullanıyor.

"Valenci de benden önce Marie'yi satın almaya çalıştı."

"Ve sen de bunun ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Kariyerimi *mahveden* kadınla çalıştığımı mı?"

Bakışlarım pencereye çarpıyor ve ellerim kalçalarımın, ağırlığımı değiştiriyorum. "Hayır ama bir şeyler oluyor ve her şey senin etrafında dönüyor gibi görünüyor. Ya da belki öyle değildir. Belki de hepsi benim etrafımda dönüyor ve diğer şeyler tesadüf. Bilmiyorum ve sorun da bu."

"Özür dilerim," diyor ve dikkatimi tekrar ona çekmek için elini nazikçe benimkinin üzerine koyuyor. "Seninle aranızda bir şey başlatmak istememiştim."

ama Valencci ile hiçbir ilgim yok."

"Muhtemelen çoktan başlamıştı. Babam seni arayıp buldu. Durumunu biliyordu Aurelia. Yapmak zorundaydı ve sonra ne aradığını ve nasıl yardım edebileceğini bilerek senin izini sürdü."

Dudaklarını dişleriyle sıkıyor, yüz ifadesi asık. "Muhtemelen evet. Gitmemi ister misin?"

Ona doğru adım atıyorum, ihtiyacım olan dürüstlüğü barındırmasını umarak yüzünü inceliyorum. "Hayır. Sana güvenebilmeliyim. Çocukken sana karşı bir pislik olsam bile. Şimdi de sana karşı bir pislik olsam bile. Sana güvenebilmeliyim ve güvenebileceğimden emin değilim."

Bakışları benimkileri tutuyor ve az önce söylediklerimin yarattığı acıyı gizlemeye çalışıyor. "Uğruna inanılmaz derecede çok çalıştığın her şeyin elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilen biri olarak, bu en kötü düşmanımın başına gelmesini isteyeceğim bir şey değil. Yine de seni bu şekilde düşünmüyorum. Artık öyle düşünmüyorum. Oraya nasıl geldiğime rağmen Monroe'da kalmama izin verdin. Nedenini tam olarak anlamasam da beni terfi ettirdin. Bana neden güvenemediğini anlıyorum. Ama birini kazıklamak benim çalışma şeklim değil."

Tüm bunlar yüzünden onu terfi ettirdim. Çünkü ona güvenmiyordum ve onu yakınımda tutmam gerekiyordu. Şimdi onunla olan her şey farklı hissettiriyor. Ona karşı gardımı ne zaman indirmeye başladım bilmiyorum ama indirdim ve şimdi duramıyorum. Telefonum cebimde çalışıyor ama ikimiz de ne göz kırpmıyor ne de kımıldıyoruz. Ben bunları düşünürken birbirimize yapışmış durumdayız ve o da benim kararımı bekliyor.

"Sana inanıyorum," diyorum. "Sana güveniyorum."

"Ve ben buna ihanet etmeyeceğim. Ya da sana," diyor bana kalbimin fazladan atmasına neden olan bir kesinlikle.

Elim saçlarının arasına dalıyor, yüzünün yan tarafını kavırıyor. Onu tekrar öpmek istiyorum. Aslında bunun için çaresizim. O kadar yaklaştım ki, parmak uçlarımda ve aramızda birkaç santim var. Dudaklarına bakıyorum ve o kadar güçlü bir şeyle çarpışıyorum ki daha yeni yeni kavramaya başlıyorum.

Ona aşık olabilirim. Şimdiden yolu yarılamış olabilirim.

Perşembe gününün geri kalanı ve Cuma gününün tamamı sakin geçti. Her zamanki gibi işler yapılıyor, insanlar beni rahat bırakıyor. Görmüyorum ya da

Aurelia ile ofisimden onu her zamanki gibi görsel olarak takip etmemin ve ara sıra ona doğru fırlattığım - onun deyimiyle - dickish yorumlarının ötesinde konuşuyorum.

Onunla aramdaki mesafeyi başka nasıl koruyacağımı bilmiyorum ve eğer onunla aramdaki mesafeyi korumazsam, ona tekrar dokunacağım. Onu tekrar öpeceğim. Onu öpmekten ya da ona dokunmaktan daha fazlasını yapacağım çünkü ben pamuk ipliğine bağlı bir adamım. Pazartesi'yi aklımdan çıkaramıyorum. Çalışmadığım zamanlarda tek düşündüğüm şey bu ve o zaman bile tek düşündüğüm şey bu. Onu çıplak görmedim, neredeyse hiç görmedim ve bu hayatımın suçu gibi geliyor.

Ama o zamandan beri, ondan hiç muhtaç bakışlar almadım. Ne e-posta ne de mesaj. Pazartesi gününün onun için aramızdaki cinsel buharın bir kısmını boşaltmaktan başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Ve bu beni deli ediyor. Hepsini.

Ona duyduğum delice arzu. Mavi gözleri benimkilerle her kesiştiğinde göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Ona her yaklaştığımda ya da onu her gördüğümde tenimin titremesi. Ya da kokusunu aldığımda. Uçurumun kenarına o kadar yakınım ki tutunmam neredeyse imkânsız.

İşte bu yüzden bu gece, bu hafta sonu kafamı ondan arındırmaya ihtiyacım var. Arkadaşlar. Mesafe. Zaman.

Lanet bir hayır etkinliğinde sıkışıp kalacağım anlamına gelse bile.

"Bourbon. Sek. Üç parmak." Barmen bana bakıyor ve beş parmak yapıyor ve ben de onun bahşiş bardağına bir ellilik bırakıyorum.

"Uzun bir hafta oldu Monroe, yoksa bedava içkiden mi kaçırıyorsun?" Döndüğümde Oliver Fritz'i görüyorum, yanında iki kardeşi var, en büyükleri Kaplan ve Luca. Milyarderlerden oluşan ünlü bir aile. Kardeşlerin hepsi doktor. Oliver, Monroe için biraz modellik yapıyor ama bu şehirde yaşayıp da Fritz ailesini tanımayan yoktur ve benim durumumda da benzer çevrelerde koşturuyoruz.

"İkisi de," diyorum ona, bir yudum alarak. "Ve fena değil."

Üçü gülüyor ve sonra kanka kucaklaşması/sıkışması yapıyoruz çünkü bu çocukları birkaç aydır görmemiştim. Benden büyükler. Yaşça en yakın olan Oliver benden altı yaş büyük. Hepsi evli ve çocuklu.

"Landon ve Carter bu gece neredeler?" Diğer iki Fritz kardeşi hemen göremediğim için etrafıma bakınarak soruyorum.

Landon'ın ikizi Luca, "Carter bir hasta için çağrıldı ve Landon, eşi ve Stella dahil beş çocuğuyla birlikte, onlar için okul yeniden başlamadan önce Toskana'daki evimi kullanıyor," diye açıklıyor. "Stella zaman ayırdı

restoranından uzaklaşıyor ve görünüşe göre ikizlerin ikisi de ortalığı birbirine katıyor."

Luca'nın kızgın kaşlarını çatma çabasına gülüyorum. Yeğenleri için her şeyi yapar ve içinden bir ses onların evini mahvetmesinin onu hiç rahatsız etmediğini söylüyor.

"Sadece hayal edebiliyorum," diyorum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, ikizlerin iki seti

-biri kız, diğeri erkek- aralarında sadece iki yaş var. Bu çılgınlık olmalı. "Yine de ben de böyle bir şeye hayır demezdim. Toskana'da bir villada bir hafta, her şeyden uzakta. Geri kalanınız bekarlığa veda partisi için mi buradasınız? Karılarınızı kollarınızda göremiyorum ve asla uzakta olmadıklarını biliyorum."

"Hayır," diye cevaplıyor Kaplan. "Kadınlarımız buralarda bir yerlerde. Muhtemelen hakkımızda ileri geri konuşup başlarını belaya sokuyorlardır. Eşim Bianca, Abbot Vakfı için bu etkinliği düzenliyor, bu yüzden insan olması gerekiyor, oysa ben geride kalıp bu pisliklerle içebilirim."

"CEO'su olduğun Abbot Vakfı'nı kastediyorsun, çünkü o senin *aile* vakfı mı?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

Beni başından savdı. "O bu işte benden daha iyi. Ben insanlar kadar iyi değilim."

"Bu doğru," diye katılıyor Oliver. "CEO'luk yapmaktansa insanları kesip açmayı ve kalplerini onarmayı tercih ediyor."

İçimden bir yudum alarak homurdanıyorum. "Keşke bunu bu işe başlamadan önce düşünseydim. O zaman belki ben de insanlara ihtiyaç duymazdım."

"Tıp fakültesine gitmek için hiçbir zaman geç değildir, Zax. Hatta Harvard'da senin için iyi şeyler söyleyeceğim." Arkamdan bir el omzuma vuruyor ve sonra Callan, Asher ile birlikte orada, ikisi de Fritz'lerle el sıkışıyor. Callan, Oliver ve Carter'la aynı hastanede çalışıyor ama ben onlara yakın demezdim ve Asher'ı herkes tanır.

Birkaç dakika daha saçmalıyoruz ve sonra Fritz'ler başka insanların ilgisine muhtaç bir şekilde uzaklaşıp beni Callan ve Asher'la baş başa bırakıyorlar, açıkçası ben de böyle olmasını tercih ediyorum. Bu çocukları seviyorum ama daha fazla tıbbi saçmalık dinlemek zorunda kalırsam, Callan'ı yem olarak onlara atacağım ve kaçarken odayı ateşe vereceğim. Asher'ı yanması için burada bırakacağım çünkü o piç sırf beni kızdırmak için sevgilimle flört etmeyi seviyor.

Bekle.

Hayır. Kesinlikle benim kızım değil. Bu ondan gerçekten hoşlanmam gerektiği anlamına gelir ki hoşlanmıyorum. Sadece onu becermek istiyorum

ve onu becermek

Masa, resmen kafamdan siktir olup gidebilir. Temelli olarak. Oradaki varlığından bıktım.

"New York nasıldı?" Callan votka tonik ya da her ne içiyorsa ondan yudumlarken soruyor. "Lenox'tan bazı sorunların olduğunu duydum?"

"Keşke babamı bir sala bindirip, eski Inuit kabilelerinin kıtlık sırasında yaşlılarına yaptığı gibi denize atacak kadar ileri görüşlü olsaydım. Senilid'i hak ediyor, daha iyisini değil."

"Huh," diye düşünüyor Callan. "Görüyorum ki bu gece ender rastlanan bir formdayız."

"Daha çok bu hafta bitti ve keşke evde kalsaydım demek istiyorum."

"Belli bir kadınla mı?" Asher bir pislik gibi sırtıyor. "Siktir git, Ash."

Ama daha yeni başlıyor. "Belki de platin sarısı saçları, büyüleyici mavi gözleri, melekleri ağlatan bir yüzü ve günah işlemek için yaratılmış bir vücudu olan biri? Senden değil de benden hoşlanıyor olması çok kötü."

Onu boğup olay çıkarmamak için parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye karşı çıkıyorum çünkü belli ki ben bir Salak.

Bu sırtıma, kendini beğenmiş, neşeli gözlerle tamamlanan muzaffer bir gülümsemeye dönüşür. "Bahse girmek ister misin?" Çenesini omzuma dayıyor ve içgüdüsel olarak arkamı dönüyorum. Kahretsin.

"A "Partiyi mahvetmediğimize emin misin?" Gösterişli saray balo salonuna girerken Howie'nin kolunu tutarak soruyorum. "Biz iyiyiz," diye söz veriyor, elimi tutuyor ve beni döndürüyor.

odaya girdi. "Kız arkadaşım Abbot Vakfı'nda çalışıyor. Etkinlik koordinatörü ve Kaplan Fritz'in eşiyle arkadaş."

"Gerçekten mi?" Iris Howie'nin üzerine atlıyor ve onu neredeyse yere düşürüyor. Nate ve ben onu son anda kurtardık. "Kız arkadaşın resmi bir Fritz ile kanka ve sen bize hiç söylemedin mi?"

Howie'nin kolunu tutuyorum çünkü Iris'e hayvan kontrolünü çağırmak üzereymiş gibi görünüyor. "Fritz ailesine biraz takıntılı, hepsi bu."

"Ve Central Square ekibi de," diye talep ediyor. "Onları unutmayın. Hepsi eşit derecede lezzetli ve ateşli." "Bunun için teşekkürler," diye homurdanıyor Nate.

"Sen de ateşlisin ve tabii ki seni beceriyorum, ama Fritz ya da Central Square'dekilerle bir şansım olursa, oraya gitmem demiyorum çünkü giderim. Onlar benim geçiş kartım."

"Fritz'in adamları senin için biraz yaşlı değil mi?"

Iris Howie'ye göz kırpmıyor. "Yani? Yaşlı erkekler seksidir. Central Square'dekiler Fritz'dekiler kadar yaşlı değil. Ve kesinlikle daha bekârlar."

"Bu etkinliğin Fritz ve Central Square insanlarıyla dolu olduğunun farkındasınız, çünkü hepsi birbirini tanıyor."

"Ah, Nate, aş artık bunu," diye uyarıyor Iris, onu yatıştırmak için yanağından öperek. "Kimseye asıldığım yok. Tanrım. Sakin ol,

Dostum. Bu sadece... bilirsin... bir rüya. Ya da her neyse. Yani, ben Zax'i sikmezdim." Ve sonra bana baktılar. "*Onunla yatmazdım çünkü öyle olduğunu biliyorum.*" diyen bakış. Ama ben değilim. Bilirsin, sıcak el hareketleri ve yaramaz rol oyunları sikişmek değildir.

Ama Iris benim New York saçmalıklarımından haberdar. Dün gece geldi, pizza yedik ve ona her şeyi anlattım. Bu gece buradayız ve-

"Bekle bir saniye. Bana Zax'in böyle şeylere hiç gelmediğini söylemiştin." Bu benim panik düğmem, *Family Feud* oynayan bir kadının kazanmak için zile basması gibi ateşleniyor.

Howie, "Bu etkinliklerden ikisine katıldım ve o bunların hiçbirine katılmadı," diye beni temin ediyor. "Birkaç arkadaşını gördüm. Ve kesinlikle Fritz ailesini. Ama Zax'i değil."

Tamam. Bununla başa çıkabilirim. Central Square'den bazılarını görmek hoşuma bile gidebilir. Greyson'ı görmek harika olurdu. Belki de. Tabii beni nereden tanıdığını belli etmezse, çünkü bu kamuya açık bir bilgi değil.

Nate, devasa mekândaki iki bardan birini işaret ederek, "Hadi gidip bir şeyler içelim," diyor. Dekor parlak gümüş renginde, bolca mum ve yüzen ışıklar var. Çok ruhani. Howie'nin kız arkadaşının sıradan bir balo salonunu yumuşatmak için yaptıklarına bayıldım.

"Ben varım. Bedava içki, işte geliyorum."

Iris, Nate ve Howie'yi bara kadar takip ediyorum, bir yandan da odayı tarıyorum ve bir şey bulamıyorum. Tanıdığım kimse yoktu, ben de sipariş verdim. "Bir duble tekila ve hemen ardından bir kadeh şampanya lütfen."

"Ne diyeyim?"

Barmenin iğrenmiş ifadesine göz kırpyorum ve açıklıyorum. "Biradan önce likör içersen temize çıkarsın. Likörden önce bira ve hiç bu kadar hasta olmamıştın."

"Şampanya bira değildir. Şampanya, öncesinde ya da sonrasında ne içtiklerine bakmaksızın herkesi hasta eder."

Bir an için bunu düşündüm ve sözlerinde haklılık payı olabileceğini fark ettim. "Tamam. İyi o zaman. Atışımından sonra ne önerirsin?"

Omuz silkiyor. "Bir shot daha?"

"Bilmiyorum. Tekila ile başlayalım ve oradan devam edelim."

Bana bir bardak dolduruyor ve tam bana uzatırken iki kadın önüme çıkıyor.

"Sen Lia Sage'sin, değil mi?"

"Ben, um." Japon balığı taklidi yapıyorum. "Uh. Evet?"

Cevabıma gülüyorlar, bakıyorlar. Bu kadınları tanıyorum. Sarışın hamile kadın Rina Fritz, Fritz kardeşlerin küçük kız kardeşi ve kıvrımlı esmer kadın Bianca Fritz, şu anda etkinliğine katıldığımız Abbot Vakfı'nın CEO'su ve Kaplan Fritz'in eşi.

"Ben Bianca ve bu da baldızım Rina," diye tanıtıyor Bianca sanki ona ihtiyacım varmış gibi. "Seni moda haftasında yürürken gördük. Elbiseni." Yüzünü yelpazeliyor. "Muhteşemdi. Buraya gelip bunu sana söylememiz gerekiyordu. Ve seninle tanışmak istedik çünkü ikimiz de modaya meraklı kadınlarız ve biraz da yıldızlara vurulmuş durumdayız."

Şimdi gülme sırası bende. "Bana mı vuruldun?" İnandırılmaz bir şekilde göğsümü gösteriyorum. Bu sırada Iris arkamda bir yerden boğuk bir ses çıkarıyor. Sanırım az önce bayıldı.

"Şey, evet," diyor Rina gülerek, ağırlığını değiştiriyor ve bir elini küçük yumrusunun üzerine bırakıyor. "Ayrıca, bu geceki elbisen. Vay canına. Daha yakından bakmam gerekiyordu. Bunlar... inci mi?" Eğiliyor. "İzin verir misiniz? Sizi tanımadığımız için bunun ne kadar garip ve uygunsuz olduğunun farkındayım." Elini uzatıyor, sorgulayan gözleri üzerimde.

"Evet, onlar inci. Gerçek değiller çünkü oraya gidemedim ama tabii ki dokunabilirsiniz."

İki kadın da ellerini elbisemde aşağı yukarı gezdirmeye başlayınca bakışlarında merak titreyiyor ve pornolar böyle başlıyor. İnsanların izlediğini biliyorum çünkü insanlar her zaman Fritz ailesini izliyor.

Bianca, Rina'ya dönerek, "Çok çarpıcı," diye haykırıyor. "Değil mi? Dokunması çok eğlenceli, takıntı haline getirdim. Nereden aldın bunu?" Bana bakıyor.

"Başardım."

Her iki kadın da boyları kadar ayağa kalkmış, yeni gözlerle beni inceliyorlar. "Sen gerçek misin?"

Rina'ya başımı sallıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum, aniden biraz sıvı cesarete ihtiyacım oluyor. "Evet, yani Monroe'da tasarım stajyeri olarak çalışıyorum ama kendi elbiselerimi ve önlüklerimi tasarlayıp yapıyorum. Bu biraz, tamam, biraz değil, benim tutkum ve bir gün yapmayı umduğum şey."

"Başkalarını da mı yaptınız?"

"Düzinelerce ve düzinelerce," diye araya giriyor Iris, yanıma gelerek. "Dairesini dolduran rafları var. Hepsi muhteşem. Onları görmelisin. Dışarıdaki hiçbir şeye benzemiyorlar."

Pek yüzüm kızarmaz ama Iris'in Fritz kadınlarına elbiselerimi övmesi yüzümü kızartıyor.

"Her zaman yeni gelinlik ve elbiselere ihtiyaç duyuyoruz ve sizden yeni bir şey sipariş etmek ya da halihazırda sahip olduklarınızı satın almak isteriz."

Şimdi bayılma sırası bende. "Sen ciddi misin?" Şaşkınlıkla Rina'ya soruyorum. Elim yakındaki yüksek bir masaya düşüyor, yere yığılmadan önce desteğe ihtiyacım var.

"Kesinlikle," diye teminat veriyor Bianca, gülümsemesi en ufak bir eğlenme olmasa da sıcak. Muhtemelen tüm bu olanlara verdiğim geyik tepkisi karşısında. Şampanyasını yudumluyor. "Moda haftası için o elbiseyi senin tasarladığını biliyoruz ve bunu da bana senin yaptığını söylüyorsun. Biz varız."

Bu beni rahatsız etmeli. Moda haftasında olanları bilmeleri ama değil. Bu iki kadının onlara elbise yapmamı istemesinden başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar bunalmış durumdayım. "Um. Tamam. Vay canına. Elbette. Şu anda pek iyi konuşamıyorum." Hepsi gülüyor ve ben de gülüyorum, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı onunla birlikte serbest kalıyor. "Bu fırsatı çok isterim. Bu büyük bir onur, gerçekten."

"Harika!" Bianca heyecanla ciyaklıyor, şampanyasının geri kalanını deviriyor ve boş kadehi cankurtaran salı olarak kullandığım masanın üzerine koyuyor. "Howie'yle geldiğini gördük ve daha fazla zamanını almayacağız. Eminim ondan bilgi alabiliriz?"

"Evet. Ve teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," diyor Bianca ve bana sarılıyor. "Kusura bakma, ben sarılmayı severim. Rina değil, o yüzden endişelenme."

"Evet. Sarılan biri değilim," diye onaylıyor Rina. "Ama seninle tanışmak harikaydı ve Bianca'nın dediği gibi, kesinlikle iletişim halinde olacağız."

Onlara bir el sallıyorum ve onlar gittikten sonra içkimin kalanını yudumluyorum. "Aman Tanrım. Öldüm ben. Öldüm, öldüm."

"Tamamen öldü," diye haykırıyor Iris, kocaman gözleri yüzümde, gülümsemesi zapt edilemiyor. "Bu çok havalıydı. Senin için çok heyecanlıyım!"

"En havalısı. Ben de kendim için çok heyecanlıyım!" İnsanlar yangın alarmı çaldığını düşünmesin diye dudaklarımı büzerek çığlık atıyorum. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Kesinlikle tüm içkiler."

Başımı salladım, sonra bara geri döndüm. "Bir duble daha tekila alabilir miyim lütfen?" Bana ilk içkimi veren barmenden rica ediyorum.

"Birine içirmek için çok fazla tekila var gibi görünüyor," diyor arkamdan.

Arkamı döndüğümde Asher Reyes'i görüyorum, süper seksi futbol tanrısı orada. "Bu donut suikastçisi değil mi?"

"Etin içinde. Yoksa delik mi demeliyim?" "Bu daha çok golfle ilgili bir şeye benziyor."

"Doğru. Seni tekrar görmek çok güzel Aurelia." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldıyor: "Bu gece burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." Bana kameralarda gördüğüm büyüleyici sırtışını yapıyor, sonra elini belime koyuyor ve yanıma geliyor. Muhtemelen buna izin vermemeliydim. Daha bir hafta önce en iyi arkadaşının elini orada tutmuştum ve herkesin içinde parmakları bacaklarımın arasındaydı.

Yine de Zax'e bir şey borçlu değilim. Bir anlık bir şeydi. Bir an. O kadar büyük bir ihtiyacın kaşınmasıydı ki, ondan kurtulmanın başka yolu yoktu. Ne yazık ki benim için o kaşıntı şu anda şiddetli bir zehirli sarmaşık vakası gibi hissettiriyor, ama bir kız bunu aşıp yoluna devam etmekten başka ne yapabilir ki?

Asher'la bunu yapmayı planladığımdan değil, ama beni gerçekten becermek istediği izlenimini edinmiyorum.

Asher'ın gözlerinin içine bakıyorum. "He-oomph. Ow." Sırtıma inen sert bir yumrukla kaşlarımı çatarak dönüyorum ve Iris'i buluyorum, o da bana benden bir şeyler saklıyorsun ve *bunu telafi etmenin tek yolu beni hemen Asher Reyes'le tanıştırmam.* "Ah. Doğru. Özür dilerim. Asher, bu benim en iyi arkadaşım Iris. Iris, bu Asher. Bildiğini biliyorum."

"Benim için bir zevk, Iris." Asher onun elini sıkıyor. "Evet." Hülyalı hülyalı iç çeker.

"Memnun oldum Iris."

Asher gibi ben de gülmemek için kendimi zor tutarak öksürüyorum. Ancak Nate hiç eğlenmiyor.

"Görünüşe göre bu sorumluluk zaten başka bir adama düşüyor." Asher uzanıp Nate'in elini sıktı. "Aslında ben de sevgili Aurelia'yı çalmaya geliyordum." O ışıltılı gri gözler tekrar bana dikildi. "Benimle dans eder misin, güzelim?"

"Elbette."

Asher elimi tutuyor, beni akşam yemeği için hazırlanmış masaların yanından geçiriyor ve grubun tadını çıkaran diğer çiftlerle seyrek olarak dolu olan dans pistine götürüyor. Beni göğsüne doğru çekiyor, bir eli hâlâ benim elimdeyken diğer eli sırtıma gidiyor. Bizi sallamaya başlıyor ama gözleri benimkilerde, beklemediğim bir ciddiyetle.

"Tüm bunlar sona ermeden önce belki bir ya da iki dakikam daha var, bu yüzden bu gerçekleşmeden önce size bir şey sormak istiyorum."

Dudaklarımı yaladım, aniden gerildim.

"Tamam." "Onunla taşak mı geçiyorsun?"

"Ben ne miyim?"

"Onunla sikişmek. Şirketiyle. Kafasıyla. Kalbiyle." "Hayır. Ben..."

İçimdeki öfke alevlenirken sözümü kesiyorum. "Asher, Ne oluyor be?"

Beni daha yakına çekiyor, Asher olduğu için bize biraz fazla yaklaşan meraklı bir çifte kibar bir şekilde gülümsüyor. Dans ederek uzaklaşıyorlar ve sonra tekrar bana dönüyor. "Senden hoşlanıyorum Aurelia. Seviyorum. Ama onu seviyorum. Kan bağımız olmasa bile o benim kardeşim. Biz koruyucu bir grubuz. Bazı durumlarda birbirimizin sahip olduğu tek şey ve o zaten çok şey kaybetti. Bu yüzden onu kızdırmaktan ve konfor alanından çıkarıp yaşayanların dünyasına geri itmekten zevk alırken, aynı zamanda temkinliyim. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sayılır ama tam olarak değil."

"Demek istediğim, her ne kadar karşı çıksa ve inkâr etse de, bence sen onun tam olarak ihtiyacı olan ve tam olarak istediği şeysin. Ama eğer onunla herhangi bir şekilde düzüşüyorsan, bu senin için iyi bitmeyecek."

Ona binlerce kez göz kırpyorum. "Asher, yetişkin arkadaşına karşı tehditkâr ve aşırı korumacı ağabey rolünü oynamanı takdir ediyorum ama yanıldığını hiç düşündün mü?"

"Yanlış mı?" sanki bu kelime ona tamamen yabancıymış gibi papağan gibi tekrarlıyor.

"Evet. Yanlış. Ben onun istediği ya da ihtiyaç duyduğu şey değilim, o da benim için bu rollere uymuyor. Aslında, onunla bu konuşmayı çoktan yaptık. Bilirsin, çünkü biz böyle yetişkinleriz." Sayılır. Birkaç anlık rol yapmaya yenik düşmüş yetişkinler, ama şimdi gerçek dünyaya geri döndük, bu yüzden bu konuda onun gibi yanılmıyorum. "O benim patronum ve ben de onun stajyeriyim. Bu, alçakgönüllü, ezilmiş genç kızın gelip milyarder, huysuz prensi saraydaki sefalet dolu hayatından kurtardığı tersine bir Külkedisi işi olmayacak."

O kendini beğenmiş sırtış yüzüne geri dönüyor. "Bundan emin misin, bebek?" "Eminim."

"Ben olsam cam terliklerini henüz bırakmazdım, Cindy." Bana göz kırpyor ve sonra bakışları omzumun üzerinden kayıyor. "Bu ne sürpriz. Zaxton Monroe dans pistinde. Üzgünüm tatlım, kartım çoktan doldu."

Omurgamda bir beklenti ürpertisi dolaşıyor. Bunun ne olduğunu başından beri biliyor olmalıydım. Belki de bir parçam biliyordu. Etrafıma pek bakmadım, çünkü yanımda duran adamı fark etmekten korkuyordum. Ama bu onu mutlaka görmek istediğim anlamına da gelmiyordu. Çünkü onu görmek onu istememe neden oluyor ve onu istemek karnımın çırpınmasına ve göğsümün garip bir şey yapmasına neden oluyor ve sonra her zaman onu istememem için tüm nedenleri unutuyorum ve onu istemeye teslim olurken ihtiyatı ve daha iyi mantığı rüzgara atıyorum. Eğer bu mantıklıysa.

"Nasıl dans ettiğini ve hareket ettiğini gördüm," diyor Zax, sesi derin, lezzetli bir törpü gibi. "İki sol ayak ve her zaman bir başkasının senin için boşluğu doldurmasına güveniyorsun. Futbolda olduğu gibi hayat da böyledir."

Asher bir kahkaha attı. "Artık seninle kesinlikle dans etmeyeceğim."

"İyi ki dans etmek istediğim kişi sen değilsin. *Tatlım*." Onun Sert bakışlar üzerime düşüyor. "Araya girebilir miyim?"

Dilimi yutuyorum. Sonra etrafıma bakıyorum ama gözlerimi onun manyetik kahverengi gözlerinden bir saniyeden daha uzun süre ayırmam mümkün değil. "Ben, uh. Yani. Sanırım. Ama biliyorsun-"

"Tam olarak sormuyordum."

Ben daha ne olduğunu anlamadan Zax, Asher'ı yolumdan çekti. Asher sadece gülüyor, bana "*sana söylemiştim*" der gibi göz kırpmıyor ve sonra gidiyor. Beni dans etmemem gereken adamla baş başa bıraktı. Onun elleri tüm uygun yerlere gidiyor ve benimkiler de onu takip ediyor. Sonra beni dans pistinde dolaştırmaya başladı ve bu New York'taki gibi değildi. Ya da Asher'la, bu konuda.

"Bana karşı yine gerginsin," diyor, sesi alçak ve sert, aramızda korumaya çalıştığı kibar dans mesafesine rağmen gözleri kapüşonlu.

"Senin ya ben ona sahip olamazsam, başka kimse olamaz tipinde ya da delicesine kıskanç ve sahiplenici bir tip olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sende ikisi de var," diye cevap veriyor, eli sırtımda geziniyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. "Elbisen çok güzel. Sen mi yaptın?"

"Evet. Ben yaptım." Beyaz ipek üzerine el dikimi inciler. Belli ki Fritz kadınları da beğenmiş.

"Saçlarını yukarı kaldırmanı seviyorum. Boynunun yumuşak, ipeksi tenini ortaya çıkarması hoşuma gidiyor."

Gözlerimi kısarak uyarıyorum. "Bay Monroe-"

"Bana Zax demeni tercih ederim." Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor, yoğun ve düşünceli, bizi dans pistinde dolaştırırken göz kırpacak kadar bile kıpırdamıyor. İnsanlar izliyor. Gözlerini hissediyorum. Sorularını ve spekülasyonlarını neredeyse duyabiliyorum. Bu kasabadaki gücü ve varlığı olağanüstü.

Bu adam tehlikeli. Her santimi. Gülümsemesinden smokin ayakkabılarının tabanına kadar. Ama bana -kariyerime, hayatıma, kalbime-sunduğu tehlike korkutucu olduğu kadar heyecan verici de.

Sesimi tekrar kontrol altına alabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldım. "Nate, Howie ve Iris burada ve en azından Iris'in buna şahit olduğundan hiç şüphem yok. Seni tanıyan ya da en azından adını bilen diğer konuklardan bahsetmiyorum bile."

Dudaklarında küçük bir kıpırdanma. "Stajyerim Aurelia ile dans ediyorum.

Bunda skandal olacak ne var?"

"Her şeyi. Sen sensin. Kadınlarla dans etmezsin."

"Yine de seninle iki kez dans ettim. Bence bu çok şey anlatıyor."

Aramızda bir elektrik yükü dalgalanırken kalp atışlarım hızlanıyor. "Bana bakış şeklin-"

Başını hafifçe eğiyor, sesi ölümcül. "Peki ben sana nasıl bakıyorum? Dans ettiği kadın tarafından tamamen büyülenmiş bir adam gibi mi?"

"Bundan daha karanlık."

Bir gülümseme. "Öyle. Şu anda seninle ilgili düşüncelerim bundan daha karanlık. Çünkü büyülendiğim doğru olsa da, sana boşalırken neye benzediğini bilen bir adam gibi bakıyorum. Bununla savaşıyor ama içten içe seni defalarca boşaltacağını bilen bir adam gibi, böylece adım düşünmeden bir daha asla boşalamayacaksın."

Vücudumda sıcaklık yayılırken nefesim kesiliyor. "Ne yapıyorsun, Zax?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım Aurelia. Burada olacağımı biliyor muydun?"

"Hayır. Howie'nin kız arkadaşı Bianca Fritz ile çalışıyor. Howie bana senin böyle şeylere hiç gelmediğini söyledi."

"Beni büyüledin. Artık kendimde değilim." Elim tutuyor ve çarpan kalbinin üzerine koyuyor, gözleri vahşi ve öfkeli. "Düşündüğüm tek şey sensin. Bunu nasıl durduracağımı söyle."

Boğazımdaki gergin yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Ne düşünüyordun?"

"Her şey. Zapt edemediğim ya da kontrol altına alamadığım tehlikeli düşünceler. Ama tam şu an? Tek düşünebildiğim seni ne kadar çok becermek istediğim."

Tahrik, bacaklarımın arasında sıcak ve ağır bir şekilde dalgalanıyor. Başparmağı kürek kemiklerimin arasındaki deride ileri geri geziniyor ve ona karşı ürperiyorum. "Ama demiştik ki-"

"Bunu benimle yapmak istemediğini söyle. Seni bir yere götürmemi ve pazar gününe kadar altı şekilde becermemi istemediğini söyle."

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Yaptığımı biliyorsun." "O zaman neden hâlâ dans ediyoruz?"

"Çünkü ben de seninle eve gidemem," diye itiraz ediyorum ama sesim olması gerektiği kadar güçlü değil. "New York'tan kaçmış gibi davranmak kolaydı. Çılgınlığa kapıldığımızı söylemek kolaydı ama bu geceden sonra ne olacak?"

"Yarın seni yine beceririm. Sadece bu gece istemiyorum. Seninle değil."

"Tanrım, Zax." Beni burada yakacak. Deniyorum. ama o bunu imkansız kılıyor. Gözleriyle beni yiyip bitiriyor. Kolonyasının kokusu. Smokininin içinde, koyu dalgalı saçlarını yüzünün arkasına taramış halde ne kadar da seksi görünüyor. "Bu benim için iyi bitmeyecek. Senin içinde kayboldum ve kaybedemem. Bir daha olmaz."

İçinden bir ses bunu söylüyor ve gözlerini kırıştırarak kendini korumak için küçük bir adım geri atıyor. "Benim de senin içinde kaybolduğum hiç aklına geldi mi?"

Hayır. Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz. Yine de bana karşı şehvetten daha güçlü bir şeyle savaştığını sanmıyorum.

Cevap vermediğimde bana "Ben gidiyorum, sen de beş dakika içinde aynısını yapacaksın" diyor. "Aşağıda arabamda buluşalım ve konuşalım."

"I-"

"Ya öyle yaparsın ya da seni banyoya götürür, elbiseni kaldırır ve herkesin duyacağı şekilde seni burada beceririm. Seçim senin. Rol yapmaktan bıktım Aurelia. Bu konuda son noktadaydım ve sonra sen kapıdan içeri girdin. Beş dakika yoksa buraya geri gelip seni bulacağım."

Bununla birlikte, beni tek bir seçenekle dans pistinin ortasında tek başıma bırakarak uzaklaştı. Onu takip etmek.

I En iyi arkadaşşıma yalan söyledim. Ona başımın ağrıdığını söyledim ve bana o bakışı atmasına rağmen - beni patronumla dans ederken gördüğünü söyleyen bakış

-Bu konuda bana başka bir şey söylemedi. Adil olmak gerekirse, o Nate'in yanında duruyordu ve o oradayken onunla bu konuşmayı yapmamın imkânı yoktu.

Ama şimdi dışarıdayım, Asher'ın beni suçladığı Kùlkedisi gibi koşuyorum. Sadece prensten kaçmak yerine, ona doğru koşuyorum. Bu huysuz, somurtkan, talepkar adama. Bana verdiği ültimatom yüzünden dans pistinde taşaklarını tekmelemeliydim. Ama gerçekçi olalım. Çok ateşliydi. Beni bu kadar çok istediği düşüncesi bana bir şeyler yapıyor.

Hain ve sağlıksız şeyler.

Bu yüzden arabasına yaklaştığımda ve tanımadığım sürücü bana arka kapıyı açtığında, bir savaş planıyla içeri giriyorum. Ona baktığımda neredeyse duman olacak bir plan. Karanlık prens camın kenarında oturuyor, saçları dağınık ve dağınık. Beyaz smokin gömleğinin yakası açık, papyonu çözülmüş, boynundan gevşekçe sarkıyor.

Uzaniyor, kolunu belime doluyor ve beni karşı pencerenin yanındaki güvenli tüneğimden kaydırıp tam yanına getirene kadar hareket ettiriyor. Sonra beni orta koltuğa oturtuyor.

"Peter, bizi biraz gezdirir misin?" "Elbette, efendim."

"Peter?" Fısıldıyorum. "Ashley nerede?"

"En büyük kızını üniversiteye götürüyordu. Princeton'a girdi. Peter, Ashley'nin kardeşi ve o zamandan beri benimle birlikte..." Başını öne eğiyor. "Ne zamandır benimle uğraşıyorsun, Peter?"

"İlk turnenden beri, Zax."

"Doğru." Bana geri döndü. "O zamandan beri. Sanırım yirmi bir yaşındaydım."

Bu değişken, karmaşık adama bakıyorum. Onda çok yönlü pek çok parça var ve onları yeniden düzenlemek, bir araya getirmek ya da tüm güzel, keskin, pürüzlü dağınıklıklarında tutmak isteyip istemediğimden emin değilim.

"Ne yapıyoruz biz?"

Sonsuz Boston sokaklarında ilerlerken Peter'la aramızdaki bölmeyi kaydırırken gözleri benimkileri tutuyor. "Sana ne yaptığımı söyledim. Ne istediğimi. Bu benim için sadece bu gece değil. Bu sadece bir kaşıntıyı kaşımak değil. Bu artık seni nasıl istediğimi inkar edememem. Soru şu, seni bırakıyor muyum yoksa seninle içeri mi geliyorum?"

"Peki ya benim işim?"

Neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. "Ne olmuş ona?" "Sen benim patronumsun."

Gözlerini kısıyor. "Evet. Bu bir komplikasyon. Özellikle de babamın görevden alınmasının nedenlerinden birini düşünersek. O yüzden bunu ikimiz için de karmaşık olmaktan çıkaralım. İşinde senin üzerinde bir güce sahip olduğum için benimle seks yapmaya herhangi bir şekilde zorlanmış hissediyor musun?"

Göz kırpmıyorum. "Hayır."

"Tepkilerden korkmadan bana hayır demekten çekinmez misiniz?"

"Evet."

"Kariyerini veya gelirini bir şekilde artırabileceğimi düşündüğün için mi benimle seks yapmak istiyorsun?"

Burnum kıvrıldı. "Tabii ki hayır."

"O zaman işinizle ilgili tam olarak neyi dert ediyorsunuz?"

"İnsanların ne diyeceği."

"İnsanların ne diyeceğini siktir et."

Kaşlarımı çatıyorum ve o da elimi kaldırıp bileğimin iç kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Aurelia, bunu kimseye yaymak gibi bir niyetim yoktu. İşimizi etkilemediği sürece ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez."

"Tamam, ama bu iş bittiğinde..." Dağınık bitecek. En azından benim için. Muhtemelen onun için değil ve belki de söylediği budur. "Bunu ayrı tutacağız." Bu bir soru ama değil.

Söylemediği sözleri neredeyse duyabiliyorum, *bu sadece seks Aurelia. Aşk değil.*

Gözleri benimkileri tutuyor ve devamını getirmiyor. Bunun yerine, bunu kendi başıma çözmemi izliyor ve belki de onun dile getirilmeyen sözleriyle rahatlamamalıyım, ama rahatlıyorum. İşimden ödün vermeyeceğim. Duygular işin içine girmeyeceği için bu durum istikrarsız ya da çirkin bir hal almayacak. Artık bunu yapabileceğinden emin değilim. Olsa bile, duyguları yaşamakla ilgilenmiyor, bu yüzden de yaşamayacak.

Zax böyle çalışır.

Öte yandan ben... duygusal kopuş çocukluğumdan beri günlük angarya işim oldu ve hiçbir zaman keyif aldığım bir iş olmadı. Bu, hayatta kalmak için bu konuda nasıl iyi olunacağını öğrenmediğim anlamına gelmiyor.

"Tamam. Seks."

Bakışları anında erimiş bir hal alıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Neredeyse bu samimi jestten uzaklaşacaktım ama başparmağı bileğimin iç kısmında gezinmeye başlayınca vazgeçiyorum. Bölmeyi indiriyor.

"Peter, bizi Aurelia'ya götürür müsün?" "Hiç de değil, efendim."

"Adresimi biliyor mu?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Sen gelmeden önce ona vermiştim."

Ciğerlerimden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "O kadar emin olduğumu mu düşündün?"

Zax eğiliyor, ağzı kulağımın yanında geziniyor. "Hayır. Asla. Ama öyle olacağını ummuştum. Kabul etsen de etmesen de seni eve götürecekti."

Boynuma bir öpücük konduruyor, derin bir nefes alıyor ve sonra sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz. Karanlıkta. Girdap gibi dönen gerilim ve zar zor kaynayan arzu içinde. Bana her dokunuşunda onun arzusunu ve kısıtlamasını hissediyorum. Beni okşayabilmek için elbisemi dizlerimin üzerinden geçirmek için yan yırtmacı nasıl kullandığını. Beni nasıl yakın tuttuğunu,

Kalçalarını ve omuzlarını benimkilere dayadı.

Escalade'inden inerken kaşlarını çatmasını görmezden geliyorum ve binamın ön kapısının kilidini açıyorum. Dört kat merdiveni tırmanırken de görmezden gelmeye devam ediyorum. Bir şey söylemek istiyor ama haklı olarak, ilk kez çenesini kapalı tutuyor.

Ön kapımın kilidini açarken ellerim kalçalarımın ve sonra dairemin

içindeyiz ve o etrafı gözetliyor. Daha fazla kaş çatıyor, ama şimdi geziniyor

Bakışları merak ve entrika ile kıvılcımlanıyor. Sanki içimde kimsenin görmesine izin vermediğim gizli bir bakışa sahipmiş gibi.

"Bir stüdyoda yaşıyorsun." Yatağıma bakıyor, köşeye sıkışmış bir kraliçe ve yanında bir komodin, odanın geri kalanından sadece mahremiyetten çok ışığı dışarıda tutmak için katlanan bir paravanla ayrılmış. Burada sadece ben varım. Gerçek suç dizilerimi izlediğim küçük televizyon ve yerde rulo ve katlanmış yığınlar halinde duran kumaşlar. Boncuklar, payetler ve dikiş malzemeleriyle dolu kutular.

"Sana para biriktirdiğimi söyledim."

Bakışları çalışma alanımda gezinip duruyor. "Kaç tane dikiş makineniz var?"

"Üç tane. Ama hepsi benim için farklı şeyler yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, param yetse ve onları barındıracak yerim olsa daha fazlasına sahip olurum."

Başını sallıyor. "Ve bu elbiseler..." Küçük oturma odası ve mutfak alanını dolduran büyük rafları işaret ediyor. "Bunların hepsini sen yaptın."

"Evet. Yaptım."

"Hmmm."

"Bu da ne demek

oluyor?" "Sadece

düşünüyorum, hepsi bu."

"Paylaşmak ister misin?"

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Hayır."

Başımı sallıyorum, çantamı bırakıp telefonumu şarj edebilmek için odayı geçip masama gidiyorum. Ona içki teklif etmiyorum. Bu bir randevu değil. Ama sonra bir şey kafama dank ediyor, hem de sert bir şekilde. Yakıcı bir düşünce, daha ileri gitmeden önce cevaplamam gereken bir soru.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Sekiz yıldır seks yapmadığın doğru mu?"

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor, muhtemelen bana karşı ne kadar dürüst ve açık sözlü olmak istediğini tartışıyor ve sonunda "Hayır" diyor.

"Ama bu-"

"Dünyayı inandırdım mı? Evet, biliyorum. Kadınlar bekâr ve tamamen ulaşılmaz olduğunuzu düşünürse, bir süre sonra sizi yalnız bırakma eğiliminde olurlar. En azından çoğunlukla ve kadınların her ne sebeple olursa olsun peşimden koşması hiçbir şekilde uğraşmak istediğim bir şey değil."

"Peki sen nasıl..."

Odaya bir adım. "Ben çok özel bir kulübe üyeyim."

Nefesim kesildi. "Seks kulübü mü?" "Evet."

"Ama onlar-"

"Çoğu zaman maske takıyorum ama takmasam bile özel bir durum."

"Maske mi takıyorsun?!" Vay anasını. "Kadınların kim olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor. "Hiç umursamadım."

"Bunu herkesin içinde mi yapıyorsunuz? Onları bağlıyor musunuz?"

Gülümsemesini gizlemek için parmağını alt dudağında gezdiriyor. "Asla ve nadiren. Burası ille de bir sapkınlık kulübü değil, ama eğer ilgini çekiyorsa orada bolca sapkınlık var."

İnliyorum. Bununla ilgili bir şey bana delicesine seksi geliyor. Yakışıklı, güçlü Zax'i smokininin içinde maske takarken hayal etmek...

"Hoşlandığın şey bu mu? Kink?"

"O kadınlarla değil."

Jeeeesuuuuus. Yanıyorum. Ona neden o kadınlarla olmadığını sormak istiyorum, ama şu anda umursamayacak kadar heyecanlıyım.

"Ama öyle olsaydın," diye üsteliyorum. "Bana o kadınlara ne yapacağını söyle. Ben o kadınlardan biri olsaydım, bana ne yapardın?"

"Benim pis küçük kulüp fahişem mi olmak istiyorsun? Oyunağım mı?"

"Evet." Ve bunu itiraf ederken utanç bile duymuyorum, onun aşağılayıcı sözlerinden de. Onlardan hoşlanıyorum. Beni tahrik ediyorlar ve bunun adı da bu, değil mi? İşin en ateşli kısmı da bunu biliyor olması. Ona söylememe bile gerek kalmadı ama o biliyor.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Arkanı dön ve ellerini masanın üzerine koy." Anında itaat ediyorum, alt dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor, attığı her adımda bedenim titriyor. Arkamda duruyor, vücut ısısı inanılmaz ve gözlerim kapanıyor. Beklenti içimde bir şey gibi yuvarlanıyor yük treni, kalbim onun hızına uyuyor.

Parmakları saçlarımda geziniyor ve sonra bir tokenin kaydığını hissediyorum. Onu yanımdaki masanın üzerine bırakıyor ve sonra diğerleriyle devam ediyor. İğne iğne, saçımı kabarıklığından kurtarıyor. Bu garip bir şekilde bir erkeğin bana yaptığı en şehvetli ve erotik şey. Acıtmaması ya da takılmaması için titiz bir şekilde yapıyor. Aramızda bunu inşa ederken yavaş, kasıtlı doğası. Ölüyorum, nefes nefese kalıyorum ve o daha bana dokunmadı bile.

Saçımı indirip son tutamını da masanın üzerine koyduktan sonra, ağır yeleme omzuma dökülmesine izin vererek süpürüyor. Burnu enseme ve beni derin derin içine çekiyor. New York'taki banyoda yaptığı gibi.

York. İnememi bastırmak için dudağımı daha derinden ısıyorum, ancak kulağıma eğilip fısıldıyor, "Bunu bir daha yapma yoksa seni cezalandırırım. Çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

"Evet, efendim."

Sırıttığını duyar gibiyim. "İşte benim kızım."

Arkamda bir hışırtı ve ardından pürüzsüz siyah saten gözlerimi örtüyor. Gözlerimi bağlamak için papyonunu kullanırken nefesim kesiliyor, ciğerlerimde sıkıca tutuyorum. Elleri boynumdan aşağı iniyor ve elbisemin arkasındaki fermuara ulaşana kadar omuzlarım boyunca ilerliyor.

"Eğer kulüpte birlikte olduğum kadın *sen* olsaydın, elbisenin fermuarını yavaşça açardım."

O kadar özenli bir yavaşlıkla yapıyor ki, buna bir saniye daha dayanabileceğimden emin değilim. Elbise yere düşüyor ve içinden çıkmama yardım ediyor, topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağымda. Elbiseyi yanımdaki sandalyeye örtüyor ve sonra elleri ayak bileklerimde.

"Seni bu şekilde, sadece tanga ve sütyeninle yakaladığımda, ellerimi bacaklarından yukarı kaydırırdım çünkü onlara karşı koymam mümkün olmazdı. Bacaklarına bayılıyorum."

En hafif dokunuşu baldırlarımın ve kalçalarımın içini gıdıklıyor, sadece vaat edilen topraklara yaklaşıyor ve sonra geri dans ediyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, dokunuşuyla beni çıldırıyor. Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Bunu yapmaya devam ederdim. Dokunmadan, külotundan sızan ıslak amına yaklaşırdım. Benim için o kadar çaresiz kalana, yalvarana kadar beklentini çekerdim."

"Ben zaten oradayım," diyorum ona.

Ağzı sağ kık yanağıma değiyor. "O zaman yalvar bana Aurelia." Dişleri etime batıyor ve ben haykırıyorum, kalçalarım akılsızca öne doğru eğiliyor, klitorisimin sürtünmeye ihtiyacı var.

"Lütfen."

Sol kık yanağıma bir şaplak. "Lütfen ne? Ne istiyorsun?" "Lütfen bana dokun."

"Nerede?"

"Amım. Lütfen, lütfen, külotumu çıkar ve bana dokun. Ya da yala beni. Ya da ikisini birden."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Gelmek için. Gelmem gerek."

"Kıpırdama," diye fısıldıyor kulağıma ve sonra kayboluyor. Sıcaklığını hiçbir yerde bulamıyorum ama onu duyuyorum. Bir çekmecenin açıldığını ve ayırt edemediğim bazı şeylerin karıştırıldığını duyuyorum ve sonra geri dönüyor.

Külotum kalçalarımın altına kayıyor, serin hava ıslak merkezime çarpıyor ve sonra bunlardan da çıkıyorum. Sırada sütyenim var ve şimdi gözlerim bağlı ve ona karşı tamamen çıplak durumdayım.

"Tanrım, çok güzelsin." Omurgama bir öpücük. "Benim yaramaz, yaramaz oyunlar oynamayı seven tatlı, mükemmel kızım."

Bir şeyin tıkladığını ve titreşmeye başladığını duyduğumda parmağını dikiş yerimde gezdiriyor. Sonra değneğimi göğüs ucuma dayadı. Lanet olası pislik, orada ne bulacağını çok iyi biliyormuş gibi komodin çekmecemeye girdi. Oyuncak koleksiyonuma göz attığına şüphe yok.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, oradaki güzel tıkaçı ben almadım. Anal oyunu sever misin, Angel?"

"Evet."

"Siktir, bebeğim. Sen benim ölümüm olacaksın." Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

Değneği önümde, karnımın üzerinde gezdiriyor, her sinir ucu canlanırken titreşimi tenimde döndürüyor. Sert dudaklar, asanın önümde gezindiği gibi sırtımı öpüyor. Ben kıpırdanıyorum ve o kalçamı ısıyor. Nefesim kesiliyor ve o da belimin alt kısmını emiyor. İç çekiyorum ve parmağını açıklığının etrafında döndürüyor.

Her hareketime ve nefes alışına uyum sağlıyor. Tüm bunlar olurken beni reddediyor.

Sadist.

"Zax, lütfen. Aklımı kaybediyorum."

"Sabırlı ol, Angel. Bunu geçen sefer yaptığımız gibi aceleye getirmek istemiyorum."

Tadını çıkarın."

"Biririm mi? O kadar heyecanlıyım ki, rahatlamak için masamı yumruklamak üzereyim." Gülümsemesini tenimde hissediyorum. "O zaman yap."

Hâlâ gözlerim bağlı ve göremiyor olsam da kafam uçuşuyor. "Masamı mı becermemi istiyorsun?" Çılgılık atıyorum.

Kıkırdıyor. "Eğer o kadar çok ihtiyacın varsa."

Arkamı dönüyorum, bunu düşünürken göz bağının içinde gözlerimi kırıştırıyorum. Blöf yaptığımı düşünüyor. Ama öyle miyim? Siktir et. Beni çıldırtıyor, ben de aynısını ona yapabilirim. Arkamda çömelmiş olduğunu bilerek bacaklarımı ayırıyorum. Asa tenimi terk ediyor ve beni tam olarak

görebildiği için havayı emdiğini duyuyorum.

Ben. Kendimi cesur ve biraz da çılgın hissederek masamın köşesini buluyorum ve amımı ona srtyorum.

Kfrediyor, tam olarak anlayamadığım Şeyler mırıldanıyor ve zafer içimde dalgalanıyor.

Kalalarımı döndürürken inliyorum, klitorisim tahtaya sürtünüyor. Kıçımı neredeyse çılgınca kavırıyor, ayağı bacaklarımı daha da ayırırken yanaklarımı iyice açıyor. Sıcak nefesi aıklığımda geziniyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce inliyorum.

"Sen lanet olası pis bir kadınsın." Sesi düzensiz. "Ama beni böyle seviyorsun."

"Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Dili içime dalıyor ve ben öne doğru sarsılarak masaya daha sert bastırıyorum, ancak elleri beni geri çekiyor. "Senin zevkini ben kontrol ediyorum Aurelia. Bu benim bedenim, artık senin değil. Sen istesen bile."

Değnek tekrar açılıyor ve beni arkadan yerken klitorisime bastırmadan önce üzerine tükürüyor. Vay anasını. Vibratrm yağlamak için üzerine tükürdü. Tek başına bu bile beni kasılmaya itti - o kadar pis ve yine de inkar edilemez derecede sıcak ve lezzetli bir Şekilde yanlış. Hem değnekten hem de onun kötü dilinden ve ağzından aldığım zevk içimde dalgalanıyor. Bunu bana daha önce kimse yapmamıştı. Asamı kullanmayı unut. Daha önce hiç kimse bana bu pozisyonda oral seks yapmamıştı. Tipik vanilya seksinin ötesinde herhangi bir Şeyi keşfetmek çoğunlukla kendi kendime yaptığım bir Şeydi.

Ama Zax'in bana bunu yapması, beni yalaması ve diliyle sıkmesi, değnekle klitorisime dokunurken içimde hırlayıp inlemesi aşkın bir Şey. Ve gözlerimin bağlı olması bunu daha da arttırıyor. Başım dönüyor. Neredeyse forik. Tenim sıcak, ağrılı ve gergin. İçimde bir fırtına koparken parmaklarım masamın üzerinde dönüyor, beni dik tutacak bir Şey bulamıyor.

Geri itiyorum, ağzından daha fazla almak istiyorum, asanın içine doğru sallanıyorum. Burnunun gt deliğime çarptığını hissediyorum ve ciyaklayıp kıvranıyorum, Utanıyor ama durmayı ya da geri çekilmeyi umursamayacak kadar çok seviyor. Özellikle de büyük eliyle kalçamı daha sıkı kavradığında ve beni tekrar kendine çektiğinde. Beni orada yalıyor, asayı klitorisime daha da bastırıyor ve gözlerimin arkasında yıldızlar parlıyor.

"Zax," diye yalvarıyorum ama şu anda ne istediğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece bana her ne yapıyorsa daha fazlasını. Daha fazlasını. Daha fazla. Daha *fazla*. Yüzüm ne düşüyor, kendimi tamamen ona açarken sırtım eğiliyor.

"Tekrar, bebeğim. Adımı tekrar söyle." Melek. Bebeğim. Sadece benim için onun isimleriyle yaşayabilir, nefes alabilir ve ölebilirdim.

"Zax. Oh Tanrım. Sakın durma. Lütfen, Zax. Çok yaklaştım."

İlkel bir hırıltı doğrudan içime işliyor ve sonra parmaklarını hissediyorum. İki tane. İçime dalıyor ve iç duvarıma bastırıyor. Değneği tümseğimin tepesine, dudaklarımın hemen üstüne doğru tutarken dili klitorisime dokunuyor ve ben kesinlikle paramparça oluyorum.

Karmakarışık haykırıyorum, inilti boğazımdan yırtılıyor. Tırnaklarım ahşabı çiziyor, vücudum herhangi bir koordinasyon olmaksızın ona doğru eğilip bükülüyor. Onun adını. Kaç kez söylediğimi ya da haykırdığımı bilmiyorum ama sanki kendimi durduramıyorum. Beni her yerimden öpüyor. Beni yavaşlatmadan sikiyor. Tüm bunlar olurken bedenim onun etrafında sıkışıyor ve sarsılıyor.

Sarkmaya başladığım anda değnek kapanıyor. Nefesimi tutmaya ve çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken, vücudumu tekrar öpüyor. Göz bağımı çözerken göğsünü sırtıma yaslıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve ışığa alışmak için gözlerimi kısıyorum. Sonra gülümsüyorum. Göremeyeceğini bildiğim bir gülümseme, bu yüzden uçuşmasına izin verdim.

"İyi mi?" diye

mırıldanıyor.

"Berbat."

Saçımın bir tutamıyla oynarken boynuma doğru bir kıkırdama. "Çok fazla gevşeme," diyor o sert ses tonuyla. "Seninle işim daha bitmedi."

O Bir elim beline, diğeri göğsüne dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, yüzüm boynuna gömülüyor, tıpkı New York'ta dans pistinde olduğumuz gibi. Tenini emiyorum,

Terden hafif yapış yapış ama yine de o kadar tatlı ki dayanamıyorum. Onun bana karşı hissi, her ağır nefesinin yükselişi ve düşüşü, müzik gibi içimde zaplıyor. Gürültülü ve yankılı, sadece benim duyabildiğim bir ritmin kalesi.

Nabızı dudaklarıma çarpıyor, parmaklarım dalgınca göğüs ucuyla oynuyor, ama o sessiz. Muhtemelen neyin peşinde olduğumu merak ediyor. Onun için aklımı kaçıyorum ve henüz içine bile girmedim.

"Seni hâlâ sinirlendiriyor muyum?" Gülümsüyorum, sadece duraksıyor. Ne zamandan beri bu kadar çok gülümsüyorum? Cevap çok açık. Ondan beri.

"Evet. Ama yapmaya devam et. Her ne yapıyorsan." "Amını yalamak mı?"

"Bu. Kesinlikle."

"Göğüslerinle mi oynuyorsun?" "Şikayet etmeyeceğim." "Seni boşaltmak mı?"

"Sanırım bunu bir dahaki sefere sen içimdeyken yapmak istiyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyorum kulağına. "Söyle bana, bebeğim. Bu güzel amcık ne istiyor?" Pürüzsüz dudaklarını okşuyorum, sıkı, ıslak deliğini çalışıyorum. Sekiz yıl boyunca oyunu hiç umursamadım. Sadece kendi şartlarımla. Ama ilgimi yiyip bitirmesi, bana yalvarması ve bana tam olarak ne istediğini söylemesi

Seksin bu kadar eğlenceli olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu ruhu söndüren ve özgürleştiren.

Bu kadına istediği her şeyi ve umarım henüz düşünmediği birkaç şeyi vereceğim.

"Sikin."

Ve asla. Hayatım boyunca. bir kadın onu bu kadar çaresizce istememe neden olmamıştı.

İçine doğru inliyorum, onu masasının kenarına bırakabilmek için kaldırıyorum. Birden yatağı çok uzakta gibi geldi. Hâlâ tamamen giyinik durumdayım ve bu durum onu gözle görülür bir şekilde rahatsız ediyor. Dudaklarını büzerek, hevesli parmaklarıyla gömleğimin düğmelerine saldırıyor. En alta geldiğinde çekiştirmeye başlıyor ve ben de elini iterek son birkaç düğmeyi onun yerine ilikliyorum.

"Sabırsız küçük bir şeysin, değil mi?"

"Öyle görünüyor, ama sanırım bunu bana sadece sen yapıyorsun." Mavi gözleri benimkilerle buluşmak için titreşiyor, ama sonra işine geri dönüyor, burada otururken gömleğimi omuzlarımdan kaydırıyor, en ufak bir alçakgönüllülük belirtisi olmadan görkemli bir şekilde çıplak. Aynı zamanda ilk defa onun tamamını görüyorum ve sikişiyorum. Sadece sikiş. Bu kadın tarif edilemez, neredeyse acı verecek kadar güzel.

Uzun bacaklar, kıvrımlı kalçalar, dar bel ve dolgun, gözyaşı damlası göğüsler.

Elleri göğsümü, omuzlarımı ve karın kaslarımı keşfederken ben de onun her santimini avuçluyorum. Sanki beni görmeyi ve hissetmeyi hafızasına kazıyormuş gibi her kasımı yoklarken ve okşarken dişleri dudağını yakalıyor. Parmakları tenimde fısıldayarak gezinirken, meme uçlarımda etrafında dolanırken ve sonra karın kaslarımı ayıran vadide aşağı doğru inerken sıcak ve yumuşak. Dokunuşu, onunla ilk tanıştığım, dizleri kanlı ve küstah olduğu zamankinden daha az güçlü değil.

Dokunmaya hiç bu kadar önem vermemiştim ama onunki elektrikli ve dikkat dağıtıcı. Basit, masum keşifleriyle bana yaptıklarından başka bir şeye odaklanmakta zorlandığım noktaya kadar sürükleyici. Aletim pantolonumun içinde geriliyor, ona karşı çaresiz ve aç, geri kalanıma gösterdiği ilgiyi kıskanıyor. Göbeğimin altındaki deriyi öpüyor ve ben neredeyse ölüyorum, kanım damarlarımda aşırı ısınıyor.

"Bana uyumam için tişörtünü verdiğinden beri bunu yapmak istiyordum," diye itiraf ediyor.

Ellerim saçlarında geziniyor, her yerini görebilmek için saç tellerini yüzünden geriye doğru fırçalıyor. "Sanırım o gece sana karşı koyma şansım olmadığını fark ettim."

Pantolonumun üst kısmına ulaştığında gözleri benimkilerle buluşuyor, bir soru soruyor ve neredeyse güleceğim. Şaka mı yapıyor?

"Devam et. Şimdi benden çekinme," diyorum ona, tutuşumu kaybederek, aniden sabırsızlığını anlayarak.

Burası çok sessiz. Sadece ikimiz, nefes alıp veriyoruz ve yumuşak tonlarda konuşuyoruz.

Kemerimi, smokin pantolonumun düğmesini ve fermuarını çözüyor ve sonra eli boxer külotumun içinde, beni ilk kez kavıyor. Beni sıkarken hırıltılı bir nefes alıyorum.

Bana kendinden emin birkaç vuruş yapıyor. "Bu içimde çok iyi hissettirecek."

Ve işte böyle, kontrolüm elimden kaçıyor. Ağzım onunkinin üzerine düşüyor, dilim içeri giriyor ve onu sahipleniyor. Öne doğru eğilerek sırtını eğiyorum, ellerinden biri ağırlığını desteklemek için masaya düşüyor. Başını istediğim yerde tutuyorum, diğer elimle bacaklarını birbirinden uzaklaştırıyorum, böylece aynı anda ona dokunurken aralarına girebiliyorum.

Bir an için dizlerimin üzerine çöküp onu bu şekilde yemeyi düşünüyorum ama içinde benden başka bir şey yok. Cesur eller pantolonumu ayak bileklerime kadar yırtıyor. Sikim serbest kalıyor ama onu öpmeden duramıyorum. Boynunu, omuzlarını, göğüslerinin üstünü. İç çekiyor ve sonra dişlerim sağ meme ucunu sıyırdığında inliyor, ardından sol meme ucunu sıyrıyor, sadece dilimle acıyı yatıştırıyorum.

Geri çekilip önümdeki meleğe bakıyorum. Dudakları ayırık, gözleri kukuletalı, gözbebekleri etraflarında sadece mavi bir halka olacak şekilde dışarı fırlamış.

"Temizim ama prezervatifim yok." Bunların hiçbirini planlamamıştım. Başını salladı. "Umurumda değil. Temizim ve doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Duymam gereken tek şey buydu. Elini sikimden çektim, kendime birkaç pompa yaptım, bacaklarını ayırdım ve gözlerim yüzüne yapışık bir şekilde, kendimi onun açıklığına hizaladım ve içine kaydım. Sırtı kavisleniyor, gözleri geriye kayıyor, sonra nefesi göğsünde düğümlenirken kapanıyor.

"Kahretsin, bu çok dar," diye nefes nefese kalıyor.

Bir kahkaha attım. "Bu benim sözüm olmalıydı."

Çünkü öyle. Lanet olsun, onun sıcak, ıslak, pürüzsüz duvarlarının her santiminin sikimi kavradığını hissedebiliyorum. Bu işkence olduğu kadar mutluluk da. Onu arkaya yatırıyorum, kalçalarını kalçalarımın üzerine kaldırıyorum ve sonra yavaşça içinden çıkıyorum, ancak hemen geri itiyorum. Bakışlarım hareket ettiğim yere doğru kayıyor.

onun içinde. Ona böyle girip çıkıyorum, parlayan sikimden ve vücudunun etrafımda nasıl gerildiğinden başlıyorum. Bu duygu muhteşem.

"Aurelia, lanet olsun, şu haline bak. Ne kadar da güzelsin. Ben içine zar zor sığarken amının beni nasıl yutmaya çalıştığına bak." Meme uçlarından birini sıkıştırıyorum ve sonra göğsünü avuçluyorum, avucumda zıplamasını ve sallanmasını seviyorum. Ben hızımı artırdıkça haykırıyor, girebildiğim kadar derine giriyor ve her hamlede kalçalarımın etrafında dönüyorum. "Seni becerdiğimde ne kadar iyi hissettirdiğini söyle bana. Seni doldurduğumda."

"Berbat."

"Siktiğimin veledi." Göğüslerini tokatlıyorum. "İçindeki sikimin hissini ne kadar sevdiğini söyle yoksa şimdi çekerim ve seni sadece komodininde tuttuğun zavallı küçük yapay penisle baş başa bırakırım."

"Sadist olduğumu biliyordum."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Sana ne kadar olduğunu göstermemi ister misin?" İçinden çıkmaya başlıyorum.

"Ah. Hayır. Lütfen, daha fazla. Efendim. Efendim. Zax. Adının ne olduğu umurumda değil, sadece beni becermeyi bırakma."

"O zaman bana söylemek zorundasın, bebeğim." Tekrar içine dalıyorum, kalçalarımı bir kez daha yuvarlıyorum ve nefesi kesiliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor.

Gözleri parlıyor, mavi ateş. "Sen içimdeyken amımın nasıl hissettiğini seviyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet." Ben geri çekilmeye başladığımda beni tekrar içine çekerek öğütüyor. Eli kıcımlı kavırıyor, beni istediği yerde tutuyor.

"Peki ya sen? Sen de seviyor musun?"

"Madem cevap istemiyorsun, sikini içimde hissetmeyi seviyorum. Ne kadar büyük olduğunu ve her yaptığında ne kadar dolu hissettiğimi seviyorum... ah! Bunu. Her ne yapıyorsan, asla durmanı istemiyorum."

"İşte benim kızım." Boynunu emiyorum ve titriyor, amı sıcak çırpınışlarla etrafımda spazm geçiriyor. Lanet olası cennet. O saf bir his, düzensiz eller ve özensiz öpücükler ve nefesler ve iç çekmeler ve zevk inlemeleri ile etrafımda çözülüyor.

Beni çılgına çeviriyor. Ona tekrar tekrar vurana kadar hızımı artırmamı sağlıyor. Ondan başka bir şeye bakamıyorum. Çarpıcı yüzü ve kızarmış vücudu ve dişlerimi sıkıyorum çünkü bu kadın o kadar inanılmaz hissettiriyor ki boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Zax. İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Elimi mükemmel kıcının altından kaydırarak, bacakları hala bana sarılıyken onu kaldırıyorum ve bizi duvara doğru kaydırıyorum. Kolları boynumu sarıyor, ben kendimi onun içinde serbest bırakırken yüzü göğsüme gömülüyor. Onu neredeyse kalçalarımın üzerine yatırıyorum ve her güçlü dalgalanmayı ve inçimi hissettiğinden emin olmak için aç yapıyorum.

"İşte," diye haykırıyor, sesi parçalanıyor. "Siktir. Tanrım." Başını duvara yaslıyor, kendini tamamen kaybetmiş bir halde.

"Benimle kal," diye emrediyorum, kıcını sıkıyor ve diğer elimle boğazını kabaca kavıyorum. Onu bir hayvan gibi becermeye devam ederken bizi duvara çarpıyorum, girip çıkıyorum. "Hisset beni. Seni becerdiğimi hisset. Sikimin senin için ne kadar sert olduğunu hisset. Her tarafıma nasıl damlıyorsun."

"Evet. Devam et. Devam et. *Oh!*" Bir çığlıkla bana sarılıyor, kendini bana doğru sertçe bastırıyor ve orgazmına doğru ilerlerken bana yapışıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum çünkü boşalacağım ve o hap kullanıyor ve sikişiyor olsa bile hiçbir şey giymiyorum. Ondan çekiliyorum ve her tarafına patlıyorum, beyaz sıcak sperm ipleri karnına ve tepesinin tepesine fırlarken salıverilmemi haykırıyorum.

Nefesimi tutmaya ve bayılmamaya çalışırken ona doğru düşüyorum, onu duvara bastırıyorum.

"İyi misin?" Ona fısıldıyorum.

"Harika."

Ciğerlerimden bir kahkaha patlıyor ve geri çekilip onu öpebilmek için yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum. Bunu bir ya da iki dakika yaptıktan sonra onu nazikçe ayağa kaldırıyorum ve banyoya gitmeden önce iyi ve sabit olduğundan emin oluyorum. Elimde sıcak bir bezle geri dönüyorum ve ben onu temizlerken o da sözsüz bir şekilde bana bakıyor.

Sonra onu tekrar kucağıma alıyorum, ışığı kapatıyorum, böylece ay ışığından başka bir şeyle yıkanmıyoruz ve sonra onu yatağına götürüyorum.

"Bir ara beni kulübe götürür müsün? Görmek isterim. Eğer senin için sorun olmazsa."

Tereddüt ediyorum. Kulüp benim mutlu olduğum bir yer değil ama belki onunla eğlenceli olabilir. Farklı bir şey yapabiliriz. "Tabii. Belki."

Onu üstüme gelecek şekilde konumlandırıyorum, göğsü ve karnı benimkiyle aynı hizada ve en uzun süre onu tutuyorum. Parmaklarım omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyor ve sonunda uyuyor. Sessiz ol.

Onunla geçirdiğim bu gece... Berbat haldeyim. Kafam karışık, heyecanlıyım, doymuşum ve... memnunum.

Daha önce bir kadınla yatmadım.

Bunu yapamam. O yola giremem.

Suzie'den sonra biriyle ilk kez seks yaptığımda, hayatta kalacağımdan emin değildim. Balkonumda oturmuş, ufuk çizgisine, suya, yıldızlara ve aşağıdaki dünya katlarına bakıyor ve insanoğlunun bildiği en karanlık düşüncelere dalıyordum.

Aurelia bana sapık olup olmadığını sordu. Edepsiz konuşmalarımın hoşlandığını biliyorum. Bir kadınla sapıklık yapmadım ya da ağzımı açmadım çünkü seviştiğim kadınlarla kendimin hiçbir parçasını paylaşmıyorum. Oyun oynamadım, oynaşmadım, dalga geçmedim, hatta bu eylemden zevk bile almadım. Kesinlikle kadının boşalmasını ve benim de boşalmamı sağlamaktan fazlasını yapacak kadar değil.

Ama her şeyi Aurelia ile yapmak istemiyorsam ne olayım.

Bu enfes, iğrenç kadını izlemeden duramıyorum. Çünkü lanet olsun, o muhteşem. Ve burada benimle birlikte. Zaxton Monroe olduğum için değil. Central Square'in bir parçası olduğum için değil. Monroe Fashion'ın milyarder CEO'su olduğum için de değil.

Ona bunun sadece seks olacağını hiç söylemedim.

Niyetim buydu. Arabada denedim. Konuyu geçiştirdik ve onun kendi sonuçlarını çıkarmasını izledim ama... Söyleyemedim. Çünkü işin aslına indiğimde istediğimin bu olduğundan emin değilim. Ona sahip olma fikri beni açgözlülüğe itiyor. Bunun düşüncesi göğsümden bir şeylerin fırlamasına neden oluyor ve kontrol altına almaya çalışmak için uyuyan formunu biraz daha sıkı tutuyorum.

Bunu yapmam gereken son kadın o ama yine de kaderimde varmış gibi hissediyorum. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. O benim yoluma düştü ve işte buradayız, sadece ikimizin de hikayesi o kadar basit ya da kolay değil.

Üzerimizde bir belirsizlik fırtınası dolaşıyor.

Rüzgarlı, yağmurlu ve imparatorluğumu yıkıp dünyayı mahvedecek kadar güçlü bir fırtına. Ama Aurelia fırtına mı yoksa o da benim gibi sele mi kapıldı?

Uzun süre uyanık kalıyorum, beynim bu gece olanlardan dolayı sersemlemiş durumda. Nabzım durulmayı reddediyor. Aurelia'nın yumuşak nefeslerini ve mırıltılarını dinliyorum ve o gittikten sonra hayatta kalmak için savaşmam gereken başka bir kadın olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Nefesim hızlanıyor ve bu dürtünün nereden geldiğini bile bilmiyorum ama kelimeler ben onları durdurmaya başlayamadan ağzımdan kaçıyor. "Eğer bunu şimdi söylemezsem, bir daha asla söyleyebileceğimden emin değilim."

Hareket etmiyor. Pek hareket etmiyor. Ama içgüdüsel olarak, bir şekilde uyanık olduğunu biliyorum ve öyle değilmiş gibi davrandığı için minnettarım. Bu kelimeleri söylememin başka bir yolu yok. Daha önce hiç söylemediğim kelimeler. Grey'e bile. İçimde zehirli virüsler gibi ürediğini düşündüğüm kelimeler.

"Hamileydi. Suzie. On bir haftalık. Test yaptırmış ve öldüğü sabah İsviçre'de rastgele bir doktora kontrole gitmiş. Ultrason yaptılar. Erkekti. Oğlumuz ve biz... heyecanlıydık. Yani, dehşete düşmüştük. Ama çok heyecanlıydık. O gece doğum gününü kutladığımızda herkese söyleyecektik ama arkadaşlarımıza, kardeşine, parmağında yüzüğüm olmadan onu hamile bıraktığımı söylemeyecektim. Beklemiştim. Her şeyin aynı gün olmasını istiyordum, böylece yüzük haftalarca bende olmasına rağmen her şeyi kutlayabilecektik. Onlara on altı haftalık olduğunda turneden ayrılacağımızı ve grubu bırakacağımı söyleyecektim.

"Callan'ın ayrılmak istediğini zaten biliyordum ama tek kelime etmedi. Çok çalışıyordu ve çocukluğundan beri doktor olmak istiyordu. Aklının orada olduğunu biliyordum. Lenox'un da Suzie ve ben orada olduğumuz için orada olduğunu biliyordum. Asher top oynamak istiyordu. Bizi orada tutan sadece Grey ve Suzie'ydi. Grubu bir arada tutan. Geri kalanımızın müziğin ötesinde başka hayalleri vardı."

Bir nefes veriyorum, onu hatırladıkça görüşüm bulanıklaşıyor. Gülüşünü. Işığını. Enerjisini. Ve sonra duşta gözümün önünde ölürkenki renksiz, ıslak yüzü ve ben tamamen aklımı kaybettim. Her bir parçamı kaybettim.

Onu. Bebeğimiz. Ben de onlarla birlikte öldüm.

"Bugüne kadar kimse bebekten haberdar olmadı. Lenox bile, gerçi o baş ağrılarını biliyordu. Onları *ben* bilmiyordum." Bir nefes daha, bu seferki titrek. "Suzie böyle ketum ve kurnaz biriydi. Felcin geldiğini görmedim. Duşa girmeden önce yüzünü buruşturduğunu gördüm ve sanırım bir parçam bu işte bir terslik olduğunu anladı. Ama mükemmel bir gündü ve ben... Baş ağrılarını bilseydim..."

Onu kendime doğru çekiyorum ve elinin omzumu kavradığını hissediyorum. Hepsi bu kadar. Başka bir hareket yok. Ama bu kavrama her şey demek. Bunu atlatmak için tam olarak ihtiyacım olan şey.

Onunla evlenecektim. Suzie benim karım olacaktı. Çocuklarımın annesi. Peki bunu nasıl bağdaştırabilirim? Ondan buna nasıl geçeceğim? Daha önce hiç böyle bir yeteneğim olmamıştı. Yüzsüz, anlamsız kadınlar da burada devreye girdi. Sonra diğer ironi beni vurdu. Bir hafta önce bu kadına güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ve şimdi ona en karanlık yanlarımla güveniyorum. Ama artık geri dönemem.

Doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü, bu işte onunla birlikteyim.

Suzie öleli sekiz yıl oldu ve o zamandan beri Aurelia'ya kadar hiç kimse radarıma girmedi.

"Sadece sekse tamam dedin ve ben de karşı çıkmadım. Ama bilmelisin ki, söz verdiğim gibi tepki görmeden kaçabilirsin, bu şartları kabul edebileceğimden emin değilim. Son sekiz yıldır yaptığım tek şey sıradanlıktı ve bu sıradanlık anlamsızdı. O kadınların benim için bir yüzü yoktu, ama senin var. Seni görüyorum Aurelia. Bu benim için ne kadar trajik olursa olsun, görüyorum. Seni kulübe götürürsem, kolumda olacaksın. Seni beceriyorsam, *sadece seni* beceriyordumdur."

"Tamam," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki neredeyse kaçıracaktım.

"Sadece sen."

Ay ışığıyla yıkanmış yüzü ortaya çıkıyor ve akmamış gözyaşlarıyla cam gibi olmuş gözleri benimkileri tutuyor. Yanağını avucumun içine alıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Yumuşak. Bu sefer tatlı. İçimde patlayan her düşünce ve duyguyla dolu.

Sıkım şimdiden kıpırdanmaya başladı ve ondan daha fazlasını istiyorum. Artık ona sahip olduğuma göre, durmak istemiyorum. Vücudundan aşağıya inip dilimle yalıyorum, parmaklarımla o boşalana kadar oynuyorum. Ama sonra tekrar üzerine çıkıyorum, güzel gözlerine bakarken içine giriyorum.

Parmaklarım onunkilerle düğümleniyor ve birleşen ellerimizi başının üzerine kaldırıyorum, ay penceresinden içeri bakıp tam ona vururken göğüsleri benim için sergileniyor. Önce yavaşça içine girip çıkıyorum, onu içten dışa doğru hissediyorum. Şu anda yeterince yakın diye bir şey yokken daha yakın olma ihtiyacı duyuyorum. Kızıma, gözlerinin içine bakarken kendimi kaybediyorum ve uzun zamandır ilk kez, bir daha asla bulunamayacak olmak umurunda değil. Kontrolüm elimden gitti. Onun bedenine pompalayıp tamamen kendime ait olduğunu iddia ederken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

O kadın. Bu kadın.

Hesaplaşmam ve kurtuluşum.

Çok geçmeden adımlarımı hızlandırıyorum, ter alnıma yapışıyor. Titriyor, sikimi her çekişimde tüm vücudu titriyor. Ellerimi kavrayışı sıkılaşıyor, kalçalarımın etrafındaki uylukları beni ona karşı sağlam bir şekilde tutuyor.

Ona içindeyken ne kadar seksi görüldüğünü söylüyorum. Teninin ne kadar güzel parladığını. Ona yapmak istediğim her şeyi, bağlamak, ısırarak ve işaretlemek gibi. Ona pazartesi günü ağrımamı istediğimi ve toplantıdayken onu kızarıırken yakalamak istediğimi söylüyorum. Ona her şeyi yapabileceğimi söyledim. Benimle olduğu sürece istediği her fanteziyi.

Seks sırasında hiç onunla olduğum kadar sesli olmamıştım. Kendimi durduramıyorum.

Orgazmı beklenmedik bir şekilde onu sarıyor ve benimkini de içimden çıkmaya zorluyor. Bu sefer onun içine boşalıyorum -bunu talep ediyor, bana sorun olmayacağına dair söz veriyor- ve bu... çok ateşli. İçinden sızan dölüm delicesine sıcaktı ve bunu ona da söyledim.

İkimiz de tükendiğimizde, onu tekrar kollarıma sarıyorum ve kendime doğru çekiyorum, ona yer vermek istemiyorum. Bana doğru yuvarlanıyor, yüzünü göğsüme gömüyor ve beni aynı şiddetle geri tutuyor.

Ona söylediğim onca şeyden sonra hâlâ burada benimle olduğu için içime bir rahatlama çöküyor ve beni yana savuruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yerleşiyorum. Zihnimin arkasındaki en karanlık derinliklerde gizlenen korkuyu hissetsem bile. Kırmızı bayraklar, uyarılar ve ne yapıyorsun sen? Hepsini bir kenara itiyorum. Yapmak zorundayım.

Yanlış olan bir şey bu kadar doğru hissettirmemeli. Umarım.

O Kalbim. Zaxton Monroe, ona ne yaptın? Benimle dans eden ve beni sikeceğini söyleyen huysuz, otoriter, huysuz, sahiplenici, sık engelleyici adam nereye gitti? Onu başa çıkabilirim. Onunla başa çıkabilirim. Ama en karanlık, en yürek burkan sırrını açıklayan ve sonra benimle sevişen adam mı?

Bir erkekle hiç yakınlaşmadım. Seks yaptım ama hiç yakınlaşmadım.

Zax'le dün geceki her şey çok samimiydi. Saçımdaki tokaları çıkarışından elbisemi çıkarışına, oyunlara, fantezilere, sekse, gözlerimin içine bakışına ve şu anda uyurken bana sarılışına kadar. Hepsine.

Bu çok beklenmedik bir şey, belki de öyle olmamalı.

Adam tutkulu ve yoğun değilse hiçbir şey değildir. Tüm bunları yüzeyin altında tutmak için elinden geleni yapsa bile, yine de dışarı sızıyor.

Bir de Suzie ile olanlar var.

Öldüğünde, spekülasyonlar aldı başını gitti. Ve hepsi yanılttı. Çok, çok yanılttı. Aşırı dozdan öldüğüne dair raporlar vardı. Kendini öldürdüğüne dair. Duşta kayıp düşmüş ve başını çarpmıştı. Yüzlerce farklı şey vardı ve o bunların hepsini duymak, görmek ve hepsiyle başa çıkmak zorundaydı, bir yandan da korkunç gerçeği biliyordu. Ve bunun en zor kısmını kendine saklıyordu.

Sabah güneşi yüzünde dans ediyor ve o böyle çok huzurlu görünüyor. Çok hafif ve neredeyse çocuksu, gerçi bunda çocuksu bir şey yok

dolgun dudakları, delicesine uzun siyah kirpikleri ve buruşuk, dalgalı saçları olan bir adam. Onun muhteşem yüzüne saatlerce bakabilirim ve o bu haldeyken bunu yapmak, uyanıkken olduğundan çok daha kolay. Ne olursa olsun, gözlerinin üzerimde olması her zaman kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Bu adam beni gerçekten geriyor. Hem en iyi hem de en kötü şekilde.

Sonra aklıma geldi.

Kutsal Noel şarkıları, Zaxton Monroe ile bütün gece çılgınca seks yaptım ve sonra onun üstünde uyudum çünkü bana hiç yer bırakmadı. Ve bundan hoşlandım. Hayır. Bayıldım. Beynim çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyor. Aşırı analize başlamak için. Sorgulamaya başlamak için. Ve yavru kediler aşkına, *bu ne anlama geliyor* sorusu neden her kadının genetik yapısının bir parçası olmak zorunda? Sanki en başından beri hayal kırıklığına programlanmışız gibi.

Ben bütün o sürtükleri defederim. Ben o kadın *değilim*. O kadın *olmayacağım*. Ve doğrusu, cevabın ne olmasını istediğimden bile emin değilim. Zax'in dün gece arabada söylediklerine rağmen, aramızdaki bu şey serbest bırakılmayı bekleyen bir fiyaskonun felaket bok fırtınası. Ve dürüst olalım, böyle şeyler ne zaman kadın stajyer için iyi biter ki?

Yine de... Bunu durduracak ya da çekip gidecek gücü kendimde bulamıyorum. Dün gece, şimdi burada onunla birlikte olmak, içimde hayatım boyunca boş kalan yerleri dolduruyor.

Dudaklarım köprücük kemiğine yapışıyor.

"Bana daha fazlasını istediğini söyleme," diye mırıldanıyor, gözleri hala kapalı, ama dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğüne yemin edebilirim. Bir gülümseme, kaş çatma değil ve gah!

"Bu sizin gibi yaşlı adamlar için bir sorun mu?"

Şimdi kahverengi gözlerinden birini kısarak açarken kesinlikle gülümsüyor.

"Sanırım bununla ilgili bir sorunum olmadığını söyleyebilirsin." Bana sürtünüyor ve evet, bunda bir sorun yok. Eğilip omzumu ısırıyor, ben de ciyaklayarak üzerinden yuvarlanıyorum ama aniden altında kalıyorum. "Soruma cevap vermedin," diyor tehditkâr bir şekilde üzerimde gezinirken, koyu renk gözleri sabahın ilk ışıklarında sertleşiyor.

"Aslında ben brunch ve ardından yoga dersi düşünüyordum. Ya da yoga dersi ve ardından brunch."

"Yoga," diye bağılıyor sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

"Dün gece yeterince egzersiz ve esneme yapmadın mı?"

"Farklı türde esneme. Ve bir kız ikisine de gerçekten doyabilir mi?"

Bir tahtanın üzerine çıkıyor ve çıplak vücuduna bakıyor ve vay canına. Sert kaslar ve sert penis ve evet, salyalarım akıyor. Ve ıslak.

"Smokinimden başka giyecek bir şeyim yok," diyor, hâlâ vücutlarımıza bakarak.

"Tamam. Tamam. Burada kalıp daha fazla seks yapabiliriz," diye nezaketle teklif ediyorum. "Biliyorsun, çünkü ben böyle vericiyim."

Gözleri benimkilere dikiliyor, hınzır ve kurt gibi sırtıyor, sonra tekrar üzerime düşüyor, siki beni kıvranıp inletmek için tam da doğru yerime çarpıyor. "Yoga ve brunch dediğini sanıyordum."

"Kimin yemeğe ve esnemeye ihtiyacı var ki? Ezik."

Boynumu kulağıma kadar yalarken ellerim kürek kemiklerini kavırıyor. "Seni yiyebilirim ve sonra seni sikime uzatabilirim."

"Madem ısrar ediyorsun."

Yukarı doğru itiyor, ıslak merkezimde kayıyor ve sikiinin başıyla klitorisime sıkıca bastırıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar parlıyor. "Çok ağrımanı istemiyorum, Angel." Bir itiş daha.

"Hallederim," diye nefes nefese söz veriyorum, kalçalarımı yukarı kaldırmaya ve onu doğrudan içime almaya hazırım.

"Seni bu gece bir yere götürmek istemem dışında ve inan bana, aklımdaki şey için üzölmek istemezsin."

İçimden ıslak bir ısı sızıyor ve onu kapladığını hissettiğinde homurdanıyor ve sonra inliyor.

"Bu şekilde gelebilir misin?"

Hızını artırıp bana her seferinde mükemmel bir isabetle vururken öfkeyle başımı sallıyorum.

"İşte bu kadar. Seni sonsuza dek böyle izleyebilir ve hiç sıkılmayabilirim. Bana fantezilerini anlat Aurelia. Her zaman gizlice arzuladığın tüm pis, yaramaz şeyleri. Söyle ki onları gerçekleştirebileyim."

"Sen. Bu. Daha fazla." Dizlerimi yukarı kaldırıp daha fazla sürtünme arıyorum.

"Bu gece sana maske takacağım," diye fısıldıyor kulağıma. "Saçlarını toplayacağım. Seksi bir elbise giydireceğim. Kolumda. Sonra geceyi keşfetmene ve benimle yaptığın sürece ne yapmak istiyorsan onu yapmana izin vererek geçireceğim."

Onun beni istemesinde çok özgürleştirici bir şey var. Kendim olabiliyorum, en karanlık, en derin, en ahlaksız fantezilerimi yaşayabiliyorum ve isteyebiliyorum. Ve

her birini yerine getirmeye hazırdır.

Titriyorum ve haykırıyorum, onu kavırıyorum ve her yerine bu şekilde boşalırken onu bana karşı sıkı tutuyorum. Homurdanıyor ve sıcak dölünün üzerimde yarattığı his beni başka bir seviyeye taşıyor. O inliyor ve ben de inliyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Derin dalış, uzun, tatlı ve yumuşak öpücükler beni tüketiyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir öpücük bu. Sanki bir mesaj iletmeye çalışıyormuş gibi bir şeyler söyleyen bir öpücük, ama ne olduğunu anlayamıyorum. Tek bildiğim yalan söylemediğim. Sanırım o benim fantezim olabilir. Ve sanırım bundan daha fazlasını istiyorum.

"Düşün ikimizi de sığdırabilir mi?" diye soruyor, alnını benimkine bastırarak. "Bana ancak sığıyor. Saçımı yıkamak için kambur durmam gerekiyor."

Nefesinin altında görmezden gelmeyi tercih ettiğim kaba bir şeyler mırıldanıyor. "Çantanı hazırla çünkü hafta sonunu benim evimde geçireceksin ve bu Pazartesi sabahı birlikte işe gittiğimizde sona erecek."

"Hayır-"

Beni bir öpücükle susturdu. "Bu konuda açık olmayacağız ve bunların hiçbirisi işe taşınmayacak. Ama yapacağımız şey bu. Sana burada katlanamıyorum Aurelia. Neden burada yaşadığını ve ne yaptığını biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Zor seçimler yapıp hayallerinin peşinden koşuyorsun ve bu cesurca ve takdire şayan. Ama bu, burada olman fikrinden hoşlanacağım anlamına gelmiyor. Seni benim evimde, lanet olası yerde olmayan yatağında ve ikimizin de lanet olası duşa sığabileceği bir yerde istiyorum."

Öfkeyle bakıyorum. "Hakimiyet kurmak benim fantezilerimden biri değil."

"Buna katılmıyorum. Dün gece hoşuna gitmiş gibiydi. Aslında, bana efendim ve efendi gibi terimler kullandığını hatırlıyorum."

"O ana gelmek için her şeyi söyleyebilirdim. Bu, o oyunu gerçek hayatımda istediğim anlamına gelmiyor."

"İyi ki şu anda rol yapmıyorum ya da oynamıyorum o zaman." Bir öpücük daha. "Hadi gel. Temizlenip gidelim. Merkezi havalandırmam da var ve burası her geçen saniye daha da ısınıyor."

Bu konuda haklı. "Evet dememin tek nedeni bu. Yoksa *asla* emir almam. Özellikle de ateşli erkeklerden."

"Poker suratın üzerinde çalış, bebeğim. Yalan söylemek sana göre değil." Buna neredeyse gülecektim. Neredeyse.

"Bu arada, henüz yoga ya da brunch yok. Üstümü değiştirmem lazım."

"Zaxton Monroe'nun utanç yürüyüşleri yapmadığını varsayıyorum." Başını sallıyor.

"Hmm. Bu senin için bir sorun."

Kaşlarını kaldırdı. "Benden çaldığın gömleği bana geri verebilirsin."

Gülüyorum, çünkü gerçekten, bu iyi bir taneydi. "Hayatta olmaz, dostum. Geri almak yok. Tıpkı New York'ta külotuma yaptığın gibi ona da adil bir şekilde el koydum." İşaret ettiği kaşına kendi kaşım ile karşılık veriyorum, sadece ona bir kez bakıp abartılı bir huff yapıyorum. "İyi o zaman. *Sanırım* yoga pantolonlarımdan bir çift ödünç almana izin verebilirim ama geri vermeden önce yıkayacağına söz verirsen." Burnumu kıvırdım. "Top teri. İğrenç."

İçinden bir kahkaha yükseliyor ve karşılığında beni de güldürüyor. "Ben çalıştıktan sonra çay içmek yok o zaman?"

Şimdi isterik bir şekilde gülüyorum. Çünkü Zaxton, ciddi, huysuz adamın kendisi az önce teabagging terimini kullandı. *Sanırım* ben öldüm. Resmen. Beni gıdıklamaya başlıyor ve ben de kıvranıyorum, çığlık atıyorum ve ellerini tokatlıyorum çünkü gıdıklanmak benim süper gizli göbek adım.

"Dur! İşeyeceğim!"

Gülümsemesi görüş alanımı dolduruyor ve kalbimle birlikte nefesimi de kesiyor. Gerçek olduğundan emin olmak için izini sürüyorum ve o da parmağımın ucunu öpüyor.

"Benim sapkınlığım değil," diye beni bilgilendiriyor.

"Benimki de öyle, bu yüzden beni gıdıklamayı bırakmalısın." "Merhamet için yalvar."

"Asla," diye cevap veriyorum, soluk soluğa. Ama onun söz konusu olduğu yerde bu sözü tutabileceğimi sanmıyorum. Kalbim şimdiden kaburgalarımı dürtüyor ve ufukta bizim için bir tehlike olduğunu haber veriyor.

"NE YAPIYORUZ BİZ?" Evinin yakınındaki liman bölgesinde dolaşırken soruyorum.

Başını benimkine çeviriyor ve Boston Rebels şapkası ve taktığı aviator güneş gözlüklerine rağmen kaşlarının çatık olduğunu görebiliyorum. "Brunch'a gidiyoruz," diyor sanki birden emin olamamış gibi. "Bana aç olduğunu söylemiştin."

"Biliyorum. Öyleyim."

Şimdi başını eğiyor. "Bir şey mi kaçırdım? Yogaya hayır demiştin, değil mi?"

Yogaya hayır dedim. Peter bizi aldı ve Zax'ın binasına geri götürdü. Yanımda bir çanta vardı ve Zax hemen devasa dolabına girip çantamı açtı, bu gece giyeceğim elbisemi ve diğer her şeyi astı. Bu, elimi tutup beni hafta sonu kapıcısıyla tanıştırdıktan ve en azından hafta sonuna kadar kalacağımı bildirdikten sonraydı.

En azından. Bu kadar sıradan bir terim bu senaryoda başka bir şey değildir.

Duş aldık ve gençler gibi öpüştük ve sonra hala yogaya gitmek isteyip istemediğimi sordu. Sözleri şöyleydi: "Daha önce hiç yapmadım ama yapmak istediğin buysa denerim."

Ona hayır dedim.

Onun benim için yoga dersine gitmesi düşüncesi... evet. Bir de sınıftaki diğer kadınlar var. Zax'ın o pozisyonlardan bazılarında olması uhrevi bir deneyim olurdu ve ben de onları sinek gibi ondan uzaklaştırırdım. Ama hala elimi tutuyor ve dışarıdayız ve ben

-

"Orada çok fazla düşünüyorsun."

"İnsanlar bizi brunch'ta birlikte görecektir," diye acele ediyorum, aptalca bir gerginlikle. "Evet. Ve?"

"Ve bunu gizli tutacağımızı söylediğimizi sanıyordum. Aramızda kalacak."

Bir an için bunu düşünür. Kaşlarını çatıyor ama hemen kontrol ediyor ve yeniden duygusuz bir maske takıyor. "Evime dönüp yemek yerken kendini daha rahat hisseder misin?"

"Evet. Hayır." Birbirine bağlı ellerimize bakıyorum. "Bilmiyorum. Kadınların müsait olduğunu bilmesini istemiyordun. Bu yüzden kulübe gidiyorsun. Bu yüzden bu gece beni kulübe götürüyorsun."

"Ama ben müsait değilim. Ben seninleyim."

Tanrım. Bunu söyleme şekli. Çok basit. Sanki dünyanın ihtiyaç duyacağı tek açıklama buymuş gibi. Ona aşık olacağım ve o bunun nasıl olduğunu anlamayacak.

Boştaki eliyle çenemi kavırıyor ve sonra başımı kendine doğru eğiyor. Gözlüklerini şapkasının üstüne sıkıştırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Aurelia, ben

Seni kulübe götürdüm çünkü sen istedin. Çünkü bunun düşüncesi seni tahrik ediyor gibiydi. Yanlış mı anladım?"

"Hayır. Öyle. Dürüst olmak gerekirse, merak ediyorum ve eğlenceli olacağını düşünüyorum." "Seni oraya götürmüyorum çünkü seni saklama ihtiyacı hissediyorum."

Dur. *Dur! Dur!* Kalbim alarm gibi çalıyor: Uyarı. Tehlike. Çarpışma yakın.

"Benimle toplum içinde görünmekten rahatsız oluyorsun," diye tahmin ediyor. "Bilmiyorum." Yüzüm göğsüne gömülüyor ve kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor. "Özür dilerim. Deli gibi davranmak istememiştim,

ama yine de deli gibi hissediyorum."

Dudakları saçlarıma yapışıyor. "Artık son birkaç haftadır ne zaman yanında olsam ve hatta olmasam nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Çenemi göğsüne dayıyorum ve sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum. "Bunu nasıl başarıyorsun?"

Başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Bununla savaştırmayı bıraktım. İkinci kez düşünmeyi ve denememek için kolay bahaneleri kullanmayı bıraktım. Bunu seninle yapmak istiyorum. Belki bunu söylemekte pek iyi değilim ama benim için bu seksten daha fazlası. Sen benim için seksten daha fazlasısın. Ama eğer aynı şeyi hissetmiyorsan-"

"Biliyorum," diye hemen araya giriyorum. "Sanırım bu yüzden bu kadar deliyim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasından korkuyorum." Çünkü her zaman öyledir. Benim için hep öyledir.

Yüzünde, güzelliğiyle güneşi gölgede bırakan bir gülümseme beliriyor. Sanki gözlerinde alacakaranlık ışıldıyor. Eğiliyor ve beni öpüyor. Sadece dudaklarımızın tatlı bir teması, ama bu bir söz. Bir başlangıç. Bulduğumuz yerden buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yok ama bunun doğruluğuna da karşı koyamıyorum.

"Şuna ne dersin?" diye mırıldanıyor bana karşı. "Söylediğimiz gibi dikkat çekmeyeceğiz. Çünkü sen haklısın. İnsanlar biriyle birlikte olduğumu öğrendiğinde işler ikimiz için de karışacak ve karmaşıklaşacak ve ben seni elimden geldiğince bundan korumak istiyorum. Göze batmayız. Kulübe gideriz. Birbirimizin beynini sikeriz. Birlikte çalıştığımız gibi çalışırız. Ve her şeyin nasıl gittiğini görürüz."

"Bunu sevdim. Hepsini sevdim. Seninle olmayı seviyorum. Sadece bunu daha önce hiç yaşamadım, bu yüzden yeni ve korkutucu. Keşfedilmemiş sulardayım."

"Ben de," diyor basitçe. "Suzie ile yedi yıl birlikte oldum. Ne öncesinde ne de sonrasında. Bunu kimseyle istemedim Aurelia, ama seni benim olarak

düşündükten sonra başka bir şey düşünemiyorum."

Bir anın sizi vurması komiktir. G n n ze ve hayatınıza devam ederken bir Şey aniden ortaya çıkar ve sizi darmadaĒın eder, dünyanızı öyle bir yere savurur ki bir daha asla eskisi gibi olamayacaĒınızı bilirsiniz. Bu sözler benim sonum oldu.   z l Ő m n son halkasıydı.

Çünkü az önce Zaxton Monroe'ya aşık oldum. Ve bunun hayatımın en iyi anı mı yoksa en kötü anı mı olacaĒından emin deĒilim.

"Y İstedığının bu olduğuna emin misin?" Kiralık arabanın yolcu koltuğunda otururken Zax doğrudan gözlerimin içine bakarak sordu. Bana bu gece bu şekilde seyahat edeceğimizi söylediğinde kalbim sızladı. Bu gece

Bu adamın dünyadan saklanmak için gittiği uzun yollar. Mahremiyetini korumak ve yalnız kalmak için. Bu aynı zamanda beni ona sevdiliyor. Beni buraya getirmeye, kimseyle paylaşmadığından şüphelendiğim ve açıkçası pek de hoşlanmadığı bu parçasını bana vermeye istekli olması.

O benim fantezilerimi gerçekleştiriyor, ama karşılığında ben de onun olmak istiyorum.

Suzie öldüğünde içinde ölen her şeyi diriltmek istiyorum. Onun yerine geçmeye çalışmak istemiyorum, bu imkânsız. Ama eğlenceyi, aşkı, kahkahayı, sıcaklığı ve tutkuyu hatırlaması için her şeyi yaparım. Sadece yaşamının değil, canlı olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamasını istiyorum. O bu gecenin sadece benimle ilgili olduğunu düşünürken, ben işleri tersine çevirmeyi planlıyorum. Sadece birazcık.

"Evet. Eminim."

"Ve benimle kalacak mısın?"

Tanrım. Bu adam. Kalbinin ne kadar vahşi ve güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Pürüzsüz, yontulmuş çenesini avucumun içine alıyorum ve kahverengi gözlerini kendi gözlerimle tutuyorum. "Ben seninim, Zax."

Titrek bir nefes alıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Ama sonra sapık elini elbisemin dar V'sinden içeri sokuyor ve göğsümü avuçluyor.

"Kahrolası haklısın."

Ah. İşte benim adamım.

"Bu arada, sana bu elbisenin içinde ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?"

"Hayır." Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Bir suç. Özür dilerim." Göğsümü tekrar sıkıyor, başparmağının ucunu sıkı meme ucumun üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Bu elbise senin üzerinde günahkâr ve lezzetli duruyor ve teninin her santimini yalamadan önce onu vücudundan yavaşça sıyırmayı planlıyorum."

Ve böylece, bu gece iç çamaşırı olarak adlandırdığım kumaş parçası sırlısıklam oldu.

"Umarım ağzının olduğu yere amımı da koymayı planlıyorsundur."

Yarı gülerек gülümsüyor. "Paranı ağzının olduğu yere koymak diye bir deyim var, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kırmızı dudağımı şakacı bir şekilde dişliyorum. "Bu gece değil." "Peki ya sikim?"

Dudaklarının kenarını yalıyorum, elim en sevdiğim yerlerinden birine dokunmadan uyluğunun iç kısmına kayıyor. "Oh, onu ağzımın olduğu yere koymaya tamamen niyetliyim. Ama önce oynamak ve keşfetmek istiyorum, Zax. Bana seks kulübü Zaxton'ı göster. Baktığı her kadına sahip olan seksi, hükmedici adam."

"Yine de sadece bir tane istiyor gibi görünüyor."

"O daha iyi. Ben de biraz sahiplenici olabiliyorum. Keşke Zax'in sik kölesi yazan bir tasma taksaydım diyorum."

Boğuk bir kahkaha attı ve ben de kendimi tutamayıp güldüm.

"Hadi, pis kız. Gidip biraz eğlenelim." Bana göz kırpmıyor ve bir anda arabadan inip benim için kapıyı açıyor.

Kolunu dirseğinin kıvrımına dolayarak beni bir otoparktan geçiriyor ve kurumsal görünümlü binaların sıralandığı bir cadde boyunca ilerletiyor. Birine giriyoruz ve iri yarı bir güvenlik görevlisi tarafından karşılanıyoruz.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Zax telefonunu çıkarıp adama bir şeyler gösteriyor, o da başını sallayıp bizi asansöre yönlendiriyor. Bir düğmeye basıyor, kapılar açılıyor ve sonra kırk kat yukarı fırlıyoruz. Asansör yükselirken bana doğru dönüyor ve elinde tuttuğu siyah maskelerden birini yüzüme yerleştiriyor, başımın tepesine takmam için ısrar ettiği sıkı topuzuma takılmamasına dikkat ediyor. Bir göz kırpmaya daha ve sonra kendi maskesini gözlerinin ve burnunun üzerine yerleştiriyor ve aniden, herhangi bir yırtıcının olabileceği her şey karanlık ve alçakça.

Kalp atışlarım hızlanıyor, endorfin damarlarımda dolaşarak beni sıcak ve gergin bir hale getiriyor.

Asansör yavaşlıyor, pır pır ediyor, sonra kapılar açılıyor ve kıpkırmızı, kadife perdelerle örtülü, loş bir antreye adım atıyoruz. Siyah korse ve deri pantolon giymiş bir kadın bizi karşılıyor.

"İyi akşamlar. Lütfen numaranızı girin." Kadın büyük bir dokunmatik ekranı işaret ediyor ve Zax oraya gidip altı haneli bir kod giriyor. Ekranda yeşil bir sinyal beliriyor ve ardından "Dokuz numaralı oda istediğiniz gibi hazır." diyor. Perdeyi bizim için aralıyor. "Gecenizin tadını çıkarın, efendim. Hanımefendi."

"Teşekkür ederim," diyor Zax beni hiç de hayal ettiğim gibi olmayan geniş bir açık alana götürürken. Duvarlardan seks damlamasını ve kafesler içinde kadınların sert, vahşi tekno müzik eşliğinde dans etmesini bekliyordum. Kırbaçlar, zincirler ve deri giymiş kadın ve erkekler bekliyordum. Kahretsin, steroidler üzerinde acının lanet kırmızı odasını bekliyordum.

Bu öyle bir şey değil.

Burası klas, şık bir bar ve kulüp. Parlak siyah lake bar tablasının yanı sıra bar rafları da koyu kırmızı alttan aydınlatma ile parlıyor. Erkekler çeşitli takım elbiseler, kadınlar ise seksi kokteyl elbiseleri giymişler. Zax ve benim giyim tarzımıza çok benziyor. Kanepelerde ya da yüksek masalarda oturuyorlar, sohbet edip gülüşüyorlar, hipnotik house müzik çalarken dans ediyorlar. Kimse açıkça seks yapmıyor ve bundan biraz hayal kırıklığına uğramam garip mi?

"Dokuz numaralı oda nedir?" Sesim duyulmasın diye ona doğru eğilerek usulca soruyorum.

Zax'ın maskeli yüzü bana doğru eğildi. "Sadece hoşuna gideceğini düşündüğüm bir oda. İster kullanırsın ister kullanmayız. Ne istersen iste, bu gece seninle ilgili."

Kolunu sıkıyorum. "Bu gece bizim gecemiz."

"Bana efendim demelisin," diyor. "Bana itaat etmeni istediğim için değil, tabii istediğin bu değilse. Çünkü-"

"Biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Zaten yapacağımı varsaymıştım." Zax ya da Zaxton ya da Bay Monroe çok tanımlayıcı. Yani, bu gezegende başka kimin adı Zaxton?

"Sana ne dememi istersin?"

Siyah satenle çevrili koyu renk gözlerine bakıyorum. "Bana melek ya da bebeğim demen hoşuma gidiyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Pekala, Angel. Bir içki ister misin?"

"Evet, efendim."

Tam bara doğru yönelmişken, muhteşem, kıvrımlı bir kızıl saçlı önümüzü kesiyor. "Merhaba. Bu gece üçüncü biriyle ilgilenir misin?"

Zax sanki bunun benim fantezilerimden biri olup olmadığını sorar gibi bana bakıyor ve ben başımı hafifçe sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim," diyorum kibarca ve kadın gülümseyip başını sallıyor.

"Sorun değil. İyi eğlenceler."

"Bunu sen mi istedin?" O gittikten sonra sordum. "Bizimle başka bir kadın mı?"

Doymak bilmeyen merakıma sırtıyor. "Hayır. Ben seni istiyorum, sadece seni." "Evet deseydim yapar mıydın?"

"Eğer bizimle birlikte başka bir kadın isteseydin, isterdim. Ama ihtiyacım olan ve hatta arzuladığım şey bu değil."

"İşler böyle mi yürüyor?" diye sormadan edemiyorum. Yani, geçmişte senin için?"

"Evet. Bazen. Kadınlar bana gelirdi ya da ben onlara giderdim." Bana dönüyor ve ben ona dik dik bakana kadar çenemi kavırıyor. "Göstermelikti. Karmaşık olmayan ve güvenli. Sıkıcıydı." Başparmağı çenemde geziniyor ve bana yaklaşıyor. "Seninle olmak her şey değil. Burada olmaktan hiç keyif almadım. Benim için eğlenceli ya da seksi değildi. Ama sen öylesin ve burada seninle olmak daha önce burada yaşadığım her şeyden farklı."

Topuklu ayaklarımın üzerinde yükseliyorum ve onu öpüyorum. Bu adamın kalbimi yerinden oynatacak bir tarzı var. "Böyle konuşmaya devam edersen benden asla kurtulamazsın. Köklerimi bir ot gibi içine yerleştireceğim."

"Bu beni korkutmak için miydi?" "Ben başa çıkılması gereken biriyim."

"Yani öğreniyorum. Bir şeyler içelim ve sonra sana etrafı gezdireyim," diye mırıldandı. "Bakalım ne yapmakla ilgileniyorsun."

"Kulağa hoş geliyor."

Bara yaklaşıyoruz ve ben bir kadeh kırmızı şarap söylüyorum çünkü çok sarhoş olmak istemiyorum ve sanırım zaten biraz hafif sıklet olduğum anlaşıldı. Zax bir burbon sipariş ediyor ve sonra beni bardan ve açık kulüp alanından uzaklaştırarak girdiğimiz yerin yakınındaki uzun bir koridora yönlendiriyor.

"U şeklinde," diye açıklıyor koridorun aşağısını işaret ederek. "Dış taraftaki odalar özel ve ayrılmış. Ortadaki odalar daha açık ve izlemek ya da katılmak için ortak kullanılabilir. Özel odalarda ayrıca bir düğmeyi çevirerek duvarın iki taraflı olmasını sağlama seçeneği de var

ya da tek taraflı cam. Yani biz yürürken odaların içine bakabilir ve insanların orada ne yaptığını görebilirseniz şaşırmayın."

"Tamam." Birden kalbim boğazıma düğümleniyor ve kollarım bacaklarım titriyor. Şarabımdan bir yudum alıyorum ve yürürken o da bana sarılıyor. Ve elbette, geçtiğimiz ilk odada iki adam ve bir kadın var. Kadın onların arasında, elleri arkadan bağlı. Adamlardan biri onu arkadan götürüyor. Diğeri ağzında.

İçimde bir sıcaklık patlaması oluyor ve nefesim hızlanıyor.

Zax'ın eli sırtımın çıplak tenini okşamaya başlıyor, belli ki tepkime göre ayarlanmış.

"Hiç insanları izledin mi?" Sesim titreyerek fısıldıyorum.

"Bazen."

Elimde değil ama inliyorum. Bunun bana neden bu kadar seksi geldiğinden bile emin değilim. Zax diğer çiftleri böyle izliyor. "Burada seninle birlikte olmaktan ne kadar tahrik olduğumu anlatamam."

Dişleri kulağımı sıyrıyor ve sırtıma doğru kayıyor, böylece pantolonunun içinden sertleşen sikini hissediyorum. Eli elbisemin içinden önüme doğru kayıyor, ben bu iki adamın arasındaki kadını izlerken karnımın derisini gıdıklıyor ve tekrar titreyip inliyorum.

"Devam edelim mi?"

diye sorar. "Evet."

Biz yürürken o hala arkamda. Sağ taraftaki odalardan birkaçı daha ya boş ya da camları kapalı. Ama sonra ilk açık odalardan birine giriyoruz ve kahretsin. Nefesim kesildi. Oda, siyah deri mobilyalarla keskin kırmızı ışıkla yıkanıyor. Yataklar, banklar, tabureler. Duvarlarda zincirler, kelepçeler, parmaklıklar, kırbaçlar ve bastonlar var. Elli Tona benziyor.

Hem erkek hem de kadın birkaç kişi dokunuyor, öpüşüyor, sürtünüyor ve sikişiyor. Bazılarının gözleri bağlı ve elleri kolları bağlı. Bazılarının ağzı tıkalı. Bazıları dövülüyor, kırbaçlanıyor ve bundan hoşlanıyor. Bazıları çok açık bir şekilde Doms veya Dommes'larına itaat ediyor. Buranın bir BDSM odası olduğuna şüphe yok. Bazıları sadece çiftler, izliyor ve oynuyorlar ama katılmaları şart değil.

Boston'da bir gökdelenin kırk kat yukarısında bir seks zindanı.

"Açılırken Clorox mendillere olan ihtiyacı sorgulamam yanlış mı?"

"Seni tahrik eden dezenfektan ihtiyacı mı?"

Kahkahamı tutuyorum. "Kesinlikle hayır. Sadece... bilirsin işte."

"Biliyorum. Her şey çok temiz. Burada bunu çok ciddiye alıyorlar. Böylece tahrik olabilir ve bunu düşünmek zorunda kalmazsınız..."

"Bildiğim iyi oldu. Tamamen tahrik olmaya geri döndüm." Çünkü vay canına. Bu çok seksi ve ateşli.

Yürümeye devam ediyorum. Birdenbire her şeyden biraz bunaldım. Ama sonra dokuz numaralı odaya geldik. Ve elimde değil. Yürümeye, keşfetmeye devam edebilirdim ama Zax'ın hoşuma gideceğini düşündüğü şeyi tam olarak görmek istiyorum. Elim kapı koluna çarptığında nefesi enseme okşuyor.

Zax bir kod giriyor ve kapı o mekanik kilit açma sesini çıkarıyor.

Sinirlerim vücudumda psikopat fişekler gibi patlarken nefesimi tutarak dönüyorum ve kapıyı açıyorum.

Işığı yakıyor ve kristal avize loş bir şekilde yanıyor. Sütun mumlarıyla birlikte odayı aydınlatan tek ışık bu. Her şey bembeyaz. Saten çarşaf ve yastıklı büyük yuvarlak yataktan. Arkası püsküllü ve altın süslemeli şezlonga kadar. Beyaz ahşap şifonyer ve parıldayan duvar kağıdına kadar. Tavanda bir ayna var. Avizenin kristalleri ve mumların alevleri candan yansıyarak ışık prizmaları oluşturuyor. Hiç de düşündüğüm gibi değil. Zarif ve güzel.

"Bu iyi mi?" diye mırıldanıyor.

"Bu çok güzel." Ve sonra kıkırdadım. Bir seks kulübündeyim ve az önce odaya güzel dedim. Ama bunun için başka bir kelime yok. "Burası cennetteki bir seks odası. Bilirsin, eğer cennette böyle bir şey olsaydı."

"Şimdi bu odayı bizim için neden seçtiğimi biliyorsun. *Angel*." Boynumun arkasını öpüyor.

Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak yaklaşık on bin kez göz kırpyorum. Az önce Clorox mendillere olan ihtiyacımı düşündüğüm bir seks kulübündeki seks odası nasıl romantik olabilir?

Arkamdaki adam yüzünden.

Tüm bunlar arkamdaki adam sayesinde oldu. Bunun benim için özel olmasını istedi. Bunun romantik olmasını istedi.

Kalbim çırpınıyor.

"Buradaki her şey bizim için yeni," diye fısıldıyor boynuma doğru. "Çarşaflardan oyuncaklara kadar hiçbir şey daha önce başkası tarafından kullanılmadı. Her şeyi yeni satın aldım."

"Teşekkür ederim."

Zax elimi tutuyor ve beni yatağa götürüp oturtuyor. Ben eski moda bir havası olan aynalı tavana bakıyorum, o da aynısını yapıyor, ikimiz de birbirimize ve etrafımızdaki odaya bakıyoruz. Bacaklarımın arasına girip "Maskeler açık mı kapalı mı?" diye sormasını izliyorum.

Bilmiyorum. Burada sadece biz varız. Ama maskeler erotik eğlencenin bir parçası, onunla bile. "Başlayalım."

"Yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

Çenem düşüyor ve gözleriyle buluşuyorum. "Hayır.

Sana güveniyorum." "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Gülümsemesine eşlik ediyorum, ellerim pantolonunun ipeksi kumaşında geziniyor. "Her şeyi."

Ağzı benimkine iniyor, yüzümü tutarken beni tutkuyla öpüyor. "O zaman biraz eğlenelim."

Takım elbise ceketini omuzlarından kaydırmak için uzanırken ona gülümsüyorum. Bu iş bittikten sonra parmaklarım hızla kravatına gidiyor, soyunması gerekirken bu kadar şık giyinmesine sinirleniyorum. Düğümü çekiştiriyorum ve sonra düğmelerin daha kolay olabileceğine karar veriyorum.

"Hiç sabrın yok," diye gürlüyor boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken.

"Benim güçlü yanımdır değil."

"Neden kravat taktığımı biliyor musun?" "Bana işkence etmek için mi?"

Tenime karşı sırtlıyor ve sonra titreyen nabzımı yalıyor. "Bu gece için giyinirken, bileklerini kravatıma bağlama fikri beni heyecanlandırdı ve anında sertleşmeme neden oldu."

Oh. Oh! Buz mavisi kravatının düğümünü çözüyor, yakasının kanatlarından geçiriyor. Onu dikkatle izleyerek geri çekiliyorum. Kravatı çözdükten sonra yumruğunun etrafına sarıyor ve sonra elleri altımda, beni kaldırırken kışımı kavıyor, beni yatağın uzak ucuna, yastıklı başlığın yanına yerleştiriyor.

"Eller yukarı, Angel."

Hemen itaat ediyorum. Soğuk ipeği önce bir bileğime, sonra diğerine doluyor ve daha önce yatakta fark etmediğim bir kancaya bağlıyor. Bileklerimden çekiştirerek bağın sağlamlığını test ediyor ve beni istediği gibi tuttuğuna ikna olunca başımın yanında durup gömleğini çıkarmaya başlıyor, ardından pantolonunun düğmelerini çözüyor ama pantolonunu çıkarmıyor.

Hayatımda daha seksi bir adam görmedim ve modellerle çalıştım.

Zax güç ve güven saçıyor. Vahşi bir avcı, aynı zamanda bir koruyucu ve aşık. Bu gece benim için buradayız. Tüm bunları benim için yaptı ve ben bunu aklım almıyor bile. Daha önce kimse benimle ilgilenmedi. Kimse bana tapmadı ya da değer vermedi. Sayısız kez güzel olarak adlandırıldım - kim olduğum hakkında hiçbir şey söylemeyen işe yaramaz bir terim - ama hiç *görülmedim*.

Bu adama kadar.

Bizimle ya da durumumuzla ilgili hiçbir şey kolay değil ama onunla birlikteyken bunların hiçbirini umursamak mümkün değil.

Eğiliyor ve bana iffetli bir öpücük veriyor, kafamın ve kalbimin olduğu yere yetecek kadar değil. "Kıpırdama," diye alay ediyor.

"Ha. Çok komiksin."

O sırtış. "Efendim. Şu anda sizin için efendim, bebeğim." "Efendim çok şaka yapar mı?"

"Belki de seni sikimle susturmalıyım." "Belki de susturmalısın," diye meydan okuyorum.

"Hmmm. Sanırım önce bu." Boynumun arkasına uzanarak elbisemin bağını çözüyor ve yavaşça üzerimden sıyrılıyor, ağzı kumaşın izini takip ederek aşağıya doğru kayıyor ve vücudumdan çıkıyor. Parmakları minik tangama dolanıyor ve sonra o da gidiyor. Beni içine çekerken titrek bir nefes alıyor, vahşi, karanlık, aç gözlerle bakıyor. "Sen gerçekten bir meleksin. Beyaz-sarı saçlarından kremi tenine kadar. Tanrım. Sana bakmak bile acı veriyor, ama benim olduğunu bilmek..."

"Senin," diye söz veriyorum ona çünkü durduramıyorum.

Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor ve sonra gidiyor, şifonyerin oraya gidiyor ve bu açıdan ne yaptığını göremiyorum. Bazı şeylerin hışırdadığını duyuyorum ve sonra geri dönüyor.

"Benim için aç."

Ağzımı açıyorum ve siyah silikon bir tıkaç sokuyor.

"Güzel ve ıslak olsun. İşte böyle. Benimkini emecekmiş gibi em."

Tıkacı hevesle emerken lezzetli bir beklenti vücudumu sarıyor. Onu tatmin edecek kadar ıslandığında, dudaklarımdan kaydırıyor ve sonra bacaklarımdan arasına girip kalçalarımı onun için açıyor. Islak oyuncak yasak deliğimin etrafında dönerken dili de klitorisimin etrafında dönüyor. Bileklerimi bağlayan bağları çekiştirerek doğruluyorum.

"Seni daha önce burada siken oldu mu?" Dili oramda geziniyor, beni ıslattıkça ıslatıyor, böylece fişi direnmeden kıcıma sokabiliyor.

"Hayır," diye haykırıyorum o santim santim içeri kaydırmaya başladığında. "O zaman sadece sen mi oynuyorsun?"

"Evet. Tanrım. Ah!"

"Şimdi kendini sıkı ve dolu hissettiğini mi sanıyorsun? Bu kıcının içindeyken sikim amına girene kadar bekle."

Tanrım. Yapamıyorum. Zihnim parçalanmaya başlıyor. Fısıldamaya ve bulanıklaşmaya. Özellikle de o beni yalamaya devam ederken. Açılışımı. Klitorisimi. Bir yandan da bu tıkaç kıcıma sokuyordu. Ama sonra. "Hassiktir!" Titreşimler içimden geçerken çığlık atıyorum.

"İyi mi?"

"Evet. Ah! Çok fazla."

"Çok mu fazla?"

"Bilmiyorum."

Klitorisimi yalıyor, oynuyor, emiyor ve fiskeliyor. Titreşim ayarlanıyor, daha çok titreşiyor ve şimdi inliyorum, alçak sesle ve yüksek sesle. O anımla oynamaya devam ederken iki parmağı içimde kayıyor, bu arada kıcımdaki tıkaç vücudumda uğulduyor, göbeğimi sıkı, ağırlı ve ıslak hale getiriyor.

Çok iyi hissettiriyor. Daha önce deneyimlemeye yaklaştığım hiçbir şeye benzemiyor ve parmakları içimdeki o büyülü noktaya çarptığı anda etraflarında patlıyorum. Boşalırken sarsılıyor, kıvranıyor ve bileklerimdeki ipek bağı çekiştiriyorum. Bana izin verdiği kadar yüzüne sürtünüyorum. Beni yalamaya ve parmaklamaya devam ederken kıcımdaki eli beni ona bağlıyor ve bu böyle devam ediyor.

Tam kemiksiz kaldığım anda, titreşimi tekrar değiştiriyor. Bu sefer üç patlama ve sonra bir mola. Üç patlama ve sonra bir mola. Benden uzaklaşıp vücudumu öperken tekrar tekrar. Göğüslerimi yalıyor, meme uçlarımla oynuyor ve beni yavaşça yukarı kaldırıyor.

Onun üzerimde, beni sert yatağa bastırdığını hissetmek baş döndürücü. Onu daha yakın istiyorum. Her tarafımda olmasını istiyorum. Hissettiğim tek şeyin o olmasını istiyorum. Her zaman. Her zaman.

Sonra üzerimde diz çöktü. "Benim için aç, bebeğim. Bakalım bu kötü ağzın neler yapabiliyor."

Sikinin dudaklarıma çarpma hissiyle açılıyorum ve sonra açgözlülükle onu emiyorum. Onun tadı, kolonyasının ve miskin kokusu, sert, satenimsi sikinin dilime verdiği his. Kafam güzel. İçimdeki tıkaç nabız atmaya devam ederken dopaminle doluyorum. Kukumun damladığını, meme uçlarımla sıkı ve sert olduğunu hissediyorum.

Güçlü kalçaları başımın iki yanında, boğazımın arkasına gelene kadar içime pompalıyor. Boğuluyorum ve öğürüyorum ve o yüzümü okşuyor, boynumu sıkıyor ve beni orada tutuyor, böylece onu emerken kaslarımın ve boğazımın nasıl hareket ettiğini hissedebiliyor. Onun için yutkundugumda dudaklarından bir inilti geçiyor ve sonra yüzümdeki maskeyi yırtıp atıyor, ardından da kendi maskesini.

"Kahretsin, Angel. Bana yaptıkların. Senin yüzünden aklımı kaybediyorum." Kalçalarını itiyor, siki içeri girip çıkıyor, hızlanıyor. Hepsini almak için elimden geleni yaparken ağzımda tükürük birikiyor. Ama güçsüzüm. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Nefes alış verişimi, öğürme refleksimi ve sikini boğazımdan aşağıya alma şeklimi kontrol ederken gözlerini kaçırmıyor. Tüm bunlar olurken bana tapıyordu. Gözleriyle. Sözleriyle.

Kalçaları titremeye başladığında ve geri dönüşü olmayan noktaya ulaştığında, ağzımdan çekiliyor ve sonra bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor ve doğrudan içime kayıyor. İnliyoruz, tıkaçla birlikte bunun hissi ikimize de çarpıyor.

Titreşim tekrar değişiyor, beni sikerken sabit bir ritme dönüşüyor. Çok fazla. Her şey. O anımı alırken tıkaç kırımın içinde. Doldum ve gerildim. Ellerini şiltenin üzerine koyarak beni ikiye büküyor ve kalçalarımın hızını artırıyor. Yüzü benimkinin üstünde.

"Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dayanamıyorum," diye geveliyor, aşağı dalıyor ve boynuma sokulup tenimi içine çekiyor. "Durmak istemiyorum. Asla. Siktir, bebeğim. İçinde zonkluyorum. Hissediyor musun?" Parmakları başımın yanındaki çarşafı kavırıyor.

"Evet. Hissediyorum. Daha fazlasını,"

diye yalvarıyorum kısık sesle. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Daha sert. Daha hızlı. Daha fazla."

Becerikli parmaklarıyla bağlarımı çözüyor ve sonra beni üzerine oturup etrafına sarılana kadar yukarı çekiyor. Kan kollarımdan fişkırıyor, bu his beni aşırı hızlanmaya itiyor. Beni tamamen içine alırken üzerinde kıvraniyorum, kalçası tıkaçın tabanına çarpıyor, onu daha da içeri itiyor ve bunun akkor zevkiyle neredeyse aklımı kaybediyorum.

Beni göğsüne doğru tutarak kalçalarımı kavlıyor ve beni üzerinde zıplatıyor, her seferinde yukarı ve içime doğru itiyor. Her seferinde klitorisimi alt karın kaslarına sürttüğümünden emin olarak, tam doğru açıya vurarak sikini dışarı çıkarıyor. Devam ediyor, durmuyor ve yavaşlamıyor. Beni istediği gibi alıyor. Ona ihtiyacım olduğu gibi. Sert ve kaba, ama yetenekli ve hassas. Ter içindeyiz, birbirimize yapışmışız, sürüşü ya da birikimi yavaşlatamıyoruz.

Dişleri boynumda geziniyor, beni yalıyor, tenimin tadına bakıyor ve ağzından beni çıldırtacak kadar tahrik eden yüzlerce kirli ve ahlaksız şey fısıldıyor. Ona pençe atıyorum. Kalçalarını ve omuzlarını kaldıraç olarak kullanıyor, kendimi ona dayıyor, ona daha derin, daha derin ve daha derin ihtiyaç duyuyorum.

Ta ki vücudum onunla bir saniye daha mücadele edemeyene kadar. "Zax. Oh Tanrım, evet. *I-oh!*" Ve sonra boşalıyorum. O kadar sert ki çığlık atıyorum ve omzunu ısıriyorum çünkü bu çok fazla. Çok fazla. Beni ele geçiriyor ve kontrol edemiyorum. Işık parıltıları görüşümde dans ederken beni zorlamaya devam ediyor. Ve daha fazla dayanamadığında, bir elini sırtıma atıyor ve hareketsiz kalıyor, salıverildiğini haykırıyor, titriyor ve kontrolsüzce nefes alıyor.

Yatağa yuvarlanıyoruz, onun vücudu benimkinin üzerinde ve sonra fiş kapanıyor. Yavaşça, içimden çekmeden vücudumdan çıkarıyor ve sonra tekrar üzerime çıkıyor, bana sarılıyor, beni kendine yaslıyor. Kulağıma mırıldanıyor. İyi olup olmadığımı soruyor. Bana ne kadar inanılmaz olduğumu ve bunun ne kadar inanılmaz olduğunu söylüyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını ve bunun tek sebebinin benimle olması olduğunu söylüyor.

Tek bildiğim, bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağım. Bu adam kalbime, bedenime ve ruhuma sahip. Sadece onun için de aynı olmasını umabilirim. Ve bunun hiç bitmemesi için dua edebilirim.

"Bu dizileri izlediğine hâlâ inanamıyorum," diyor Zax, ben kanepesine uzanıp başımı yastıkla destekleyerek televizyona bakarken, o da bas gitarını tıngırdatarak benimle birlikte izliyormuş gibi yapıyor. Ben izlemiyorum.

Şikayet et. Müzisyenlerin nesi var? Onu çalarken izlemenin çok seksi bir yanı var, ne olduğunu anlayamıyorum bile.

"Büyüleyici şeyler," diye açıklıyorum. "Bu şeyler gerçekten oldu. Onları nasıl sevmezsin?"

Ona bakmak için dönüyorum, dikkati ekrandayken dalgınca oynuyor. Sesi kısıyorum çünkü bu filmi daha önce izlemiştim ve onu dinlemeyi tercih ediyorum.

"Onları sevmediğimi söylemedim," diye karşı çıkıyor. "Sadece yoğunlar. Ve biraz da rahatsız edici."

"Şey, evet. Yani, bu neredeyse çekiciliğin bir parçası. Gerçek suç belgesellerini, onları film ya da TV şovuna dönüştürdüklerinden daha çok seviyorum. Belgesellerin gerçekte ne olduğuna dair daha gerçekçi olduğunu düşünüyorum."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"Göreceksin. Yakında onları izlemeden duramayacaksın."

"Şimdi kapınızda neden iki sürgü olduğunu anlıyorum."

Kıs kıs gülüyorum. "Taşındığımda onlar oradaydı ve New York'taki dairemde de üç tane vardı. İşin içine girmeye başladığım yer orasıydı, sanırım ergenlik çağında olduğum ve yalnız yaşadığım için düşünürseniz bu biraz berbat bir durum. Her yerimde kurban yazıyordu. Bilemiyorum. Bu ana kadar hiç böyle düşünmemiştim, bu yüzden gerçeklik kontrolü için teşekkürler."

Bana gözlerini deviriyor. "Şimdi mahallenizden neden bu kadar nefret ettiğimi biliyorsunuz."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum."

Tedirgin bir bakışla karşılaştım ve sonra "Suç gazetecisi, avukat ya da dedektif olmalıymışsın" dedi.

Burnumu kıvırıyorum. "Hayır, teşekkürler. Bir şeyi televizyonda görmek ve olduğunu bilmek başka bir şey, onu canlı olarak görmek ve günlük hayatınızın bir parçası olarak onunla uğraşmak başka bir şey. Moda çok daha kolay ve güvenli. Ayrıca, dikiş benim mutlu olduğum yer. Bunları sadece ilginç ve bağımlılık yapıcı oldukları için izliyorum."

"İlginç ve bağımlılık yapıcısın." Kucağında duran ayaklarımı gıdıklıyor, ben de kıpırdanıyorum ve neredeyse hayalarına tekme atacaktım. Ama o bir küfür savuruyor ve ağır bir gümbürtüyle yan yatıp yarı üstüme düşüyor. "Ow."

"Beni gıdıklamayı hak ettim."

Kıçımı ısırды ve ben ciyakladım.

"Pislik." Kafasına bir şaplak attım. "Bu acıttı."

Sadece ben gülmeden duramıyorum, o da duramıyor. "Bebeğim, taşaklarına vurulana kadar acıyı bilemezsin."

"Oh, lütfen," diye alay ediyorum. "Siz erkekler bebek gibisiniz. Çocuk doğuruyoruz ve sizin sefil kızlarınıza katlanıyoruz. Acı hakkında mı konuşmak istiyorsunuz? Stajyeriniz ve sevgiliniz olmayı deneyin."

Ayağa kalkıyor, beni de yanına alıyor ve bas gitarını ezilmeyecek şekilde ayarlıyor. Beni yanına yatırıyor, konuşurken dudakları şakağımda. "Bu hafta oldukça iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum."

"Yaptık. Sanırım." Pazartesi gününü bile felaketsiz atlattım. Bu bir mucizeydi.

Zax ve ben mesafemizi koruduk ve o her zamanki huysuz halini takındı; hırçın e-postalar, havlayan kelimeler ve beni asla ürpertmeyen ateşli bakışlarla tamamlandı - iyi anlamda. İşimizi hallettik ve kimsenin ruhu bile duymadı. Flört etmedik ya da dokunmadık - en azından çok fazla ya da kimsenin şahit olabileceği şekilde - ve ofisinin kapısını kilitleyip biraz yaramazlık yapmak için masasına tırmanmak istesem de kahramanca direndim.

Dün gece Iris, Howie, Howie'nin kız arkadaşı Greta ve Nate ile dışarı çıktık. Çok eğlenceliydi ama tabii ki Zax katılamadı. Ben beşinci tekerdim ve tek başımaydım. İlişkimizi gizli tutmak her zaman eğlenceli olmuyor ama

Gerekliklik. Patronumla yattığım duyulursa bunun işim ya da mesleki güvenilirliğim için ne anlama geleceğini bilmiyorum. Özellikle de beni olması gerekenden çok önce terfi ettirmişken. Sadece Iris biliyor ve gizlilik yemini etti.

Dışarıdaki gecemizden sonra uyumak için Zax'in evine geri döndüm, o zamandan beri de oradayım.

Birlikte uyumaya başladığımızdan beri bir haftadır eve neredeyse hiç gitmedim, bu hem inanılmaz hem de sorunlu. Onunla birlikte olmanın şimdiye kadar geçirdiğim en iyi zaman olduğunu inkar edemem. Ona doymak mümkün değil. Ama yalan söylemeyi ya da saklanmayı da sevmiyorum.

Özellikle de duygularım zaten bu kadar yoğunken.

Bu da düşünmemek, odaklanmamak ya da takıntı haline getirmemek için çok çaba sarf ettiğim bambaşka bir sorun. Onunla bir dakika içinde olmak için elimden geleni yapıyorum, ancak daha önce hiç kimseyle böyle hissetmediğinizde, tek yapmak istediğiniz kafa üstü dalmak ve nereye indiğinizi görmek olduğunda kendinizi tutmak hayal edilemez geliyor. Sonunda yere çakılısanız bile.

Kolunu bana doluyor, beni sıkıca kendine kilitliyor ve bas gitarını tıngırdatabilmesi için beni kaydırıyor. Karmaşık bir melodi dökülmeye başlıyor ve sonra kulağıma hafifçe mırıldanarak eşlik ediyor. Önce şarkıyı tanıyamıyorum ama sonra "Hey, bebeğim, ihtiyacım olan aşk sende." diyor.

Gülümsüyorum. Sanırım kelime bebek değil, hanımefendi ama o benim için uyarlıyor. "Belki de yeterince yakın değilimdir."

Led Zeppelin'in "Over the Hills and Far Away" şarkısının sözlerini gevelemeye devam ederken kıkırdamama engel olamıyorum.

"Oh, Angel, Angel, Angel, benden vazgeçme. Ohh, çok şeyimiz var. Çok şeyimiz var."

Dudakları boynuma yapışıyor ve ona doğru sarkarken elimde olmadan iç çekiyorum. Bu adama o kadar aşığım ki. Bas gitar sehpanın yanında yere düşüyor ve sonra beni kalçalarımından kavrayıp bacaklarının üzerine oturtuyor. Kollarım boynunu çevreliyor ve alnım onunla buluşuyor.

"Güzel bir sesin var," diyorum ona çünkü ilk kez şarkı söylediğini duyuyorum. Genelde sadece çalar.

"Ben Greyson Monroe'nun kardeşiyim," diye takılıyor. "Doğru. Çok seksi." Yüzümü yelpazeliyorum.

"Öyle mi?" Kıçıma sert bir şaplak attı ve sonra bizi ters çevirdi, böylece kanepede onun altında sıkıştım, vücudu sıcak, ağır ve sert üzerimde.

"Kardeşime karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" diye sertçe dudaklarıma doğru hırlıyor. "Hayır. O benim erkeğim değil."

"Olmasa iyi olur. Yani bu Central Square grup üyelerinden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Sır tutabilir misin?"

Çenemi kemiriyor. "Çoğundan daha iyi."

"Bu adama çok büyük, çılgınca, her şeyi tüketen bir aşk
b e s l i y o r u m" derken gülümsememe engel olamıyorum.

Başını kaldırıyor, kahverengi gözleri karanlık ama şakacı. "Öyle mi? Bana ondan bahset."

"Şey, o yaşlı. Cidden yaşlı." "Yaşlı mı?"

Abartılı bir şekilde başımı sallıyorum, gözlerim yuvarlak. "Otuzlu yaşların başı gibi." "Hmm. Sana göre yaşlı sayılır. Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, bu çok seksi. Bundan zevk alıyorum. Ayrıca parmaklarımı geçirmeye bayıldığım inanılmaz kalınlıkta, koyu renk saçları var." Tırnaklarım kafa derisini kazıyor. "Oh, muhteşem olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Hayır. Bunu atladın."

Korkunç gafım için gözlerimi kendime deviriyorum. "Vay canına. Yani, vay canına. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli adam. Tartışmasız. Yalamaya bayıldığım bir çene gamzesi var." Sözlerimi taklit ediyorum ve o da içime girerek beni nefessiz bırakıyor. "Bir de en sevdiğim yanı var."

"Bu da ne?" diye homurdanıyor, sesi kısılıyor ve boğuklaşıyor.

Burada hiçbir şey yok. "Kalbi." Elimi aramıza sokup göğsüne bastırıyorum. "Aşkımın çok güzel bir kalbi var. Ona doyamıyorum. Çirkin ve kırık olduğunu düşünüyor ama öyle değil. Bir gün ona benim diyebilmeyi umuyorum."

Hala üzerimde duruyor, gözleri benimkileri arıyor, ifadesi okunamıyor, ama orada bir şey parlıyor. Bir ışık. Bir sıcaklık. Kalbimi saniyeler öncesinden bile daha çok çarpıtıran bir şey.

Doğrudan bana, içime bakmaya devam ederken eli yüzümü kavırıyor, yoğun ve düşünceli. "Aurelia," diye mırıldanıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Ta ki kapısının zili çalana kadar.

Hareket etmiyorum. Çünkü bu anın bitmesini istemiyorum. Kalmasını ve büyümesini istiyorum çünkü öyle olabilirmiş gibi geliyor. Sanki her an bitecekmiş gibi, sadece lanet zil tekrar çalıyor ve sonra tekrar ve sonra tekrar, ardından

kapının yüksek sesle çalınması ve birinin bunu bölme ihtiyacı hissetmesine neden olacak kadar acil olan şey nedir?!

"Kahretsin," diye küfrederek tedirgin bir elini saçlarında gezdiriyor. "Kımıldama. Daha işimiz bitmedi." Bir anda üzerimden kalktı, saray gibi dairesinin ön kapısına doğru koşarken kendini ayarladı.

Bir kargaşa, bir sürü ses duyuyorum ve sonra Zax "Hayır, o gelecek hafta" diyor.

Asher olduğunu düşündüğüm kişinin "Hayır," dediğini duyuyorum. "Bu hafta kardeşim. Bu hafta hepimiz şehirdeyiz. Neyi ya da kimi saklıyorsun da bizi koridorda bekletiyorsun?"

"Bizi içeri al, sik kafalı. Onunla tanışmak istiyorum. Geçen haftaki hayır işinde fırsat bulamadım." Callan. Bu Callan olmalı.

"Evet, yeni kız arkadaşını tanıyalım. Onu çocukluğundan beri görmedim." Greyson ve şimdi ben kendimi soyup koltuktan kalkıyorum. Saçımı hızlıca düzeltiyorum ve kıyafetlerimi ayarlıyorum; üzerimde bir şeyler olduğu için minnettarım.

-Ve sonra kapıya doğru ilerleyin.

Zax yaklaştığını duyuyor ve kederli bir sesle yutkunuyor. Kenara çekilip kapıyı açarak arkadaşlarının ve kardeşinin içeri girmesine izin veriyor.

"İyi akşamlar beyler," diye selamlıyorum heyecanımı bastırmaya çalışarak. Yani, merhaba, Central Square grubunun beş üyesi de karşımda duruyor ve hepsi de muhteşem yüzleriyle bana odaklanmış durumda. Hayranı olsanız da olmasanız da, onların seksiliğini ve şöhretini inkâr etmek mümkün değil. "Sizinle birlikte olma zevkini neye borçluyuz?"

Callan'ın kollarında büyük kahverengi bir çanta var. Lenox'un her iki elinde de birer şişe alkol - bir burbon ve bir tekila. Asher'ın ağzında henüz yakılmamış bir puro var ve Greyson bana sadece bok yiyen bir sırtış olarak tanımlayabileceğim bir şekilde bakıyor.

"Dibs," diye bağıyor Greyson tam bana doğru bir hamle yapacakken, beni yerden kaldırıp etrafımda döndürürken. Bir kahkaha çılgılığı atıyorum, düşmemek için ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Selam küçük kardeşim," diye sesleniyor bana göz kırparak. "Seni tekrar görmek güzel. Duyduğuma göre ağabeyimi tamamen sarmışsın."

"Ha, ha, indir onu," diye sesleniyor Zax fazla kızmadan.

"Peki ya yapmazsam?" Greyson beni ondan uzak tutmak için vücudunu döndürürken gözleri Zax'e kayıyor. "Ya güzel bayanı kendime saklamaya karar verirsem?"

Zax ona bir bakış atıyor ve ben de diğer çocuklarla hızlı bakışmalar yapıyorum.

"Onu geri çalmam gerekecek." Göz açıp kapayınca kadar Zax bana doğru fırladı, beni Greyson'ın pençelerinden kurtardı ve kollarının arasında köprü gibi yakaladı. Beni tekrar ayağa kaldırmadan ve kolunu üzerimde tutmadan önce beni savurdu. "İşte. Ait olduğu yere döndü." Tüm adamlarının önünde yanağıma bir öpücük kondurdu ve evet, işte gidiyor. Kalbim. Ve tıpkı gömleği ve iç çamaşırım gibi, geri dönüşü yok. Tam bir baygınlık.

Adamlar baykuş taklidi yapıyor. Muhtemelen karşımızdaki Zaxton Monroe olduğu içindir.

"Ee, poker?" Callan boğazını temizlemek için öksürerek soruyor, kollarındaki çantayı ayarlarken gerginliği kesiyor.

"Poker mi?" Hoppa bir gülümsemeyi geri çekiyorum.

"Belli ki çuvalladım," diye açıklıyor Zax bana. "Aylık poker gecemizin gelecek hafta olduğunu sanıyordum."

"Oh. Şey, bu bir sorun değil. Kaçabilirim."

"Ya da kalıp bizimle poker oynayabilirsin," diye öneriyor Asher. "Poker oynar mısın?"

Zax'e bakıp bu konudaki düşüncelerini ölçmeye çalışıyorum. Erkekler gecesine izinsiz girmek istemiyorum ama o hiç eğlenmiyor, kalmamı istediğini sözsüz bir şekilde ifade etmek için bana daha sıkı sarılıyor. Açıkçası bunu beklemiyordum. Yine de bu adamla ve aramızdaki ilişkiyle ilgili hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi.

"Nerede istediğine bağlı."

Çocuklar kahkahalara boğuldu, Asher sanki ona dikiş atmışım gibi yan tarafını tutuyordu.

"Kahretsin, bu kadını seviyorum," diye haykırıyor Asher, yüzündeki gözyaşlarını silerek. "Ama gerçek bir cevaba ihtiyacım var, bebeğim."

"Durum poker oynamayı gerektiriyorsa, elbette," diye onları temin ediyorum.

"O zaman içeridesin," diye duyurdu Greyson. "Ya da en azından gitmene izin yok."

"Çantada ne var?" Callan'a başımı sallayarak soruyorum. "Yiyecek."

"Yemeği severim. Ben de içkiyi severim," diyorum Lenox'a. O da sessizliğini koruyor, bunu kişisel olarak algılamıyorum çünkü bu onun olayı. Ayrıca, o Suzie'nin ikiz kardeşi ve Zax'i başka biriyle görmenin onun için garip ya da acı verici olup olmadığını merak ediyorum. Ona tatlı, dostça bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sunuyorum.

"Artık büyük Aurelia poker tartışmasını çözdüğümüze göre, hadi şunu yapalım." Asher elimden tutup beni Zax'in yanından sürükleyerek medya

odasının bulunduğu arka tarafa doğru götürüyor. "Şunu hazırlayayım

senin için, bebek." Ağzındaki yanmamış puroyu alıyor. "Poker ciddi bir iştir. Bahisler yüksektir. Alkol akar. Ve genellikle kibar, kültürlü ve saygılı erkeklerin timsali olan biz erkekler, annenizin duymasını istemeyeceğiniz ağızlara sahip erkek vahşilere dönüşürüz."

"Annemin ne duyduğunun umurumda olmadığını düşünürsek, hiç endişelenmiyorum. Sizin vahşi ağızlarınız ve yüksek bahislerinizle baş edebileceğime eminim."

"Mükemmel. Şimdi biraz kadın tavsiyesine ihtiyacım var ve açıkçası etraftaki tek kadın sen olduğun için, sen osun."

Aman Tanrım.

"Bu bayan ve ben, diyelim ki birkaç ay önce yanlış giden bir ilişki yaşadık. Öyle olsa bile en iyi gecem değildi. Bu başka bir hikâye, anlatmayacağım. Ama bu kadın aklımdan çıkmıyor ve onu bulamasam da, eğer bulmuş olsaydım o kötü ilişkiyi telafi etmek isterdim." Gri gözleri aşağıya bakıyor, tam teşekküllü bir barı, bir poker masası -ki biz de oraya gidiyoruz- ve tabii ki devasa bir medya düzeneği olan büyük medya odasına girdiğimizde kaşları çatılıyor. "Bunu takip ediyor musun?"

"Sanırım öyle."

"Güzel. Harika. Peki benim sorum-"

"Kadın hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter Ash," diye homurdanıyor Grey. "Bırak artık. O sana gitti, kardeşim."

"Bunu sadece istediğin kadına sahip olamadığın için söylüyorsun." "Oh, oraya mı gidiyorsun? Onu gündeme mi getireceksin?" Greyson dönüp kaşlarını eğerek onu uzaklaştırdı.

"Oh evet. Ben oraya gidiyorum." Asher bakışlarını bana çevirmeden önce kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Acaba Aurelia onu hatırlıyor mu? Bahse girerim hatırlıyordur."

"Kim?" Grey'in gizemli kadınının kim olduğunu öğrenmek için Asher'i sarsmaya hazır bir şekilde zıplıyorum.

Greyson sadece başını sallıyor ve Asher ellerini havaya kaldırıyor.

"Boş ver onları. Ne içiyorsun?" Lenox iki şişeyi barın üzerine bırakarak dikkatimi ona çekti. Sanırım bu, onun bir araya getirdiğini duyduğum en uzun kelime sayısı. Yine de onunla daha önce sadece bir kez karşılaştım ve röportajlar sırasında hiç konuşmadı.

"Ne dökersen dök," diyorum ona.

Bana onayladığı anlamına gelen sert bir baş selamı veriyor. Zax ne kadar korkutucu olursa olsun, Lenox bambaşka bir adam. Dövmeler ve

Söylentilere göre piercingleri var ve Maine'in vahşi doğasında yaşayan güçlü, sessiz bir tip.

Callan tabakları ve çatal bıçak takımlarını dağıtırken, Zax de iskambil masasını düzenliyor. Sanki Vegas'taymışız gibi, şeffaf plastik kaplı renkli çipleri çıkarıp masaya diziyor. Sonra aklıma geldi. Muhtemelen gerçek parayla oynuyorlar ve bu adamların nakit sıkıntısı yok. Yani, Zax milyarder bir moda kralı. Asher büyük bir NFL oyun kurucusu. Greyson büyük bir rock yıldızı. Callan bir doktor. Ve Lenox... Şey... Ne iş yaptığını bilmiyorum ama zarar görmediğini varsayıyorum. Tüm bunlardan önce, dünyanın en büyük grubu Central Square olduklarından bahsetmiyorum bile.

Diğer yandan ben mi?

Birkaç el oynayıp nasıl gittiğini görmek yanlış mı?

Lenox bana limon sıkılmış gibi kokan bir bardak tekila uzatıyor çünkü tekila son zamanlardaki en iyi kız arkadaşım, bu yüzden oyunun başladığını düşünüyorum. Bir yudum almadan önce teşekkür etmek için kadehimi ona kaldırıyorum.

"Beş Kart mı yoksa Texas Hold 'em mi?" Zax kartları karıştırırken sorar ve Lenox'tan bir viski alır.

"Beş," diyor diğerleri, neredeyse hep bir ağızdan.

"Yedi çok uzun sürüyor." Asher purosunun ucunu burbonuna batırıyor ve sonra tekrar ağzına atıyor.

Zax, "Asher, o lanet puroyu odamda yakarsan yemin ederim taşaklarını sapından keserim," diye bağıyor.

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Callan. "On yıl içinde ağız kanseri tedavisi görmek istemiyorum." Kendine bir tabak bufalo kanadı, ıspanak sosu, patates derisi ve bir slider dolduruyor. Tanrım, bu çocuklar hiç şaka yapmıyor.

"Ciddi misin Cal?" Asher ona *şaka yapıyor olmalısın der gibi* bir ifade takınır. "Ağız kanseri mi? Aylardır puro içmedim ve şimdi de içmeyeceğim. Mevsimindeyim. Ayrıca, o boku yerken bana puro içmekle ilgili saçma sapan şeyler mi söylüyorsun? Bu yürüyen bir kalp krizi, kardeşim."

Callan ıspanak soslu bir cipsi ağzına atarken onu elinin tersiyle itiyor. "Ben büyüyen bir çocuğum," diye homurdanıyor. "Ve bugün hastanede yemek yeme şansım olmadı. Hayat kurtarmakla falan çok meşguldüm."

Asher, Callan'a gözlerini deviriyor. Sırıtişımı siliyorum, bu adamları birlikte izliyorum.

"Buraya gel, Angel," diyor Zax, kucağını sıvazlayarak. Yanına gidip kalçalarından birinin üzerine oturuyorum. "Birkaç raunt izlemek ve nasıl oynandığını görmek ister misin?"

Gölmekten patlamamak için nefesimi tutuyorum. "Genelde her eli ne kadara oynarsın?"

"Tam olarak parayla ilgili değil, ama başlangıç için yüz dolarlık bir katılım var ve gece boyunca bu rakam hızla artıyor."

"Huh. Tamam. Belki bir el oynamayı deneyip denemeyeceğime karar vermeden önce birkaç oyun izlerim."

"Bebeğim, sana para ödetmeyeceğiz. Sadece senin için eğlenceli olur."

"Bu hiç adil değil. Bunu istemezdim," diyorum ona. "Eğer oynayacaksam, paranın gerçek olmasını isterim."

Zax kartları her birine dağıtıyor ve ben de ona yaslanıp kendi elini karıştırmasını izliyorum.

"Bak," diye takılıyorum kartlarına dokunarak. "Dört kupan var. Bu iyi, değil mi?"

Zax pek de hoş olmayan bir şeyler tıslıyor. Adamlar birbirleriyle dalga geçip saçma sapan konuşuyorlar. Lenox bile işin içine giriyor, sağa sola birkaç güzel laf atıyor. Tüm bunlar olurken ben burada oturmuş, tekilamı ve misket limonumu yudumluyor ve pek çok kişinin tanık olacak kadar şanslı olduğundan şüphelendiğim bu nadir anı içime çekiyorum.

Beşinci elde, nasıl bahis oynadıklarını gördüm. Nasıl blöf yaptıklarını. Nasıl oynadıklarını. "Oh, bebeğim, bak. İki as. Bu harika."

Greyson kendini kaybetmeye başlar. "Bütün gece senin kucağında kalabilir, kardeşim."

Atlardım ve yanındaki boş koltuğa oturdum. "Ama sanırım sonunda nasıl oynadığınızı anlamaya başladım," diye itiraz ediyorum. "Beni de dahil edin. Gerekirse hepinize Venmo gönderirim."

Ve aniden her şey sessizleşiyor. Zax'ın bakışları benimkileri tutuyor. "Para için oynamak zorunda değilsin. Cidden, son el iki binin üzerindeydi ve her kuruşu biriktirmek için ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum."

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum. "Ben büyük bir kızım ve bana bebek gibi davranılmasına ihtiyacım yok."

Kendi paramla kumar oynamak istersem oynarım."

Masada aralarında bir şeyler geçiyor, bir tür kod ya da konuşulmayan bir dil, sadece hepsi benim yanına bile yaklaşmadığım şeyi anlıyor gibi görünüyor.

"Emin misin?"

Greyson'a "Olumlu," dedim.

"O zaman onu içeri al kardeşim. Hepimize birer içki daha hazırlıyorum. Ve tatlı. Neden tatlı yemiyoruz ki?" "Çünkü şeker sizin için kötüdür," diyor Callan.

"Callan..." Greyson arkadaşına kuşkuyla bakıyor. "Az önce kilolarca sürgü ve kanat yedin ve *şekerin* senin için kötü olduğundan mı bahsediyorsun?"

"Browni yapabilirim," diye teklif ettim.

"Hayır. Poker oynuyorsun, bebek." Asher bana uyarıcı bir bakış attı. "Kadınlar asla erkeklere hizmet etmemeli. Bu yanlış bir hava yaratır ve kayıtsız kalırız. Tıpkı bekâr annem gibi. Kurabiye sipariş edeceğim. Şu efsanevi vegan, fıstık ezmeli şeyleri yapan bir yer biliyorum. Sana bir tane alırım. Manken olduğun ve muhtemelen şeker ya da karbonhidrat yemediğin için."

Onu tersledim. "Sen bir dangalakısın."

"Ama sevimli biri, değil mi?" Uzun, siyah kirpiklerini bana fırlatıyor. "İlk seferde aklını başından alamadığın bir kadının ikinci seferde isteyebileceği bir şey mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Lanet olsun. Tamam." Cevabım için bir bakış aldım. "Yine de bu lanet kurabiyeleri sipariş ediyorum çünkü sezon boyunca abur cubur yiyemem. Hadi oynayalım." Telefonuna dokunmaya başladı, muhtemelen kurabiye sipariş ediyordu.

Lenox bu turda dağıtımı yapıyor ve her birimize beş kart veriyor. Kartları elime alıyorum, bir süre elimde karıştırdıktan sonra, kendi kartlarını inceleyen çocuklara bakıyorum.

"Aurelia?" Lenox bana ilk tabağı uzatıyor.

"Yaş güzellikten önce gelir," diyerek hepsinin kıs kıs gülmesine neden oldum. "Pekâlâ o zaman. Bu sensin, Zax."

"Ben yokum." Zax elindeki kartları yeşil keçe masanın üzerine fırlatır. "Ben de." Bu Callan.

"Varım," diye mırıldanan Asher kartlarını evirip çeviriyor, sonra iki tane yüz dolarlık fişle birlikte iki tanesini yere atıyor. Lenox ona iki kart daha dağıtıyor ve sonra çenesine bir kez vuruyor. Greyson bir kart değiştirir ve yeni eline bakarak sırtır. Lenox var ya da yok demeye zahmet etmez. Sadece kendisine bir kart dağıtır ve parayı da atar.

"İki," diye rica ediyorum, atılmış kartlarımı ona uzatıyorum ve yeni kartlarımı masadan kaldırıyorum. Paramı pota ekliyorum ve oyun oradan devam ediyor. Daha fazla bahis. Özellikle Asher arttırıyor, bu da bana blöf yaptığını düşündürüyor çünkü aşağı inmeyi reddediyor ve Grey'in

elinde açıkça

Bir şeyler var ama parmaklarını gergin bir şekilde masanın kenarına vurmasına bakılırsa iki çiftten fazla olduğundan şüpheliyim. Lenox bir heykel, ama fazla bir şeyi olduğunu sanmıyorum.

"Ara."

Asher, Grey, Lenox ve ben ellerimizi gösteriyoruz. Bende üç tane vale var. Grey'de tahmin ettiğim gibi iki çift var, onlu ve ikili. Asher'da bir çift papaz var ve Lenox'ta da üçlü var ama altılı.

"Eminim sadece şanstır." Kazandıklarımı kendime doğru çekerken onlara tatlı tatlı gülümsüyorum. Lenox bana bakmaya başlamadan önce üç el daha bu şekilde devam ediyor.

"Söylemeliyim ki Aurelia, beni şaşırtıyorsun. Seni asla bir dolandırıcı ya da kumarbaz olarak görmezdim."

Pişmanlık duymadan omuz silkiyorum. "Nasıl oynanacağını bilmediğimi hiç söylemedim. Aslında, size durum gerektirdiğinde poker oynadığımı ve yüksek bahislerinizi kaldırabileceğimi söylediğime inanıyorum. Kadın olduğum için hepiniz beni hafife aldınız. Sanki on altı yaşımdan beri kendi başımın çaresine bakmıyormuşum gibi bana en başından beri çaresiz küçük bir kuzu muamelesi yaptınız. Flaş haber: Mankenlikte çok fazla boş zaman vardır ve her zaman etrafta elinde bir deste kâğıt olan biri bulunur."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Grey kahkahayı basıyor ve daha el başlamadan elindeki kartları masaya fırlatıyor. "Bunca zamandır bir profesyonel gibi oynamayı biliyor muydun?"

Ona göz kırpıyorum. "Her zaman beklenmedik ol."

"Tanrım." Zax ellerini yüzünde bir aşağı bir yukarı ovuştursa da gülümsemesi engellenemiyor. "Kötü mü, dahi mi, yoksa şeytani bir dahi mi olduğunu anlayamıyorum."

"Kesinlikle şeytani bir dahi," diyor Asher bana çak yaparak. "Seni takım arkadaşlarımla poker gecelerine götürebilir miyim?" diye soruyor. "Ortalığı temizlersin ve o çocukların egolarına iyi bir darbe indirebilirsin."

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım seninle evlenmek istiyorum." Grey tek dizinin üzerine çöküp elimi tuttu. "Aurelia Whitlock. Kardeşimi terk edip bana bu büyük onuru bahşeder misin-"

"Pekâlâ. İşte bu kadar." Zax ayağa fırlıyor, Greyson'ı gömleğinin yakasından tutup yukarı ve benden uzağa sürüklüyor. "Herkes dışarı. Şimdi. Kadınımla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ama hepiniz paranızı ödeseniz iyi olur. O parayı adil bir şekilde dolandırdı."

Çocuklar bana sarıldı, Lenox dahil hepsi. Kazandıklarımı saydık ve birden sekiz bin dolar daha zengin oldum. Bu çılgınca. Beni kadın yerine koymasalardı neredeyse kendimi suçlu hissedecektim ve sonra her şeyi

histerik buldum.

Kapı arkalarından kapandığı anda Zax üzerime atlıyor, beni duvara yapıştırıyor ve anlamsızca öpüyor. "Sanırım az önce yaptığın şey şimdiye kadar tanık olduğum en seksi şeydi. Seni öpmeye devam mı etsem, şaplak mı atsam yoksa ikisini birden mi yapsam bilemiyorum."

"Sen nasıl istersen koca adam," diye iç geçiriyorum kalçalarına karşı. "Başka gizli yeteneklerin ya da numaraların var mı?" "Neden beni soyup kendin görmüyorsun?"

A Bir hafta sonra, Lamar habersizce ofisime geldi. Bundan sadece o kurtulabilir. "Bana ne gönderdin lan?"

"Sana ne gönderdiğimi biliyorsun," diye cevap veriyorum.

Kravatımı ayarlıyorum. O gece kulüpte Aurelia'nın bileklerine sardığının aynısıydı. Bu sabah taktığımı gördüğünde açıkça sırttığı kravat. Bunu iki haftadan fazladır yapıyoruz ve ben duramıyorum. Geri dönemiyorum. Sadece onunla birlikte ilerleyebilirim; frenleri bozuk ve tamir etmeye hiç niyetim olmayan bir kaçak tren gibi.

"Tamam." Elini kaldırdı, belirsiz cevabıma tahammülü yoktu. "Bunu düzeltmeme izin ver. Bunu bana *neden* gönderiyorsun?"

"Tahmin edemiyor musun?"

"Oh, tahmin edebiliyorum." Bir sandalyeye çöküp bacak bacak üstüne atmadan önce kapıyı biraz fazla kuvvetle çarparak kapatıyor. "Ama bu gerçekten düşündüğün bir şey mi?"

"Çok mu çılgınca?"

Dudaklarını büzüyor ve Boston silüetine bakan cam pencereden dışarı bakıyor. "Bilmiyorum. Yani, sayılır, evet." Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce hafifçe kıkırdıyor. "Bayılıyorum. Sevmiyormuş gibi bile yapmayacağım çünkü bence bu şirketle böyle bir şey yapmanın zamanı gelmişti ve yeni satın almanızla ne yapmayı planladığınıza dair hiçbir fikrim yoktu. Bence Monroe'yu bir üst seviyeye taşıyacak ve bence doğru ve iyi yapılırsa benzersiz bir şey olabilir."

"Ama?"

"Ama bu riskli. Babanı saklandığı yerden çıkarabilecek riskli bir hamle."

"Bu kararın ilginç bir yan etkisi olabilir, evet." "*Yan etki mi?*"

Bu konuda gerçekçi misin?"

Bunun üzerine sadece başımı sallayabiliyorum ve içimden hafifçe kıkırdıyorum. "Bir şeyler yapmam lazım. Sana gönderdiğim resimleri görmedin mi?" Ona geri fırlatıyorum. "Resimlerin bunun için inanılmaz olabilecek her şey olduğu konusunda hemfikir değil misin?"

Koltuğunun ucuna doğru kayıyor, gözlerime bakarken dirseklerini kalçalarına götürüyor. "Onlar her şey ve bir milkshake. Bu benim endişem değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Risk ne kadar büyükse, ödül de o kadar büyük olur."

"Tamam, peki." Beni başından savdı. "Bu senin kararın ve kafanın zaten bu noktada olduğu belli, bu yüzden destekleyeceğim. Şimdi daha önemli konulara geçelim, insanlar *başka bir* durum hakkında sorular soruyor." Kaşları imalı bir şekilde aşağı yukarı sallanıyor.

Ellerimi kucağımda birleştirerek sırtıtıyorum. "Siz insan mısınız?"

"Ben insanım," diye haykırıyor, elini masama vurarak. "İnsan olduğumu biliyorsunuz ve sorduğuma inansanız iyi edersiniz. Bir şeyler döndüğünü biliyorum ama ikiniz de bir şey söylemediğiniz için ikinizi de sikeyim."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Neden bir şey söylemediğimizi biliyorsun. Söyleyemeyiz. Senin dışında bu konuda bir vızıltı var mı?" Bu düşünce karşısında kaşlarımı çatıyorum. Aurelia ve ben dikkatli davrandık, ama bu tertemiz olduğumuz anlamına da gelmiyor.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde, masamdan bir kalem alıp parmaklarının arasında yuvarlıyor çünkü Lamar hayatını kurtarmak için kıpırdamadan oturamıyor. "Tek kişi benim ve bunun nedeni seni çok iyi tanımam ve onu çok iyi tanımış olmam. Ona her baktığında gözlerinin içindeki şeytandan bahsetmiyorum bile. O yüzden bana neler olduğu hakkında gerçeği söyle."

Sırtışıma parmağımı sürükleyerek sildim. "Ne sorduğunu anladığımdan emin değilim."

Kara gözlerini bana çeviriyor, duygusuz ses tonum ve donuk ifademden tedirgin oluyor. "Sürtük, lütfen. O kadar saçmalıyorsun ki gözlerin kahverengi olmuş. Gerçekten, Zax, o biliyor mu?"

"Neyi biliyorsun?"

"Ona öylesine sıırıslıklam aşık olabilirsin ki iyileşme umudun kalmayabilir."

Düzensiz bir nefes üflüyorum. Aurelia'yla henüz bu sözcükleri kullanmadım. Onları düşünmediğim ya da hissetmediğim için değil. Onları söylemek ve yüz farklı şekilde yüz farklı kez öpmek istemediğim için değil.

Ama en son bir kadına onu sevdiğimi söylediğimde, saniyeler sonra beni bırakıp gitti. Ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Aurelia'yı benim sevdiğim kadar sev. Bu kadını daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Ve bu beni hasta ediyor. Çünkü Suzie'yi tüm kalbimle sevdim. Bunu nasıl bağdaştırabilirim? Onun anısına saygısızlık ediyormuşum gibi geliyor ve buna katlanamıyorum. Suzie bunu hak etmiyor.

Peki bu beni ve Aurelia'yı nerede bırakıyor?

Aşk farklı insanlarla farklı olabilir mi? Daha az doğru ya da gerçek değil, sadece farklı?

Aurelia bir anda ortaya çıktı. Bir balyoz gibi, içinde rahatsız edici bir rahatlıkla büyüdüğüm hayatı yerle bir etti. İçinde yaşadığım içi boş kabuğa geri dönemem. Ondan önceki zamana dönemem.

"Dinle, onun hakkında hıyarlık etmeye çalışmıyorum," diye devam ediyor, içimdeki şiddetli savaş yüzünden konuşamadığımda. "Yapmıyorum. Sen mutlusun, Zax. O seni mutlu ediyor, ki bu senin için görebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Aurelia'yı daha önce de seviyordum ama seninle birlikte onu daha da çok seviyorum. Bu onunla ilgili değil. Bu bir iş, ama bununla birlikte hala cevaplanmamış bazı büyük sorular var."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Lenox, babamın Marie'ye teklif ettiği miktarı tam olarak nasıl bildiğini ve bunun üzerine yirmi bin dolar daha teklif edebildiğini çözemedi. Ayrıca New York'tayken güzergahımızı tam olarak nasıl bildiğini ve böylece her şeyi olabildiğince stratejik hale getirdiğini de. Ayrıca, benim e-postamı kullanarak Beth'e kimin e-posta gönderdiğini hâlâ bilmiyoruz.

En korkutucu şey de bu.

"Aurelia bunların hiçbirisiyle ilgili değil."

"Öyle olduğunu söylemiyorum, ama yine de bu işin içinde çünkü babanın eliyle burada ve açıkça bir *sabotajcımız* var," diyor Fransız aksanıyla, "içeriden."

Aniden ayağa kalktım. Hareket etmem gerekiyordu, pencereye doğru yöneldim, ellerimi kalçalarımaya koyarak sonbaharın ilk günlerine baktım. "Lenox'un söyleyebildiği kadarıyla Valencce'nin Marie'nin şirketini satın almaya çalışmasıyla bir ilgisi yok. Bu bir tesadüftü ve babam Aurelia'ya burayı teklif etmeden önce gerçekleşmişti.

Ayrıca Valencchi İtalya'daydı ve babamla ya da Aurelia'yla hiçbir teması olmadı."

"Peki ya kullan-at telefon ya da e-posta?"

"Henüz bir şey yok. Kullan at telefonu aramayı denemedim çünkü o numaranın peşinde olduğumuzu belli etmek istemiyorum. Lenox her şeyi izliyor ve babam Marie'yi benden satın almaya çalışıp başaramadığından beri son birkaç haftadır her şey sessiz."

"Moda haftası ne olacak? Üç hafta sonra. Sence o zaman bir şeyler dener mi?"

"Bilmiyorum." En büyük endişem de bu çünkü eğer benimle uğraşacak olsaydı, bunu yapmak için en uygun zaman olurdu.

"Ama bu yeni şeyleri moda haftasında da mı istiyorsun?"

"Yönetim kurulundan onay alabilirsek her şey hazır ve medyada büyük ses getirecektir."

"Doğru. Ve sana sevdiğimi söyledim zaten. Sıradaki soru, yönetici stajyerine aşık olduğun gerçeği hakkında ne yapacaksın? O senin için çalışıyor."

"Eğer-" Bunun işle ilgili kısmını tartışmaya başladığımda içimi yavaş yavaş bir korku kaplıyor. Dönüp donuyorum, ofisimin cam duvarından dışarı bakıyorum, Nate ve Beth'le kim bilir ne hakkında konuşurken doğrudan ona bakıyorum. "Ona yönetici stajyerim olmasının nedeninin ona güvenmemem olduğunu söylemedim. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim?"

"Ne?" Lamar soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerine bakıyorum. "Onu yönetici stajyerim olarak terfi ettirdim çünkü boş bir yer vardı ve ona güvenmiyordum. Hatırladın mı? Sana babamla olanları ve onun buraya nasıl geldiğini anlattığımda söylemiştim. Dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha da yakın. Ama şimdi..."

"Artık o senin düşmanın değil."

"Hayır. O değil." Artık o benim. Onunla birlikteyim. Ona güveniyorum.

Ve evet, o benim için çalışıyor. Ve evet, bu konuda büyük bir çıkar çatışması var ama işte bu yüzden sessiz ve mesafeli kaldık ve bu da düzeltmeye çalıştığım bir şey. Beni panikleten bu değil.

"Eğer onu seviyorsan bunu ona söylemelisin ve aranızdaki gerçek anlaşma bu."

"Ona söylemek zorundayım," diye kabul ediyorum. Ama nasıl? Mahvolacak. Bu onu ezecek ve benden nefret edecek.

Tekrarlanan "L" kelimesiyle beni yemlediğini biliyorum. Ve evet, onu seviyorum. Sevimli, seksi, komik, alingan, akıllı, korkusuz, harika yaratık - onu nasıl sevmem? O muhteşem. Sekiz yıldır solumadığım hava o. O...

"Benden nefret edecek." Ben kendimden nefret ederdim.

"Hayır," diye söz veriyor Lamar, şeffaf gözlüklerinin köprüsünü yukarı kaldırarak. "O nefret eden bir tip değil. O tatlı, bağışlayıcı, sevgi dolu bir tip."

"Çok güvenen bir tip," diye karşı çıkıyorum, ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve saçlarımı köklerinden tutup koparmaya hazır hale getiriyorum. "Ben bundan faydalandım. Onu yeterince yetenekli olduğu ama her şey eşit olduğunda almaması gereken bir pozisyona terfi ettirdim."

Yüzünü buruşturan bir ifade belirir ve hemen ardından yüzünü kapatır. "Doğru zamanı bul. Doğru yolu bul. Ve ona gerçeği söyle. Her şeyi. Eğer onu seviyorsan, ki bunu henüz inkâr etmedin, o zaman dürüst ol. Yapabileceğin tek şey bu."

Tek yapabildiğim bu.

İçimi terli bir hastalık kaplıyor ve ona her şeyi anlatsam bile, Lamar'ın güvencelerine rağmen, beni terk edeceğinin acı bir şekilde farkında olmamı sağlıyor. İşi hak etmediğini düşünecek -çünkü teknik olarak hak etmedi- ve gidecek. Bu o. Öyle olduğunu biliyorum. Hayatında ona yanlış yapan bir kişi daha olacağım. Hiç kimse onun için çizgide yürümedi. Onun dünyası yeterince sevgi ve çok fazla ihanetten ibaret.

Ama yine de gülümsüyor, güneş ışığı ve kalbi var. Lamar'ın söylediği her şey. Onu hak etmiyorum. Hiç hak ettiğimden emin değildim ama bunu fark ettiğimde artık yüzde yüz kesinlikle biliyorum. Gittikçe onsuz yapamaz

hale geldiğim kadını hak etmiyorum. Asla bitmeyeceğim. Asla doyamayacağım. Beni yeniden yazdı. Her parçam paramparça oldu ve Suzie ile birlikte o düş zemininde kırıldı, yeniden inşa etti.

Ben onunum. Ben. Ben. Onunum.

Şimdi onu ikna etmeliyim.

Lamar'la konuşmamdan bu yana geçen iki gün içinde göğsümdeki RAHATSIZ HIS sadece büyümekle kalmadı, mitotik hücreler gibi binlerle çoğaldı. Hazırdım - bir bakıma, bunun için hazır olmak diye bir şey yok.

-Geçen gün ona söylemek istedim ama o gece dikiş dikmek için eve gideceğini söyledi ve ben de bunu engelleyemedim. Ya da bir şey söyleyemedim çünkü onun zamanına el koyduğumu ve her zaman yanımda olmasını isteyen doymak bilmez açgözlülüğümle onu bundan alıkoyduğumu biliyorum.

Dün gece de aynı şey oldu ve şimdi buradayım, arabada onun yanında oturuyorum, elini tutuyorum, sefil bir adamım. Ona iflah olmaz bir şekilde aşık değilmişim gibi davranmak ya da benim için başka türlü bir varoluş umudu varmış gibi davranmak imkansız hale geldi. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm bir kadını zaten kaybettim. Bunu tekrar yapamam. Böyle bir acıyı ikinci kez yaşayamam.

Bir kez daha, ben bu adamım. Bahtsız adam ve ondan nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmiyorum. Ama bu sefer, bunu kendime ben yaptım. Onu soymaya çalışan çocuğa söylediğim gibi. Gerçek bir erkek, yanlış şey daha kolay olsa bile doğru olanı yapar.

Onun için doğru bir şey yaptım mı?

Ashley yavaşlıyor, harap binasının önündeki kaldırıma yanaşıyor ve buradan nefret etmek hiç de kolaylaşmıyor. Onu yanıma taşımak istiyorum. Onun dikiş malzemelerinin boş yatak odalarından birini kaplamasını istiyorum. Televizyonumda onun gerçek suç programlarını istiyorum. Buzdolabımda onun diyet kolasını istiyorum ve beni sabahın erken saatlerinde yogaya sürüklemesini istiyorum, ama ancak geceyi yatağında adımı haykırarak geçirdikten sonra.

Evinin kapısının kilidini açıyor ve ben de dört kat çıkarken ellerimi kalçalarına koyarak itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum çünkü şu anda ona fiziksel bir şekilde dokunmamak beni gerçekten öldürebilir.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor kapısına vardığımızda, merdivenlerden hafifçe soluk soluğa çıkmış bir halde. "Bu gece senin evinde kalabilirdik. Sana söyledim, dün gece yapmak istediklerimin çoğunu bitirdim."

Kapı kapanır kapanmaz onu kollarıma alıyorum ve yatağına kadar taşıyorum. Onun parlayan, mutlu, afacan gözlerine bakıyorum ve sonra onu öpüyorum. Derinden. Uzun uzun. Sert. Acımasızca. Onu öperim ki bilsin. Ama sonra, aniden, öpmek yetmiyor. Altımda çırılçıplak kalana kadar kıyafetlerini hızlıca çıkarıyorum, kumaşlar küçük stüdyosunda uçuşuyor.

"Zax," diye inliyor, parmakları saçlarımda, beni kendine çekiyor, ben meme ucunu emerken elim diğeriyle oynuyor.

"Angel, sana söyleyecek çok şeyim var." Ellerim göğüslerini kavıyor, sıkıyor ve yoğururken ağzım güneye, göbeğinin üzerinden pürüzsüz tümseğinin tepesine doğru devam ediyor ve orada ıslak, ağzı açık bir öpücük konduruyorum.

"Söyle bana." Dilimin ucuyla klitorisine fiske vurduğumda nefesi kesiliyor.

Kafamı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Senin için deli oluyorum." Bacaklarını ayırdım ve dilimi içine doğru kaydardım.

"Ben de senin için deli oluyorum. Oh. Oh, evet. İşte bu. Durma."

Yüzüme sürtünüyor, kalçalarını döndürüyor, dudaklarımı ve dilimi beceriyor. Elleri hâlâ saçlarımda, beni istediği yerde tutuyor.

"Bundan daha fazlası var. Sana olan hislerimden daha fazlası. Ve sanırım sana her şeyi anlattığımda benden nefret edeceksin, bu yüzden şu anda sana söylediklerimi hatırlamanı istiyorum."

Nefes nefese bir kahkaha. "Şu anda kendi adımları bile hatırlayamıyorum." "Aurelia."

Durmak için hamle yapıyorum ama beni geri itiyor. "Lütfen. Gelmemi sağla."

Sadece... önce benim gelmemi sağla. Bunu yaparken bana söyleme."

Söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyor ve ben de bunu inkar edemem.

Onu.

Klitorisi tek saplantı noktam haline geldi. Çılgına döndüm. Vahşiyim. I Sırtının nasıl kamburlaştığına ve ellerinin başının üzerinde nasıl uçup duvara çarptığına hayret ederek onu em.

"Siktir," diye bağıyor, kalçaları dudaklarıma doğru kalkıyor. "Parmaklar, Zax. Parmaklarını ver bana."

Kalçalarını yatağına giriyor, gıcırıyor, itiyor ve yorganını beceriyor. Onun içinde olmak istiyorum. Onun içinde olmalıyım. Bu kadını becermek zorundayım ama şu anda beceremem. Bu yanlış olur ve sadece o hak ettiği zaman boşalacağım için kendimi asla affetmem. Ama yine de, vücudumun esnemesini, ona verirken akılsızca zevk aramasını nasıl durduracağımı bilmiyorum.

İki parmağım içine kayıyor, amcığı her yere damlıyor. O kadar ıslak ki sikimi içine sokmak benim için zahmetsiz olacak, sikim o kadar sert ki bir saniye daha dayanamıyorum. Ama acı beni tahrik ediyor. Onun için daha da hırslanıyorum. Parmakları onun içinde bir daire çiziyor, tam da klitorisini ağzıma alırken, o da sert ve hızlı bir şekilde boşalıyor.

Ama bu yeterli değil.

Onu bu şekilde tatmin etmeye devam ediyorum. Dişlerimle ve dilimle, parmağımınla göt deliğini yalamaya devam ediyorum.

"Zax!"

"Bir tane daha, bebeğim. Bana bir tane daha ver."

Dilimi klitorisine doğru düzleştirip aşağı kaymadan önce baskıyı biraz hafiflettiğimde nefes verirken titriyor. Açıklığını yalıyor ve aynı hareketle buruşuk kas halkasını çınlatıyorum. Tekrar boşalacak. Bu benim ya da onun için bir seçenek bile değil. Yüzüme boşalmasını sağlayacağım ve sonra onu öpüp af dileyeceğim.

"Sikeyim. İçeri it."

Amını yalarken parmağımı kıkına sokmamı seviyor. Diğer parmaklarımı içine soktuğumda ve onu erotik mutluluğa vurduğumda. Çok sınır tanımaz. O kadar mükemmel bir kadın ki, sadece benim için yaratıldığına hiç şüphem yok. Sonsuz bir ihtiyaç uçurumu, asla doyamayacağım ve ondan bıkmayacağım.

Parmağım kas bariyerini aşarak kıkına giriyor ve ben yaladıkça klitorisi hassaslaşarak bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor. İnlemeler, ağlamalar, çığlıklar ve küfürler dudaklarını yırtıyor.

"Zax. İhtiyacım var..."

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Hızımı artırdım, iki elim de artık onun içinde çalışıyordu, ıslak, açgözlü bir karmaşa. "Neye ihtiyacın var, bebeğim? Boşalmaya mı? Seni iyi hissettirmeme mi?"

"Evet. Tanrım!" Kasları titriyor, elini duvara çarpıyor ve sonra boğuk bir nefesle tekrar bana geliyor. Amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor, klitorisiyle birlikte dudaklarına doğru sıkıyor ve titreşiyor. İlk seferinden daha sert boşalıyor ve işi bittiğinde yatağına yığılıyor, gevşek ama mutlu değil.

Yavaşça parmaklarımı ondan çekiyorum. Hızla zıplayarak ellerimi yıkıyorum, ancak geri dönüp giymesi için bulduğum ilk şeyi ona veriyorum. Ona bunu söylerken çıplak olmasına izin veremem. Tişörtünü ve yoga pantolonunu giydikten sonra vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. Bunu yapmama o da bayılıyor. Birlikte sadece birkaç hafta geçirdik ama onu şimdiden çok iyi tanıyorum. Benim kızım kendinden hiçbir şey saklamıyor. Yaşadığı onca şeye rağmen bütünüyle ve zahmetsizce seviyor. İnsanların ona yaptıklarına rağmen.

Ve bu yüzden, bir saniye daha tutamam.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onun güzel gözlerine hayranlıkla bakıyorum. "Seni seviyorum."

Beklenmedik sözlerim karşısında gözleri ve dudakları fincan tabağı gibi açıldı. Şimdi serbest bırakıldıkları için üzerimde daha az etkili değiller. Bir şok dalgası gibi kemiklerimin iliklerine kadar işliyor.

"Seviyorum," diyorum ona. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Ben asla..." Nefes veriyorum. "Bir daha yapabileceğimi hiç düşünmedim. Bir daha asla *istemedim*. Ama sonra sen geldin Aurelia. Sen." Bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce düşüncelerimi toparlamak için hızla tavana bakıyorum. "Bir şeyi berbat ettim. Bizimle ilgili her şeyi değiştireceğinden korktuğum bir şeyi."

"Tamam." Dudaklarını endişeyle yalıyor, o dipsiz mavi gözleri içime dönüyor. "Sadece söyle bana."

"Bana stajını nasıl yaptığını, babamın sana nasıl yardım ettiğini anlattığında sana güvenmedim. Bunu biliyorsun çünkü saklamadım. Olaylarda çok fazla tesadüf vardı. Babam için içeride birilerinin çalıştığını biliyordum ve bir şeyler planladığını ve amacına ulaşmak için her yolu kullanacağını biliyordum." Durup nefes alıyorum, yoksa bir sonraki sözleri asla söyleyemeyeceğim. "Sana güvenmiyordum, bu yüzden seni yönetici tasarım stajyerim olarak terfi ettirdim. Bu görevde benimle yakın çalışırsan, gözüm üzerinde olur ve babamla bana karşı işbirliği yapmadığından emin olabilirim diye düşündüm."

Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve anında yok oluyorlar. Gözleri cam gibi oldu ve ağlamamak için dudağını ısırarak başını benden uzaklaştırdı ve lanet olsun, ben bir canavarım.

"Bunu unutmuşum," diye devam ediyorum. "Yani, son haftalarda bu düşünce yoktu. Seninle New York'tan sonra, konuştuğumuz şeyler, yaptığımız şeyler, ondan sonra sana güvendim. Belki daha önce bile, bilmiyorum. Benimle çalışmanı sevdim. Fikirlerini ve içgörülerini sevdim. Çok yeteneklisin ve bu işi kimsenin sahiplenmediği kadar sahipleniyorsun ve bunu düşünmeyi bıraktım çünkü iş seninmiş gibi hissediyordum. Ama yapmak istediğim şeyler var. Şirketle. Seninle. Sen gerçeği bilmeden yapamayacağım şeyler."

Gözlerini kırptırıyor ve gözünün kenarından bir damla yaş süzülerek yastık kılıfının içinde kayboluyor ve ben onu görünce aklımı kaçırmak üzereyim.

"Bana yalan
söyledin." "Ne?"

Bana ters ters bakmak için geri döndü. "Bana seviyeli olduğunu söylemiştin. İşin seviyeli olduğunu. Bana yalan söyledin."

"Evet. Kısmen. İş gerçektir ve müsaitti. Portföyünüzü inceledim ve inanılmazdı. Bu işi hak ediyorsun ama evet, aslında işi sana bu yüzden vermedim."

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözyaşlarını siliyorum.

"Ne kadar üzgün olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum. Seni asla incitmek istemedim ve başladığım bir yalanı devam ettirmek istemedim. Dışarıda bu işi senden daha iyi yapabilecek kimse olmadığını sana kanıtlayacak bir yolum yok. Sen bu iş için doğmuşsun Aurelia. Sen bir tasarımcısın ve inanılmaz yeteneklisin. Sana hayranım. Hepinize. Seni sevdiğimden, görüştüğümüzden ya da seks yaptığımızdan değil. İlişkimizi işimizden ayrı tutacağımız konusunda hep anlaşmıştık ve hâlâ da öyleyim. Aldığım her kararın işle ilgili olduğunu bilmelisin. Güvenini kaybettiğimi biliyorum."

"Evet. Yaptın." İfadesi şiddetli ve harap, sesi bir buz kıracağından daha keskin. "Bana yalan söyledin. Beni kullandın. Beni kurban yaptın, oysa ben hep böyleydim. Bir araç. Kullanıp atılacak bir şey."

"Hayır. Sen benim için öyle biri değilsin. Seni tüm yanlış nedenlerle terfi ettirdim, evet, ama ondan sonraki her şey gerçektir. Bu gerçek." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ama o beni öpmeyi reddediyor. "Seni seviyorum. Belki böyle bir zamanda bunu söylemek yanlış ve yemin ederim, bunu bir silah olarak ya da beni terk etmek istersen seni tutmanın bir yolu olarak kullanmıyorum. Bunu sana şimdi söylüyorum çünkü sana daha önce söylemeliydim ve korkuyorum" -sertçe yutkunuyor- "Bir daha asla böyle bir şansım olmayacağından korkuyorum."

"Şu anda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Düşüncelerim ve duygularım çok karışık. Düzgün düşünemiyorum. Çok kızgınım."

"Biliyorum." Bu basit kelimeye neredeyse sırtıttım. Neredeyse.

"Hayır. Yani, *kızgınım*." Derin bir nefes. "Ama sanırım sana da inanıyorum. Bir yanımda beni neden bu kadar çabuk terfi ettirdiğini hep merak ettim. Sadece bunu düşünmek istemedim. Başta bana güvenmediğini biliyordum."

"Çok şükür," diye tıslıyorum, bir balon gibi söniyorum.

"Bu kalacağın anlamına gelmiyor ve seni affettiğim anlamına da gelmiyor. Gitmeni istiyorum. Şimdi. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Sonraki adımlarımın ne olduğunu anlamak için. Bana hak etmediğim bir iş verdin ve ben bunu kabullenemiyorum. Bunu bana güvenmediğin için yaptın ve biz bir araya geldikten sonra bile devam ettirdin."

"Aurelia-"

"Yapma. Sana çok *kızgınım*, Zaxton Monroe. Öfkeli olmayabilirim ama çok kızgın olduğum kesin. Kalbim göğsümde fiziksel olarak ağrıyor, işte bu kadar kızgınım."

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden korkarak onu kendime daha sıkı sarıyorum. "Şimdi gitsem bile gitme. Benden vazgeçme ve bu işten vazgeçme. Burada daha fazlası var, bebeğim. Burada çok daha fazlası var. Hem senin hem benim hem de bizim için."

"Başka seçeneğim olduğundan emin değilim."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Seni kaybedemem."

Bir hıçkırığı yutuyor, daha fazla gözyaşını geri kırıyor. "Ben de seni kaybedemem."

Ama şu anda seni nasıl tutacağımı bilmiyorum. Lütfen git." İçimdeki her şey paramparça oldu. Kırılıyor.

Parçalanıyor.

"Aurelia-"

"Zax, hayatımın son yedi yılında sadece ben vardım. Bunu sana daha önce de söyledim. Ben kendi gemimi yüzdüren ve kendi rotamı çizen kişiyim. Şu anda bunu yapmam gerekiyor. Tek başıma. Seninle olmayacağımı söylemiyorum, kalmayacağımı da söylemiyorum ama dünyamı yeniden şekillendirmek için biraz boşluğa ihtiyacım var."

Alnından öpüyorum ve sonra isteksizce kendimi yukarı çekip ondan ayrılıyorum. Yatağının ucuna oturup küçük dairesine bakıyorum. Elbise rafları, kumaşlar ve dikiş makineleriyle dolup taşan bir daire. Aurelia'nın hayalleriyle dolu bir daire. Ve ben bunu ona verecektim. Hepsini gerçekleştirecektim.

"Bazı günler tek yaptığım suyun üzerinde yürümekmiş gibi geliyor, bazı günler ise bugünkü gibi suyun gittikçe derinleştiğini hissediyorum ve tek yapabildiğim suyun üzerinde yürümeye devam edip yorulmamayı ve boğulmamayı ummak." Dizlerini göğsüne bastırarak, yatağında doğrulup oturan ona bakıyorum. "Seninle işim asla bitmeyecek. Asla doyamayacağım. Senin için suda yüzmeye devam edeceğim. Kaslarım yanana ve ciğerlerim çılgın atana kadar ve o zaman bile devam edeceğim. Sen dünyayı hak ediyorsun Aurelia ve bunu sana verecek kişi olmaktan daha çok istediğim bir şey yok." Ayağa kalkıyorum, kalbim gittikçe sıkılaştıkça bir mengenenin içinde. "Bunu çözmek için istediğin kadar zaman ayır. Bütün hafta sonu. Daha uzun. Her neyse. Ne zaman konuşmaya hazır olursan burada olacağım."

Bununla birlikte, dairesinden çıktım, merdivenlerin dibine kadar indim, durdum, çok uzun süre düşündüm, sadece geri dönüp koşarak geri döndüm

Yukarı. Nedenini bilmiyorum ve ne söyleyeceğimi ya da kapıyı çalıp çalmayacağımı bile bilmiyorum çünkü onun boşluğa ihtiyacı var ve ona bunu vermem gerekiyor, ama sonra...

Merdivenlerin köşesini dönüp görüş alanımdan çıkmadan önce onun kapısına bakarken içim buz kesiyor. Babam. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama konuşuyorlar. Babam kapıda, kapı açık ve kızım az önce onu bıraktığım kıyafetlerle orada duruyor ve konuşuyorlar.

Sonra adam içeri giriyor ve kadın kapıyı arkalarından kapatıyor. Ne oluyor lan?

T Kapı Zax'ın arkasından kapandığı an, dağılmaya başladım. Hayır, dağılmaya değil. Sadece ağlıyorum. Başkasının beni yok etmesine izin verdiğim günler sona erdi. Ama bu dürtü y o k m u ş g i b i davranamam. İçimden gelmiyormuş gibi

Birisi asite batırılmış jiletlerle iç organlarımı dürtüyor çünkü öyle.

Hayatımda ne zaman bir şey gerçek olamayacak kadar iyi gelse, her zaman öyle olmuştur. Asla uzun sürmez. Zaxton Monroe ile ilişkiye girdiğimde de bunu bekliyordum. Yani, *bu* değil, ama her şeyi mahvedecek bir şey.

Aurelia'nın Hiç Öğrenmediği Hayat Dersleri: Her şeyi engellemek ve Zax'ın yaptığı gibi kendimi kapatmak.

Ya da yaptı.

Çünkü, biliyorsun, artık bunu pek yapmıyor gibi görünüyor. İç çekiyorum, yüzümü siliyorum, buruşuk çarşaflarıma bakarken başımı duvara yaslıyorum. Yarım saat önce her şey mükemmeldi. Şimdi... şimdi ne olduğunu bilmiyorum.

Sanırım başından beri biliyordum ya da en azından beni bu yüzden terfi ettirdiğinden şüpheleniyordum.

Howie ile çalışan basit bir tasarım stajyeri olmak bana yeterdi.

Sonra Zax gitti ve bana pastanın diğer tarafını verdi ve şimdi ne yapacağım?

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturarak yatağıma uzandım ve battaniyeme sarındım. Az önce cesedinin olduğu yere bakıyordum.

İşte o zaman beni vurdu. Hepsi bir anda. Bana yaptığını yapmak için her türlü hakkı vardı. Şirketine pek de onurlu olmayan koşullarda, onu açıkça küçümseyerek ve onunla asla karşılaşmamak için dua ederek geldim. Babası bana yardım etti, ama bunu güdüsel olarak yaptı. Oraya başladığımda bunu da yanımda getirmiştım.

Ve Zax beni hiç tanı mıyordu. Pek sayılmaz. Bana sadakat duymasını sağlayacak bir ilişkimiz kesinlikle yoktu. Beni kolayca kovabilecekken kalmama izin verdi. Terfinin nedeni ne olursa olsun, önerilerimi dikkate aldı. Beni dinledi ve orada olmayı hak etsem de etmesem de beni ekibin bir parçası yaptı.

Burada hatalı olan biri varsa, o da benim.

Zax beni seviyor. Kadınlara ve ilişkilere tövbe eden adam. Kendini dünyadan saklayan ve son sekiz yıldır huysuz ve mutsuz bir adam. Beth'in imkansız olduğunu söylemesine rağmen onun kalbini kazandım.

Şimdi benim için doğru olanı yapmaya çalışıyor.

Ben de yüzüne geri fırlattım ve onu kovdum.

Yatağımdan kalkıp parmak arası terliklerimi giydim ve kapıya yöneldim. Onu yakalamak zorundayım. Ona onun olduğumu ve üzgün olduğumu söylemeliyim.

Kapıyı hızla açıyorum ve dudaklarımdan irkilmiş bir nefes çıkıyor.

"Bayım.

Monroe."

Yaşlı, siyah saçlı bir adama yapışmış yapmacık bir sırıtış, anında tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "İyi akşamlar Aurelia. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Evet. Sen de." Sadece o kadar değil. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Çünkü alt kattaki zilde benim adım yazmıyor. Bana komik bir bakış attı.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" "Ben, uh."

"Oğlum az önce çıktı, bu yüzden kimseyi beklemediğini biliyorum." Saçmalık. "Evet. Tamam. Tamam. Ama sadece birkaç dakikalığına."

Beni iterek geçti ve kapıyı kapattım, hızlı bir kaçış yapmam gerekebilir diye kilidi açık tuttum. "Sana yardım etmek için yaptığım onca şeyden sonra ne kadar da nazıksın."

Sözlerinde ve ses tonunda çok net ve belirgin bir keskinlik var, bu da kalp atışlarımdan tavan yapmasına neden oluyor.

"Başka bir şey giymem için bana bir dakika verin."

"Bunun içinde iyi görünüyorsun," diyor, bakışları sütyensiz göğsüme düşüyor ve sanırım kusacağım.

"Hayır. Üstümü değiştireceğim." Komodinime koşuyorum ve orada tuttuğum kazağı alıyorum. Telefonum yanında duruyor ve hemen elime alıyorum, tüm bunları düşünürken yüzümle ekran kilidini açıyorum. Kimseyi arayacak ya da mesaj atacak vaktim yok, özellikle de o beni izlerken, bu yüzden sweatshirt'u başımın üzerine atıyorum ve telefonumu yoga pantolonumun yan cebine sokuyorum.

"Yaşamak için gerçekten iyi bir yer seçmişsin," diye mırıldanıyor, burnunu kırıstırarak ve tiksinti dolu bir hırıltıyla küçük alanımı inceliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Oğlun gibi konuşuyorsun."

Bu onun dikkatini çeker. "Siz ikiniz ne zamandır sikişiyorsunuz?"

Zax'le ne kadar zamandır birlikte olduğumuzu bildiğine bahse girerim.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

Bu konuda haklı olduğumu söyleyen bir sırıtış. "Sana asla karşı koyamayacağını biliyordum." Elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor.

"Kim yapabilir ki?"

"Bir sürü insan var. Sen neden

buradasın?" "Onu seviyor musun?"

Homurdanıyorum. "Tabii ki hayır. O bir pislik. Onu becermekten hoşlanıyorum, hepsi bu." Apaçık yalanım karşısında boğazımın arkasından öfke yükseliyor, ama her şeyimi ortaya koyuyorum, o da sorgusuz sualsiz yutuyor. Ona bana ya da Zax'e karşı herhangi bir koz vermeyi reddediyorum.

"Buna inanmam mı gerekiyor?"

"Neye istersen ona inan. İkisi de umurumda değil. Son birkaç ayda çok değerli bir ders aldım. Bu oyunda kendim için varım. Başka kimse değil çünkü benden başka kimse arkamı kollayamaz. Oğlun seksi ve sikini seviyorum. Hepsi bu."

"Giderken üzgün görünüyordu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ofluyorum.

"Onun için çok kötü." "Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Hayır. Artık cevapları bedavaya vermiyorum."

Beni inceliyor, beni çözmek için çok uğraşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Blöf yapmayı, ne zaman tutacağımı ve ne zaman pas geçeceğimi bilirim. Şimdi blöf zamanı ve kendimi uyguladığımda bu konuda çoğundan daha iyiyim. Yetişkinlerin dünyasında bir genç olarak yalnız büyümeyi deneyin.

"Merak ediyorum."

Ve tabii ki, onu orada bırakıyor.

O banal, sen bir piyonsun, küçümseyici şekilde gülüyorum. "Bunu da mı umursamam gerekiyor?" Başımı eğiyorum, onu yemliyorum, çıtayı yükseltmesini sağlıyorum. "Ne istiyorsunuz Bay Monroe? Neden bir Cuma gecesi beni ve Zax'i daireme kadar takip ettiniz, o gidene kadar beklediniz ve sonra kapımı çaldınız?"

Oğlununkine çok benzeyen kara gözleri bana kilitleniyor ve kanım donuyor. "Şirketimin kontrolünü yeniden ele geçirmeme yardım etmeni istiyorum."

Hay sikeyim.

Kalçamı kapının yanındaki duvara yaslıyorum, kollarımı hala rahat bir şekilde kavuşturuyorum ve dairemin her lanet yüzeyine dokunurken onunla aramda mümkün olduğunca mesafe bırakıyorum. "Peki bunu yapmamı nasıl bekliyorsun ve daha da önemlisi neden yapayım? Monroe'da iyi giden bir işim var. Ben bir yönetici tasarım stajyeriyim. Bana ilk verdiği rolden çok daha iyi."

Sırıtarak masama doğru yürüyor ve bir parça yedek kumaş alıyor. İpeksi kumaş parmaklarının arasından kayarak yere düşüyor ve asılı duran elbiselerimden birine doğru ilerliyor. Gerilim yaratmak onun oyunu gibi görünüyor ve ben de bir sonraki bölüme yeterince hızlı tıklayamayan bir televizyon izleyicisi gibi onu yiyip bitiriyorum.

"Seni New York'ta yemeğe götürdüğümde bu kadar agresif değildin," diyor kuru bir ifadeyle. "İkinci bir şans için her şeyi yapabilecek tatlı, masum, kayıp bir kuzuydun."

"Ve bak bu kadar tatlı ve masum olmak beni nereye getirdi. Mahvoldum. O zamandan beri büyüdüm ve çok şey öğrendim. Bu sektörde köpekler köpekleri yiyor ve ben bu sefer Pitbull olmaya niyetliyim."

"Öyle görünüyor. Güzel. Bana yardım etmekle oğluma zarar vermek arasındaki ahlaki ikileminiz nedir?"

"Riske göre değişir. Yasadışı bir şey yapmayacağım."

"Övgüye değer ve anlaşılabilir, ama muhtemelen sizin seçiminiz değil." Yüzünü tamamen bana dönüyor, tuzlu ve biberli saçları pomatla mükemmel bir şekilde geriye taranmış, takım elbisesi ayakkabılarındaki bozulmamış parlaklığa kadar kusursuz. Adam tam bir adi herif. "Pazartesi sabahı kurula gideceksin ve işe başladıktan kısa bir süre sonra oğlumu becerdiğini söyleyeceksin. Onlara seni bu beklentiyle terfi ettirdiğini ve bunun işini kaybetmemen için gerekli olduğunu, aksi takdirde işini kaybedeceğini söyleyeceksin."

"Bu hiç de doğru olmasa bile mi?"

"Fark eder mi?" diye karşı çıkıyor, parmakları hâlâ elbiselerimden birinin üzerinde. "Benim için fark e d e r . İlişkimiz işimizden ayrı kaldı.

Monroe binasının içinde cinsel içerikli hiçbir şey yaşanmadı. Yüzde yüz rızaya dayalı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Farkındayım. İçerideki adamımın onu becerip becermediğinizi bilmesi imkansızdı. İkiniz de bunu saklamakta çok iyiydiniz. Ta ki ben sizi takip etmeye başlayana kadar. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. O senin patronun. Sen de onun astısın. Ve kurula tam olarak sana dikte ettirdiğim şeyi söylemeni istiyorum. Eğer sözünden daha fazlasına ihtiyaç duyarlarsa, ilk günden itibaren kıyafetinin boyuyla ilgili e-postaları da elimde."

Oh, kutsal diyet kola. Bunları nereden bulmuş? Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, ağzım birden yanmış pamuk yutmuşum gibi oluyor. "Başka ne var?"

"Eğer bunu benim için yaparsan, seni yönetici tasarımcı yapacağım. Artık stajyer olmayacaksın ve ilerlemek için patronunla yatmak zorunda kalmayacaksın."

"Yani seni becermek zorunda değilim," diye karşılık veriyorum.

"Siz istemediğiniz sürece değil, ama oğlumun yarım yamalak saniyelerinden hoşlanmıyorum."

Pislik.

"İşini kaybetme korkusuyla nasıl kabul ettiğini anlatacaksın," diye devam ediyor, şimdi masamın kenarına oturmuş. "Nasıl acımasız ve kaba olduğunu. Düşmanca. Kanıtlaması ya da inanması pek de zor değil."

"Kurul'a nasıl gidebileceğim ki?"

"Pazartesi sabahı Monroe'da aylık toplantıları var. Çoktan planlandı."

"Hmm. Bir sözleşme istiyorum. Gerçek bir sözleşme. Hack-ass BS avukat işi değil. Tüm bunların benim için yazılı olarak hazırlanmasını ve senin imzanı istiyorum. Bana on bin dolarlık bir imza ikramiyesiyle iş sözü vermeni istiyorum."

Kıkırdıyor. "Bir iki şey öğrendin. Tamam. Bu gece sana e-postayla göndereceğim ve Pazartesi saat dokuzda orada olacaksın."

"Başka bir şey var mı?"

"İşte bu kadar. Ama ondan önce oğlumla konuşursan haberim olur. Ona haber vermeye çalışırsan, gizlice buluşursan, hatta onu arar ya da mesaj atarsan haberim olur. Çenenin kapalı tut Aurelia, hep hayalini kurduğun işi alırsın. Benimle taşak geçer ya da istediğimi yapmazsan, söz veriyorum, pişman olacaksın. Valencei'nin sana yaptıkları yanında hiç kalır."

Bu tehdidi havada asılı bırakıyor, kokusu ekşimiş.

Ayağa kalkarak, düzeltilmesi gerekmeyen ceketini düzeltti ve ardından pantolonundaki evimin pisliğini sildi. "Kontratı iki saat içinde e-postayla göndermiş olacaksın. İmza ikramiyesini kendine daha iyi bir yer bulmak için kullan. Siktiğimin zavallısı."

Kapıya doğru yürürken yana kayıyorum, kapı arkasından çarparak kapanırken neredeyse yatağıma takılıyorum. Telefonumu cebimden çıkarıp ona bakıyorum, düşünceler kafamın içinde kaotik bir şekilde dönüp duruyor.

Zax'i arayamıyorum ya da mesaj atamıyorum. Ya da başka birini. Ve kimseyle buluşmak için buradan ayırlamam çünkü bahse girerim beni ve dairemi izliyordur ve hafta sonu boyunca da izleyecektir.

Pazartesi günü Zax'in gafil avlanmasına izin verdim. Özellikle de adam bana düşünmem için hafta sonunu verdiğini söylemişken. Bana ulaşsa bile, onu uzaklaştırmak zorundayım.

Benim ya da Zax'in telefonunun birileri tarafından dinlenmesi dışında... O yapamaz. Çünkü Zax ve ben birbirimize yüzlerce farklı kirli mesaj atıyoruz.

şeyler. İsteyken bile. Toplum içinde pek dokunmuyoruz ve ilişkimizi belli etmiyoruz ama tamamen masum da değiliz. Böyle bir kanıtı olsaydı, e-postalardan bahsettiğine göre bundan da bahsederdi. Hayır, iş e-postalarım onun içerideki a d a m ı tarafından izleniyor.

Ama benim telefonum değil.

Yani başka bir şey.

Gözlerim dairemin etrafını tarıyor, dokunduğu her yüzeyi inceliyor. Elias Monroe gibi sapkın ve acımasız bir adamın sadece korkutmak için hareket etmediğini bilecek kadar suç programı izledim. Bahislerini kapatıyor.

Elbiselerime ya da önlüklerime bir şey yerleştiremezdi. Malzeme buna dayanamazdı ve ben de kolayca fark ederdim. Mutfığa ya da banyoya girmedi. Yatağım da güvende.

Benim masam.

Bir anda oraya uçuyorum, çömeliyorum ve aradığım şeyi bulana kadar tahtayı araştırıyorum. Bir böcek. Onu yerleştirdiğini nasıl görmedim bilmiyorum. Yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğünde ve bir kalemten daha kalın.

Vay canına, zavallı James Bond kurnazlığı. Bunu bulmam beş saniye falan mı sürdü? İki orta parmak attım ama dokunmadım. Onunla mesajlaşırsam anlayacağını söylemişti ama şimdi

Bu onun blöfö olmalı. Yine de, telefonlarımızdan birine erişimi olduğu konusunda yanılıyorsam bunu riske atamam.

Bu da hafta sonu bu şekilde kalacağım anlamına geliyor.

Ama bunu onun için kolaylaştırırsam lanetleneceğim. Takipçisi her kimse onu bu hafta sonu şehrin her yerine sürükleyeceğim. Düşene kadar alışveriş yapacağım, çiftçi pazarlarına, müzelere gideceğim, uzun yürüyüşler yapacağım. Bu arada, telefonumdan Google'da en sinir bozucu televizyon programını aratıyorum ve ardından yayın akışında aratıp açıyorum. Sonra telefonumdan müzik açıyorum ve televizyonu dinlemek zorunda kalmamak için kulaklığımdan çalışıyorum.

İşte o zaman dikiş makinemi çalıştırıyorum çünkü hiçbir şey sessiz dinleyen bir takipçiyi iğrenç televizyon ve tekrar eden dikiş makinesi sesinden daha fazla öldüremez. Şimdilik bunu yapıyorum. En azından diğer konularda ne yapacağıma karar verene kadar.

F ya da olması gerekenden daha uzun bir süre, o basamakta donup kaldım ve inanmaz bir şekilde kapısına baktım. Kafamda bir sürü düşünce, ikinci tahmin ve ne haltlar dönüyordu. Sonra endişe geldi.

Onu incitmek ya da manipüle etmek için orada olduğuna dair sancılar. Bunlar beynimde delikler açarak ve kanıma toksinler sızdırarak devam etti. Kuşkusuz, hiçbir parçam mantıklı hissetmiyordu. Sadece kırmızı bir bulamaç gibiydim. Şiddet dolu, *cani* hayallerim en yakın arkadaşlarım ve en uygun müttefiklerim oldu.

Onu bitirirdim. O kadarını biliyordum. Peki ya kız? Ne olmuş ona?

Hayır. Yıpranmış beynimin derinliklerinde bir yerlerde, ona kızgın olmadığımı biliyordum. Onu bu gece buraya davet etmediğini biliyordum. Buraya gelmek benim fikrimdi çünkü ona işiyle ilgili gerçeği söyledikten sonra bir çıkışa ihtiyacı olduğunu hissederse benim evimde kapana kısılmasını istemiyordum.

Bu da babamın bizi buraya kadar takip ettiği anlamına geliyor.

Muhtemelen dairesinin dışında oturmuş, ben onu dilimle iki kez orgazm ederken dinliyordu.

Oraya girip ellerimi boğazına dolamak ve bayılana ya da ölene kadar sıkamak için duyduğum dürtü o kadar baskındı ki neredeyse bir düzine kez pes edecektim. Bunu yapmamış olmam ise sadece bir Herkül gücü göstergesiydi.

Şövalye ilan edilmeli ve Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmeliyim.

Babamın yüzde yüz haince olmayan bir şeyin peşinde olmamasına imkân yoktu. Birkaç hafta önceki Zax'e dönmek -dünyadan nefret eden ve yanmasını seyretmeye razı olan sefil herif- ve Aurelia'yı sorgulamak kolay olabilirdi ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

O beni seviyor.

Beni sevdiğini biliyorum.

Bunu doğrudan söylememiş olabilir ama kız bana karşı hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyor. Onun kalbi benimkine ne kadar bağlıysa, benimki de onunkine o kadar bağlı. Eğer oraya akılsız bir mağara adamı gibi saldırırsam, bunun bir şekilde bana, Monroe Fashions'a ve muhtemelen Aurelia'ya geri tepeceğini biliyordum çünkü muhtemelen yüzüme doğrudan vurana kadar ne yaptığını asla anlayamayacaktım.

Tüm bunlar, kendimi onunkinin yanındaki apartmanın kapısında pusuya yatmış, metamfetamin pişirmenin güzel kokusunu içime çekerken o orospu çocuğunun gitmesini beklerken bulmamın nedeni. Lenox'la mesajlaşıyordum ama fiziksel olarak burada olması dışında elimde bir şey yoktu. Ta ki onu binadan bir kral aslan gibi kasıla kasıla çıkarken yakalayana kadar, sokakta bir aşağı bir yukarı bakınırken fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu - muhtemelen beni arıyordu.

Benden ters yöne dönerek telefonunu cebinden çıkarıyor ve hızlı adımlarla ilerlemeye başlıyor. Çok uzaklaşmadan mesafemi koruyarak arkasından süzülüyorum.

Omzunun üzerinden bakarsa beni görür. Bu konuda bir şey yapamam ama telefon konuşmasını duymaya beni yakalamasından daha çok ihtiyacım var.

"Hey. Evet. O da var," diye söze başladı ama sonra neşesiz bir kahkaha attı. "Kaltak on bin dolar ve az önce teklif ettiğim yönetici tasarım pozisyonundan onu kazıklamayacağıma dair bir sözleşme istiyor." Bir süre dinliyor. "Evet, bunu yapacağım. O aptal e-postalar dışında onunla ilgili bir şey bulamadığın için en güçlü silahım o. Bana ihanet etmeyeceğinden emin olmak için adamım var. Onu izlemeye devam edecek."

Hayır. Hayır, bunu yapmaz. Aurelia babama böyle yardım etmez.

"Şifresini değiştirmiş olması ve dikkatli davranmaları umurumda değil Beth. Bu işte yapman gereken tek bir iş vardı."

Beth mi? Beth, Beth'deki gibi mi? İnsan kaynaklarının başı ve stajyerlerden sorumlu kişi mi? Onun içerideki adamı mı?

"Onun için sözleşmeyi yaz ve resmi görünmesini sağla. Pazartesi günü yönetim kuruluna Zax'ın onu verilmemesi gereken bir işe terfi ettirmesi karşılığında cinsel ilişkiye zorladığını söyledikten sonra on bin doları havale edeceğim ve hepsi bu kadar olacak. Zax dışarıda olacak ve ben de yönetimi benim devralmam gerektiğine ikna edeceğim ya da her şeyi kamuoyuna açıklayacağım."

Yürümeyi bırakıyorum, artık hareket edemiyor ya da nefes alamıyorum. Babam yürümeye devam ediyor ve bir şekilde Aurelia'nın binasının önüne geri dönüyorum, bir fener gibi parlayan küçük, çamurla kaplı penceresine bakıyorum. Beni içeri ve ona doğru çekiyor, ancak ayaklarım kaldırıma sıkıca bağlı kalıyor.

Şüphe çok sinsi bir canavardır.

Zihnimize güvensizliği sızdırma şekli. İçimizdeki en yumuşak, en savunmasız kısımlara sızma şekli. Zihnimizi nasıl çarpıttığı ve el koyduğu şeytani olmaktan başka bir şey değildir. Ve onu başkalarına karşı kullanmayı öğrenme şeklimiz ustaca.

Senden şüphe etmeme neden olmasını istemiyorum.

Bakışlarım onun binasının kapısına kilitleniyor ama tam bir ayağımı diğerinin önüne atarken donup kalıyorum.

"Bana ihanet etmeyeceğinden emin olmak için adamım var. Ona göz kulak olacak."

Hay sikeyim. Onu takip ettiriyor. Muhtemelen şu an dışarıda biri var ve benim burada olmam onu tehlikeye atabilir. Ama o... o...

Bu düşüncemi tamamlayamadan, olabildiğince hızlı ve sert koşmaya başladım. Nerede olduğumu bile bilmediğim bir yere ulaşana kadar sokaklardan yukarı ve diğerlerinden aşağı koşuyorum. Nefes nefese, eski bir tuğla binaya yaslanıyorum, güneş batmaya başlıyor, binaları hissetmeye bile yaklaşmadığım bir sıcaklıkla yıkıyor. Önce Ashley'i arıyorum çünkü buradan siktir olup gitmem gerekiyor ve biraz mahsur kalmış durumdayım. Sonra Lenox'u arayıp duyduğum her şeyi anlatıyorum.

"Yani Beth'in bilgisayarına erişimi var mıydı?" diye soruyor.

"Sanırım," diye yakınıyorum. "Birinin bir şekilde şifremi ele geçirdiğini biliyorduk."

Arka planda onun hareket ettiğini duyuyorum ve ardından klavyedeki tuşların hızlı hızlı vurulduğunu belli eden sesler geliyor. "Babanın az önce yaptığı arama o kullan-at telefona aitti, yani artık Beth'e ait olduğunu biliyoruz." Bir duraklama. Sessizlik. Sonra, "Güvenlik kameralarını hiç kontrol etmedik."

"Ne?"

"Beth'e gönderilen orijinal e-posta elimizde. Bunu onun sisteminde

bulduk."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Elimizde zaman damgası var ama o saatlerde binanın gözetimini hiç kontrol etmedik. Beth'i kolayca yakalayabiliriz. Telefon ve e-postanın gönderildiği saatlerde gelip gittiğine dair bulduklaımıla onu enseleyebiliriz. Kullan at telefonun Beth'e ait olduğunu bildiğimize göre babanı da kısmen yakalayabiliriz."

"Tamam. Bunu aylık yönetim kurulu toplantısı için planlıyor. Pazartesi sabahı. Sabah dokuzda. Aurelia'ya kurula söyledikten sonra on bin doları havale edeceğini söylediğini duydum..." Bunu bitiremem bile.

"İçeri geleceğim. Seninle orada olacağım."

"Lenox."

"Ben bilgisayarınızım. Orada olacağım."

Orada olmasının nedeni bu değil ve bunu hem o hem de ben biliyoruz. Benim için orada olacak. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazımdaki kurbağa beni vıraklatıyor. "Teşekkür ederim."

"Kapa çeneni."

"Tamam."

Gülümsüyorum.

Bir lastik bantla defalarca koparılmışım gibi hissediyorum. "Ya Aurelia da bu işin içindeyse? Onu incittim Lenox. Benden öğ almak için ona yardım etmediğini kim söyleyebilir?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?" "I..."

Aurelia'yı düşünüp duruyorum. Başladığından beri onunla yaşadığım tüm etkileşimleri. Birlikte geçirdiğimiz onca zamanı. Çalınan anlarımızı. Bana bakışını. Gülümseyişini. Gözleri.

"Hayır," diyorum ona, ileride Escalade'imin içindeki Ashley'nin farlarını görünce doğruluyorum. Ona el sallayarak dikkatini çekiyorum. "Buna inanmıyorum. Bence dairesinde yalnızdı ve adam onu bir şekilde tehdit etti. Bence muhtemelen onu oradan çıkarmak için ne söylemesi gerekiyorsa söylemiştir."

Ve onu korumak için orada değildim. Olmalıydım. Oraya hücum etmeliydim.

Ashley arabayı durdurdu ve ben de bindim. Ona minnettar bir baş selamı verdim ve sonra beni eve ve Aurelia'dan uzağa götürmek için kaldırımdan çekip gitti.

"Buna katılabilirim. Ama biliyorsun, istese de istemese de, yine de onu zorlamanın yolları olabilir."

Çenem bir davuldan daha sıkı bir şekilde kenetlenmiş halde pencereden geçen manzaraya bakıyorum. Oraya hışım la girmemiş olabilirim ama kimse

kadınım ve hayatım. "O zaman elini arkadan bükmem ve önce amca diye bağırmasını sağlamam gerekecek."

Aslında bu hayatımın en uzun hafta sonu oldu. Ashley beni aldıktan sonra, Aurelia için bir güvenlik detayı ayarlamasını istedim. Eğer yanında olamayacaksam, güvenliğini riske atamazdım. Babamın adamının neler yapabileceğini kim bilebilirdi ve neler olduğunu bildiğimi ona belli etmeden onu korumam gerekiyordu.

Cumartesi gecesı Aurelia'ya kalp mesajı attım. O da bir mesaj attı, ama hepsi bu. Başka bir şey yok. Doğal olarak bunun peşini bırakamazdım çünkü ben aşk acısı çeken bir enayi ve o ana kadar bir burbonu fazla kaçırmış olabilecek bir ceza oburuyum.

Ben: Hala kavga mı ediyoruz?

Aurelia: Olabiliriz ama ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim.

Gelip konuşmamı ister misin?

Hayır. Şu anda bunu yapamam.

Orada oturup satır aralarını okumaya ve bunun şifreli bir mesaj olup olmadığını anlamaya çalıştım. Öyle olduğuna karar verdim. Çünkü bu Aurelia ve Aurelia benim kızım ve benim kızım var olan en saf, en muhteşem kalbe sahip.

Anlıyorum. Ve tekrar özür dilerim. Ama bil ki, sana söylediğim her kelimedede ciddiydim. Ayrıca Asher'ın sipariş ettiğı yerden sana kurabiye gönderiyorum.

Aurelia: Yaptığını biliyorum ve bu sözler benim için her şey demektir. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ve eğer bana gerçek çikolata, tereyağı ve yumurtalı kurabiyeler yerine vegan fıstık ezmesi şeyler gönderirsen, bu senin için iyi olmaz.

Ben: Bunu asla yapmam. O tuğlalardan bir ısırık aldığında güzel yüzünü gördüm. Bu arada, sana bir düzine çeşit gönderdim. Sanırım önümüzdeki hafta adet görmeye başlayacaksın, o yüzden biraz çikolata ve şeker terapisinin zararı olmaz diye düşündüm. Ve bir erkeğin kaldırabileceğı çok şey olduğu için, ne kadarlık bir alandan bahsediyoruz?

Aurelia: Doğum kontrolümü bu kadar yakından takip ettiğin için korkmam gerekse de, kurabiyeler için çok minnettarım ve muhtemelen hepsini yiyeceğim. Pazartesi sabahı dokuzda ofiste olacağım. O zaman yüz yüze konuşabiliriz. Daha önce olmaz.

Ve evet. Yönetim kurulu toplantısı o zaman başlayacak. Meleğim. Cuma günü babamı öldürmeliydim. Acı çekiyorsun ve bunu düzeltmek için planladığımdan daha iyi bir yol var mı emin değilim.

Ben: Seninle ilgili her şeyi takip ediyorum çünkü sana çok aşığım Aurelia. Senin içinde tükendim. O kadar ki yokluğunda acı çekiyordum. Benim sana inandığım gibi sen de bana inan.

Aurelia: Benim de kalbim acıyor. Hem de çok. Ama lütfen, bu hafta sonu mesafeni koru. En iyisi bu. Pazartesi sabahı.

Özür dilerim. Çok fazla olduğunu biliyorum. Pazartesi için hazırlıklı olmam gereken bir şey var mı? Kalbimin senin temelli çekip gitmeni kaldıracabileceğinden emin değilim.

Aurelia: Benimleyken bebeğim, her zaman beklenmeyi bekle.

Ve hafta sonumun geri kalanını bu şekilde geçirdim. Pazar günü bana pijamalarıyla gönderdiğim kurabiyeleri yerken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi ve ben de ona duştan çıktıktan hemen sonra sadece havluyla çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdim çünkü ben böyle utanmaz biriyim. En azından sikim değildi.

İşte Pazartesi sabahı. Sabah dokuzdan hemen önce, takım elbisemi giymişim, onu kulüpte bağladığım kravatı takmışım -yeni favori kravatım- ve Lenox solumda, yönetim kurulunun geri kalanı da sağımda oturuyor, hepsi de bana sorgulayan bakışlar atıyor. Lenox Ward'ın neden burada olduğunu soran türden.

"Sanırım birkaç kişiyi daha bekliyoruz," diyorum onlara tam da hamile Beth odaya girerken. Gözleri benimkilere kaydı ve evet, Beth konusunda ne yapacağımdan emin değilim. Onu kovmaktan başka.

Beth'in hemen ardından babam ve onun arkasında da bütün hafta sonu hiç uyumamış gibi görünen Aurelia geliyor. Ayağa kalkıyorum. Bu bir dürtü. Masanın etrafından dolaşıp onu kollarıma almamı engelleyen tek şey Lenox'un ön kolumu kavrayan eli.

Kendime duyduğum öfkenin tüm gücünü babama yöneltiyorum.

"Günaydın baba.

Uzun zaman oldu. Seni bu kadar yaşlı görmek güzel."

Aurelia az önce içtiği diyet koladan bir yudum alınca boğuluyor. Ağzından kahverengi bir çağlayan halinde fişkırıyor ve hepsi babamın

sırtına düşüyor,

takım elbise ceketini sırlıslıslam.

"Aman Tanrım. Ben çok... Yani," diye kekeliyor, çenesindeki gazoz ve salya tükürüğünü elinin tersiyle siliyor. "Üzerine tükürmek istememiştim. Vay canına, burada pazartesilerle benim aramda ne var? Kuru temizlemeyi ben ödeyeceğim. İlk günümde ceketinin her tarafını kanattığım için oğlunuza zaten borçluyum."

Babam omzunun üzerinden bakıyor, tehditkâr bir şekilde ıslak sırtına bakıyor.

Lenox gibi ben de kahrımı bastırıyorum.

"Elias," diye haykırıyor yönetim kurulu başkanı Brad, yaşadığı şokla birlikte sandalyesi masaya çarpıyor. "Burada ne işin var senin?"

"Evet. Günaydın baylar ve bayanlar. Umarım gelmemde bir sakınca yoktur."

Bir diğer yönetim kurulu üyesi Pat, "Aslında var," diyor. Karısı ve altı çocuğu olan bir kadın. Onunla iyi geçinmeyi kendime görev edindim ve kimsenin iyi geçinmesi umurumda değil. Ayrıca yönetim kurulu üyeleri arasında en sevdiğim kişi.

"Pek yakında olmayacak."

Babam karşımdaki koltuğa oturuyor ve ben de isteksizce arkama yaslanıyorum. Beth'in diğer tarafında oturan Aurelia'nın gözleri kucağındaki ellerinde ve onun iyi olmadığını anlamaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Bize bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misiniz?" Yine Pat arıyor. Tanrı onu korusun.

"Ben sadece Aurelia'nın oğluma karşı şikayetlerini dile getirmesini kolaylaştırmaya yardım etmek için buradayım," diyor babam, sanki sürüsünü güvenli bir yere götüren bir asilzadeymiş gibi.

"Bu ne Aurelia?" Bir başka yönetim kurulu üyesi olan Astrid, yumuşak ses tonuyla soruyor.

Babam onun yerine, "Haftalardır oğlumla cinsel bir ilişki yaşıyor," diye cevap veriyor. "Tüm bunlar, uygunsuz bir şekilde yönetici tasarımların stajyerliğine terfi ettirilmesinden hemen sonra başladı."

Astrid elini kaldırarak babamı durdurdu. "Sanırım Aurelia'ya sordum. Sen değil." Aurelia'ya geri döndü. "Elias'ın söyledikleri doğru mu?"

Aurelia boğazını temizler ve omuzlarını dikleştirir. "Söylemek istediğim bir şey var ve buradaki herkesin benimle Bay Monroe arasında olup bitenler hakkındaki gerçeği bilmesi çok önemli. Zaxton, yani. Ama önce, izin verirseniz bir şey paylaşmak istiyorum."

"Devam edin." Astrid elini sallayarak yerin kendisine ait olduğunu gösterir.

"Teşekkür ederim." Aurelia yer değiştiriyor ve telefonunu yüzü yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor. Sonra ekranda bir şeye basıyor ve hoparlörden odaya sesler yayılıyor.

"Bu da ne böyle?" diye çıkışıyor babam, yumruğunu masaya vuruyor ve şirketini geri almak için Aurelia'nın yardımını istediğini söyleyen sesini duyar duymaz telefona uzanmaya çalışıyor. Aurelia ondan daha hızlı davranıyor, onun hamlelerini önceden seziyor ve telefonu Astrid'e doğru kaydırarak onun ulaşamayacağı bir yere koyuyor.

"Bu, Cuma akşamı Elias Monroe beni evime kadar takip ettikten sonra aldığım bir kayıt. Lütfen tamamının dinlenmesini istiyorum, çünkü her şeyi açıklıyor."

Babam sandalyesinden fırlıyor, Beth'in yanından geçip onu geriye savuruyor. Bir sürü yarım yamalak kelime bağırarak kayıttaki sesi kapatmaya çalışıyor ama olan olmuş bile. Astrid telefonu sıkıca tutarak ayağa kalkıyor ama Lenox ve ben oradayız, babamın Astrid'e ve telefona ulaşma çabasını engelliyoruz.

"Sakin deneme ihtiyar," diye uyarıyorum çünkü babam olsun ya da olmasın, onu alaşağı etmekle ilgili hiçbir sorunum yok. Ses devam ediyor.

"Öyle görünüyor. Güzel. Bana yardım etmekle oğluma zarar vermek arasındaki ahlaki ikileminiz nedir?"

"Riske göre değişir. Yasadışı bir şey yapmayacağım."

"Övgüye değer ve anlaşılabilir, ancak muhtemelen sizin seçiminiz değil. Pazartesi sabahı kurula gidip işe başladıktan kısa bir süre sonra oğlumu becerdiğini söyleyeceksin. Onlara seni bu beklentiyi göz önünde bulundurarak terfi ettirdiğini ve bunun işini korumanın gerekli bir parçası haline geldiğini, aksi takdirde işini kaybedeceğini söyleyeceksin."

"Bu hiç de doğru olmasa bile mi?" "Bunun bir önemi var mı?"

"Bana göre öyle. İlişkimiz işten tamamen ayrı kaldı. Monroe binasının içinde cinsel içerikli hiçbir şey yaşanmadı. Yüzde yüz rızaya dayalı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Farkındayım. İçerideki adamımın onu becerip becermediğinizi bilmesi imkansızdı. İkiniz de bunu saklamakta çok iyidiniz. Ta ki ben sizi takip etmeye başlayana kadar. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. O senin patronun. Sen de onun astısın. Ve kurula tam olarak sana dikte ettirdiğim şeyi söylemeni istiyorum. Eğer sözünden daha fazlasına ihtiyaç duyarlarsa, ilk günden itibaren kıyafetinin boyuyla ilgili e-postaları da elimde."

"Seni lanet orospu," diye bağıyor, tehditkâr bir parmakla Aurelia'ya tükürüyor. "Bana ihanet ettin. Bunu yaparsan ne yapacağım konusunda seni uyarmıştım. Seni *yok* edeceğim."

Aurelia çılgık atıyor ve babam ona doğru atılıyor. Bir anda Aurelia'nın dizi fırlayıp adamın kasığına çarpıyor ve adam iki büklüm oluyor, ama ona saldırmadan önce değil. Ondan kaçmak için bir adım geriye sendeliyor, bir sandalyeye takılıyor ve ben onu yakalıyorum, onu arkamda kaydırırken aynı anda yumruğumun uçmasına izin veriyorum. Hoş bir çıtırtıyla, tam çenesine iniyor. Başı geriye savruldu, darbenin gücü onu yana doğru savurdu. Yüzünün yan tarafını sert duvara çarpmadan önce tökezliyor.

Onu takım elbisesinin ceketinden tutup kendime doğru çektim. Gözleri sersemlemiş ve aldığı darbeden dolayı hafifçe kaymış, dudaklarından kan damlıyor. Aurelia'ya yaptığı şey için daha fazlasını görmek istiyorum. Kanını kurutmak ve acı çekmesini izlemek istiyorum. Bu adam hem Greyson'a hem de bana yıllarca çekti ve şimdi de Aurelia'yla uğraşıyor.

Peşinden gitmek için yanlış kadını seçti.

Onu sallıyorum çünkü bayılmayacak. Bu çok kolay. Yüzüne doğru yaklaşıp hırlıyorum, "Ona dokunmayacaksın. Ona bakmayacaksın. Eğer bir daha ona ya da sevdiğim birine yaklaşırsan, birini yok etmenin ne demek olduğunu ilk elden öğreneceksin. Senin *sonunu* getiririm. Bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Bittin sen. Bu senin için bitti. Kaç ve git, yoksa kaydı ve seni hapse atacak ya da kamuoyu önünde küçük düşürecek elime geçen her şeyi yayınlayacağız."

Kapıya doğru bir itiş kakışla, siyah bir kumaş yığını halinde yere yuvarlanır.

Lamar odaya giriyor. Bağırış çağırış, gürültü patırtı ve kapının önünde bekleyen kalabalıktan sonra hiç de şaşırtıcı değil. "Herkes güneydin," diyor neşeli bir parıltıyla. "Buraya geç geldiğim için çok üzgünüm. Pazartesileri buralarda çok sıkıcı olabiliyor. Haksız mıyım Aurelia?" İçeri giriyor ve Lamar onun eline basarken babamın dudaklarından bir küfür dökülüyor. "Şuna bak." İnleyen ve homurdanan babama bakıyor. "Temizlik ekibi Cuma günü çöpü çıkarmayı unutmuş olmalı. Bu onuru bana bahşeder misiniz?"

"Misafirim ol." Elimle yerdeki böceğe bir fiske vuruyorum ve sonra Lamar onu ıslak ceketinin arkasından tutup kaldırıyor, bunu yaparken burnunu kırıştırıyor ve onu kelimenin tam anlamıyla sürükleyerek odadan çıkarıyor.

"Hemen döneceğim. *Sakin* bensiz başlamaya kalkma." Bana anlamlı bir bakış fırlatıyor ve sonra babamı bir çöp gibi dışarı çıkarıyor. Adamı arkadaki çöp bidonlarından birine atarsa hiç şaşmam. Açıkçası, babam gittiği ve sonsuza dek gittiği sürece ona ne yaptığı umurumda değil.

Aurelia'ya dönüp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sen iyi misin?"

Geniş mavi gözleri hızlı, şaşkın hareketlerle benimkileri arıyor. Ellerini göğsüme koyarken gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir duygu vardı. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor sonunda. "Bunun bittiğine sevindim. Baban tam bir dangalak."

Neşesiz bir kahkaha ciğerlerime doluyor. "Seni çılgın, cesur, akıllı, güzel kız. Bunu yaptığına inanamıyorum. Onu o şekilde kaydettiğine ve nasıl tepki vereceğini bile bile oturup bunu çaldığına inanamıyorum."

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sana daha önce söyleyecektim ama beni takip ettiriyor ve evimi dinletiyordu."

Orospu çocuğu. Aşağıdakileri tahmin ettim, ama dairesini dinlemek? Çok kolay kurtuldu. Onu öldürene kadar dövmeliydim. Beni ona doğru sürüklediğinde kapıya doğru ilerledim.

"Uh-uh. O artık bizim sorunumuz değil. Ve özür dilerim," diyerek beni yana yatırdı.

Neredeyse gülecektim. "Ne için?"

"Çünkü hatalıydım. Yaptığın şeyi yapmaya hakkın vardı ve ben kızgın değilim. Cuma günü sen gittikten hemen sonra sana kızmayı bıraktım. Sonra baban devreye girdi ve senin peşinden gelme planlarımı mahvetti."

Umut göğsümde patlıyor. "Ciddi misin?"

Başını salladı.

Duygular bir sel gibi içime akıyor. Öfke yerini rahatlamaya, yerini sevgiye bırakıyor. Çok fazla aşk. "Aurelia, sanırım dizlerin kanarken ve parlak mavi gözlerin bana dik dik bakarken sana aşık oldum. Sonsuza dek bekleyebilirdim. Kalbini ve güvenini tekrar kazanmak için yalvarır, yakarır ve aklıma gelen her şeyi yapardım. Şimdi sana yemin ediyorum, şu andan itibaren aramızda dürüstlükten başka bir şey olmayacak."

Kimin gördüğünü zerre kadar umursamadan, karşılığında bir şey söylemesini beklemeden eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Çünkü onu öpmek zorundayım. Çünkü o bana ihanet etmedi. O beni kurtardı. Defalarca, bu kadın beni kurtardı.

Şimdi iyiliğinin karşılığını verme zamanı.

T Şu anda içimde dolaşan karmakarışık duyguları tam olarak tanımlamanın bir yolu yok. Garip bir tür kafaya kilitlenmiş durumdayım. Kalbim çok hızlı atıyor, hızlı ve ritmik atışlar. Bu Çılgınca, sanki uyuşturucu falan almışım gibi. Belki adrenalinden belki de Elias Monroe'ya iyi bir top çalmamdan. Her neyse, Zaxton Monroe onu patlatmanın tam zamanı olduğuna karar verene kadar keyifli küçük bir balonun içinde sinek kuşu gibi uçuyorum.

"Burada işimiz bitmedi," diyor yanağıma doğru. "Çok uzak bir ihtimal değil ve bir şeye nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

"Oh güzel. Bunu söylemene bayılıyorum."

Benim arsızca karşılık vermeme gülümsüyor. "Umarım bu geçen seferkinden daha iyi sonuçlanır, gerçi bahse girerim öyle olmaz."

Bununla birlikte, aynı anda hem sevdiğim hem de boğazlamak istediğim adam elimi tutuyor ve beni lanet olası tahta masasına geri götürüyor. Herkes sessiz tonlarda konuşuyor, az önce olanlardan sonra şok olmuş ve kafası karışmış durumda.

"Bir sorunu çözdüğümüze göre, sanırım gündemimdeki bir sonraki maddeye geçme zamanı geldi."

Tüm kafalar Zax'e doğru dönüyor. Özellikle de telefonunu çıkardığında.

Adının Pat olduğunu düşündüğüm kadın, "Kahretsin, bir kayıt daha mı?" diye yakınıyor.

"Kaydı gösterebiliriz," diye açıklıyor Zax. "Elimizde bir sürü kanıt var. Ya da sadece ne söyleyeceğini görebiliriz. Beth?"

Beth kırmızının elli bin tonuna bürünüyor ve sanırım odadaki çenelerin yarısı düşüp cilalı ahşap masaya çarpıyor. Benimki de dahil. Beth'in tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu ya da neden burada olduğunu bile bilmiyordum.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor ve bir elini doğrudan iri göbeğinin üzerine koyuyor. "Elias bana şantaj yapıyordu." Yüz ifadesi bozuluyor ve ardından gözyaşları başlıyor. "Buraya başladıktan kısa bir süre sonra beni baştan çıkardı. Kocam işten yeni çıkarılmıştı ve... Elias bana terfi sözü verdi. Paraya ihtiyacımız vardı ve başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu işi kaybedemezdim. Çok uzun sürmedi. Birkaç ay sonra bana yaptığının aynısını başka bir kadına yaptığı için gitti. Çok rahatlamıştım. Ta ki bir ay kadar önce beni arayıp, Zax'ın ofisine gizlice girip Aurelia Whitlock'u tasarım stajyeri olarak işe almamız gerektiğini belirten bir e-posta göndermezsem kocama ilişkiden bahsedeceğini söyleyene kadar. Tehditleriyle birlikte olay oradan büyüdü."

Yüce İsa. Zavallı kadın. Yani, evet, boktan seçimler yaptı ama yine de onun için üzülüyorum. Kaç kadın zalim ve güçlü bir adamın elinde aynı şeyi yaşadı? Çok fazla. Çok fazla. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Bana söylediği her şey. Zax hakkındaki uyarılar.

Zax kaşlarını çatıyor, parmaklarını iç içe geçirip masanın üzerine koyarak nazik bir tonda onunla konuşuyor. "Bana söyleyebilirdin, Beth. Yardım etmek için elimden geleni yapardım."

Yüzünden daha fazla gözyaşı damlarken gözlerini tavana dikeyyor. "Korkuyordum. Eğer birine, özellikle de sana bir şey söylersem, Jared'e ilişkimden bahsedeceğini söyledi. Evliliğimi mahvedebilirdi." Dikkati Zax'e kayıyor. "Kocamı kaybedemem. Ailemi parçalayamam. Yapamam."

"Marie Marcato'ya ne teklif ettiğimi ona söyleyen sendin."

Soru olmadığı halde başını sallıyor. "Özür dilerim," diye ağlıyor, yüzünü silerek. "Çok özür dilerim. Tek yaptığım buydu. Ona başka bir şey söylemedim. İkinizin birlikte olduğunu biliyordum. Saklamaya çalıştınız ama belliydi. Birbirinize bakışlarınızdan nasıl hissettiğinizi saklayamazdınız. Ona bu konuda hiçbir şey söylemedim."

Kurul üyeleri karşılıklı bakışır. "Beth, bizim yerimizde olsan ne yapardın?" Brad onu kovsa mı yoksa kucaklasa mı bilemiyormuş gibi bakarak soruyor.

"Cinsel tacize uğradı ve sonra da şantaja maruz kaldı."

Brad'in bakışları Pat'e ve hemen ardından Beth'e dönüyor. "Deneme süresi. Doğum izninden döndükten sonra altı ay."

Beth resmen yıkıldı, titriyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Herkese bol bol teşekkür ediyor, sonra hem benden hem de Zax'ten bir kez daha özür diliyor. Sonra da kıcı yanıyormuş gibi akıllıca odadan kaçıyor, tam da Lamar yüzüne yayılmış muzaffer bir parıltıyla geri dönerken.

"Kaçırdım mı? Çok mu geç kaldım?"

"Tam zamanında." Zax, Beth'in az önce boşalttığı koltuğa elini sallıyor ve ardından Lamar orada, dizüstü bilgisayarını çıkarıp bir tür sunum hazırlıyor. "Yönetim kurulunun bayanları ve bayları, şimdiden oldukça yoğun bir sabah geçirdiğinizi ve Aurelia ile olan ilişkimle ilgili olarak bana bir düzine sorunuz olduğunu biliyorum. Hepsine cevap vermekten mutluluk duyarım, ancak izin verirseniz önce size her şeyi açıklamak ve ardından Monroe Fashion'ın geleceği için Monroe ailesine tamamen yeni bir pazar ve gelir akışı sağlarken endişelerinizin bir kısmını hafifleteceğini düşündüğüm bir iş planı önermek istiyorum."

Brad sandalyesinde geriye yaslanmadan önce yorgun bir elini alnına götürür. "Yer senin. Ama Tanrım, Zax, yaşadığımız sabahdan sonra bu iyi olsa iyi olur."

Masanın altından uzanarak elimi tuttu ve kendi elinin içine aldı. Zax kurula ilişkimizi açıklamaya devam ediyor, kirli kısımları dışarıda bırakıyor ve patronum olmasına rağmen bunu işten nasıl ayrı tuttuğumuza odaklanıyor. Bunu nasıl durdurmaya çalıştığımızı ama durdurulamadığını anlatıyor. Zax'in babasıyla yaptığım telefon kaydı da bunu güzel bir şekilde destekliyor.

Zihinsel beşlik çakmalar her yerde çünkü pek de memnun görünmeyen yönetim kurulu aynı zamanda bir fiçinin fiçi sonu gibi de görünmüyor. Ayrıca Zax'in birlikte olduğumuzu ve aşık olduğumuzu tüm dünyaya duyurması da var. Ona henüz söylemediğim kelimeler, ama bu noktada bu sadece anlamsal.

Lamar o kadar geniş gülümsüyor ki, parlayan beyaz dişleri fırtınanın ortasında denizcileri limana yönlendirebilir. Lenox sıkılmış görünüyor ve açıkçası neden burada olduğuna dair bir fikrim yok çünkü gereksiz kasları dışında hiçbir şey hakkında iki kelime etmedi.

"Bu da beni bu sabah sizinle konuşmayı umduğum konuya getiriyor."

Kurul üyeleri Zax'e bakıyor ve kurtarıma umuduyla işaret fişegi atmaya hazır gibi görünüyorlar. Sanırım bıktılar. Onları suçlayamam. Bu sabahtan sonra bir içki, bir kurabiye ve yatakta bir hafta geçirebilirim.

Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Bana kızma." Sonra yönetim kuruluna hitap etti. "Baştan söyleyeyim, burada verdiğim her karar yüzde yüz işle ilgilidir. Başlangıçta Aurelia'yı terfi ettirdiğimde bunu güvensizlikten yaptım. Babamın onun için yaptığı iyilikten para kazanacağını biliyordum ve zaten ona bir şekilde yardım etmediğine tam olarak ikna olmamıştım. Ancak portföyünü incelemem ve birkaç toplantıda onu dinlemem, bu sektörde ne yaptığını tam olarak bildiğini anlamamı sağladı. Model ismi çok iyi biliniyor ve büyük saygı görüyor. Bir de bu var."

Zax, Lamar'a başını sallıyor ve ardından akıllı tahtada... elbiselerimin ve önlüklerimin resimleri yanıyor.

"Aman Tanrım." O kadar sert sarsılıyorum ki sandalyemden düşüyorum, ancak son anda kendimi yakalayabiliyorum. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsun?" Ayağa kalktım. Volta atıyorum. Dehşete kapıldım. "Zax. Ne yapıyorsun? Onlar benim tasarımlarım."

O da şimdi ayağa kalkıyor. "Aurelia, onları çalmıyorum. Teklifim şu. Geri çevirebilirsin, ama çevirmeyeceğini umuyorum. Çünkü o elbiseler ve önlükler göz kamaştırıcı. Dünyaya açılmaları gerekiyor. Senin adın altında."

"Adı ne?"

Zax Brad'e başını sallıyor ama gözleri hâlâ benim üzerimde, tepkimi ölçüyor. "Marie Marcato'nun işletmesini satın aldık; Lia Sage modasını haftalar içinde faaliyete geçirebilecek altyapıya sahip. Bu markanın uzmanlığı ve Monroe'nun halihazırda sunduğu bir şey olmadığı göz önüne alındığında, Monroe şemsiyesi altında ayrı bir iş birimi olarak daha büyük organizasyonumuz için mükemmel bir varlık olacağını düşünüyorum. Aurelia baş yönetici tasarımcı ve yetkili olacak ve size rapor verecek. Bana değil."

Sanırım bayılacağım. Kalbim o kadar hızlı atıyor. Oda dönmeye başlıyor ve destek için elimi masaya koyuyorum. "Bana kendi tasarım evimi mi veriyorsun?"

"Başarılı olmasına yardımcı olmak için Monroe'nun desteği ve desteğiyle" diyor. "Daha şimdiden Bianca ve Rina Fritz'den siparişleri var. Onlar gibi kadınlar onun elbiselerini giydikçe, bunun ne kadar yükseklerle çıkabileceğini kimse bilemez. Fritz'ler nereye giderse insanlar da onu takip eder."

"Ve," diye söze giriyor Lamar, heyecanını zor tutarak. "Lia Sage'in lansmanını moda haftası sırasında Monroe defilesinin sonunda yapmayı düşünüyoruz. Işıklandırmayı değiştireceğiz." Lamar dizüstü bilgisayarında bir şeye tıklıyor ve ardından moda haftasındaki podyum planları ekranda beliriyor. "Elbiseleri kendi markasıyla sergilenecek. Orada herkesin konuşacağı tek şey bu olacak. Sürpriz bir tasarımcı tanıtımı, medya bunun için kesinlikle çıldıracak."

"Ciddi misin?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Bence hazırsın," diyor Zax bana sesindeki kesinlik ile. "Bunu yapabilirsin Aurelia. Yeteneğin ve bilgi birikimin var. İsmin var. Sadece desteğe ihtiyacın var. Bence bu Monroe'yu geleceğe taşıyacak ve şirketi çeşitlendirecek büyük bir girişim olacak."

Astrid gözlerini ekrandan ayırmadan, "Bayıldım," diyor. "Bu gelinlikler ve elbiseler göz kamaştırıcı. Marie Marcato'yu satın aldığımıza göre artık bir temelimiz var. Bunu yapalım derim. Hepsini."

Brad de ekranına odaklanmış durumda. "Elimizde ilk rakamlar var mı?"

"Sanırım bu Aurelia'nın size vereceği bir şey. Onun bir iş planı var."

Pislik surat her şeyi biliyor.

"Yanımda değil," diye açıklıyorum, boğazımdaki titremeyi durdurmak için boğazımı temizleyerek. "Bunu beklemiyordum. Hem de hiç." Aslında, kendimi bir arada tutmayı neredeyse imkânsız buluyorum. Yanımda duran adamın üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum. Evet, her şeyin iş olduğunu söylediğinde ona inanıyorum. Ama öyle değil. Bana hayalimi veriyor ve o da bunu biliyor. "Sana bazı temel konularda yol gösterebilirim. Elimde kesin rakamlar yok."

"Şimdi olmaz," diyor Brad. "Bugünlük bu kadar yeter. Ama Astrid ve Zax'e katılıyorum. Bence satacak ve iyi satacak gerçek bir yeteneğin var. Ayrıca Zax'in astı olduğun meselesinden kurtulmamıza da yardımcı olur. Sanırım daha kapsamlı bir plan yapana kadar buna geçici bir yeşil ışık yakacağız."

İşte o zaman öleceğim.

Düşünüyorum. Tek bildiğim, bedenimin dışında süzüldüğüm, etrafımda olup bitenleri izlediğim, bir yandan da saçma zafer şarkıları ve ponponlarla bir amigo kız gibi dans edip taklalar attığım.

Berbat durumdayım.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, tüm bu neşeyle ne yapacağımı bilemiyorum. Kulaklarımdan sim fişkırmamasına şaşırdım. Ne zaman yaparsın

Hayaliniz, aşık olduğunuz adam tarafından kelimenin tam anlamıyla elinize mi tutuşturuldu? Böyle şeylerin sadece olasılık değil gerçek olduğunu kim bilebilirdi?

Kaba, huysuz ve o kadar karşı konulmaz bir şekilde kırılmıştı ki ona sırlıslıkla aşık olmaktan başka çarem yoktu. Ve ben onu kurtarmak isterken, sanırım sonunda birbirimizi kurtardık.

Oda boşalıyor ve belli belirsiz yönetim kurulu üyelerine teşekkür ettiğimi, vedalaştığımı ve yüzlerce farklı şey için söz verdiğimi fark ediyorum. Ağlıyor muyum yoksa psikopat bir palyaço gibi gülümsüyor muyum emin değilim ama çok fazla yorum yapmadan ya da tantana çıkarmadan hızla ayrılıyorlar. Tüm bu drama yüzünden olabilir. Erkek arkadaşım artık bir şeyler havlıyor olabilir.

"Lamar, Lenox. Dışarı. Yardımlarınız için ikinize de minnettarım ama şimdi Aurelia ile yalnız kalmam gerekiyor."

"Hâlâ huysuzsun. Güzel. Ama yarın, Liastrange, brunch yapacağız. Salı olması umurumda değil. Bloodie ve mimozalarla brunch yapacağız. Ve eğer beni sağ kolun olarak işe almak istersen, itiraz etmem."

"Seni kaybedemem."

Lamar, Zax'e gözlerini devirir. "Belli ki. Benimle tanıştın mı? Her şeyi aynı anda yapabilirim. Buna çoklu görev deniyor."

"Bana uyar," diyorum.

"Tamamdır. Ne istersen. Şimdi git!"

Birdenbire Zax ile yalnız kaldım, kaldırıldım ve toplantı odasındaki masaya yatırıldım.

"İnsanlar bizi görebiliyor mu?" Sağıma bakarak kaybedecek zamanım yok ve buranın camlı ofis odalarından biri olup olmadığını hatırlayamıyorum.

"Hayır."

"Mükemmel."

O daha sesini bile çıkaramadan dizlerimin üzerine çöküyorum, onu kalçalarından tutup pantolonunun ağını yüzüme doğru çekiyorum. Derin bir nefes alıyorum - kokusu o kadar erkeksi ki aynı anda inliyor, sıkıyor ve kıvranıyorum.

Gözlerine bakıyorum. "Sana çok aşığım, Zaxton Monroe. Yetenekli olduğumu düşündüğün ve tasarımlarımı beğendiğin için değil. Bana kendi tasarım evimi işletme hayalimi verdiğin için değil. Ateşli ve yatakta harika olduğun için değil. Ama *seni* sevdiğim için. Her bir parçanı. Her kırık parçanı dayanılmaz derecede güzel buluyorum."

Benimle birlikte yere düşüyor, ağzım ve aleti için planlarımı biraz bozuyor, ama vücudumu kavrayıp ona doğru çekerken aldığım bakış bana bunun çok daha iyi olacağını söylüyor.

"Ve seni seviyorum," diye ilan ediyor, gözlerime bakarken gözlerinde elektriksel bir fırtına titreşiyor. "Her şeyini. Bu kadar açık ve özgürce paylaştığın kalbini bir zırh gibi bedeninde taşıyorsun. Halkınızı rakipsiz bir şiddetle sevmek şekliniz. Her nefesinizin kaynaklandığı tutku. Işığınıza tecavüz edecek kadar şanslı olan herkeste uyandırdığınız neşe. Yeteneğiniz ve yorulmak bilmeyen kararlılığınız. Korkusuzluğunuz." Elleri yüzümü tutuyor. "Aurelia, seni seviyorum. Tüm kırık ve bir araya getirilmiş parçaların için. Yapbozunu tamamlayabilmem için benim almamı bekleyen, yolda bıraktığın tüm parçaların için. Seni seviyorum çünkü her zaman, sonsuza dek, tartışmasız benim olman gerekiyordu."

Ağzı benimkini kapladığı anda ben de onun içine yığılıyorum.

Daha dilini ağzıma sokamadan kucağına tırmanıyor, elbisemin içinde ona sarılıyorum.

"Biri bizi görebilir," diye mırıldanıyor ağzımın içine.

"Evet." Ve ilk defa umurumda değil. Sırrımız ortaya çıktı ve çok yakında o benim patronum olmayacak. Ben patronum olacağım. Ayrıca, bu sabahтан sonra, şu anda hiçbir şeyin beni bu adama dokunmaktan alıkoyabileceğini sanmıyorum.

"Bunu mu istiyorsun?" diye dudaklarımı törpülüyor, sesi boğuk ve çatlak. "Bu binada cam duvarları olmayan tek oda burası. Benim kirli Patronumla ofis seksi fantezim, Zax, ve karşılığında senin yaramaz küçük stajyerin olmaktan mutluluk duyacağım." İnliyorum. Bu neden bu kadar ateşli? Olmaması gerekiyormuş gibi hissediyorum ama şu anda beni tamamen tahrik ediyor.

İnliyor. "Sikeyim. Sen çok yaramaz bir kızsın. *Benim* yaramaz kızım."

Umurumda değil. Rol yapmayı seviyorum. Fanteziyi seviyorum. Bana beynimin hazırlayabileceği her şeyi ve hatta hayal bile edemeyeceğim şeyleri vermesini seviyorum. Beni ben olduğum için sevmesini seviyorum, tıpkı benim onu aynı şekilde sevdiğim gibi.

Öpüşmemizi derinleştirirken dili benimkinin üzerinde sıcak ve vahşi bir şekilde geziniyor. O kadar istekliyim ve gerginim ki kalçalarım pantolonundaki sert çıkıntı boyunca yuvarlanıyor. Her şeye ihtiyacım var, sıcak ve çiğ.

"Sikim için her zaman çok sabırsızsın Aurelia. Yaramaz kızlar bunun için cezalandırılır. Şimdi dört ayak üstüne. Kıçın bana dönük olsun. Bir daha söyletme bana."

"Evet, efendim."

Emrini bu kadar hızlı yerine getirdiğim için utanırdım ama yapacağını umduğum şey için çok endişeliyim. Pozisyonumu aldığım anda, elbisem yukarı ve kalçalarımın üzerine savruluyor, serin hava açıkta kalan kıcımla buluşuyor. Her iki kık yanağıma masaj yaparken serin havanın yerini sıcak avuç içleri alıyor.

"Kaç tanesini hak ettiğini düşünüyorsun?" diye homurdanıyor. Aman Tanrım. Bilmiyorum. Bin mi?

"Ne kadarını hak ettiğimi düşünüyorsanız, efendim. Çok yaramaz bir stajyer oldum."

"Mmmm." Kıcımlı iyice açmadan önce beni bir kez daha daire şeklinde ovuyor, sıcak nefesi bacaklarımın arasındaki nemli malzemenin üzerinde geziniyor ve ben ürperiyorum. "On tane düşünüyorum. Her yanağa beşer tane."

İlk vuruş gelmeden önce külotuma damladığımı hissediyorum, ama geldiğinde inlememi durduramıyorum. Bu bana başka bir hızlı grev kazandırıyor.

"Eğer gürültü yaparsan ve yakalanırsak, bu iş biter. Sessiz kal Aurelia, yoksa istediğini alamazsın."

Sessiz mi?! Benimle dalga mı geçiyor?

Dile getirmediğim sorumu okuyan takım elbise ceketini birden yüzümün önünde belirdi. "Gerekirse yüzünü ona göm."

Bir tokat daha geliyor ve yüzümü ceketine gömüp kokusunu içime çekiyorum. Parmağını dikiş yerimde, külotumun üzerinde gezdiriyor ve yemin ederim, çok yakınımdır. Daha önceki tüm korku ve adrenalini beni canlı bir tele dönüştürdü.

Bana şaplak atmaya devam ediyor, daha hafif ve daha sert darbeleri değiştiriyor, arada kıcımlı ovuyor ve ona geldiğinde - kafamda sayıyordum - tangamı yana kaydırıyor ve dilini içime gömüyor.

Öne doğru eğildim, muhtemelen içine salyalarımı akıttığımı bildiğim ceketine doğru haykırdım. Başparmağını klitorisimin üzerinde, bana hiç baskı yapmadan aşağı yukarı gezdiriyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Boşalmam gerek. Şimdi."

"Yanlış bir şey söyledin bebeğim."

Bir anda ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. Arkamda duruyor, parmağı şimdi içimde, yavaşça pompalıyor. "Masanın üzerindeki kağıtları görüyor musun?"

Kağıtlar mı? Kağıtlar da ne?

"Onları benim için düzenle. Onları mükemmel bir yığın halinde istiyorum. Sonra birini ters çevirmeni ve bir daha asla kötü bir stajyer

olmayacağım yazmanı istiyorum. Ve unutma
-Sessiz."

Vay canına, bu çok aşağılayıcı. Hafif bir aşağılama saplantım olduğunu kim bilebilirdi? Şu an onu memnun etme isteğim tavan yaptı.

Kâğıtlara uzanıyorum ve sonra bacaklarımı açıyor, aralarına çömeliyor ve beni tekrar yalıyor. Kağıtlara odaklanmak imkansız. Özellikle de gözlerim kafamın içinde dönüp dururken. Parmağı G noktamı buluyor ve ben de -yemin ederim ki- artık nefret etmeye başladığım lanet kâğıtları düzenlemeye çalışıyorum.

Onları kaydırıyorum, karıştırıyorum ve bir ya da ikisini avucumun içinde eziyorum. "İşte bu kadar. Aferin kızıma. Dilimi klitorisinde ve parmaklarımı amında tutmak istiyorsan şimdi yazmaya başla."

Elini yavaşça kalçalarımın içinde gezdiriyor ve ben de lanet bir kalem bulup kaltağı avucumun içinde kavıyorum ve yazmaya başlıyorum. Ve söz verdiği gibi, dili klitorisimde ve şimdi o iki parmağını acımadan amımın içine pompalıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ses çıkarırsam duracak diye çok korkuyorum. Ama ses çıkarmama çabası bunu tamamen yeni bir dereceye yükseltiyor. Kapının dışında insanlar var. Çalışıyor, konuşuyor ve kahve içiyorlar.

Birisi her an kapıyı açabilir. Biri ikimizden birini aramaya gelebilir. Zax'i arkamda diz çökmüş, yüzü ve parmakları amımda bulacaklarını düşünmek bile kasılmama ve ona doğru sallanmama yetiyor.

"Zax," dudaklarımdan sert ve yalvaran bir şekilde dökülüyor.

Bunun için kıcıma sert bir tokat yiyorum ve sonra geliyorum. Kalem pürüzsüz ahşabın üstünden fırlıyor ve boğazımın arkasını umutsuzca tırmalayan seslerle savaşmak için yumruğumu ısıyorum. Parmakları ve dili durmuyor. Dönüyorlar, fiske vuruyorlar, emiyorlar ve pompalıyorlar ve ben ölüyorum. Bu adamın beni yaptığı utanmaz şıfırtı gibi yüzüne karşı sürtünüyorum.

Ben öne doğru yığılmadan önce vücudumdaki zevkin her zerresini çıkarıyor, kâğıtlar yamuluyor. Bir eli saçlarımı yüzümden çekip masanın üzerinde havalandırıyor ve sonra yazdığım kâğıt parçasını eline alıyor. Kısa bir süre kağıda baktıktan sonra sıcak kıkırdamasını duyuyorum, aynı anda fermuarını açarken metal dişlerinin sesini de duyuyorum.

"Kötü bir stajyer olmaya devam edeceğim çünkü pislik patronumu kızdırmayı seviyorum" diye yazıyor.

Sırıyorum, boynumu büküyorum ve gözlerini yakalıyorum. "Üzgün bile değilim."

Ağzı benimkini yandan kapatmadan önce gülümsüyor. "Asla değişme. Seni o kadar çok seviyorum ki. Asla değişme, Aurelia. Sen benim tanrıçamsın. Kraliçemsin. Meleğimsin. Şimdi söyle bana Angel, seni bu şekilde becermemi mi istersin yoksa büyük ofis koltuğumda bana binmek mi istersin?"

Oh. Kararlar, kararlar. Ve ikisi de çok cazip. "İkisi de."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Aletinin başını yukarı kaldırdığını hissediyorum ve sonra içime giriyor. Sertçe. "Seni bu şekilde alacağım Aurelia." Hızlı bir şekilde içime girip çıkıyor. "Ve sonra sen benim horozumu sürerken tatlı göğüslerini em."

"Aman Tanrım. Başaramayabilirim." Mükemmel bir açıda, her derin itişte ona doğru kaymadan önce horozunun başıyla yerime vuruyor. Bu dünyanın dışında fantastik ve tek yapabildiğim burada yatmak ve onu almak.

"Bu nasıl o zaman?" diye inliyor ve onun da pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlayabiliyorum. "Bunu hızlı ve kirli yapacağız." İt. "Zaten zamanımız kısıtlı." Thrust. "O zaman bu gece, herkes ayrıldıktan sonra." İtme. "Seni ofisimde gerçekten becereceğim." İtme. "Nasıl istersen." İt.

"Evet. O. Hepsini. Bunların hepsi."

"Şşşt," diye uyarıyor, eliyle ağzımı kapatıyor ve lanet olsun, bundan çıldırmaya başlıyorum. Tüm vücudum titriyor, her kasım kasılıyor ve zevk içimde fırlıyor. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Acımasızca içime giriyor, içimdeki her damlayı dışarı çıkarıyor ve sonra durgunlaşıyor, yüzü sırtımın ortasına düşüyor ve elbiseme karşı hırlıyor.

Üzerimden kalkıp gittiğinde nefes nefese kalmıştım.

Kendini toparlıyor, fermuarını çekiyor ve sonra kalkmama yardım ediyor, iç çamaşırımı ve elbisemi düzeltiyor ve dudaklarımı öpüyor. Kulağıma tekrar tekrar "Seni seviyorum" diye mırıldanıyor. "Hadi gidip seni temizleyelim ve bu gece ofiste kutladıktan sonra seni dışarı çıkaracağım. Bir randevuya. Kız arkadaşım olarak. Aurelia Whitlock'u ve yeni şirketini kutlayacağız."

Bir kız bunun sesine cidden alışabilir. Hepsine.

EPILOG 1

L "Ne ekersen onu biçersin" diye bir söz yoktur. Ya da doğru insanları bulduğunuzda ve onları yanınızda tuttuğunuzda, hayatınız boyunca onlara tutunursunuz. Bir de sevdikleriniz vardır.

boğmak istiyorsun. Ben de şu an o durumdayım.

"Evet, ona bir bilet almış," diye mırıldanıyor Monroe için çalışan modellerden biri, yürümeye hazır bir şekilde sıraya dizilmiş olan hemen önündeki modele. "Bu şimdiye kadarki en düşük darbe. Sence ondan bu şekilde ayrılmaya mı çalışıyor? Çünkü eğer öyleyse, bu akşamki partide onu kesinlikle çivileyeceğim."

"Şaka değil. Sence Zaxton Monroe üçlü mü yapıyor?"

Gülün. Gülün. Gülün. Kıkırdayın. Kıkırdayın. Kıkırdama. Çok komik.

"Eğer Lia'nın gözüne girmeye ve ondan kurtulmaya çalışmıyorsa neden Valencci'yi bu gösteriye davet etsin ve ona ön sıradan bir bilet versin ki? Ah pardon," diye alay ediyor kibirli bir sesle. "*Aurelia*."

Sırıtiyorum. Kimse bu gösterinin ikinci perdesini bilmiyor. İçinde yürüyen modellerin bile. Her şeyin sürpriz olmasını istedim. Gerçek bir tasarımcı ifşası. Ama aynı zamanda, doğru mu duydum? Valencci ön sırada mı oturuyor? Zaxton Monroe, beni sevdiğini iddia eden adam, bu hareketiyle ne düşünüyor olabilir?

O yapmazdı... eğer-

Teknisyenlerden biri bana "Lia, saç ve makyaj için iki dakikan var" diyor. Ona onaylayan bir el sallıyorum. Monroe için yürümüyorum. Gösterimin son parçası olarak yürüyorum. Yürümeye başlayana kadar yeni marka afişimi ortaya çıkarmayacak bir parça.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesimi duyurmaya çalışarak. "Bir saniye içinde orada olacağım."

İki modelin kafaları ışık hızıyla dönüyor. Panik halindeki bakışları hızla sıvalı plastik gülümsemelere dönüşüyor.

"Selam hanımlar," diyorum, onlara kıpır kıpır bir parmak sallıyorum, onları duyduğumu bildiklerinden emin oluyorum ve sözlerinin benim üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu bilmelerine izin vermiyorum. "Dışarıda görüşürüz. Bu gece iyi eğlenceler. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler." İkisi de havadan öptü. "Sen de!"

Perdenin arkasından kafamı uzatıp haklı olup olmadıklarını görmek istiyorum ama buna zamanım yok. Ve gerçek şu ki, bilmek istiyor muyum? Oraya ninja gibi uçup sandalyesini tekmeleyebilirim. Ya da saç uzantılarını koparabilirim. Ya da elbisesinin arkasını keserim ki ayağa kalktığında poposu görünsün.

Işıklar değişiyor, müzik başlıyor ve çoğu FIT öğrencisi gönüllülerden oluşan görevliler modelleri sahnenin girişine doğru koşturuyor ve artık bu geceden başka bir şey düşünecek zaman yok.

Bu diziden daha iyi.

Hayatımı değiştirmek üzere olan gösteri.

Bir keresinde Valencci'ye gününü göstermek için moda haftasında bu defilede yürüyebilmeyi umduğumu söylememiş miydim? Beni anlamadığını ona kanıtlamak için. Zax onu bu yüzden davet etmiş olmalı. Böylece onun kemikli kışına darbemi indirebilecektim.

"Gösteri zamanı," diye fısıldıyor kulağıma Zax, kollarını arkadan belime sararken. "Harika olacaksın. Orada oturup parlayışını izlemek için sabırsızlanıyorum. Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Yarattığın şeyle moda dünyasını kasıp kavuracaksın."

Kollarında dönüyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum. Bu adam. Zaxton Monroe'nun böyle tatlı bir tarafı olduğunu kim bilebilirdi? Onun huysuz, cilasız tarafını da seviyorum ama altındaki cevher nefes kesici. Ve benim. Hepsi benim - manyak sahne kahkahasını başlat. Tamam, sanırım şu an biraz delirdim.

"Bir söylenti duydum."

Kaşları havaya kalkıyor, gözleri irileşiyor ama bu sahte masumiyet numarasını bana yutturamıyor. "Oh?"

"İtalyan bir cadının burada olduğunu duydum. Cadı derken aslında kaltak demek istedim."

Sırıtarak. "Dediğim gibi. Harika olacaksın ve orada oturup parlamanı izlemek için sabırsızlanıyorum."

Evet. Biliyordum.

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Bu gece sana ne kadar çok sevdiğimi göstermeyi planlıyorum. Ama şimdilik o ateşli kışını kaldırman gerekiyor çünkü bu senin şovun ve benim de-"

"Lia, şimdi!" Lamar uçarak geldi ve kolumu salladı. "Saç. Makyaj. Elbise."

"Bu," diye bitiriyorum. Ayak parmaklarımın ucuna uzanarak Zax'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Şans için. Git yakala onları, koca adam." Ona bir göz kırpıyorum ve bir öpücük daha konduruyorum, bu sefer dudaklarına, sonra Lamar beni Zax'in kollarından kurtarıyor ve mankenlerimin hazırlanmakta olduğu şovun arka alanına doğru sürüklüyor.

"Tamam." Lamar beni bir sandalyeye, ışıklı bir aynanın önüne itti. "Saçlarının açık ve dalgalı olması konusunda konuşmuştuk ama ben her şeyi değiştiriyorum."

İnledim. "Hayır. Yapamayız! Zaten bir deneme yaptık ve çok beğendik." "Evet. Ama elbiseni de değiştirdim."

"Ne yaptın?" diye bağılıyor dudaklarım. "Hayır. Hayır!"

"Evet." Şeytan gibi sırtıyor. "Neden bunu sen yürümeden önce beş dakikamız kalana sakladım sanıyorsun?"

"Ne?!" Suçlayıcı bir parmakla gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Lamar parmaklarını şıklatır ve Eloise ile Sonia uçarak gelirler.

"Elbisem. Ne oluyor, Lamar?! Nereden aldın bunu?" Sadece, bu geceki elbisem değil. Valencci için giydiğim elbise. Beni bu sektörde sonsuza dek mahvetmeye çalışmadan önce kendi elbisesi olduğunu iddia ettiği elbise.

"Bu senin Aurelia. Onu sen tasarladın."

Başımı salladım. "Bunu giyemem. Beni dava eder. Şu anda dışarıda oturuyor."

Koyu renk gözleri aynada benim paniklemiş gözlerimle buluşuyor. "Yapmayacak. Güven bana. Zax'e güven. Bu işte senin yanındayız."

Dudağımı korkunç bir şekilde ısıriyorum, umut damarlarımda bir uyuşturucu gibi gezinirken bile gözlerim endişeyle kırışıyor. Eloise ve Sonia gülümsüyor, heyecanlı görünüyorlar. Ve akbabalar gibi saçıma ve makyajıma saldırmak için bekliyorlar.

"Emin misin?"

"Olumlu," diye yemin ediyor. "Elbiseyi giy. Bunun bir ifade olduğunu markanız."

Düzensiz bir nefes üflüyorum. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Ve akbabalar yollarda ölenler gibi saldırıyor. Makyajım koyu ve dumanlı gözler, kırmızı dudaklar. Saçlarım yüksek, sıkı, şık bir at kuyruğu. Elbise, siyah saten. Uzun. Yandan çılgın bir yırtmaç. Sırtı açık. Boyun, siyah bükülmüş kumaştan ipler, evet, ip gibi görünmesi için aralarından altın teller geçirilmiş.

Sinirlerim vücudumda kayıyor ve ellerimi silkeliyorum, koşmak istiyorum ama bu dürtüye direniyorum. Midem çalkalanıyor ama kendimi toparlamaya zorluyorum ve sıraya dizilmiş on bir modelin her birine gidip elbiselerini ayarlıyor ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyorum. Monroe modellerinin sonuncusu, 1.80 boyunda kıvrımlı bir kadın tanrıça, yüzünde hafif mahcup bir ifadeyle yanıma geliyor.

"Bay Monroe selam vermek için yürüdü ama bunu size vermemi istedi. Kusura bakmayın!"

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de gülümseyerek az önce dokunduğu teni parmaklıyorum. "Bu ne içindi?"

"Şans ve zihinsel saptırma, dedi." Sonra da bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkiyor.

Gülüyorum. Şu adam. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Adam beni kafamdan nasıl çıkaracağını ve sakinleştirip gülümseteceğini çok iyi biliyordu. İşe yaradı.

"Pekâlâ millet." Ellerimi çırparak herkesin dikkatini çekiyorum. "Vakit geldi. Bu iş bizde!" Sesim duyulmasın diye fısıltıyla bağıriyorum. "Dinleyin, sizi biraz kandırıyorum. Monroe için yürüdüğünü sanıyorsun ama yürümüyorsun. Benim için yürüyorsun, ya da daha doğrusu Lia Sage için, ki şu anda giydiğin elbiseler benim yeni tasarım evimin bir parçası. Bu benim ilk çıkışım ve sen de bunun bir parçasısın. Bu yüzden bir modelden diğerine, lütfen bu defilede elinizden gelenin en iyisini yapın ve ben de bu iyiliğinize karşılık vermekten mutluluk duyacağım."

Birkaç sarılma, tebrik ve heyecanlı çırpınışlar alıyorum. Ama sıraya girip yürümeye hazır olduklarında bunların hepsi çabucak yok oluyor.

Dışarıdaki ana gösteri alanında ışıklar kararıyor ve ardından müzik titreşmeye başlıyor. Tepegözler tekrar yanıyor, akrilik sahnedeki farklı ışıklandırma sayesinde sahne siyahtan beyaza dönüyor ve işte başlıyoruz.

Bir el benimkini tutuyor ve soluma baktığımda yanımda titreyen Lamar'ı görüyorum. Sessizce beni sıkıyor, ben de ona karşılık veriyorum ve görevliler modelleri hareket ettirmeye başlıyor. Arkamdan seyircilerin meraklı ve şaşkın mırıldanmalarını duyabiliyorum. İlk model yürümeye başladığında bu sesler hızla değişiyor.

"Sen orada olamazsın. Ama Zax'ın orada olduğunu biliyorum. Ve ne gördüklerini de biliyorum. Sanat görüyorlar, Aurelia Whitlock."

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Biliyorum. Bu seni becereceğim anlamına gelmiyor."

Gülüyorum, ses ciğerlerimi delip geçiyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. O zaman birlikte çalışamazdık." Ona göz kırpıyorum.

"Lia, sıra sende."

Derin bir nefes. "İşte bir şey yok."

Lamar elimi bırakıyor ve ben de bedenimi kas hafızasına bırakıyorum. Yürümeye başlıyorum. Kalçalarım müziğin ritmine uyuyor. Bir ayağım diğerinin üzerinde çapraz. Başım yukarıda ve gözlerim ileride. Pistin ortasına geldiğimde soluma bakmıyorum ama Valencci'nin bunun tam olarak ne olduğunu anladığını hissedebiliyorum. Kim bilir ne diye tısladığını neredeyse duyabiliyorum.

Onu görmezden geliyorum. O önemli değil ve artık üzerimde bir gücü yok. Lamar ve Zax'e güvenmek zorundayım, eğer benim bilmediğim bir şey bilmeselerdi beni bu elbiseye sokmazlardı.

Marka isminin yazılı olduğu pankart arkamdan düşüyor ve alkışlar yükseliyor.

Yürüyüşümü tamamlıyorum ve sonra elbiselerimi giyen tüm modeller orada, beni döndürüyor ve sahnenin ortasına geri çekiyorlar. Gürültülü tezahüratlar salonu dolduruyor. Herkes ayağa kalkıyor. Gözyaşları savaş başlatmaya hazır silahlar gibi tehdit ediyor ama ben onları uzak tutuyorum. Selam veriyorum - asla reverans yapmıyorum - ve herkese öpücükler kondurarak ve bizzat sarılarak teşekkür ediyorum.

Tam alkışlar kesilmeye başlamışken ve ben geri çekilmeyi planlarken, karşımda biri belirdi. Zax. Takım elbisesi içinde, dalgalı saçları mükemmel bir dağınıklık içinde, uzun boylu, muhteşem bir adam. "Henüz işimiz bitmedi," diyor, salonun duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Ne?" şaşkın ve dağınık bir şekilde çıkar.

Dönüp seyirciye bakıyor. "Gösterimize geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Gördüğünüz gibi, Lia Sage yeni ve harika bir resmi elbise ve önlük serisi yarattı. Markası hiç kuşkusuz ödüllerden ödüllere

gösterilere, galalara, hayır etkinliklerine ve düğünlere kadar. Çalışmaları göz kamaştırıcı. Ama onun kadar çarpıcı değil."

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve gözlerimle buluşuyor, odadakilerle konuşmaya devam ederken orada duruyor.

"Son birkaç hafta içinde ilişkimizi hepiniz duydunuz çünkü bunu bir sır olarak saklamak benim için imkânsız hale geldi. Yıllar önce bir kadını tüm kalbimle sevdim. Ama aptallık ettim. Ona aşkının benim için ne anlama geldiğini göstermek için bekledim ve yüzüğümü parmağına takamadan ve onun için ne kadar derinlere gittiğimi bilemeden öldü. Bir daha asla yapmayacağım bir hata."

Bana doğru dönüyor, elim onun elinde, tam da basın dahil tüm moda dünyasının önünde dizlerinin üzerine çökerken. Diğer elinde küçük siyah bir mücevher kutusu var, Titanik'te batan armut biçimli bir elması ortaya çıkarmak için kutuyu açarken ciddi gözleri üzerimde. Gözlerim doluyor, boştaki elimi dudaklarıma götürüyorum. Bu da ne böyle?

"Aurelia Whitlock, gözlerim seninkilerle buluştuğu andan itibaren sana karşı koymaya çalıştım. Çabalarım boşunaydı çünkü daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemediğini hemen anladım. Sana olan aşkım sınırsız. Saf. Sonsuza kadar. Ama çok güzel çünkü karşılığında senin aşkın var. Biz birbirimiz için varız, bebeğim. Ve ben bekleyemem. Ağırdan alamam. Seni ne kadar sevdiğimi bilerek bir gün daha yaşayamam ve bunu çok erken sayılabileceği için geri tutmaya çalışamam. Çok erken değil. Sen hayatıma tam zamanında girdin. Seni seviyorum." Dudaklarını endişeyle yalıyor. "Benimle evlenir misin?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, herkesin önünde onun üzerine düşüyorum. "Evet."

Gözlerimden yaşlar akıyor, muhtemelen koyu makyajım da bunu takip ediyor ama kimin umurunda?

"Seni çok seviyorum" diye mırıldanıyorum dudaklarına, o beni öperken, beni sahnede bir an bile düşünmeden tüketirken. Ağır yüzüğü parmağıma geçiriyor ve o parmağa ulaşana kadar parmak eklemlerimi teker teker öpüyor ve sonra yüzüğünün hemen üstünü öpüyor.

"Sana çok yakışmış."

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Kocaman, ışıltılı şeye bakıyorum. "Çok kısa bir süredir birlikteyiz."

"Ve geri kalanını çözmek için bir ömrümüz var." Kahverengi gözleri bana kırıştı. "İkinci bir fikrin var mı?"

"Bir tane bile değil," diye söz veriyorum ona. "Benim evime taşındığın sürece."

"Velet." Bu kelimeye gülüyor ve sonra beni tekrar öpüyor, beni kendisine çok yakın ve çok sıkı tutuyor.

Benim kahramanım. Prensım. En büyük hayranım. Her kadının ihtiyacı olan şey budur.

En büyük hayranları en iyi şampiyonları olacak.

İşte benim adamım.

Ve ben de onun için hep aynı olacağım.

Dudakları benimkilerle birleşiyor ve dalgınlıkla bir tür kargaşa duyuyorum. Alkışlar, mutlu tezahüratlar ve hatta bir sürü şaşkın mırıldanma elbette, ama sonra tiz bir çığlık. Sonra İtalyanca birkaç küfür.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Zax'ın ışıldayan yüzüyle karşılaşıyorum. "Cehennem Melekleri de ne? Bu elbiseyi nasıl giyiyorum ve az önce ne oldu?"

Sola baktı ve ben de tam zamanında Valencci'nin hışımla uzaklaştığını, rastgele bir şeyler fırlattığını ve gözden kaybolana kadar dramatik bir sahne yarattığını görmek için onu takip ettim. Doğrusu, tüm o sinir, heyecan ve ardından gelen bu olay yüzünden onu tamamen unutmuştum. Zax'e geri döndüm.

Elleri yüzümü kavırıyor ve beni tekrar öpüyor. "Çok fazla düşman edinmiş. Fikri telif hakkı ihlali konusunda ona karşı tanıklık etmeye istekli birkaç tanık bulmak zor olmadı."

"Ne?"

"Belli ki çaldığı tek kişi sen değilsin. Sadece en büyük isim ve bu konuda en çok sesi çıkanı. Valencci'nin siz elbiseyi giymeden önce elbisenin size ait olduğunu söylediğine tanıklık etmek isteyen başkaları da var. Siz bunu bilmiyordunuz ama Lenox, herkes öyle olmadığını bildiği halde elbisenin kendisine ait olduğunu iddia ettiği ilkbahar moda haftasından bu yana işlerinin keskin bir düşüş yaşadığını keşfetti. Yatırımcılar, ünlüler ve dergiler onu terk etti çünkü sana ne yaptığını biliyorlardı ve kimse bunun bir parçası olmak istemiyordu. Avukatlarımız ona bir seçenek sundu. Az önce tanık olduğunuz çığlık ve kriz buydu. Fikri mülkiyet hırsızlığı nedeniyle kendisine karşı bir toplu dava ya da değersiz isminden başka pek bir şey almadan çekip gideceği, işinin düşmanca ele geçirilmesine benzeyen bir şey."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne?" Bu sefer yarı çığlıktı.

"Ne diyeceğini göreceğiz ama anlaşmamı kabul etmemesi aptallık olur. Valencci'nin işi Monroe'nun olacak. Ya da daha büyük ihtimalle sen istersen senin olacak."

"Bununla bile yapamam. Bugün ancak yapabiliyorum." Mutlu ve gülümseyen

yüzümdeki gözyaşlarını siliyor. "Teşekkür ederim."

Burnu benimkine sürtünüyor ve dudaklarma kar konuşuyor.
"Teşekkür ederim Aurelia. Bana yaamann ne olduğunu hatırlattığın için
teşekkür ederim. Sevmenin. Tutkulu olmayı. Mutluluğa inanmayı. Yarn
dört gözle beklemek. Sonsuza kadar istemek. Hepsi seninle."

EPİLOG 2 - KARŞI KONULAMAZ MÜKEMMELLİKTE

**U DÜZENLENMİŞTİR VE DEĞİŞİKLİĞE TABIDIR!

Greyson

Hem beni hem de kardeşimi tanıdıktan sonra üniformasının üst iki düğmesini açan garson kız, eğer istersek vücudu da dahil olmak üzere elinden gelen her şeyi verebileceğini söyleyen bir gülümsemeyle "OTOGRAFINIZI ALABİLİR MİYİM?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum gergin bir sırtısla, kederli bir şekilde kahve fincanımı bırakıp kahvaltıma özlem dolu bir bakış atıyorum. Açlıktan ölüyorum, sabahın beşinde kafamda bir şarkıyla uyandım ve onu kağıda dökene kadar bırakmadım.

"Harika!" Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, neredeyse çılgılık atıyor. "Sen benim en sevdiğim sanatçısın. Central Square dahil tüm albümleriniz bende var." Kirpiklerini kırıştırarak gülüyor. "Sanırım bu benim de senin albümlerine sahip olduğum anlamına geliyor." Kalemikle kardeşim Zax'i işaret ediyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle. Aç ya da değil, hayran hayran demektir ve ben hayranlarımı çok seviyorum. "Çok tatlısınız." Uzattığı elindeki kalemi alıyorum. "Nereyi imzalamamı istersiniz?"

"Erkek arkadaşına daha sonra gösterebilmek için kesinlikle göğüs dekoltem..." Sanki gözlerinin önünde bir şey cisimlenecekmiş gibi etrafına

bakınıyor.

"Sanırım misafır çek defterim?"

"Um." Erkek arkadaşı için göğüslerini imzalamamı istediğine dair bir yargım yok - bu onların arasında - ama halka açık bir restorandayız, bir parti sonrası ya da kulüpte değil. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle," diye haykırıyor başını sertçe sallayarak. Omuz silkiyorum ve kalemimi ona geri vermeden önce kadının istediğini yapıyorum. Ellerime bakıyor. "Çok teşekkür ederim. Bu harika bir şey. Bana geldiğim bir zamanı hatırlattı-"

"Şimdi kahvaltımızın tadını çıkarmak istiyoruz," diyor Zax sert ama bir şekilde biraz kibar bir tonla.

"Oh." Düğün gecesindeki bir bakire gibi kızarıyor. "Tabii ki. Tabii ki. İyi eğlenceler." Kendini küçümseyen bir tavırla başını sallıyor ve sonra sıvışıp gidiyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona, sonunda omletimi dilimleyip

ağzıma bir parça attım ve tatmin olmuş iniltimi bastırdım. Önümüzdeki on saniye içinde yemezsem midem bir devrim başlatmak üzereydi.

"Onlara karşı daha sert olmalısınız yoksa sizin kolay lokma olduğunuzu düşünür ve üzerinize çullanırlar."

Çiğnerken başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye geveliyorum bir lokma yumurta, ıspanak ve domuz pastırmasının etrafında, kahvemden bir yudum alarak. "Ama bu işte iyi değilim. Suzie bana hayranların hayran olduğunu ve onlar olmadan bir hiç olduğunu söylerdi.

-ki bu doğrudur- ve eğer onları başından savmaya ya da önemsiz hissettirmeye başlarsanız, sizin bir pislik olduğunuz söylentisi bir öğrenci partisindeki klamidyadan daha hızlı yayılır.

Zax benedictini yerken boğuluyor. "Ben yemek yerken klamidya kelimesini kullanmak zorunda mıydın?"

Ona eğlenen bir bakış attıktan sonra yumurtalarımı yemeye devam ediyorum.

"Biliyor musun, eğer sürekli bir kız arkadaşın olsaydı kadınlar senden uzak dururdu."

Gülüyorum çünkü bu gerçekten komik. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bir zamanlar rock yıldızıydın ve o zamanlar Suzie'yle birlikte olmana rağmen kadınlar peşini bırakmıyordu. O öldükten sonra daha da kötü oldu ve sen yas tutuyordun. Bir rock yıldızını sırf sikmek için sikmek isteyen kadınlar senin ya da kendilerinin zaten evli olup olmamasını umursamazlar. Şu garson kız bana göğüslerini imzalattı ve bir erkek arkadaşı var. Ayrıca, dışarıda çıkmak isteyeceğim kimse yok."

"Bundan emin misin?"

"Hangi kısmı?" Arsızca karşılık veriyorum ve o da bana gözlerini

deviriyor. "Evet, öpçatan Jane, eminim. Bu ne demek oluyor? Çünkü birini buldun

Yine geri kalanımızın da yapmasını sağlamak zorunda mısınız? Tek eşlilik şu anda benim yaşam tarzıma uymuyor," diyorum kardeşime, bu kez bir ağız dolusu tostun etrafında. "Son albümümün kaydını birkaç hafta önce bitirdim. Eden Dawson ve Lyric Rose en iyisi olduğunu söylediler." (Onlar benim yapımcım ve plak şirketimin yöneticileri.) "Ama şarkılarımın hayranlarımda bu şekilde karşılık bulup bulmayacağını kim bilebilir? Onları canlı çalmak zorundayım, bu da yakında haftalarca ya da aylarca seyahat edeceğim anlamına geliyor. Biriyle çıkmak buna pek uygun değil. Zaten Greyson Monroe olduğum için bana asılanlarla çok fazla zaman geçiriyorum. Bir kadında istediğim şey bu değil ve mükemmel bir kadınla tanışana kadar biriyle çıkmayı kesinlikle düşünmüyorum."

Zax gülüyor. Gerçek bir kahkaha, ki bu Zax için çok şey ifade ediyor. Suzie'yi kaybetti ve bu onu sekiz yıl boyunca mahvetti ta ki eski üvey kız kardeşimiz Aurelia onun moda imparatorluğu Monroe Fashion'da stajyer olana kadar. Ciddi bir dramdan sonra birbirlerine aşık oldular. Şimdi ise bol bol gülümsüyor ve kahkaha atıyorlar, ki bu da karşılığında benim de gülümsememe ve kahkaha atmama neden oluyor.

O hayatına girmeden önce gezegendeki en huysuz herifti. "Ama ikimiz de biliyoruz ki, dışarıda onun için mükemmel bir kadın var. sen."

Ve bir anda dünyam kapandı.

"Onu araştırabilirsin," diye devam ediyor sanki içimi karıştırıp yediğim yumurtalar gibi kızgın tereyağında kızartmış gibi.

"Siktir git." Elim tereyağı bıçağımın etrafında yumruk olurken, kelimeleri ona neredeyse hırlayarak söylüyorum. Onu bu şekilde karşıma çıkarmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Arkadaşımız ve eski grup arkadaşımız Asher'ın şaka yapması bir şey ama Zax? Hayır. Hiç hoş değil.

Kahvesinden lakayt bir yudum aldı. "Ben ciddiym. Yapabilirsin."

Gözlerimi dikerim ve bunu sertçe yaparım ki ne kadar aşağılık olduğunu anlasın.

-Merak ettiyseniz söyleyeyim, on üzerinden on iki. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

Zax'ın gözleri omzumun üzerinden restoranın çıkışına doğru dalgın dalgın bakıyor. Ama bu konuda tefekkür yok. Onunla. En iyi arkadaşımı ya da öyleydi. Onu ilk gördüğümde bu yana geçen on dört yıl boyunca kurtulamadığım bir saplantı.

Ama onu son gördüğümde...

"Şimdi nerede yaşıyor?"

"Siktir git!" Sesimin oktavını yumuşatma zahmetine bile girmeden tekrarlıyorum. Bakışlara maruz kalıyoruz, bundan eminim ama şu anda

umurumda değil.

"Dur, Zax. Bu konuda şaka yapmıyorum. O değil, kardeşim."

Asla benim olamayacak tek kadın ve o da bunu biliyor. İlk günden beri imkansızdık, ama bu işleri kolaylaştırmadı. Özellikle de yaşlandıkça ve çalıntı anlarımız oldukça.

İç çekiyor. Sonra ayağa kalkıyor, peçetesiyle ağzını siliyor ve peçetesini yarım kalmış tabağına bırakıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sonra da muhtemelen gitmem gerekecek. Yani..." Çıkışa doğru gözlerini kaldırdı. "Evet. Görüşürüz. Ara beni. Senin için buradayım. Bunu unutma."

Alnımda bir kırışıklık ve yüzümde ne halt ediyorsun ifadesiyle, kardeşim omzumu hafifçe sıvazlayarak restorandan çıkıyor ve beni burada yalnız bırakıyor. Ancak bunu neden yaptığını anlamam iki saniyeden az sürdü. Beni terk etme sebebi neydi?

Bir kadın benim masamın yanındaki bankta çaprazımdaki koltuğa oturuyor. Gözlerimi diktim. Nefesim kesildi. Ciğerlerim tamamen boşaldı. Zihnim allak bullak. Kalbim, çılgınca...

Sonra bir nefes üflerim. Düzgün ve yavaş. Sıcaklık içime yavaşça uyuşturucu gibi yayılıyor ve zaman zaman olduğum gibi şeytan gibi gülümsüyorum.

On dört yaşındayken, bana asla istemediğim ama her zaman ihtiyaç duyduğum İsa'ya kavuşma anlarını yaşatacağını anında anladığım bir kızla tanıştım. Komşu kızıydı, ailesi yanlarındaki eski güzel malikanede yaşayan berbat kabus hakkında hiçbir fikri olmadan taşınmıştı. Bir gece evimin çatısında oturmuş, Charles Nehri'nden Boston'un parıldayan ışıklarına bakarken bir yandan da gitarımı tıngırdatıyordum ki o da yukarı tırmanıp bana katıldı ve kendini asla arkadaş olamayacağım ama tanımadığım için her zaman pişmanlık duyacağım kız olarak tanıttı.

Söylediği buydu ve anında ilgimi çekmişti. Ayrıca çok güzeldi.

Bu kısmı inkar etmek mümkün değildi. Ona baktım ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı. O yaz gecesi saatlerce benimle oturdu, beni dinledi, şarkı söyledi, okumayı çok sevdiği kitaplardan ve bir gün dünyayı ülke ülke gezip her birinde kaybolmak istediğinden bahsetti. Doktor olmak istiyordu, hayat kurtarmak ve bir fark yaratmak istiyordu - aslında kendisi için yapmayı başardığı tek şey buydu.

Durumumuzun gerçekliğini ancak ertesi gün fark edebildim. İkiz kardeşimle tanıştım ve anında onunla en iyi arkadaş oldum.

En azından hayatımızı değiştiren bir kaza bizi dūřman yapana kadar. Onunla konuşabilirdim. Onunla arkadaş olabilirdim çünkü her erkeğin ailesinin nefret ettiği ama yakında onu unutacağını bildikleri için görmezden geldiği bir arkadaşı vardır.

O, pek değil.

Son derece varlıklı ve nüfuzlu bir senatör ile eski bir mirasyedinin kızı olarak, hayatı onun için çoktan planlanmıştı. Rock yıldıızı hayalleriyle dolu kötü bir çocuğa kapılmak bir yana, onunla vakit geçirmesine bile izin verilmeyen iyi bir kız.

On altı yaşındayken Boston'dan ayrıldım. O sırada grubumuz Central Square YouTube'da viral olan bir videoyla büyük bir çıkış yakaladı ve bir plak anlaşması yaptık. Ayrılmadan önce onunla bir gece geçirdik. İkimiz için de bir ilkti ve ondan sonra her birkaç yılda bir beni çalmaya izlemeye gelirdi ve bir gece daha, hatta bazen iki gece geçirirdik.

O zamana kadar ailesi benden nefret ediyordu. Montague ve Capulet, Hatfield ve McCoy, bize karşı hiçbir şeyleri yoktu. Savaşı kardeşi ile geçirdiği kaza başlatmadıysa bile babam başlattı.

Onu en son üç yıl önce görmüştüm. Tıp fakültesini bitirmek üzere Chicago'daki konserime gelmişti. Geceyi konuşarak geçirdik çünkü bana başka bir şey olamayacağını söyledi ve o konuşmada, en iyi arkadaşım olarak gördüğüm, en karanlık sırlarımı anlattığım, beni içten ve dıştan tanıyan, muhtemelen delicesine, yıkıcı, ölümcül bir şekilde aşık olduğum kadın, bana bunun onu son görüşüm olacağını söyledi.

Ama şimdi burada, Boston'daki evinde, rastgele bir kafede karşımda oturuyor.

Hiç tereddüt etmeden yerimden kalkıp masaya biraz para attım ve hemen yanındaki banka  kt m.

Sıırıyor, kafasını bana doğru çeviriyor, rastgele bir ucubenin kişisel alanına girmesine hazırlıksız yakalanıyor, ta ki yüz hatları aydınlanana kadar. Mor gözleri -hiç kimsede böyle bir şey görmemiştim- Fenway Park'tan daha geniş, pembe parlak dudakları şaşkın bir nefesle aralanıyor. Son gördüğümden çok daha kısa olan saçları, omuzlarının etrafında siyah mürekkep şeritleri gibi akıyor. İçime çektiğim bir nefeste, onun sarhoş edici kokusuyla sarsılıyorum ve kendimi biraz daha yaklaşırken buluyorum, daha fazlası için endişeleniyorum.

"Merhaba" dedim. "Bu koltuk dolu mu?"

"Greyson."

"Fallon," ismimi abartarak söylemesiyle dalga geçiyorum, özellikle de birbirimizin tam isimlerini hiç kullanmadığımız bir zamanda. "Seni burada görmek şokların en şok edicisi. Kahvaltı yemeklerini bile sevmiyorsun."

Zor bir yutkunma. "Ben... Artık biliyorum." "Gerçekten mi?"

Pişmanlık dolu bir kahkaha atıyor, bakışları restoranda şakacı bir şekilde zıplamadan önce kısa bir süreliğine bana kayıyor. "Hayır. Pek sayılmaz. Ama bu bizim küçük sırrımız olarak kalmalı."

"Bu konuda iyiyiz," diyerek onu dürtüyorum. "Küçük sırlarımız ve hatta bazı büyük sırlarımız var. Nasılsın Güz Kızı? Çok güzel görünüyorsun."

Eski rutinimize geri döndüğümüzde gözleri parlıyor ve dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ben iyiyim. Sen nasılsın Grey? Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi yakışıklısın."

Ona göz kırpyorum ve ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğunu düşünmemeye çalışarak elini kucağından alıp aramızdaki koltuğa koyuyorum. Sonra serçe parmaklarımızı birbirine doluyorum. Eskiden yaptığımız gibi.

"Şehre ne zaman geldin?"

Bu soru ona beklenmedik bir şey yapıyor ve aniden bana öyle dikkatle bakıyor ki gözlerindeki mor, lavanta ve hatta mavi dokunuşları görebiliyorum. Gözleri çok vahşi ve o kadar güzel ki, bu kadar uzun süre doğrudan onlara bakmamış olmak bana acı veriyor. Parmağını sıkıyorum ama direncini, geri çekilme ihtiyacını hissedebiliyorum.

Göz kırıyor ve sonra tekrar göz kırıyor. Ve bu göz kırpmalarda, onun oh bok anını yakalıyorum ve acıtıyor. Çok acıtıyor.

"Ben... um." Dudaklarını yalıyor ve bana özür dileyen bir bakış atıyor. "Buradaydım Grey."

"Burada mı?"

Biraz sarkıyor. "Boston."

"Ne kadar süreliğine, Güz Kızı?"

Bakışları önündeki boş yer sofrasına düşüyor. "Tıp fakültesini bitirdiğimden beri."

Enayi. Yumruk. İçimdeki her şey donuyor. İlk önce bir buz küpü tutmak gibi, acıtıyor ve sizi içten içe uyuştururken acımasızca soğuk. "Vay canına."

"Biliyorum."

"Öyle mi, bebeğim? Bana Chicago'da ihtisas yaptığını söylemiştin. Bana yalan söyledin."

"Evet. Yalan söyledim," diye itiraf ediyor, yüz hatlarını utanç kaplıyor, bana doğru hafifçe eğilirken bile, şimdi omuz omuza. "İhtisasımı Boston Çocuk Hastanesi'nde ve Hughes Healthcare'de yaptım."

"Tanrım." Boştaki elimi yüzümde gezdiriyorum. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bunca zamandır mı? Neden? Neden bana söylemedin?"

"Özür dilerim. Yalan söylediğim için kendimden nefret ettim ve Boston'a dönüp sana söylemediğim için, özellikle de burada olduğunu bildiğim her an kendimden nefret ettim. Çok canım yandı. Seni görmemek, sana söylememek, böyle bir şeyi senden saklamak. Yine de başka seçeneğim yoktu Grey. Yapmadım."

"Bana gerçeği söyleyebilirdin."

"Hayır, yapamazdım," diyor inatla, ama sertliği önümde parçalanıyor. Birdenbire harap olmuş, bitkin görünüyor, ağırlığı üzerime çöküyor, başı omzumda ve birilerinin fotoğraf çekip çekmediği umurunda değil. Serçe parmağımı sıkıyor ve başını eğerek pişmanlıkla bana bakıyor. "Burada olduğumu bilseydin birbirimizi görürdük ama ben seni göremedim. Kendimi tutmak benim için yeterince zordu." Sert bir yutkunmanın ardından bakışları birleşmiş serçe parmaklarımıza düşüyor. "Seni son gördüğümde söylemiştim..."

"Ama bana nedenini söylemedin," diye suçluyorum. "O otel odasında kanepede uyandım ve senin yatman gereken yatağı boş buldum. Otel kırtasiyesinde elveda yazan basit bir not."

"Ben nişanlıyım," diye ağzından kaçırıyor, vücudunu düzeltiyor.

Ona bakıyorum, bu sözleri onun tatlı dudaklarından duymadığıma eminim. "Nişanlı mı? Ne zamandan beri?"

"İki hafta. Duyuru bu hafta kamuoyuna açıklanacak. Ara seçimler yaklaştığı ve her iki babamız da senatörlük için yeniden aday olduğu için siyasi nedenlerle bekledik." Kederli bir iç geçirdi. "Sana söylemem gerekirdi. Bunu biliyorum. Bunu pek çok kez düşündüm ama ben..."

Tam restoranın kapısı açılıyor ve içeri aristokrat diye bağırان bir adam giriyor. Mavi gözleri ışıltıyor, kısa sarı saçları pahalı bir şekilde kesilmiş ve mükemmel bir şekilde toplanmış, Monroe takım elbisesi - ailemin markası olduğu için doğal olarak onu öldürmek istememe neden oluyor - mükemmel bir şekilde dikilmiş. Restoranı şöyle bir tarıyor, Fallon'u hemen bulamıyor ama aradığı kişinin o olduğunu biliyorum.

Nota olmadan bir kez duyduğum herhangi bir şarkıyı nasıl çalacağımı bildiğim gibi bunu da biliyorum.

"Ona mı?" İnanamayarak işaret ediyorum. Fallon'un diğer eli benimkini kapatıp tekrar kucağıma indiriyor ve ben de onun elini tutup sıkıca kavrayarak parmağındaki yüzüğe dokunuyorum. Midem kurşun gibi batıyor. Büyük bir elmas, o kadarını söyleyeyim.

"Evet. Grey... Ben..."

Sonunda Fallon'u buluyor ve yüzünde beliren gülümseme çenemi sıkımsama neden oluyor. Zax onun içeri girdiğini gördüğünde neden beni buradan sürüklemedi? Neden beni bundan kurtarmadı? Kalkıp gitmeliydim, gidebilirdim. Bu lanet restorandan çıkıp gidebilirdim ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Nişanlandın mı? Bu nasıl oldu?

Bu adamla evlenecek mi? Onunla evlenmek mi? Evlenemez.

"Bacchus," diye mırıldanıyor, ayağa kalkarken iki elini de benimkilerden kurtarıyor.

Gülmekten boğuluyorum. Bacchus mu?! Gerçekten mi? "Börek!"

"Börek mi?" Tekrarlıyorum ve masayı yuvarlamadan önce bacağıma tekme atıyor ve onu yanağından bir öpücükle selamlıyor - not ettiğim dudaklarından değil - ve sonra tekrar yanıma oturuyor.

"Peki bu kim?" diye soruyor, peçetesini kucağına bırakıyor ve bana çok aşına olduğum bir bakışla bakıyor. Kim olduğumu tam olarak bildiğini ve bundan hiç hoşlanmadığını söyleyen bir bakış.

"Greyson, bu benim nişanlım, Bacchus Hastings Astley, dördüncü. Bacchus, bu Greyson Monroe-"

"Orijinali," diye sözünü kestim. Fallon bir kahkaha attı ama hemen bastırdı. Elimi uzatıyorum ve beni kavlıyor, ama ona verdiğim ölümcül tutuşa kıyasla gevşek. Gülümsüyorum. O da gülümsüyor ve birkaç dakika boyunca erkek erkeğe birbirimizi süzüyoruz.

Önce elimi bırakıyor. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Greyson. Fallon senden daha önce hiç bahsetmemişti. Birbirinizi ne zamandır tanırıyorsunuz, şimdi tanışmadığınızı varsayıyorum?"

"Komik, bana da senden hiç bahsetmedi."

Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve Fallon kalçamı çimdikliyor.

Yönlendiriyorum. "Sanırım sana benden bahsetmemiştir. Ailesi beni pek sevmez. Fallon ve ben büyürken komşuyduk. I

kazadan önce kardeşi Dillon ile arkadaştı."

Fallon yanımda kayıyor, ayağı benimkine sürtünüyor. Dillon'la geçirdiğim kaza için kendimi suçlamamdan nefret ediyor. Kolumu omzuna atmak ya da elini tekrar tutmak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Zar zor.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Cevabı zaten bildiğimden oldukça emin olmama rağmen ona geri fırlatıyorum. Onu hiç araştırmadım. Bunu yapacak midem hiç olmadı ama şimdi bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Üç yıl," diyor bana kibirle ve evet, şimdi her şey bir araya geliyor.

"İlginç. Onu son gördüğümde bu yana tam olarak bu kadar zaman geçti."

Bir çimdik daha, bu seferki daha sertti ve evet, muhtemelen bunu söylememeliydim. Ya da hala burada olmamalıydım çünkü ailesi ben gençken ayrıldıktan sonra görüşmeye devam ettiğimizi bilmemeli.

"Hmmm," diyor başını eğerek ve gözlerini kısarak beni değerlendirirken. Bir süre sonra, kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını büküyor ve sanki kim olduğumu yeni anlamış ve zaten bilmiyormuş gibi parmaklarını 'ah ha' şeklinde şıklatıyor. Dangalak. "Sen şu erkek gruplarından birisin, değil mi? Yıllar önce o kız öldükten sonra dağılan gruptan." Fallon, Suzie'nin ölümünden bahsedince yanımda kaskatı kesiliyor ama pislik nişanlısı bunu anlamıyor ve devam ediyor: "Adı neydi, Harvard Square mi?"

"Central Square," diye düzeltti.

Bakışları keskin bir şekilde onunkilere kayıyor. "Hayranı mıydın?"

"Öyle olduğumu biliyorsun Bacchus. Her zaman onların ve Greyson'ın müziklerini dinliyorum."

Bu beni bu kadar tatmin etmemeli. "Şimdi nedenini biliyorum."

"İyi müziktir," diye araya girdim, üzerindeki baskıyı azaltmak için. "Bir dinlemelisin. Gerçi teknik olarak biz hiçbir zaman bir erkek grubu olarak görülmedik. Şimdi solo sanatçı olarak çalışıyorum. Sen ne iş yapıyorsun?"

Omuzlarını dikleştiriyor ve katlanmış ellerini masanın kenarına koyuyor. "Ben bir hukuk firmasının ortağıyım."

Sırıyorum. "Elbette öylesin. Lark'lar kızlarını başka birine vermezlerdi."

"Bize tuzak kurduklarını nereden biliyorsun?"

"Greyson," diye tıslıyor Fallon nefesinin altından ve onun için kötü sonuçlanmadan bunu durdurmam gerekiyor.

"Şanslı bir tahmin ama Fallon'la burada karşılaşmam ne kadar da küçük bir dünya." Dönüp onu içeri alıyorum, kızgın ve düşmanca davranmaya devam etmek istiyorum ama bu imkânsız. Fallon'u tanıyorum. Bu dangalağın tanıdığından ya da tanıyacağından çok daha iyi tanıyorum. İhtisasını burada yapacağını bana neden söylemediğini ve bu adamla neden nişanlı olduğunu biliyorum. Doktor olmanın dışında, ailesinin onu zorladığı bu hayatın asla istediği şey olmadığını ama her zaman kendini buna teslim ettiğini de biliyorum.

Onu gerçekten sevip sevmediğini sormak istiyorum. Onun için doğru adam olup olmadığını ve mutlu olup olmadığını. Eğer mutluyorsa, en azından o zaman bunu kabullenmek daha kolay olur. Hayatında ondan bir şeyler talep eden başka bir kişi olmayacağıma hep yemin ettim. Özellikle de bana veremeyeceğini bildiğim şeyleri.

Kendisi gibi. Zamanı gibi. Kalbi gibi.

Şimdi... şimdi onunla evlenecek ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu düşünce her ne kadar biri bana sivri bir bıçak saplıyormuş ve onu göğsümde evirip çeviriyormuş gibi hissettirse de. Kendimi korumak zorundayım. O denedi ve şimdi bu adama bakıyorum ve ben açık, kanayan bir adamım.

"Ben sizi kahvaltınızın tadını çıkarmanız için yalnız bırakayım." Ayağa kalkıyorum ve gözleri beni takip ediyor, bana pek çok şey söylüyor. Özür dilerim, canım acıyor, seni özledim, keşke, keşke, keşke gibi şeyler. "Kendine iyi bak, Güz Kızı." Bizi dikkatle izleyen nişanlısına dönüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum."

Omzuna bir şaplak atıyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum, kalbim ayaklarımda adımlarımı ağırlaştırıyor. Kısa bir süre durup cam kapıdan içeri süzülen güneş ışınlarına göz kırparak düşünüyorum. Kendimi vazgeçiremeden, şarkı sözleri yazmak için kullandığım küçük defterimi ve kalemimi arka cebimden çıkarıp hızlıca bir mesaj karalıyorum. Sonra sayfayı spirallerden yırtıp dörde katlıyor ve avucumun içine sıkıştırıyorum.

Arkamı döndüğümde, onunla konuşurken bile hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. Gülümsüyorum çünkü lanet olsun, nefesimi kesiyor ve sonra masasına dönüyorum. "Ne kadar kabayım. Nişanınız için sizi tebrik etmeyi unuttum. Umarım görüldüğün kadar mutlusundur."

Eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve aynı anda elini tutup katlanmış kâğıdı uzatıyorum. Kâğıdı alıyor, nefesi kesilirken bile kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatılıyor. Eli kâğıdın etrafında kapanıyor ve onu serbest bırakıyorum.

Uzaklaşıyorum.

Bu sefer arkama bakmayacağım. Mesajım iletildi. Artık onun ve bunu aldığı için kendimi daha iyi hissediyorum. Bugünden sonra onu bir daha göremeyeceğimi bilsem bile.

SON.

Irresistibly Broken'ı ve Irresistibly Perfect'in ilk bölümünü okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ. Greyson ve Fallon'ın yasak, ikinci şans, arkadaştan aşığa romantizminin devamını ister misiniz? [BURADAN](#) alın.

Fritz ailesini merak ediyor ve 5 seksi, milyarder doktor hakkındaki Boston'ın Milyarder Bekarları serimi henüz okumadınız mı? Doktor Skandal (Oliver Fritz'in hikayesi) 1. Bölüm için okumaya devam edin.

KITAP NOTUNUN SONU

Irresistibly Broken'ı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Eğer benim için yeniyseniz, hoş geldiniz! Değilseniz, benimle kaldığınız için teşekkür ederim. Bunu sizin için yapıyorum!

Zax ve Aurelia'yı yazarken çok eğlendim. Karmaşık, dağınık, içten ve derindiler. Hem ayrı ayrı hem de birlikte. Aurelia ile tüm amacım mükemmelliğin nasıl bir yanılsama olduğunu göstermekti. Çoğu zaman birinin dış görünüşünü hayatının durumuyla ilişkilendiririz. Mesela, oh, o çok güzel, eminim hayatındaki her şey mükemmeldir. Yanlış. Aurelia bu yanlış varsayımı her gün hissetti ve bence onu bu kadar eşsiz bir karakter yapan da bu.

Zax, acı çekti. Ama acı çekerken bile, asla aşk, ilişki ya da kahramanlarımızda sıkça gördüğümüz diğer şeylere karşı değildi. Sadece rahatsız edilmek istemedi. Sevdi, kaybetti ve bir şekilde bıraktı.

Ama bu ikisi bir araya geldiğinde anında alev aldılar. Aralarında o kadar büyük bir tutku vardı ki onları yazmadan duramadım. Yolculuklarının onları nereye götüreceği ve Central Square ekibinin geri kalanını tanıyacağınız için çok heyecanlıyım.

Aileme kocaman, özel bir teşekkür. Çok hızlı büyüyen üç kızıma ve gezegendeki en iyi koca ve baba olan erkeğime. Size minnettarım!!!

İnanılmaz ekibime: Danielle, Patricia, Kelly ve Joy. Siz olmasaydınız kesinlikle kaybolurdum. Sizin sayenizde bunu yapabiliyorum ve size teşekkür etmek hiçbir zaman yeterli gelmiyor.

Hepinize teþekkür ederim!
Sizi seviyorum! XO,
J. Saman

DOKTOR SKANDAL

Oliver

Cehennemin kapılarına doğru yürüyorum. Ve giriş için ücret alıyorlar.

"Oh, Oliver..." Christa Foreman beni yavaşça selamlıyor, pastel pembe dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. İsmi çok yerindeydi çünkü son sınıf başkanımız, sınıf arkadaşlarına istediğini yaptırma konusunda hiç de şakaya gelmezdi. "Seni görmek çok güzel. Vay canına. Seni takip ettiğim için arada bir dergilerde ve sosyal medyada fotoğraflarını görüyorum ama şahsen liseden hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

"Teşekkür ederim?" Soru gibi geldi, başım ona doğru eğildi.

"Elbette. Sorun değil." Dudaklarını yalıyor, uzun, takma kirpikleri bana bir kelebeğin kanat çırpışından daha hızlı çarpıyor. "Bu gece burada yalnız mısın?" Yanaklarında bir kızarıklık belirirken kıkırdıyor. O evli. Bunu söyleyebilir miyiz? "Soruyorum çünkü sizden ne kadar ücret alacağımı bilmem gerekiyor. Etkinlik koordinatörü kendini top ar lay a n a kadar para toplamak zorunda kaldım." Gözlerini alaycı bir şekilde devirerek telaşlı bir nefes aldı. "Her neyse, kişi başı yüz dolar. Size bir ya da iki kişilik yazayım mı?"

İşte burada tereddüt ediyorum. Para konusunda değil. Para sorun değil.

"Bana bir saniye ver."

Christa bana uzun uzun bakıyor, dudaklarını yalıyor. "Elbette. Sana bütün geceyi vereceğim."

"Doğru." Çünkü buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Lisedeyken Christa'nın benimle bu kadar açık bir şekilde ilgilendiğini hatırlamıyorum. Yine de bu on yıl önceydi ve ben kesinlikle kapılmıştım. Hem burada olmak istemememin hem de buraya gelmemin ana nedeni bu. Ama şimdi her şeyi yeniden düşünmeye başladım.

Burada bulunarak kanıtlayacak bir şeyim yok.

Ne *ona*, ne onun dangalak kocasına -eski arkadaşına- ne de başkasına.

Sadece gitmeliyim. Belki en sevdiğimiz bara gideceğimi zaten bildiğim Carter'la buluşur ve eğlenceli bir gecenin içinde kaybolurum. Bu cehennem çukuruyla ilgili hiçbir şey eğlenceli olmayacak. Ve doğrusu, bir içkiye gerçekten ihtiyacım var. Sakin bir tane.

Berbat bir haftaydı. Çok fazla hasta. Yeterli zaman yok. Bir de annenizin kanserinin nüksettiğini öğrenmek her zaman kazandırır.

Telefonumu cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım Grace'e bir mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm bebeğim. Gelemeyeceğim.

Mesaj balonu anında ekranımda dans ediyor. **Grace: Bu bir seçim değil, tatlım. Herkes ne zaman geleceğini soruyor. Herkes.**

Ve o anda sorup sormadığını sormak geliyor içimden. Aslında, kendi akli varmış gibi görünen parmaklarım, ben onları bastırıp kontrol altına alana kadar bu soruyu yazmaya başlıyor. Tabii ki soruyor. Yaptığı şey bu. Bunca yıl sonra bile terörist düzeyinde bir kararlılıkla beni avlamaya devam ediyor.

Muhtemelen bu gece ya da başka bir gece gezegende görmek isteyeceğim son kişi olduğunu umursamadan mükemmel hayatını yüzüme vurma ihtimalinden dolayı başı dönüyordur. Bu yüzden şimdi gitmek için mükemmel bir zaman.

Umurumda değil.

Grace: Evet, biliyorsun. Gel hadi. Bu gece için çoktan giyindiğini biliyorum. Carter bana bir mesaj gönderdi.

Carter. Hain kardeşim.

Grace: Sadece otele gel. Toplantıya gel. Benimle bir içki iç. Liseden beri görmediğin ve o günkü gibi ayaklarına kapanacak insanları gör. Oh bekle, hala öyle yapıyorlar.

Ben: Bektan bir satıř yapıyorsun, tatlım. Grace: Gelmezsen herkes senin korkak olduđunu dűřünecek. Ben: Gűzel eldiven bırakma.

Grace: Ben de öyle dűřűnműřtűm. řimdi kıcını buraya getir!

Nefesimin altında bir dizi kűfűr savuruyorum, hala akıl sađlıđım için kaçmayı ciddi ciddi dűřűnűyorum, o sırada Christa'ya dođru yűrűyen dar, sırtı açık siyah elbiseli, yűksek topuklu ayakkabılardan daha yűksek, kısa boylu, kıvrımlı bir kıızıl saçlı ve saçlarıyla uyumlu fuck-me kırmızı dudaklar gűrűyorum. O da benim kadar geç kalmıř ve ne yaptıđımı anlayamadan yűzűmde bir gűlűmseme beliriyor.

Onu hemen tanıyorum.

Onu gűrmeyeli on yıl olmuř olsa bile. Bir erkek ilk ereksiyonunu sađlayan kıızı asla unutmaz. İlk kez sınıfta ereksiyon olduđunu da ekleyeyim. On iki yařındaydık ve yere dűřen kalemini almak için eđilmiřti ki eđitim sűtyeninin parıltısı gűzűme çarptı. Anında ereksiyon.

Tahmin edebileceğiniz gibi o andan sonra oldukça etkilenmiştim.

"Amelia," diye selamlıyor Christa onu, yűzű artık benimle konuřurken sahip olduđu sıcaklıktan yoksun. "Geleceđinden haberim yoktu."

Ne oluyor lan? Sinir bozucu derecede prestijli hazırlık okulumuzdan mezun olduđumuzdan bu yana geçen on yıl içinde zengin kıızların burslu çocuklarla yařadıkları kendi yarattıkları kűtű kız saçmalıklarını ařacaklarını dűřűnűrdűnűz.

Amelia saçlarından daha fazla kızarıyor ve omuzlarını dikleřtirmeden önce kűűk bir adım geri atıyor. "Ben buradayım. Seninle aynı yıl mezun oldum. Postayla davetiye bile aldım. Senin aından bir hata olmuř olmalı," diye alaycı bir řekilde sűzlerini bitiriyor.

"Uh-huh. Giriř űcreti yűz dolar," diye tersliyor Christa, dudaklarını kenara bűzűp Amelia'ya edepsiz bir kıız edasıyla yavaşça bakarken bu miktarı açıklamaktan çok fazla zevk alıyor.

"Yűz dolar mı?" Amelia soruyor, ancak bu sűnűk, nefes nefese bir fisıltıyla çıkıyor.

"Evet, űzgűnűm," diye alay ediyor Christa űzgűnűm-űzgűn deđilim sakarin tatlı sesiyle. "İstisna yok. Burslu ocuklar için bile."

İřte bu kadar. Christa onu bođazlamak istememe neden olacak bařka bir řey sűylemeden önce Amelia'ya dođru yűrűyorum ve elimi beline doluyorum. "Tatlım," diye haykırıyorum. "Bařardın. Endiřelenmeye bařlamıřtım."

Amelia kollarımda sarsılıyor, bana dođru dűnerken nefesi bođazında dűđűmleniyor. Sonra yukarı baktı ve biraz daha yukarı űnkű

Topuklu ayakkabılarıyla bile benden bir karış daha kısa. Birdenbire, iki parlak gri göz bana hızla göz kırpmıyor ve kalbim kirpiklerinin titreşimiyle aynı anda çarpmaya başlıyor, ağzım bütün gece kum yemiş gibi kuruyor.

"Özür dilerim," diyor kafası karışmış bir şekilde, ayrık dudakları bunu satmamız için biraz fazla açık duruyor. "Bence sen-"

Eğiliyorum, burnum hanımeli ya da tatlı bir şey gibi kokan ipeksi kızıl saçlarına değiyor ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Sadece devam et."

Geri çekildiğimde sesli bir şekilde yutkunuyor, gözlerinin içine bakıyor ve gülümseyip soyunurken böyle bir rengin nasıl mümkün olduğunu merak ediyor.

nefesim kesildi. *Vay be.* Bu beklenmedik bir şey.

"Seni endişelendirmek istememiştim..." Tökezliyor, sanki uygun bir sevgi sözcüğü arıyormuş gibi dudağını ısıtıyor. Ya da belki adı mı? Sanırım kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması mümkün. Tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorduk ve ben de yanına gelip kolumu ona doladım. "Oli," diye bitirdi ve tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üfledim.

"Sorun değil. Sadece kolumda dünyanın en güzel kadını olmadan içeri girmek istemedim."

Amelia bana yine o çarpıcı gülümsemesini veriyor, bu sefer yanaklarını boyayan bir allıkla ve gözlerini dumanlı bir kömür rengine nasıl parlattığına hayret ediyorum. Lanet olsun, çok seksi.

"Bekle," diye araya giriyor Christa. "Onunla birlikte misin?" Amelia'yı işaret ediyor.

Gözlerimi Amelia'nın kilerden ayırmadan "Kesinlikle öyle," diyorum çünkü o gözler, dostum. Bakmadan duramayacağım kadar güzeller. "Ben şanslı bir piçim, değil mi?"

"Onunla birlikte misin?" Parmağını bana doğru çevirdi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtıyor Amelia, ses tonu biraz şaşkın olsa da içinde bir parça eğlence de var.

"Ama sen. Sen. Hayır, sen Oliver Fritz'sin," diyor Christa kuşkuyla. "Ve o Amelia-" Ona en tehditkâr bakışlarımı fırlattığımda sözleri kesildi, zaten atmak üzere olduğu kötü lakabı biliyordum. Neden bazı kadınların diğer kadınları aşağılama ve küçümseme ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım.

Cüzdanımdan iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp Christa'ya fırlatıyorum. "İyi geceler," diyorum aslında düşündüğüm şey yerine. Parmaklarım Amelia'nın kilerle iç içe geçiyor ve sonra onu Christa'nın yanından sürüklüyorum,

Şal desenli halısı ve altın rengi duvarları olan uzun koridordan balo salonuna doğru.

Sanırım lise toplantıma gideceğim.

Christa'nın görüş alanından çıkar çıkmaz Amelia elini benimkinden çekip koridorun ortasında duruyor ve dönüp bana bakıyor. "Beni hatırladın mı?" diye soruyor ve sonra sanki söylemek istediği bu değilmiş gibi başını sallıyor.

"Amelia Atkins. Altıncı sınıftan itibaren derslerimin çoğunda sen vardın."

"Doğru ya. Söylemek istediğim şey, orada devreye girdiğin için teşekkür ederim, ama gerçekten buna gerek yoktu."

"Olmayabilir. Eminim Christa gibi kadınlarla başa çıkabilirsin. Ama orada durup hiçbir şey yapmadan olanları izlemek bana yanlış geldi. Sırf kendilerini daha iyi göstermek ve hissetmek için başkalarına zarar verme ihtiyacı hisseden kadınlara katlanamıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yine de lise boyunca tam olarak bunu yapan bir kadınla çıktın."

Touché. Ciğerlerimden bir kahkaha kopuyor. "Buna itiraz edemem. Kahretsin, ben de üniversite boyunca aynı kötü kadınla çıktım. Ergenlik hatası. Ne diyebilirim ki?"

Yine de, o kadından bahsedildiğinde, eski bir yetenek göğsüme çarpıyor. Parmaklarım cebimi buluyor, bu gece oraya sıkıştırdığım elmas ve platin bir bandın içine yerleştirilmiş büyük elmas tektaşla oynuyor. Bu yüzük. Arkadaşım Rob'la beni aldatan kadına neredeyse verdiğim yüzük. Hiç unutmadığım bir ihanet dersi. Bu yüzden bazı durumlarda onu yanımda taşıyorum.

Bir daha asla çok yaklaşmamak için bir hatırlatma.

"Özür dilerim," diyor Amelia, gözlerimin önünde solup giderken. "Bu benim için delice bir kabalıktı. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Christa beni çok sinirlendirdi ve ben de sinirimi onun yerine senden çıkardım, yapmam gerektiği gibi. Lanet olsun, bazı kadınlar cidden berbat, değil mi?" Ciddi olduğunu düşünmeme rağmen kıkırdamamı engelleyemiyorum. Halının üzerine bakıyor ve duruşunu değiştirerek buluşmanın gerçekleştiği kapalı kapıların karşısındaki duvara yaslanıyor. "Bak, keşke benim için para ödemeseydin. Para ve ben şu anda pek konuşmuyoruz. Sana geri ödemem biraz zaman alacak. Ama sana geri ödeyeceğim. Sadece o kadar param yok-"

Parmaklarım çenesine yapışıyor ve gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırıyor. "Para umurumda değil. Ve bana geri ödemeni de istemiyorum." Benimle tartışmak istercesine ağzını açıyor ve ben başımı sallayarak tekrar sözünü kesiyorum. "Ciddiyim."

Nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim. Bu çok cömertçe. Ama bu gece şimdiden böyle başladıysa, belki de gitmeliyim diye düşünüyorum. Hatta en başından buraya hiç gelmemeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kız kardeşim beni ikna etti ve ben de düşündüm ki..." Başını iki yana sallar. "Boş ver. Bu aptalca."

Omzumu duvara dayayıp yüzümü ona dönüyorum, kollarımı kavuşturup ona bakıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. "Neden aptalca?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Gerçekten bilmek istiyorum."

O iri gözler, duygusallıktan hafifçe camlaşarak içime işliyor. "Çünkü orada kimse beni istemiyor. Christa'yı duydun. On yıl sonra buraya elimi kolumu sallayarak girebileceğimi ve büyürken bana çöpmüşüm gibi davranan herkesin sonunda beni ben olarak göreceğini düşünerek kendimi kandırıyordum. Lise bittiğine göre artık hepimizin eşit şartlarda olduğunu anlayacaklardı. Tüm eski kabadayı kâbuslarımı bir kez ve sonsuza kadar dinlendirmek gibi olacaktı. Ama hiçbir şey değişmedi. Ben hala ikinci el kıyafetler giyen ve giriş ücretini bile ödeyemeyen bir kıyım."

Vay canına. Bu...

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Ben soruyorum.

Elleri kalçalarında buluşuyor. "Az önce on yıldır görmediğim bir adama yaptığım aşırı kişisel sözlü ishale yarışacak bir şey mi demek istiyorsun?"

Cesur, güçlü ve hatta alaycı olmaya çalışıyor. Ama üzgün. Yüzümde gezinen gözlerinde bunu görebiliyorum, sanki söylemek üzere olduğum şeyi bilmek istediğinden emin değilmiş gibi. Kimse lise kabusuna geri dönmek istemez. Oraya gitmek istedi ve

tüm o pisliklere sözlerini yedirmek.

Bunu onun için de istiyorum.

Amelia'yı severim. Hep sevdim. Onda beni garip bir şekilde etkileyen ve asla tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Tatlı, inek, sessiz ve çekingendi. Çok abartısız bir güzelliği vardı. Saçları kıvılcık bukleler halindeydi. Gözlükleri yüzüne göre biraz büyüktü. Vücudu küçüktü ve geniş kıvrımları üzerine tam oturmaması okul üniformasının altında saklıydı.

Christa'nın ona söylediklerini duyduktan sonra şimdi ona bakıyorum.

Doğrusu, insanların bu kadar çirkin olduğunu hatırlıyorum. Gerçi Christa'nın bu geceki tepkisine bakılırsa bildiğimden çok daha kötü olduğuna eminim. Sadece orada burada pek dikkat etmediğim ya da durdurmak için bir şey yapmadığım yorumlar duydum. Buna doğrudan katkıda bulunmamış olsam bile, durdurmamaya sorunun bir parçası oldum.

Bu benim suçum. Ve bu iyi değil. Onu korumak için daha fazlasını yapmalıyım.

Bir şey söylemeliydim.

"Onun gibi bir şey. Sen bana seninkini anlattın. Şimdi ben de sana benimkini anlatacağım." "Pekâlâ."

Ona doğru adım atıyorum, sanki ona bir sır verecekmişim gibi eğiliyorum, oysa aslında sadece ona daha yakın olmak istiyorum. Şampuanının kokusu aletimin pantolonumun içinde zıplamasına neden oluyor. Yakınlığımdan dolayı kızarmaya başladığında vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

"Ben de burada olmak istemiyordum. Arkadaşım Grace beni ikna etti ve şimdi buradayım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden burada olmak istemeyesin ki? Sen bir doktorsun. Sınıfımızın en popüler çocuğuydun. Futbol takımının kaptanıydın. Herkes seni severdi. Hâlâ da öyle, eğer magazin gazeteleri bir şey diyorsa."

Derin bir nefes alıyorum, ona sadece ailemin ve Grace'in bildiği bir şeyi anlatmaya hazırım. "Eski sevgilim, eski arkadaşım olan kocasıyla birlikte içeride olmakla kalmıyor, aynı zamanda hamile. Muhtemelen doğumu ya kardeşim ya da en yakın arkadaşım yapacak, çünkü doğum uzmanı olarak onları aradı. Bu nasıl bir ironi?" Gözlerimi deviriyorum. "Nora söz konusu olduğunda sahip olduğum tek kurtarıcı lütuf, evlenme teklif etmek üzere olduğumu asla bilmemesi. Yüzük cebimdeydi, dizlerimin üzerine çökmeye hazırdım ama ben bir şey yapamadan Rob'a aşık olduğunu ve ilişkimizin bittiğini söyledi."

Amelia havayı içine çekiyor, gözleri parlıyor. Bana şok ve sempati karışımı bir duyguyla bakarken eli havaya kalkıyor ve ayırık dudaklarını kapatıyor. "Tanrım. Bu korkunç."

"İşin asıl can alıcı noktası, onun için pek çok fedakârlık yapmış olmamdı. Hem de çok. Tıp dışında neredeyse istediğim her şeyden onun için vazgeçmiştim. Ama Michigan'da top oynamak yerine onunla birlikte olmak için NYU'yu seçtim. Üniversiteyi dört yerine üç yılda bitirdim çünkü tıp fakültesini ve ihtisasımı ne kadar erken tamamlarsam o kadar iyi olacağını söyledi. Sonra, tıp fakültesi için Columbia'yı kazandığım ve evlenme teklif edeceğim gün, altı ayın yarısından daha uzun bir süredir beni

aldattığını söyledi."

Altı. Lanet olsun. Ay!

"Tanrım, Oliver. Çok özür dilerim. Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Çünkü kimse bilmiyor, bu yüzden bunu kendinize saklarsanız memnun olurum. İsteyeceğim son şey bunun basına yansmasıdır."

Elini uzatıp koluma dokunuyor ve beni sıkıyor. "Tabii ki. Kimseye söylemeyeceğim. Oraya gitmek istemediğin için seni suçlamıyorum. Görünüşe göre ikimiz de bu gece ortaya çıkarak kanıtlamamız gereken bir şey olduğunu hissettik."

Bu gece gelmemin sebebi bu değil. Ama içeri girmek istemememin asıl nedeni Nora'ydı. Yıllardır onu görmekten başarıyla kaçındım. Aslında onu uzun zamandır unutmuştum ama bana yaptıklarını unutamamıştım. Acı ve kızgınlığının çoğu benden kaynaklanıyor. Onun için o fedakârlıkları asla yapmamalıydım.

Asla geri alamayacağım parçalarımın vazgeçtim.

Ama Amelia daha fazlasını hak ediyor. Her zaman hak etti ama hiç alamadı. İnsanların ona bakmasını ve ona hiç göstermedikleri saygıyı göstermelerini hak ediyor. Bunu ona borçlular. Ben de ona borçluyum. Bu geceden şu anki haliyle ayrılmasını istemiyorum.

"Keşke bizim için daha iyi sonuçlansaydı," diye devam ediyor. "Ama sanırım arabam resmen bir balkabağına dönüştü ve artık zararımı kesip eve dönmeliyim. Bu gecenin hayal ettiğim gibi bitmesi mümkün değil."

İçimden geçen bir elektrik şimşeği gibi, birdenbire fikirler tarihindeki en saçma fikir olan bir fikirle sersemledim. Christa, Amelia'nın benim randevum olduğunu sandığında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Belki başkaları da böyle görürlerse aynı tepkiyi verirler. Benim için bonus, kolumda çok seksi bir kadın olacak ve belki Nora beni rahat bırakacak.

Daha da ötesi, Amelia'yla oraya gitmek *istiyorum*. Bu gece onunla daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Ve eğer bundan hoşlanmazlarsa ya da benim için daha az düşünürlerse, umurumda değil.

Ama Amelia'nın benimle çıkması yeterli değil. İtibarımla olmaz. Onu kullandığımı düşünecekler, çünkü Nora'yla ayrıldığımızdan beri... Ben bir çeşit oyuncuyum. Medyanın haber yapmayı sevdiği bir gerçek. İki haftada bir yüzüm internete düşüyor ve her seferinde farklı bir kadınla görüntüleniyorum. Son birkaç aydır değil ama

Nora'dan beri hayatımın standardı. Tekrar incinmemenin yolu bu.

Ve medya tüm bunları haber yapıyor mu? Tüm kardeşlerimin hayatının standardı bu. Fritz olmanın ve Boston'da yaşamanın getirdiği bir şey. Bu şehrin sahibiyiz. Kraliyet ailesiyiz. İyi ya da kötü, bu böyledir.

Ama Amelia ve ben bu gece gerçekten bir etki yaratmak istiyorsak... Amelia'yı inciten tüm o şerefsizleri gerçekten susturmak istiyorsam ve Nora'nın -ki hala bana *tüm* 'mutlu' haberlerini vermek için beni arıyor-nihayet ve resmen ondan uzaklaştığımı fark etmesini istiyorsam... insanların Amelia'yla çıktığımı düşünmesinden daha fazlası olmalı.

Onun özel biri olduğunu bilmeleri gerek. *Benim için özel biri* olduğuna inan.

Parmaklarım tekrar cebime girip yüzüğü buldu. Ona bakarken... bu çılgınca fikri planlarken... bunun her şeyi değiştireceğini bildiğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Hem onun için hem de benim için.

Dudaklarımın köşesinde sinsice çarpık bir gülümseme kıvrılıyor.

Evet. Bir fikrim var, tamam. Ve sanırım Amelia'yı da ikna edebilirim. Zaten sadece birkaç saatliğine. Ne yanlış gidebilir ki?

Oliver ve Amelia'nın buharlı sahte nişan romantizminden daha fazlasını ister misiniz? Şimdi [BURADAN](#) alın.